

САРА ДЖ. МААС

ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

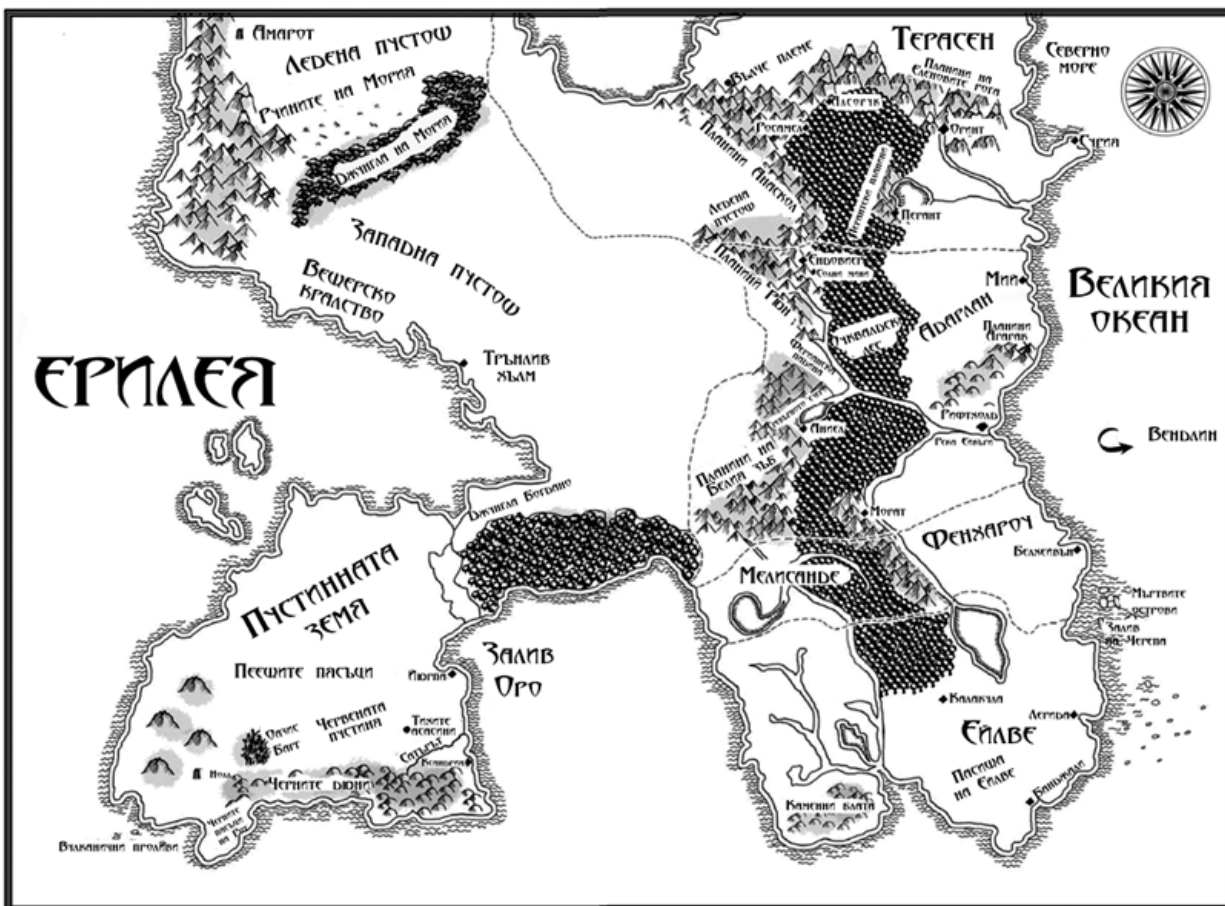
Част 0 от „Стъкленият трон“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2017

chitanka.info

Това е за феноменалния екип на издателство „Блумсбъри“: благодаря ви, че сбъднахте мечтите ми.

Както и за невероятната и съобразителна Маргарет, моя редактор: благодаря ти, че повярва в Селена от първата страница.

АСАСИНЪТ И ГОСПОДАРТ НА ПИРАТИТЕ

Селена Сардотиен се облегна назад в стола си в съвещателната зала на Асасинската крепост.

— Минава четири сутринта — заяви, оправяйки диплите на пурпурния си копринен халат и кръстосвайки голите си крака под дървената маса. — Дано да е важно.

— Ако не беше чела цяла нощ, вероятно нямаше да си толкова уморена — срязва я младият мъж от отсрещната страна на масата.

Тя не му обърна внимание и огледа другите четирима присъстващи в подземната зала.

Всичките бяха мъже, доста по-възрастни от нея и не особено склонни да срещнат погледа ѝ. По гръбнака ѝ плъзна ледена тръпка, която нямаше нищо общо с хладното течение в стаята. Селена зачопли добре поддържаните си нокти и стегна лицето си в равнодушно изражение. Петимата асасини, събрани около дългата маса, с нея включително, бяха петима от седемте най-доверени съратници на Аробин Хамел.

Срещата безспорно беше важна. Селена го осъзна още в мига, в който една прислужница почука на вратата ѝ и ѝ предаде да слезе в подземната зала, без да се бави с обличане. Извикаше ли те Аробин, никога не биваше да го караш да чака. За щастие, спалното ѝ облекло по нищо не отстъпваше на дневния ѝ гардероб — дори по цена. Въпреки това фактът, че беше на шестнайсет и се намираше в стая, пълна с мъже, я накара внимателно да следи деколтето на халата си. Красотата ѝ беше оръжие, и то добре обгрижвано, но понякога я правеше уязвима.

Аробин Хамел, кралят на асасините, седеше удобно на челното място и кестенявата му коса сияеше под светлината на стъкления полилей. Сивите му очи срещнаха нейните и той сбърчи чело. Сигурно се дължеше на среднощния час, но Селена можеше да се закълне, че господарят ѝ изглежда преbledнял. Коремът ѝ се сви.

— Заловили са Грегори — обяви накрая Аробин. Е, това обясняваше защо един човек отсъстваше от срещата. — Мисията му се

оказа капан. И сега е пленник в кралската тъмница.

Селена въздъхна през носа си. Заради *това* ли я бяха събудили? Тя потупа с пантоф по мраморния под.

— Уреди да го убият тогава — подхвърли.

И бездруго никога не бе харесвала Грегори. Когато беше на десет, нахрани коня му с бонбони, а той запрати кинжал по главата ѝ. Тя го хвана, разбира се, и оттогава Грегори носеше белег на бузата си от ответния удар.

— Да убият Грегори? — учуди се Сам, младият мъж, седнал отляво на Аробин, където обикновено стоеше Бен, помощникът на Аробин.

Селена отлично знаеше какво мисли Сам Кортланд за нея. Наясно беше още от детските им години, когато Аробин я взе под крилото си и обяви нея — а не Сам — за своя наследница. Оттогава той всячески се опитваше да я спъне. Дори сега, на седемнайсет години, с една повече от нейните, Сам не забравяше, че винаги ще си остане вторият.

Селена настръхваше, като го гледаше на мястото на Бен. Бен, който вероятно щеше да го удуши с голи ръце за подобно своеволие. Хрумна ѝ да му спести силите и да удуши Сам вместо него.

Отмести поглед към Аробин; защо *той* го допускаше на мястото на Бен? Лицето на Аробин, все така красиво, независимо от прошарените му коси, си оставаше непроницаемо. Селена мразеше неразгадаемата му маска главно защото тя самата още се бореше с контрола върху изражението си — и с избухливия си нрав.

— Щом са го заловили — провлачи тя, отмятайки назад кичур от дългата си златиста коса, — протоколът е ясен: наш човек трябва да се промъкне в двореца и да сложи отрова в храната му. Не е нужно да умира в мъки. — Добави, щом зърна, че мъжете около нея се напрегнаха. — Просто трябва да го обезвредим, преди да се е разприказвал.

Което по всяка вероятност щеше да се случи, след като беше пленник в кралската тъмница. Повечето престъпници, попаднали там, никога не излизаха. Не и живи. Нито пък в разпознаваем вид.

Местоположението на Асасинската крепост беше строго пазена тайна — тайна, която и тя самата бе обучена да кърпа до гроб. Но дори да разкриеше пред някого, едва ли щеше да ѝ повярва, че изтънченото

имение на престижна улица в Рифтхолд беше дом на най-великите асасини в света. С други думи, криеха се пред очите на всички, и то в центъра на столицата.

— А ако вече е проговорил? — предизвика я Сам.

— Ако вече е проговорил — отвърна невъзмутимо тя, — просто ще убием всички, чули думите му. — Тя стрелна насреща му тъничката си усмивчица, с която неизменно успяваше да го подразни, и кафявите очи на Сам просветнаха. После се обърна към Аробин. — Но нямаше нужда да ни изкарваш от леглата, за да вземеш това решение. Вече си дал заповедта, нали?

Аробин кимна със стиснати устни. Сам преглътна възражението си и извърна поглед към пращящата камина до масата. Светлината от огъня облече в светлини и сенки меките, изящни линии на лицето му — лице, за което говореха, че можело да му докара цяло състояние, ако бе последвал стъпките на майка си. Но преди да умре, тя бе решила да го остави при асасините вместо при куртизанките.

Спусна се тишина, а когато Аробин вдиша дълбоко, звукът изпълни ушите ѝ като силен тътен. Нещо не беше наред.

— Какво друго? — попита тя, привеждайки се напред.

Останалите асасини забиха поглед в масата. Каквото и да се беше случило, всички те знаеха. Но защо господарят ѝ не беше уведомил първо нея?

Сребристите очи на Аробин се превърнаха в стомана.

— Убили са Бен.

Селена вкопчи ръце в страничните облегалки на стола си.

— Какво? — смая се тя. *Бен!* Бен, вечно усмихнатият асасин, който я обучаваше не по-рядко от самия Аробин. Бен, който някога бе излекувал счупената ѝ дясна ръка. Бен, седмият и последен член на вътрешния кръг на Аробин. Едва трийсетгодишен. Селена оголи зъби. — Как така са го убили?

Аробин се взря в нея и по лицето му пробяга тъга. Той самият беше с пет години по-възрастен от Бен и бе израснал с него. Бяха се обучавали заедно; Бен му беше помогнал да се превърне в безспорния крал на асасините и никога не се оплакваше от второто си място в йерархията. Гърлото ѝ се стегна.

— Възложих мисията на Грегори — обясни тихо Аробин. — Не знам защо Бен се е намесил. Нито кой ги е предал. Намерили тялото му

до портите на двореца.

— При теб ли е? — попита тя.

Трябваше да го види, да го зърне за последно, да разбере как е загинал, колко пъти го бяха ранили.

— Не — отговори Аробин.

— Защо не, по дяволите?

Юмруците ѝ се свиваха и разпускаха.

— Защото мястото гъмжеше от стражи и войници! — избухна Сам и тя извърна глава към него. — Според теб как научихме?

Аробин беше изпратил Сам да разузнае защо Бен и Грегори ги няма?!

— Ако бяхме отмъкнали тялото му — додаде Сам, необезпокояван от острия ѝ поглед, — щяхме да ги доведем право в крепостта.

— Вие сте асасини — изръмжа му тя. — Би *трябвало* да сте способни да отмъкнете едно тяло, без да ви видят.

— Ако беше там, щеше да постъпиш по същия начин.

Селена избута стола си назад толкова силно, че го преобърна.

— Ако бях там, щях да ги *избия до крак*, за да взема тялото на Бен!

Тя удари с длани по масата и чашите издрънчаха.

Сам скочи на крака и хвана дръжката на меча си.

— О, чуй се само! Разпореждаш се, все едно *ти* ръководиш гилдията. Но не бързай, Селена. — Той поклати глава. — Не бързай.

— Достатъчно — озъби се Аробин, ставайки от стола си.

Селена и Сам не помръднаха. Никой от другите асасини не се обади, макар че до един държаха оръжията си. Виждаше се с очите си как протичат сбиванията в крепостта; останалите мъже бяха готови да извадят оръжията си колкото за своя собствена сигурност, толкова и за да попречат на двама им със Сам да се наранят сериозно един друг.

— Казах *достатъчно*.

Ако Сам направеше и стъпка към нея, ако вдигнеше меча си и с част от сантиметъра, скритият в халата ѝ кинжал щеше да намери своето ново убежище във врата му.

Аробин реагира пръв, сграбчи брадичката на Сам и го принуди да погледне към него.

— Обуздай се или аз ще го сторя, момче! — процеди той. — Глупаво е да се заяждаш с нея точно тази вечер.

Селена преглътна отговора си. Можеше да се справи със Сам и тази вечер, както и всяка друга. Стигнаше ли се до бой, щеше да го надвие — винаги го надвиваше.

Сам обаче пусна дръжката на меча си. След секунда Аробин освободи лицето му, но не се отдалечи. Сам заби поглед в пода и отиде в далечния край на съвещателната зала, където скръсти ръце и се облегна на каменната стена. И там можеше да го достигне — едно движение на китката, и от гърлото му щеше да рукне кръв.

— Селена — подхвана Аробин и гласът му проехтя в притихналата стая.

Достатъчно кръв бе пролята тази вечер; нямаше нужда от още един мъртъв асасин.

Бен. Бен вече го нямаше и повече никога нямаше да го срещне по коридорите на крепостта. Нямаше да излекува травмите ѝ с хладните си, ловки ръце, да я разсмее с шега или с някой от мръсните си вицове.

— Селена — повтори предупредително Аробин.

— Спокойна съм — озъби му се тя.

Завъртя врат и прокара ръка през златистата си коса. После отиде до вратата, но спря на прага.

— За ваше сведение — рече на всички в стаята, ала без да откъсва очи от Сам, — ще взема тялото на Бен. — По челюстта на Сам потрепна нервен мускул, въпреки че имаше благоразумието да не отвърща на погледа ѝ. — Но не очаквайте да ви отдам същата чест, когато дойде и вашето време.

С тези думи се завъртя на пета и изкачи витото стълбище към имението над тях. Петнайсет минути по-късно никой не я спря, когато излезе през портата и пое по смълчаните улици на града.

Два месеца, три дни и около осем часа по-късно часовникът върху полицата над камината отбеляза пладне със звън. Капитан Ролф, Господарят на пиратите, закъсняваше. Е, да, същото важеше за Селена и Сам, но Ролф нямаше оправдание — не и при положение че вече изоставаха с два часа от графика. И че срещата беше в *неговия* кабинет.

Пък и вината за закъснението не беше *нейна*. Все пак не можеше да управлява ветровете, а плашливите моряци цяла вечност захождаха към архипелага на Мъртвите острови. Не й се мислеше с колко злато ги беше подкупил Аробин, за да проникнат в сърцето на пиратските територии. Но Заливът на Черепа се намиреше на остров, така че нямаха голям избор по отношение на транспорта.

Селена, скрита зад прекалено дебела черна пелерина, туника и абаносова маска, стана от креслото пред бюрото на Ролф. Как смееше да я кара да чака! Отлично знаеше защо са дошли.

Три асасини бяха загинали от пиратски ръце и Аробин я изпращаше като свой кинжал да извлече отплата, за предпочитане двайсет и четири каратова, заради загубата, която трите смъртни случая щяха да костват на Гилдията на асасините.

— За всяка минута чакане — обърна се Селена към Сам с приглушени, смекчени от маската думи — добавям по още десет златни монети към дълга му.

Сам, който не криеше красивите си черти под маска, скръсти ръце и се намръщи.

— Нищо подобно. Писмото на Аробин е запечатано и ще си остане така.

Той присви кафявите си очи насреща й.

Никой от двамата им не беше особено щастлив, когато Аробин им съобщи, че Сам ще придружава Селена до Мъртвите острови. Особено след като тялото на Бен — което Селена *наистина* бе върнала в крепостта — лежеше в гроба едва от два месеца. Болката от загубата му далеч не се беше разсеяла.

Менторът ѝ нарече Сам придружител, но Селена знаеше каква е истинската му мисия: на куче пазач. Като че би ѝ хрумнало да безчинства на срещата с Господаря на пиратите от Ерилея. Та това бе неповторим шанс! Въпреки че малкият планински остров и порутеното пристанищно градче досега не ѝ правеха особено впечатление.

Очаквала бе имение като Асасинската крепост или поне укрепен, дървен замък, но вместо това Господарят на пиратите обитаваше горния етаж на доста подозрителна кръчма. Таванът беше нисък, дървеният под скърцаше, а задушната стаичка и непоносимият зной на южните острови я караха да се поти като прасе под дрехите си. Ала неудобството си струваше: докато крачеха през Залива на Черепа, всички глави се обръщаха подире ѝ — веещата се черна пелерина, изтънчените черни дрехи и маската я превръщаха в мрачна сянка. Мъничко страхопочитание винаги беше от полза...

Селена отиде до дървеното бюро, взе лист хартия с покритите си с черни ръкавици пръсти и го обърна, за да прочете съдържанието му. Синоптичен дневник. Колко скучно.

— Какви ги вършиш?

Тя вдигна друг лист.

— Щом Негово Пиратско Величество не си е направил труда да разчисти заради нас, не виждам защо да не хвърля едно око.

— Ще пристигне всеки момент — изсъска Сам.

Тя грабна някаква разгърната карта и огледа точките и другите символи по бреговата линия на континента им. Нещо малко и кръгло проблесна под картата и тя го пхна в джоба си, преди Сам да е забелязал.

— О, я стига! — смъмри го, отваряйки сандъка до съседната стена. — С тоя разскърцан под ще го чуем от километър. — Сандъкът беше препълнен със свитъци, писарски пера, монети и няколко шишета много старо и доста скъпо наглед бренди. Тя извади една бутилка и разклати кехлибарената течност на слънчевата светлина, проникваща през малкия кръгъл прозорец. — Питие?

— Не — озъби ѝ се Сам и се извъртя в стола си така, че да наблюдава вратата. — Върни го на мястото му. *Веднага!*

Тя килна глава, разлюля брендите още веднъж в кристалната му бутилка и я остави. Сам въздъхна. Селена пък се ухили под маската си.

— Едва ли е много успешен пиратски господар — подхвана тя, — щом има *такъв* кабинет.

Селена се плъсна в грамадното кресло зад бюрото, изтръгвайки приглушен вик на възмущение от Сам, и се зае да преравя счетоводните книги и хвърчащи документи на Ролф. Почеркът му беше сбит и почти нечетлив, а подписът му — просто комбинация от няколко завъртулки и остри върхове.

Не знаеше какво точно търси. Вирна вежди, мярвайки лист лилава парфюмирана хартия, подписана от жена на име Жаклин. Облегна се назад в креслото, качи крака върху бюрото и зачете писмото.

— Дявол да го вземе, Селена!

Тя отново вдигна вежди, но се сети, че Сам няма как да види. Маската и облеклото бяха необходима предпазна мярка, която ѝ помагаше да запази самоличността си в тайна. Всъщност всички асасини на Аробин бяха положили клетва да не разкриват коя е — дори при страшни мъчения и евентуална смърт.

Селена изпуфтя, макар че дъхът ѝ просто затопли още повече тясното пространство зад маската. Единственото нещо, което светът знаеше за Селена Сардотиен, асасина на Адарлан, беше, че е от женски пол. А тя държеше да си остане така. Как иначе щеше да се разхожда по широките булеварди на Рифтхолд и да се явява на важни приеми, представяйки се за чуждестранна благородница? И колкото и да ѝ се щеше Ролф да се възхити на прелестното ѝ лице, трябваше да признае, че дегизировката ѝ придаваше допълнителна внушителност, особено когато маската изопачаваше гласа ѝ, превръщайки го в гърлено ръмжене.

— Върни се на стола си.

Сам посегна да хване меча, който не беше на мястото си. Стражите на входа на странноприемницата бяха събрали оръжията им. Естествено, никой от тях не подозираше, че Сам и Селена са оръжия сами по себе си. Можеха да убият Ролф също толкова лесно с голи ръце, колкото и с мечове.

— Иначе ще ме нападнеш? — Тя хвърли любовното писмо върху бюрото. — Нещо ми подсказва, че това не би направило добро впечатление на новите ни познайници.

Тя склучи ръце зад главата си и отправи поглед към тюркоазеното море, надничачо измежду рухналите сгради на Залива на Черепа.

Сам се надигна леко от стола си.

— Просто се върни на мястото си.

Селена врътна очи, въпреки че той не можеше да види жеста ѝ зад маската.

— Прекарах десет дни на кораб. Защо да седя в оня неудобен стол, при положение че този ми допада много повече?

Сам изръмжа. Но преди да смогне да каже друго, вратата се отвори.

Той замръзна, а Селена просто кимна за поздрав на капитан Ролф, Господаря на пиратите.

— Радвам се, че се чувстваш като у дома си.

Високият тъмнокос мъж затвори вратата след себе си. Смел ход, като се имаше предвид кой седеше в кабинета му.

Селена остана в луксозното кресло. Е, *капитанът* определено не изглеждаше така, както бе очаквала. Рядко се случваше нещо да я изненада, но... беше си го представяла малко по-мърляв и далеч по-буен. Толкова истории беше слушала за дивите приключения на този мъж — слаб, но не кльоцав, добре облечен, но не изтупан, и вероятно под трийсетгодишен, че ѝ беше трудно да повярва, че това е легендарният пират. Може би и той пазеше самоличността си в тайна от враговете си.

Сам се изправи и се поклони леко.

— Сам Кортланд — представи се вместо поздрав.

Ролф му подаде ръка и Селена огледа татуираните му пръсти и длани, докато стискаше едрата ръка на Сам. Картата — *това* беше митичната карта, заради чието увековечаване върху кожата му бе продал душата си. Картата на световните океани — картата, която се изменяше, за да показва бури, врагове... и съкровища.

— *Ти* явно не се нуждаеш от представяне — обърна се към нея Ролф.

— Не. — Селена се облегна още по-назад в креслото му. — Ни най-малко.

Ролф се засмя и по смуглото му лице се разля крива усмивка. Той пристъпи към сандъка, позволявайки ѝ да го огледа още по-добре.

Широки плещи, високо вирната глава, небрежната грация на човек, съзнаващ, че разполага с най-голяма власт сред околните. Даже не носеше меч. Поредният смел ход. И мъдър, като се вземеше под внимание, че двамата със Сам лесно можеха да използват собственото му оръжие срещу него.

— Бренди? — предложи той.

— Не, благодаря — отказа Сам.

Сетне впери непоколебим поглед в Селена, за да я подтикне да свали краката си от бюрото на Ролф.

— А ти с тази маска — продължи Ролф — едва ли ще можеш да пиеш. — Той наля бренди само на себе си и погълна голяма глътка. — Сигурно завираш от жегата под всичките тези дрехи.

Селена свали краката си на земята и плъзна длани по извития ръб на бюрото му, разпервайки ръце.

— Свикнала съм.

Ролф отпи отново, наблюдавайки я над ръба на чашата си. Очите му имаха смайващ морскозелен цвят, ярък като водата на няколко преки от странноприемницата. Той свали чашата и се доближи до отсрещния край на бюрото.

— Не знам как действате на север, но тук предпочитаме да знаем с кого разговаряме.

Тя килна глава.

— Както сам каза, не се нуждая от представяне. А що се отнася до привилегията да зърнеш разкошното ми лице, малцина са я получавали.

Татуираните пръсти на Ролф се стегнаха около чашата.

— Стани от креслото ми.

В другия край на стаята Сам се напегна. Селена пак плъзна поглед по листовете върху бюрото на Ролф. Сетне изцъка с език и заклати глава.

— Наистина трябва да подредиш тази бъркотия.

Усети, че пиратът се пресяга да хване рамото ѝ, и вече беше на крака, преди пръстите му да докоснат черната вълна на пелерината ѝ. Беше с цяла глава по-висок от нея.

— Не бих рискувала, ако бях на твоето място — измърка му тя.

Дръзкият ѝ тон накара очите на Ролф да светнат.

— Намираш се в *моя* град, на *моя* остров. — Делеше ги само една ръка разстояние. — Нямах право да ми говориш така.

Сам се покашля, но Селена не отмести взор от лицето на Ролф. Очите на капитана обходиха мрака под качулката на пелерината ѝ — гладката черна маска, сенките, прикриващи чертите ѝ напълно.

— Селена — предупреди я Сам и наново се покашля.

— Хубаво.

Тя въздъхна шумно и заобиколи Ролф, сякаш беше просто мебел, изпречила се на пътя ѝ. После седна на стола до Сам, който я стрелна с поглед, толкова огнен, че можеше да разтопи цялата Ледена пустош.

Селена долавяше, че Ролф следи всяко тяхно действие, ала въпреки това той просто поизпъна реверите на тъмносинята си туника и се настани в креслото. В кабинета се спусна тишина, прекъсвана единствено от крясъците на чайките, кръжащи над града, и виковете на пиратите по мърлявите улици.

— Е? — подкани я Ролф, опирайки ръце на бюрото.

Сам надникна към нея. Отстъпваше ѝ думата.

— Отлично знаеш защо сме дошли — подхвана Селена. — А може би брeндитo ти е замъглило разсъдъка. Да ти опресня ли паметта?

Ролф ѝ махна да продължи с оцветената си в зелено, синьо и черно ръка, досущ като крал, изслушващ от трона си жалбите на простолюдието. *Задник.*

— Трима от асасините на гилдията ни бяха открити мъртви в Белхейвън. Единственият, който се е измъкнал, ни разказа, че ги нападнали пирати. — Тя прeметна ръка през облегалката на стола си. — *Твоите* пирати.

— И как е разбрал оцелелият, че са *моите* пирати?

Тя сви рамене.

— Сигурно татуировките са ги издали.

Всички подчинени на Ролф татуираха китките си с изображение на многоцветна ръка.

Ролф отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади лист хартия и зачете съдържанието му, след което рече:

— Веднага щом усетих, че Аробин Хамел може да обвини мен, накарах пристанищния управник на Белхейвън да ми изпрати ето тези докладни. Явно инцидентът се е случил в три сутринта на кея.

— Точно така — обади се Сам.

Ролф остави документа и вдигна очи към тавана.

— Е, щом се е случило в три сутринта на кея, където, предполагам, знаете, няма улично осветление — Селена не знаеше, — то как асасинът ви е зърнал татуировките?

Селена се намръщи под маската си.

— Случило се е преди три седмици по пълнолуние.

— Аха. Но сега е началото на пролетта. Дори в Белхейвън нощите още са студени. Трябвало е хората ми да са без палта, за да...

— Достатъчно — пресече го Селена. — Допускам, че на оня хвърчащ лист се мъдрят десет различни оправдания за хората ти, и то кое от кое по-нещастно. — Тя грабна кожената си чанта от пода и извади двата запечатани документа. — Тези са за теб. — Метна ги върху бюрото му. — От господаря ни.

Усмивка подръпна устните на Ролф, но той все пак побутна документите към себе си и огледа клеймото им, насочвайки листовете към слънчевата светлина.

— Изненадан съм, че не сте се изкушили — коментира с дяволит поглед.

Селена усети вълна на самодоволство откъм Сам.

С две ловки движения в китката Ролф разряза и двата плика с нож за писма, който тя чак сега виждаше. Как не го беше забелязала? Глупава грешка.

В тихите минути, през които той четеше писмата, единствената му реакция беше от време на време да потупва с пръсти по дървената повърхност на бюрото. В задушливата горещина по гърба на Селена се стичаше пот. Трябваше да останат тук три дни — достатъчно време капитанът да събере парите, които им дължеше. А те, ако съдеше по задълбочаващата се гримаса върху лицето му, не бяха малко.

Ролф приключи с писмата с дълга въздишка и ги подреди симетрично пред себе си.

— Тежки условия ми поставя господарят ви — рече той и очите му прескочиха от Селена към Сам. — Но не и несправедливи. Май е трябвало да прочетете посланието му, преди да обсипете мен и хората ми с обвинения. Не желае отплата за мъртвите си асасини, чиято смърт, признава господарят ви, далеч не е по моя вина. Явно все пак има здрав разум.

Селена потисна импулса си да се приведе напред. Щом Аробин не искаше възмездие за загубата на асасините си, защо ги беше изпратил тук? Лицето ѝ пламна. Как се беше изложила само. Ако Сам се усмихнеше...

Ролф наново забарабани с татуираните си пръсти и прокара ръка през тъмната си коса, дълга до раменете.

— Що се отнася до търговската сделка, която предлага... Ще накарам счетоводителя ми да изчисли сумите, но ще трябва да кажете на Аробин, че не може да очаква печалби поне до втората пратка. Вероятно дори третата. И ако не му харесва, нека дойде, за да се изясним лично.

Печалби? Пратки? Селена за пръв път се благодареше, че е с маска. Явно ги бяха изпратили заради някакво бизнес начинание. Тя стрелна очи към Сам, който просто кимна на Ролф, сякаш много добре знаеше за какво говори Господарят на пиратите.

— А кога може да очаква първата пратка? — поинтересува се той.

Ролф пхна писмата от Аробин в едно от чекмеджетата на бюрото си и го заключи.

— Ще докарат робите след два дни. И ще са готови за отплаване след още ден. Дори ще ви заема моя кораб, така че можете да освободите бързоливия си екипаж още тази вечер. Нека се прибират в Рифтхолд, ако желаят.

Селена се взираше втрещено в капитана. Аробин ги беше изпратил за... за *роби*? Как бе съумял да падне толкова отворително ниско? И да ѝ каже, че я праща в Залива на Черепа за едно нещо, когато всъщност е било за *това*... Ноздрите ѝ се разшириха от ярост. Сам през цялото време бе знаел за сделката, но някак бе пропуснал да ѝ спомене каква е истинската причина, стояща зад посещенията им — макар и да бяха прекарвали цели десет дни по море. Озовяха ли се насаме, щеше да го накара да си плати. Засега обаче... Не биваше да разкрива пред Ролф неведението си.

— Само гледай да не се издъниш! — обърна се предупредително Селена към Господаря на пиратите. — Аробин няма да е доволен, ако нещо се обърка.

Ролф се засмя.

— Имате думата ми, че всичко ще мине по план. Все пак не съм Господар на пиратите току-така.

Тя се приведе напред, придавайки на гласа си деловия тон на бизнес партньор, угрижен за инвестицията си.

— И от колко време се занимаваш с търговия на роби?

Едва ли беше от дълго. Адарлан имаше вземане-даване с продажба на роби само от две години — повечето военнопленници от земите, дръзнали да се опълчат на завоевателите си. Много от тях идваха от Ейлве, но имаше и такива от Мелисанде и Финтиерленд, както и от изолираното планинско племе в Белият зъб. Повечето от робите отиваха в Калакула или Ендовиер, най-големите и известни работнически лагери на континента, където добиваха сол или ценни метали. Но все по-голям брой пленници попадаха в домовете на адарлански благородници. А Аробин беше решил да участва в някаква мръсна сделка — да се намърда на черния пазар... Подобни действия със сигурност щяха да опетнят името на гилдията.

— Повярвай ми — скръсти ръце Ролф, — имам достатъчно опит. По-скоро трябва да се безпокоиш за господаря си. Инвестицията в търговията с роби носи гарантирана печалба, но може би ще трябва да вложи повече ресурси, за да опази бизнеса ни от грешните уши.

Коремът ѝ се сви, но тя заяви с престорено равнодушие:

— Аробин е мъдър предприемач. Ще извлече максимална полза от сделката ви.

— Дано си права. Не ми харесва да рискувам напразно името и репутацията си. — Ролф стана, а Селена и Сам последваха примера му. — Утре ще ви дам подписаните документи. Засега... — Той посочи към вратата. — Мога да ви предложа две стаи.

— И една стига — прекъсна го тя.

Ролф вдигна вежди многозначително.

Лицето на Селена пламна под маската, а Сам се засмя през стегнато гърло.

— Една стая с две легла.

Ролф се изкикоти и отиде да им отвори вратата.

— Както желаете. Ще заръчам да ви приготвят ваната. — Селена и Сам излязоха след него в тесния тъмен коридор. — Може да използвате една. — Намигна им той.

Селена едва се сдържа да не забие юмрук в чатала му.

Първите пет минути претърсваха тясната стаичка за шпионски дупки и евентуални опасности — надигнаха всички картини по дървената ламперия на стените, провериха за кухини под дъските на пода, запечатаха пролуката между вратата и прага и покриха прозореца с износената черна пелерина на Сам.

Когато се увери, че никой не може да чуе или види, Селена свали качулката си, развърза маската от лицето си и се извъртя към него.

Сам, седнал върху малкото си легло, което приличаше по-скоро на койка, разпери ръце.

— Преди да ми прегризеш гръкляна — подхвана той с тих глас за всеки случай, — нека те уведомя, че идвайки на срещата, бях не по-осветлен от теб.

Тя впери кръвнишки поглед в него, любувайки се на свежия въздух по лепкавото си потно лице.

— Да бе, да.

— Не само ти можеш да импровизираш. — Сам изу ботушите си и се придърпа по-навътре в леглото. — Капитанът е също толкова самовлюбен като теб и в никакъв случай не бива да решава, че е имал някакво преимущество на срещата.

Селена впи нокти в дланите си.

— Защо Аробин ни изпраца тук, без да ни каже истинската причина? Да порицаем Ролф... за престъпление, с което няма нищо общо! Може пък капитанът да ни е излъгал за съдържанието на писмото. — Тя изопна гръб. — Това вече е напълно...

— Не ни е излъгал, Селена — прекъсна я Сам. — Защо му е да го прави? Има си по-важни занимания.

Тя изстреля цяла тирада обидни думи и закрачи из стаята; черните ѝ ботуши тракаха по неравните дъски на пода. Господар на пиратите? Как пък не! Това ли беше най-хубавата стая, която можеше да им предложи? Та тя беше Асасинът на Адарлан, дясната ръка на Аробин Хамел — не някаква си долнопробна уличница!

— При всички случаи Аробин си има основание.

Сам се просна на леглото и затвори очи.

— Роби — изплю Селена, прокарайки ръка през сплетената си коса. Пръстите ѝ се спряха в плитката. — Защо му е на Аробин да се забърква в търговията с роби? Ние не сме такива хора, нямаме *нужда* от повече пари!

Освен ако Аробин не лъжеше; освен ако не задоволяваше екстравагантните си вкусове с несъществуващи средства. Тя самата открай време живееше с мисълта, че богатството му е бездънно. Беше похарчил цяло състояние по отглеждането ѝ — само по гардероба ѝ дори. Кожи, коприна, бижута, ежеседмичните разходи за поддържане на красотата ѝ... Разбира се, беше ѝ дал да разбере, че ще му се изплати до последната монета, и тя му предоставяше дял от спечеленото, но...

Може би Аробин просто искаше да надгради съществуващото си богатство. Ако Бен беше жив, нямаше да се примири с плана му. Щеше да е не по-малко погнусен от нея самата. Да убиваш корумпирани правителствени служители по поръчка, това беше едно, но да изтезаваш военнопленници, докато не спрат да се съпротивляват, а после да ги осъдиш на доживотна робия...

Сам отвори едно око.

— Сега ли мислиш да си вземеш вана, или аз да вляза пръв?

Тя му метна пелерината си. Сам я хвана с една ръка и я хвърли на земята.

— Аз влизам първа — обяви Селена.

— Естествено.

Тя му стрелна мръсен поглед, пристъпи в банята с гневна крачка и затръшна вратата след себе си.

* * *

От всички вечери, които някога бе посещавала, тази беше най-лошата. Не заради компанията — макар и неохотно, трябваше да си признае, че компанията ѝ се струваше доста интригуваща, и не заради храната, чийто вид и аромат нямаше как да не одобри, а просто защото не можеше да яде нищо с проклетата си маска.

Сам, разбира се, като че ли си сипваше допълнително от всичко, само и само за да я дразни. Селена седеше от лявата страна на Ролф и почти се надяваше храната да е подправена с отрова. Но Сам си сложи от всевъзможните меса и яхнии чак след като Ролф ги опита, така че вероятността желанието ѝ да се сбъдне беше доста малка.

— Госпожице Сардотиен — заговори Ролф, вдигнал високо вежди, — навярно си умряла от глад. Или храната ми не е достойна за изтънченото ти небце?

Под пелерината и туниката си Селена умираше не само от глад, но и от жегата и умора. И жажда. А в комбинация с лошото ѝ настроение такава смес обикновено се оказваше смъртоносна. Но сега, естествено, никой не виждаше какво се случва под маската ѝ.

— Не се притеснявай за мен — отвърна тя, полюшвайки водата в чашата си.

А тя се плискаше толкова съблазнително по стъклените стени, че Селена просто спря.

— Може би, ако свалиш маската, ще ти е по-лесно да се храниш — отбеляза Ролф, отхапвайки парче печен глиган. — Стига под нея да не се крие нещо, от което ще загубим апетит.

Петимата други пирати, капитани от флота на Ролф, се захиха и тя изопна гръб.

— Продължавай в този дух — тя стисна столчето на чашата си — и може да ти дам причина ти самият да носиш маска до края на живота си.

Сам я срита под масата и тя му отвърна с ловък ритник в лицето — толкова силен, че водата приседна в гърлото му.

Някои от капитаните спряха да се смеят, но Ролф се изкикоти. Тя отпусна облечената си в ръкавица ръка върху масата, чиято повърхност беше осеяна с изгорени места и дълбоки резки; очевидно бе станала свидетел на доста кръчмарски сбивания. Явно Ролф изобщо не се увеличаваше по лукса. Пък и сигурно не беше толкова богат, щом прибягваше до търговия с роби. Аробин обаче... Аробин не отстъпваше по заможност на краля на Адарлан. Тогава *той* защо падаше толкова ниско?

Ролф впи морскозелените си очи в Сам, който отново се мръщеше.

— Ти виждал ли си я без маска?

За нейна изненада, Сам направи гримаса.

— Веднъж. — Той я изгледа с доста убедителна предпазливост. — И ми беше достатъчно.

Ролф проучи лицето му за миг, сетне пъкна следваща хапка месо в устата си.

— Е, щом няма да ми покажеш лицето си, защо не ни споделиш как точно си станала протеже на Аробин Хамел?

— Обучавах се — отвърна лаконично тя. — Години наред. Не всички имаме късмета да се разхождаме с магически карти по ръцете си. На някои ни се налага да се изкачваме до върха стъпка по стъпка.

Ролф се скова и другите пирати спряха да се хранят. Той стрелна поглед към Селена и не го откъсна толкова време, че малко ѝ остана да се загърчи под тежестта му, после остави вилицата си.

Сам се поприведе към нея, но този път просто за да вижда по-добре, защото Ролф постави и двете си ръце върху масата с дланите нагоре, така че Селена да ги огледа.

Заедно една до друга ръцете му образуваха карта на континента — и нищо друго.

— Тази карта не е помръдвала от осем години. — От гърленото ръмжене в гласа му я полазиха тръпки. Осем години. Точно периодът, откакто елфите бяха прокудени и бе наченато поголовното им изстребване; откакто Адарлан бе завладял и поробил останалата част от континента и магията бе изчезнала. — Не си мисли — продължи Ролф, отдръпвайки ръце от масата, — че и аз не съм се борил със зъби и нокти.

Щом сега беше на крачка от трийсетте, вероятно имаше повече убийства зад гърба си от нея самата. А ако съдеше по множеството белези по лицето и ръцете му, лесно можеше да си представи колко се е борил със зъби и нокти.

— Чудесно, значи сме сродни души — коментира тя.

Ако Ролф беше свикнал да си цапа ръцете, търговията с роби едва ли беше голяма крачка за него. Та той беше мърляв пират. А те двамата — асасини на Аробин Хамел. Образовани, богати, изтънчени. Робовладелството беше под нивото им.

Ролф я удостои с кривата си усмивка.

— Държиш се така, защото ти идва отвътре или защото се боиш да общуваш с хората?

— Аз съм най-великият асасин на света — вирна брадичка Селена. — Не се боя от нищо.

— Сериозно? — подкачи я Ролф. — Защото аз съм най-великият пират на света, а се боя от доста неща. Именно заради това още съм жив.

Тя не благоволи да му отвърне. *Долен търговец на роби!* Той поклати глава с усмивка, подобна на онази, която тя самата използваше, когато искаше да вбеси Сам.

— Учудвам се, че Аробин не те е научил да владееш дързостта си — отбеляза Ролф. — Спътникът ти като че знае кога да си държи езика зад зъбите.

Сам се покашля шумно и се приведе напред.

— А ти как стана Господар на пиратите?

Ролф прокара пръст по някаква дълбока резка на дървената маса.

— Убивах всеки пират, който бе по-добър от мен. — Тримата други капитани, всичките по-възрастни, по-опитни и далеч по-невзрачни от него, изсумтяха, но не се втурнаха да оспорват твърдението му. — Всеки, достатъчно самонадеян, за да реши, че не може да загуби от младок с екипаж от кол и въже и един-единствен кораб на свое име. Но всичките се провалиха един по един. А сдобиеш ли се с такава слава, хората започват да се тълпят край теб. — Погледът му запрескача между Селена и Сам. — Искаш ли един съвет? — Обърна се към нея.

— Не.

— На твое място бих си пазил гърба край Сам. Ти може и да си най-добрата, Сардотиен, но винаги има някого, който само чака да се подхлъзнеш.

Сам, предателското копеле, се подсмихна съвсем неприкрито. Останалите капитани се ухилиха.

Селена впери суров поглед в Ролф. Стомахът ѝ се свиваше от глад. Но щеше да яде по-късно, задигайки нещо от кухнята.

— А ти искаш ли един съвет от мен?

Той махна с ръка, подканвайки я да продължи.

— Не се меси в чужди работи.

Ролф ѝ се усмихна лениво.

* * *

— На мен Ролф ми допада — заразсъждава на глас Сам в пълния мрак на стаята им.

Селена, която първа щеше да стои на пост, се взря пронизително в леглото му, разположено до далечната стена.

— Естествено — измърмори, любувайки се отново на свежия въздух по лицето си. Както седеше върху леглото си, тя облегна гръб на стената и зачопли с пръсти нишките на одеялото. — Все пак те посъветва да ме ликвидираш.

Сам се засмя.

— *Наистина* мъдър съвет.

Тя навли ръкавите на туниката си. Дори нощем това проклето място беше като пещ.

— Тогава може би не е особено *мъдро* да заспиваш.

Сам се обърна в скърцащото си легло.

— Хайде де! Толкова ли не носиш на майтап?

— По отношение на живота ми ли? Не.

Той изсумтя.

— Повярвай ми, ако се прибера без теб, Аробин ще ме одере жив. Буквално. Ако ще те убивам, Селена, ще гледам да е в момент, когато ще ми се размине.

Тя свъси вежди.

— Оценявам го — отвърна и повя с ръка на потното си лице.

Готова беше да продаде душата си на глутница демони за малко прохладен полъх, но трябваше да държат прозореца покрит, освен ако не искаше нечий натрапнически поглед да зърне лицето ѝ зад маската. Макар че, като се замислеше, доста ѝ щеше да види изражението на Ролф, откриеше ли истината. Повечето хора вече знаеха, че е млада жена, но ако капитанът научеше, че си има работа с шестнайсетгодишна, гордостта му щеше да понесе неизличим удар.

Щяха да прекарат само три нощи в залива, ето защо и двамата можеха да понесат малко недоспиване, за да запазят самоличността ѝ... и живота си.

— Селена? — обади се Сам в мрака. — *Трябва* ли да се страхувам да заспя?

Тя примигна и се засмя беззвучно. Поне приемаше заплахите ѝ насериозно. Щеше ѝ се и за Ролф да можеше да каже същото.

— Не — увери го тя. — Не и тази вечер.

— Някоя друга, значи — измърмори той.

И до няколко минути вече спеше.

Селена облегна глава на дървената стена, заслушана в дишането му, докато дългите нощни часове се заизнизваха един след друг.

Дори когато дойде нейният ред да поспи, Селена не можа да мигне. През часовете, които бе прекарала на пост, една мисъл не спираше да я гложди.

Робите.

Вероятно ако Аробин беше изпратил някой друг, ако всичко беше само бизнес сделка, за която научеше по-късно, прекалено заета, за да я е грижа, едва ли щеше да я смути толкова. Но да изпрати точно нея за цял кораб с роби... хора, които не бяха навредили никому, а просто бяха дръзнали да се борят за свободата си и сигурността на семействата си...

Как можеше да очаква подобно нещо от нея? Ако Бен беше жив, щеше да открие съмишленик в негово лице... Бен, независимо от професията си, беше най-състрадателният човек, когото познаваше. Смъртта му остави празнота, която не вярваше някой да запълни.

Потеше се толкова обилно, че чаршафите ѝ се навлажниха, а когато съмна, беше дремнала толкова малко, че се чувстваше като прегазена от стадо ейлвийски диви коне.

Накрая Сам я сръчка — не особено нежно побутване с дръжката на меча му. Като я видя, заяви:

— Изглеждаш ужасно.

Решавайки, че този негов коментар ще определи тона на отношенията им за целия ден, Селена стана от леглото и затръшна вратата на банята след себе си.

Щом излезе по-късно, освежена, доколкото можеше да се освежи с мивка и двете си ръце, проумя едно нещо със свършена яснота.

Нямаше начин — абсолютно никакъв проклет начин — да отведе робите в Рифтхолд. Ролф беше добре дошъл да си ги задържи, но тя самата нямаше да ги съпроводи до столицата.

С други думи — разполагаше с два дни да измисли как да осуети сделката между Аробин и Господаря на пиратите.

И как да се измъкне жива.

Преметна пелерината през раменете си, страдайки мълчаливо, задето метрите плат скриваха прекрасната ѝ черна туника — особено фината ѝ златна бродерия. Е, поне и пелерината ѝ беше красива. Макар и леко омърляна от дългия път.

— Къде тръгна? — попита я Сам и се надигна от леглото, където чистеше ноктите си с върха на кинжала си.

Определено нямаше да ѝ помогне. Трябваше със собствени сили да се справи с разтрогването на сделката.

— Искам да задам няколко въпроса на Ролф. Насаме. — Тя завърза маската си и пое към вратата. — Закуската да ме чака, като се върна.

Сам се скова и устните му се стегнаха в тънка черта.

— Какво?

Селена посочи към коридора и кухнята.

— Закуска — произнесе бавно. — Гладна съм.

Той понечи да отвори уста и тя му даде шанс да възрази, но вместо това той просто се поклони дълбоко.

— На твоите услуги — отвърна.

След като си размениха по един вулгарен жест, Селена тръгна по коридора.

* * *

Заобикаляйки локви с мръсотия, повърнато... и боговете знаеха какво, на Селена ѝ беше *малко* трудно да поддържа темпото на дългокракия Ролф. Над главите им се събираха дъждовни облаци и много от хората по улиците — олюляващи се, парцаливи пирати, влачещи се след дълга нощ проститутки, босоноги, подивели сирачета — започваха да се разпръскват към разни порутени сгради.

Заливът на Черепа не се славеше като живописен град и множество от наклонените, провиснали постройките като че ли се състояха единствено от дърво и пирони. Освен с обитателите си, градът беше прочут и с Коработрошача — гигантската верига, преграждаща устието на залива с форма на подкова.

Стоеше там от векове и беше толкова огромна, че, както загатваше името ѝ, можеше да прекърши мачтата на всеки кораб,

устремил се срещу нея. Въпреки че главната ѝ цел бе да възпира вражески атаки, тя определено пречеше и на всеки, наумил си да напусне залива без разрешение. А тъй като останалата част на острова беше покрита с високи планини, нямаше много други места за акостиране. Затова всеки кораб, който искаше да влезе или да излезе от пристанището, трябваше да изчака да я свалят под вода — и да си приготви солидна такса.

— Имаш три пресечки — каза Ролф. — Най-добре побързай.

Умишлено ли препускаше така? Селена укроти бушуващите си нерви, съсредоточавайки вниманието си в назъбените тучни планини, извисяващи се над града, в блещукащата извивка на залива, в благоуханната нотка, носеща се из въздуха. Хванала бе Ролф на излизане от странноприемницата и той се беше съгласил да изслуша въпросите ѝ по пътя към срещата си.

— Когато робите пристигнат — подхвана тя с престорено угрижен тон, — ще ми дадеш ли възможност да ги огледам, или трябва да ти се доверя, че ни даваш качествена стока?

Той поклати глава, възмутен от наглостта ѝ, а Селена прескочи изпружените крака на някакъв припаднал — или мъртъв — пияница.

— Пристигат утре следобед. *Възнамерявах* лично да ги огледам, но ако толкова се безпокоиш за качеството на стоката, ще те взема с мен. Приеми го като привилегия.

Тя изсумтя.

— Къде? На кораба ти?

Искаше ѝ се да придобие добра представа за механизма му на работа, преди да състави плана си. Запознаването с процедурата можеше да ѝ даде сполучливи идеи за осуетяването на сделката, и то с минимален риск.

— Държа робите в една голяма конюшня в другия край на града. Обикновено там протича огледът, но тъй като вие си заминавате на следващата сутрин, ще огледаме вашите на самия кораб.

Тя изцъка с език достатъчно силно, че да я чуе.

— И колко време ще отнеме това?

Капитанът вдигна вежда.

— По-важна работа ли имаш?

— Просто отговори на въпроса.

В далечината прокънтя гръмотевица.

Достигнаха пристанището, което се оказа най-впечатляващото нещо в града. Кораби с всевъзможни форми и размери се полюшваха до дървените кейове, а пиратите кръстосваха по палубите им и завързваха разни неща, преди бурята да ги е връхлетяла. Светкавица проряза хоризонта точно над самотната наблюдателница, кацнала от северната страна на залива — наблюдателницата, от която се вдигаше и сваляше Коработрошача. В проблясъка успя да зърне и двата катапулта върху едната от площадките на кулата. Ако веригата не успееше да унищожи някой кораб, то катапултите го довършваха.

— Не се безпокой, госпожице Сардотиен — каза Ролф, крачейки покрай кръчмите и странноприемниците, обточващи пристанището. Оставаха им още две пресечки. — Няма да си загубиш времето. Макар че огледът на стотина роби не е бърза работа.

Сто роби на един кораб! Как щяха да се *поберат*?

— Стига да не опиташ да ме преметнеш — озъби му се тя, — времето ми няма да е загубено.

— Само и само да не си намериш още причини за оплакване, а не се и съмнявам, че ще се постараяш, си добре дошла да ме придружиш на огледа на друга партида роби, който ще направя тази вечер в конюшнията. Така ще имаш база за сравнение утре.

Идеално. Може би просто щеше да заяви, че робите не са качествени, аргументирайки така отказа от сделката. И да си тръгне... без никоя от двете страни да е пострадала. Да, щеше да си има разправии със Сам, а после и с Аробин, но... щеше да му мисли по-късно.

Селена сви рамене и махна небрежно с ръка.

— Добре, става. Прати някого да ме извика, като дойде време. — Въздухът беше толкова влажен, че имаше чувството, че плува в него. — А какво следва, когато приключим с огледа на робите на Аробин? — Всяка информация можеше да се използва като оръжие срещу него. — Аз ли ще отговарям за тях на кораба, или твоите хора? Пиратите ти като нищо може да решат, че имат право да си присвоят всички роби, които им харесат.

Ролф стисна дръжката на меча си. Тя проблесна на приглушената светлина и Селена се възхити на изящната драконова глава на върха ѝ.

— Ако дам заповед никой да не докосва с пръст робите, значи няма да го стори — процеди през зъби Ролф. Внезапният му гняв ѝ

донесе неочаквано удовлетворение. — Въпреки това ще ви пратя няколко стражи на борда, ако така ще спиш по-спокойно. Не бих искал Аробин да сметне, че не приемам инвестицията му сериозно.

Стигнаха до боядисана в синьо крѝчма, пред която стояха шепа мъже в тъмни туники. Като видяха Ролф, всички изправиха рамене и му отдадоха чест. Телохранители ли бяха? И защо никой не го съпровождаше из градските улици?

— Няма нужда — отсече тя. — Не желая да се задържам тук повече от нужното.

— Със сигурност нямаш търпение да се върнеш при клиентите си в Рифтхолд.

Ролф спря пред избелялата врата. Над нея, разлюляна от усилващите се буреносни ветрове, висеше табела с надпис МОРСКИЯТ ДРАКОН. Така се казваше и прословутият му кораб, който се поклащаше на кея зад тях и далеч не изглеждаше толкова впечатляващо. Може би *това* беше щабквартирата на Господаря на пиратите. А щом беше настанил двама им със Сам в странноприемницата на няколко пресечки оттук, вероятно и той им имаше толкова доверие, колкото и те на него.

— По-скоро нямам търпение да се върна в цивилизацията — поправи го лъчезарно тя.

Ролф изрѝмжа глухо и стѝпи на прага на пивницата, чиято вътрешност бе изпълнена със сенки и шепнещи гласове — и миризма на изветряла бира. Друго не се виждаше.

— Един ден — отбеляза той с прекалено тих глас — някой ще те принуди да си платиш за тази твоя безочливост. — Поредната светкавица накара зелените му очи да проблеснат. — Надявам се да присъствам.

Сетне затръшна вратата в лицето ѝ.

Селена се усмихна, а усмивката ѝ се разшири, когато едрите дъждовни капки затрополиха по ръждивата на цвят земя, мигновено разхлаждайки задушния въздух.

Сама не можеше да повярва колко добре се развиваха нещата.

* * *

— Отровена ли е? — попита тя Сам, плюсвайки се на леглото си тъкмо когато мощна гръмотевица разтърси странноприемницата из основи.

Чаената чаша издрънча в чинийката и тя свали качулката и маската си, за да вдиша аромата на прясно опечения хляб, наденичката и овесената каша върху подноса.

— От тях или от мен?

Сам седеше на пода, облегал гръб на леглото си.

За да го подразни още малко, Селена подуши за пореден път храната.

— Дали не долавям... беладона?

Сам я изгледа гневно и тя се подсмихна, откъсвайки парче от хляба. Помълчаха няколко минути и единствените звуци в стаята останаха стърженето на приборите ѝ по очуканите чинии, барабаненето на дъжда по покрива и мощните стонове на буреносните облаци.

— Е — подхвана той, когато Селена посегна към чая си. — Ще ми кажеш ли какво си намислила, или да предупредя Ролф да очаква най-лошото?

Тя отпи премерена глътка от чая.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш, Сам Кортланд.

— Какви „въпроси“ му зададе?

Селена върна чашата си на масата. Дъждът шибна кепенците, заглушавайки издрънчаването ѝ в порцелановата чинийка.

— Любезни.

— Така ли? Не предполагам, че знаеш що е то любезност.

— Мога да съм любезна, ако реша.

— Ако ти изнася... имаш предвид. Е, какво точно искаш от Ролф?

Тя проучи с поглед спътника си. Него самия май не го глождеше съвестта заради сделката, която предстоеше да сключат. Макар и да нямаше доверие на Ролф, явно не му пречеше, че стотина невинни души щяха да бъдат изтъргувани като добитък.

— Поразпитах го за картата върху ръцете му.

— Да му се не види, Селена! — Сам заби юмрук в дървения под.
— Кажи ми истината!

— Защо? — попита нацупено тя. — И откъде знаеш, че не ти казвам истината?

Сам скочи на крака и закръстосва из тясната им стаичка. След малко разкопча горното копче на туниката си, разкривайки мъничко от кожата на гърдите си. Странно, но жестът ѝ се стори някак интимен и тя побърза да извърне очи от него.

— Израснахме заедно. — Сам спря до долния край на леглото ѝ. — Наистина ли вярваш, че не мога да позная кога в главата ти се мъти нещо? Какво искаш от Ролф?

Разкриеше ли му, той несъмнено щеше да направи всичко по силите си да ѝ попречи. А един враг ѝ стигаше. Планът ѝ още беше в зародиш, така че на всяка цена трябваше да държи Сам настрана от него. Пък и ако нещата се объркаха, Ролф вероятно щеше да убие Сам заради съучастничеството му. Или просто защото я познаваше.

— Може би не мога да устоя на чара му — подхвърли тя.

Сам се вцепени.

— Той е с дванайсет години по-възрастен от теб.

— Е, и?

Нали не си въобразяваше, че говори *сериозно*?

Той впи изпепеляващ поглед в нея, после отиде с гневна крачка до прозореца и смъкна рязко пелерината си от кепенците.

— Какви ги вършиш?

Той отвори дървените кепенци, разкривайки небе от дъжд и разклоняващи се светкавици.

— Писна ми да се душа. Пък и щом проявяваш интерес към Ролф, той рано или късно ще разбере как изглеждаш, нали така? Тогава защо да се печем на бавен огън?

— Затвори прозореца. — Той просто скръсти ръце. — *Затвори го!* — Изръмжа му Селена.

Когато Сам отказа да ѝ се подчини, тя скочи, преобръщайки подноса с храна върху дюшека си, и го блъсна настрана толкова силно, че го накара да залитне назад. Забила лице в земята, затвори прозореца и кепенците, загръщайки ги наново с пелерината му.

— Идиот! — кипна после. — Какво те прихваща?

Сам пристъпи към нея, обливайки лицето ѝ с топлия си дъх.

— Омръзнало ми е да търпя вечните мелодрами и глупости, които се случват, нахлузиш ли онази смешна маска. И още повече ми е

омръзнало все да ми диктуваш какво да правя.

Ето какво било!

— Свиквай.

Тя понечи да се обърне към леглото си, но той я сграбчи за китката.

— Каквито и планове да кроиш, в каквито и интриги да се гласиш да ме забъркаш, просто не забравяй, че още не си началник на Гилдията на асасините, както и че все още отговаряш пред Аробин.

Селена въртна очи, изтръгвайки китката си от пръстите му.

— Ако ме докоснеш пак — рече, връщайки се при леглото си, за да събере изсипаната храна, — ще останеш без ръка.

Сам не й проговори повече.

Двамата със Сам вечеряха мълчаливо, а в осем Ролф дойде да ги води при робите. Сам дори не попита къде отиват. Просто ги последва, сякаш бе знаел през цялото време.

Мястото, където държаха робите, се оказа огромен хамбар, скован от дъски, и дори от разстояние инстинктите на Селена се разкрещяха да бяга надалеч. Острата воня на немити тела я връхлетя чак когато влязоха вътре. Тя замига срещу светлината от факлите и грубо скалъпените полилеи и ѝ бяха нужни няколко секунди да осъзнае какво вижда.

Ролф, който крачеше пред тях, подминаваше уверено килия след килия, всяка една претъпкана с роби. Вървеше директно към голямо открито пространство в задната част на бившата конюшня, където мургав ейлвиец стоеше пред групичка от четирима пирати.

До нея Сам издиша с преbledняло лице. Сякаш миризмата не беше достатъчно непоносима... хората в килиите, вкопчили пръсти в решетките или свити в ъглите, или прегърнали децата си — *деца!* — караха сърцето ѝ да се къса на милион парчета.

С изключение на откъслечните приглушени вопли, робите — сбирщина затворници от множество земи — мълчаха. Виждайки я, някои изцъкляха леко очи. Беше забравила как изглежда — безлика, с развята зад себе си пелерина, същинско превъплъщение на Смъртта. Някои от робите дори рисуваха невидими символи във въздуха като защита срещу злото, което съзираха у нея.

Очите ѝ оглеждаха ключалките на килиите, брояха хората, скупчени във всяка от тях. Като че ли имаше представители от всички кралства на континента. Мярна дори оранжевите коси и сивите очи на мъже от планинските кланове — диваци, които следяха всяко нейно движение. А жените — някои изглеждаха не по-възрастни от нея самата. Дали и те бяха участвали в сраженията, или просто бяха попаднали на грешното място в грешния момент?

Сърцето ѝ се разбушува. Дори след толкова години хората продължаваха да се опълчват на адарланските посегателства. Но какво

право имаше Адарлан или Ролф, или който и да било да се отнася така с тях? Завоеванията не бяха достатъчни; не, Адарлан държеше да ги *прекърши*.

Дочула бе, че в Ейлве са поели най-тежкия удар. Въпреки че кралят им бе преклонил глава пред Адарлан, ейлвийски войници вероятно още се бореха в бунтовническите групировки, тормозещи завоевателните сили. Но самата земя беше твърде ценна, за да бъде изоставена от Адарлан. Ейлве се славеше с два от най-проспериращите градове на континента; територията му — богата на обработваеми земи, плавателни канали и гори — беше ключова част от най-важните търговски маршрути. А сега явно Адарлан искаше да изкарва пари и от ейлвийския народ.

Когато Ролф ги доближи, мъжете около пленника от Ейлве му направиха път със сведени глави. Селена разпозна двама от тях от снощната вечеря: niskия плешивец — капитан Феървю, и едноокия здравеняк — капитан Блекголд. Двамата със Сам спряха до Ролф.

Ейлвиецът стоеше чисто гол, слабото му жилесто тяло вече беше осеяно с кървящи рани и синини.

— Този се съпротивляваше — обясни капитан Феървю.

Макар и по кожата му да блестеше пот, робът държеше брадичката си гордо вдигната, вперил поглед в някаква далечна точка. Изглеждаше на около двайсет. Дали си имаше семейство?

— Е, накрая го оковахме и сигурно ще се продаде на добра цена — продължи Феървю, избърсвайки лице в рамото на пурпурната си туника. Златистата й бродерия беше разнищена, а самият й плат, навярно с красив, наситен цвят някога, сега беше избелял и покрит с петна. — Мен ако питате, най-добре го пратете на пазара в Белхейвън. На много от тамошните богаташи им трябва силни ръце за строителна работа. А на жените пак им трябва силни ръце, ама за съвсем друга работа.

Той намигна на Селена.

Гневът й, бесен и неудържим, кипна толкова бързо, че я остави без дъх. Дори не осъзна, че посяга към меча си, докато Сам не склочи пръсти около нейните. Небрежен жест, който на всеки друг би изглеждал дори ласкав. Ала силната му хватка сякаш й казваше, че знае какво се кани да стори.

— Колко от тези роби ще бъдат оценени като полезна работна ръка? — попита Сам, освобождавайки покритите ѝ от ръкавиците пръсти. — Нашите отплават вкупом към Рифтхолд, но тези ще ги делиш ли?

— Да не мислиш, че господарят ви е първият ми бизнес партньор? — отвърна Ролф. — Сключили сме много сделки в различни градове. Съдружниците ми от Белхейвън ме информират какво търсят тамошните богаташи, а аз доставям нужната стока. Ако не намеря добър пазар за робите, изпращам ги в Калакула. Ако пък на вашия господар му останат непродадени, може да ги прати в Ендовиер. Адарлан са стиснати за работници в солните мини, но и малката печалба е за предпочитане пред никаква.

Значи, в Адарлан не просто залавяха пленници от бойните полета и домовете им — освен това *купуваха* роби за солните мини на Ендовиер.

— А децата? — попита Селена с възможно най-равнодушен тон. — Тях къде ще пратиш?

Очите на Ролф помръкнаха леко и лъснаха с достатъчно вина, че тя да се зачуди дали търговията с роби не беше последният му избор за препитание.

— Старая се да не ги разделям от майките им — обясни тихо той. — Но на търговете няма как да се меся.

Тя успя да съдържи отговора, изскочил на езика ѝ, и вместо това каза:

— Разбирам. Трудни ли са за продаване? И колко деца да очакваме в нашата пратка?

— Тук са десетина — отговори Ролф. — И вашите няма да са повече. Пък и не се продават трудно, стига да знаеш къде.

— И къде? — поинтересува се Сам.

— В някои заможни домакинства ги търсят за кухненски помощници и коняри. — Макар че гласът му остана равен, Ролф сведе очи към земята. — Случва се да ги харесат и за бардаци.

Лицето на Сам преbledня от ярост. Ако имаше нещо, което да го вбеси истински, тема, която *винаги* можеше да обтегне нервите му, това беше тази.

Едва на осем, майка му била продадена на публичен дом, където до края на краткия си двайсет и осем годишен живот със зъби и нокти

се издигнала от сираче до една от най-преуспелите куртизанки в Рифтхолд. Родила Сам шест години преди някакъв ревнив клиент да я заколи. И макар че била събрала малко пари, не били достатъчно, за да откупи свободата си от бордея, нито пък да подsigури бъдеще на Сам. Но пък била любимка на Аробин и когато той научил, че искала да повери Сам именно на него, приел момчето.

— Ще го имаме предвид — рече остро Сам.

И това обаче не стигаше за осуetyването на сделката. Никак даже. Не и когато държаха толкова хора зад решетки. Кръвта препускаше бясно във вените й. Смъртта поне беше бърза. Особено от нейната ръка. Ала робството беше безкрайно страдание.

— Добре тогава — вирна брадичка Селена. Трябваше да излезе оттук, да изведе Сам, преди да е избухнал. В очите му се зараждаше смъртоносна искра. — Утре ще прегледаме нашата пратка. — Тя кимна към килиите, намиращи се зад нея. — Тези роби кога потеглят?

Рискован, глупав въпрос.

Ролф стрелна капитан Феървю, който се почеса по мръсната глава.

— Тези тук? Ще ги разделим и вероятно още утре ще ги натоварим на кораба. Предполагам, че ще потеглят заедно с вас. Трябва да съставим екипажите.

Двамата с Ролф се заприказваха по темата и Селена го прие като знак, че е време да си вървят.

След като хвърли последен поглед на окования роб, напусна конюшнията, пропита с воня на страх и смърт.

* * *

— Селена, *почакай!* — провикна се Сам, крачейки задъхано след нея.

Но тя не можеше да чака. Просто вървеше и вървеше, и вървеше, а като достигна пустия плаж, отдалечен от светлините на Залива на Черепата, не спря да снове, докато не нагази във водата.

Недалеч по извитата линия на залива наблюдателницата стоеше на пост, а Коработрошача висеше над водата както всяка нощ. Пълната

луна озаряваше ситния като пудра пясък и превръщаше спокойното море в сребърно огледало.

Тя свали маската от лицето си и я пусна зад себе си, сетне махна пелерината, ботушите и туниката си. Влажният бриз целуна голата ѝ кожа, заигравайки се с фината ѝ бяла долна риза.

— *Селена!*

Топли като от вана вълни обляха краката ѝ и стъпките ѝ по морското дъно разплискваха водата. Едва беше нагазила до прасците, когато Сам я сграбчи за ръката.

— Какво правиш? — попита я той.

Селена се помъчи да изтръгне ръката си, но хватката му беше здрава.

Тя се завъртя с ловко движение, замахвайки с другата си ръка. Сам обаче го познаваше, защото години наред го беше упражнявал редом с нея, и хвана юмрука ѝ.

— *Престани* — нареди ѝ, но тя замахна с крак.

Изрита го в свивката на едното коляно, подкосявайки краката му. Въпреки това той не я пусна и двамата се строполиха заедно сред плисьък на вода.

Селена се стовари върху него, но Сам дори не се замисли и успя да я преобърне, преди да го е ръгнала с лакът в лицето. Въздухът изхвърча от дробовете ѝ. Той се хвърли към нея, но тя вдигна краката си точно в този момент. И го изрита право в корема. Той изруга и се свлече на колене. Вълните се разбиха около него, окъпвайки го в сребро.

Селена скочи и приклепна в готовност, а като понечи да го нападне, пясъкът изсъска под стъпалата ѝ.

Сам обаче предвиди и този ѝ ход; извъртя се ловко, сграбчи я за раменете и я метна на земята.

Тя усети, че е прикlescена, още преди тялото ѝ да удари пясъка. Той прикова китките ѝ в пясъка и заби колене в бедрата ѝ, за да не се изправи отново.

— *Достатъчно!*

Пръстите му се впиха болезнено в китките ѝ. Една голяма вълна ги достигна и я заля.

Тя се замята и изви пръсти като граблива птица, готова да го издере, но не смогваше да достигне ръцете му. Пясъкът се размести

достатъчно, че да опита да намери опора, да го прекатури по гръб. Сам обаче я познаваше — предугаждаше движенията ѝ, триковете, които обичаше да прилага.

— *Спри* — пророни задъхано. — Моля те.

На лунната светлина красивото му лице изглеждаше напрегнато. Наблюдаваше я с широко отворени очи.

— Моля те — повтори дрезгаво.

Тъгата — *поражението* — в гласа му я накараха да се укроти. Ефирен облак засенчи луната, изпращайки танцуващи сенки по мъжествените контури на скулите му, по извивките на устните му; носеше онази рядка красота, заради която майка му бе жънала толкова успехи. Високо над главата му звездите блещукаха смътно, почти невидими заради яркото сияние на луната.

— Няма да те пусна, докато не обещаеш, че ще спреш да ме нападаш — каза Сам.

Лицето му беше на сантиметри от нейното и Селена усещаше дъха на всяка от думите му върху устата си.

Тя си пое пресеклива глътка въздух... и още една. Нямахше причина да напада Сам. Все пак той ѝ беше попречил да удуши онзи пират в конюшнията. И толкова се беше разлютил заради децата роби. Краката ѝ трепереха от болка.

— Обещавам — пророни тя.

— Закълни се.

— Кълна се в живота си.

Той задържа погледа си върху нея за миг, сетне бавно я освободи. Селена го изчака да се изправи, преди тя самата да стане. И двамата бяха подгизнали и покрити с пясък; половината ѝ коса се беше измъкнала от плитката и вероятно допълваше вида ѝ на побесняла лунатичка.

— Е — подкани я Сам, събувайки ботушите си и мятайки ги на пясъка зад тях. — Ще ми обясниш ли какво става?

Той нави крачолите си до колене и нагази в морето.

Селена закрочи нервно покрай плискащите се вълни.

— Ами, просто... — подхвана, но после махна рязко с ръка и заклати гневно глава.

— Просто какво?

Грохотът на вълните почти удави думите му.

Тя се завъртя към него.

— Как си способен да гледаш онези хора, без да предприемеш нещо?

— Робите ли?

Тя отново закрачи.

— На мен ми се гади от онази гледка. Толкова... толкова ме вбесява, че нищо чудно...

Не посмя да довърши мисълта си.

— Нищо чудно какво? — Чу се плисък на стъпки във вода и като надникна през рамо, зърна Сам да върви след нея. Той скръсти ръце, сякаш се готвеше за ожесточен спор. — Нищо чудно да откачиш и да нападнеш хората на Ролф на тяхна територия?

Сега или никога. Не искаше да го забърква, но... плановете ѝ се променяха и вече имаше нужда от помощта му.

— Нищо чудно да откача и да освободя робите — поправи го тя.

Сам застина, като че се бе превърнал в статуя.

— Знаех си, че в главата ти се мъти нещо, но... да ги освободиш...

— Ще го направя със или без твоя помощ.

Възнамерявала беше просто да осуети сделката, но щом влезе в онази конюшня, осъзна, че не може да ги зареже там.

— Ролф ще те убие — предупреди я Сам. — Или Аробин, ако Ролф не успее.

— Трябва да опитам — каза тя.

— Защо? — Сам пристъпи толкова близо до нея, че ѝ се наложи да килне глава назад, за да вижда лицето му. — Ние сме асасини. Убиваме хора. Всеки ден унищожаваме човешки животи.

— Ние имаме право на избор — пророни Селена. — Е, нямахме като деца, когато можехме да избираме само между Аробин и сигурна смърт, но сега... Сега с теб имаме право на избор за постъпките си. А онези роби просто са били *пленени*. Борили са се за свободата си или просто са живели прекалено близо до бойното поле, или пък някоя наемна войска е минала покрай градовете им и ги е отмъкнала против волята им. Това са невинни хора.

— А ние не бяхме ли?

Мимолетният спомен прониза сърцето ѝ като ледено копие.

— Ние убиваме покварени чиновници и неверни съпрузи, носим им чиста, бърза смърт. А те разбиват цели семейства. Всеки един от онези роби някога е имал свой собствен живот.

Очите на Сам горяха.

— Не казвам, че грешиш. И на мен хич не ми допада идеята. Не само за робите, но и за намесата на Аробин. А онези деца... — Той хвана с два пръста основата на носа си. — Но ние сме само двама. Обградени от пиратите на Ролф.

Устата ѝ се изви в крива усмивка.

— За щастие, сме най-добрите. И — добави тя — за щастие, добре го поразпитах за плановете му през следващите два дни.

Сам примигна насреща ѝ.

— Осъзнаваш, че това е най-безотговорната ти постъпка, нали?

— Безотговорна, но вероятно и най-значимата.

Сам се вторачи в нея за толкова дълго, че бузите ѝ пламнаха; като че я виждаше отвътре... съзираше всичко. Фактът, че видяното не го отблъсна, накара кръвта във вените ѝ да закипи.

— Е, щом ще се мре, по-добре да е в името на благородна кауза — рече той.

Селена изсумтя, използвайки момента да се отдръпне от него.

— Няма да умрем. Не и ако се придържаме към плана ми.

Той простена.

— Вече имаш план?

Тя му се ухили и му разказа всичко. Като приключи, Сам просто се почеса по главата.

— Ами — призна ѝ той, сядайки на пясъка, — би могло да се получи. Ще трябва добре да синхронизираме нещата, но...

— Но би могло да се получи.

Тя седна до него.

— Като разбере Аробин...

— Остави Аробин на мен. Ще измисля как да се справя с него.

— Може просто... да не се връщаме в Рифтхолд — предложи той.

— Какво, да избягаме ли?

Сам сви рамене. Въпреки че очите му останаха вперени във вълните, Селена можеше да се закълне, че по бузите му плъзна руменина.

— Няма да се учудя, ако ни убие.

— Ако избягаме, ще ни преследва до края на дните ни. Дори да се подвизаваме под други имена, пак ще ни открие. — Все едно можеше да обърне гръб на целия си живот! — Вложил е прекалено много пари в нас, тепърва трябва да му се издължаваме. Ще го приеме като пропаднала инвестиция.

Сам отправи поглед на север, като че можеше да види обширната столица и гигантския ѝ стъклен дворец.

— Струва ми се, че нещата не опират само до търговската сделка.

— Какво искаш да кажеш?

Той зарисува кръгове в пясъка помежду им.

— Ами... защо изпрати точно нас двамата? Излъга ни за причината. Все пак нямаме пряко участие в сделката. Можеше просто да прати други двама асасини, които не се дърлят през цялото време.

— Какво намекваш?

Сам сви рамене.

— Може би Аробин не ни е искал в Рифтхолд точно сега. Трябвало е да ни изведе от столицата за месец.

Ледена тръпка полази гръбнака ѝ.

— Аробин не би направил такова нещо.

— Така ли? — предизвика я Сам. — Научихме ли в крайна сметка защо Бен е присъствал в нощта, когато са заловили Грегори?

— Ако намекваш, че Аробин някак е устроил капан на Бен...

— Нищо не намеквам. Но някои неща просто не се връзват. И много въпроси останаха без отговор.

— Нямаме право да оспорваме решенията на Аробин — пророни тя.

— А ти пък откога се подчиняваш на заповеди?

Селена се изправи.

— Нека да видим как ще се развият следващите няколко дни. После ще размишляваме върху конспиративните ти теории.

Сам мигновено скочи на крака.

— Нямам никакви *теории*. Единствено въпроси, които и ти самата трябва да си задаваш. *Защо* не ни е искал в столицата този месец?

— Можем да му имаме доверие.

Почувства се глупаво още докато думите напускаха устата ѝ.
Сам се наведе да вземе ботушите си.

— Връщам се в странноприемницата. Идваш ли?

— Не. Ще поостана тук още малко.

Той я измери подозрително с очи и накрая кимна.

— Утре в четири следобед ще ни чакат да огледаме робите на Аробин на кораба. По-добре не стой тук цяла нощ. Трябва да сме отпочинали.

Вместо да му отговори, Селена му обърна гръб още преди да е тръгнал към златистите светлини на Залива на Черепа.

После закрачи по брега, стигайки чак до самотната наблюдателница. След като я разучи добре откъм сенките — двата катапулта до върха ѝ, гигантската верига, закачена над тях, — продължи напред. Вървя, докато в света не остана нищо друго, освен грохота и съскането на вълните, въздишките на пясъка под краката ѝ и лунното сияние по водата.

Вървя, докато пътя ѝ не пресече учудващо студен бриз. Селена спря.

Обърна се бавно на север, откъдето бе долетял вятърът с аромат на далечна земя, която не бе зървала от осем години. Борове и сняг — град, все още приклещен в хватката на зимата. Тя вдиша мириса, отправяйки поглед към самотната черна океанска шир, и сякаш видя онзи далечен град, който някога, много отдавна бе наричала свой дом. Вятърът изтръгна още няколко кичура коса от плитката ѝ и ги забрули покрай лицето ѝ. Оринт. Град на светлина и музика, закрилян от алабастров дворец с опалова кула, толкова бляскава, че се открояваше от километри.

Луната се скри зад плътен облак. Сред внезапно възцарения се мрак звездите заблестяха по-ярко.

Селена познаваше всички съзвездия, но инстинктивно потърси Елена, Господаря на Севера, и неподвижната звезда, кацнала като корона над главата му.

През онези дни не бе имала избор. Когато Аробин ѝ предложи този път, трябваше или да се примири с него, или да се предаде на смъртта. Но сега...

Пое си пресеклива глътка въздух. Не... и сега, също като осемгодишна, нямаше голям избор. Та нали беше Асасинът на

Адарлан, протеже и наследник на Аробин Хамел — и завинаги щеше да си остане такава.

Чакаше я дълъг път обратно към странноприемницата.

След поредната непоносимо гореща и безсънна нощ Селена преброди улиците на Залива на Черепа със Сам. Вървяха спокойно, спирайки пред разни сергии, влизайки в някои от магазините, но през цялото време следяха буквално всяка стъпка от плана си, премисляха всяка подробност, която трябваше да изпълнят със съвършена точност.

От рибарите на пристанището научиха, че гребните лодки, вързани по кейовете, не бяха ничия собственост, както и че сутрешният прилив идвал точно след изгрева. Не особено благоприятен факт, но все пак беше по-добре от пладне.

Флиртувайки с проститутките по главната улица, Сам узна, че от време на време Ролф обявявал черпня за всички пирати под негово командване и пиршеството продължавало дни наред. Видимо се сдоби и с други полезни сведения, които обаче отказа да сподели със Селена.

От полупияния пират, повехнал в една задна уличка, Селена разбра колко стражи бранеха корабите за превоз на роби, какви оръжия носеха и къде държаха пленниците, преди да ги качат.

В четири часа Селена и Сам вече стояха на борда на кораба, обещан им от Ролф, и гледаха как робите се изкачват немощно на просторната палуба. Преброиха деветдесет и трима. Повечето мъже, повечето млади. Жени имаше и млади, и стари, а децата бяха само шепа, както им беше потвърдил Ролф.

— Задоволяват ли изтънчения ви вкус? — доближи ги капитанът.

— Нали уж щяха да са повече? — отвърна хладно Селена, без да откъсва поглед от окованите роби.

— Имаме точно сто, но седмина умряха по пътя.

Тя сдържа гнева, който пламна в сърцето ѝ. Сам, който я познаваше смущаващо добре, побърза да се намеси.

— А колко се очаква да загубим по пътя към Рифтхолд?

Лицето му остана сравнително неутрално, макар че в кафявите му очи проблясваше ярост. Добре де — биваше си го в лъжите. Вероятно колкото нея самата.

Ролф прокара ръка през тъмната си коса.

— Вие двамата няма ли да спрете с *въпросите*? Няма как да предвидя колко роби ще загубите. Просто гледайте да са нахранени и напоени.

Селена изръмжа през зъби, но Ролф вече крачеше към стражите си. Двамата със Сам го последваха, наблюдавайки как изблъскват и последните роби на палубата.

— Къде са робите, които ни показа вчера? — попита Сам.

Ролф махна с ръка.

— Повечето са на онзи кораб и ще отплават утре.

Той посочи някакъв кораб и нареди на един от хората си да започне огледа.

Селена и Сам останаха за огледа на няколко роби, коментирайки физическото им състояние, както и на кой рифтхолдски пазар биха могли да се продадат за най-добри пари. Всяка следваща дума горчеше все повече и повече.

— И гарантираш — обърна се Селена към Господаря на пиратите, — че тази вечер корабът ще е прилично охраняван? — Ролф въздъхна шумно и кимна. — Предполагам, и хората ти в наблюдателницата ще отговарят за него?

— Да — сопна се той. Селена отвори уста да каже още нещо, но Ролф я прекъсна: — И преди да си попитала, нека те осведомя, че сменяме дежурствата малко преди съмване.

Значи, трябваше да действат със сутрешната смяна, за да не бие някой тревога призори — по прилив. Дребна спънка в плана ѝ, но можеше да се поправи.

— Колко от робите говорят езика ни? — попита тя.

Той вдигна вежда.

— Защо?

Усети, че Сам се напруга до нея, но просто сви рамене.

— Може да увеличи продажната им цена.

Ролф впи леко подозрителен поглед в нея, сетне се завъртя към една близка робиня.

— Говориш ли общия език?

Жената изцъкли очи и ги стрелна наляво-надясно, стиснала дрипите си — смесица от кожи и вълна, с каквито се топлеха из суровите планински проходи на Белия зъб.

— Разбираш ли какво ти казвам? — настоя Ролф.

Робинята разпери оковани ръце. Около желязото се забелязваше разранена и окървавена кожа.

— Май отговорът е „не“ — намеси се Сам.

Ролф го удостои с пронизващ поглед и закричи през конюшната.

— Някой от вас говори ли общия език?

Повтори въпроса си и тъкмо се канеше да тръгне обратно към тях, когато един възрастен ейлвиец — тънък като вейка и покрит с рани и синини — пристъпи напред.

— Аз — каза мъжът.

— Това ли е всичко? — излая Ролф на робите. — Никой друг ли няма?

Селена доближи ейлвиеча и запечата лицето му в паметта си. Човекът видимо изтръпна от страх заради маската и пелерината ѝ.

— Е, този поне ще се продаде за повече пари — подхвърли през рамо тя. Сам извика Ролф, за да го попита нещо за жената пред себе си, а и за да отвлече вниманието му. — Как се казваш? — Обърна се Селена към роба.

— Диа.

Дългите му, крехки пръсти потрепериха леко.

— Свободно ли говориш езика ни?

Той кимна.

— Майка ми... майка ми беше от Белхейвън. Баща ми беше търговец от Банджали. Израснах с двата езика.

И вероятно не беше работил нито ден през живота си. Как човек като него се беше забъркал в такава каша? Останалите роби на палубата се бяха скупчили като уплашени овце, дори и някои от по-здравите мъже и жени, чиито белези и синини подсказваха, че са бойци, военнопленници. Нима робията вече беше успяла да ги пречупи? И за нейно, и за тяхно добро се надяваше да не е така.

— Хубаво — отвърна и остави мъжа.

* * *

Часове по-късно никой не забеляза, или поне никого не го беше грижа, когато две закачулени фигури се промъкнаха в две от гребните лодки и отплаваха към корабите с робите, полюшващи се няколко

метра навътре. Фенери осветяваха гигантските плавателни съдове, а и луната беше достатъчно ярка, че Селена с лекота да разчете името „Златният вълк“, докато се придвижваше към него.

От дясната ѝ страна Сам гребеше тихо към „Недолюбен“, където държаха вчерашните роби. Тишината беше единствената им надежда, единственият им съюзник, макар и градът зад тях вече да ехтеше от гуляйджии. Мълвата, че асасините на Аробин Хамел черпят всички в кръчмата, беше плъзнала бързо и още докато двамата вървяха към пристанището, купища пирати се стичаха в обратната посока към странноприемницата.

Селена пъхтеше зад маската и болка пронизваше ръцете ѝ с всяко загребване. Не я притесняваше градът, а самотната наблюдателница от лявата ѝ страна. В островърхата ѝ кула гореше огън, озарявайки смътно катапултите и древната верига, запретила тясното устие на залива. Ако им беше писано да ги хванат, сигналът за тревога щеше да дойде именно оттам.

Вероятно щеше да им е по-лесно да избягат веднага — да превземат кулата, да надвият екипажите на робските кораби и да отплават, но Коработрошача беше само първата отбранителна база на залива. Плаването покрай Мъртвите острови беше почти невъзможно нощем, а при отлив... Щяха да изминат броеви километри, преди да заседнат в риф или плитчина.

Селена преодоля по инерция последните няколко метра до „Златният вълк“ и хвана първото стъпало на дървената му стълба, за да не се блъсне лодката твърде силно в корпуса на кораба.

По-разумно беше да отплават призори, когато пиратите щяха да са твърде пияни или в несвяст, за да ги забележат, и когато приливът щеше да им помогне.

Сам ѝ просветна с малко огледалце, давайки сигнал, че е достигнал „Недолюбен“. Тя улови светлината със собственото си огледалце като обратен сигнал, после светна още два пъти към него — знак, че е готова.

Секунда по-късно той ѝ върна същия сигнал. Селена си пое дълга, успокояваща глътка въздух.

Време беше.

Пъргава като котка и безшумна като змия, Селена се изкачи по дървената стълба, вградена в корпуса на кораба.

Първият страж не я забеляза, докато ръцете ѝ не се озоваха около врата му, прицелвайки се в две определени точки, за да го прати в безсъзнание. (Все пак беше асасин, не убийца.) Той се свлече на палубата и тя омекоти сблъсъка му с дървения под, като го хвана за мърлявата туника. Тихи като мишки, тихи като вятъра, тихи като гроб.

Вторият страж, който стоеше на пост при щурвала, я видя да се качва по стълбището. Съумя да издаде приглушен вик, преди дръжката на кинжала ѝ да се блъсне в челото му, пращайки и него в несвяст. Не толкова чисто и безшумно като първия: този се стовари върху палубата с глухо тупване, което накара третия, онзи на носа, да се завърти рязко към звука.

Но корабът беше обгърнат от достатъчно тъмнина, а и ги делиха метри разстояние. Селена приклепна, покривайки тялото на припадналия страж с пелерината си.

— Джон? — провикна се през палубата третият страж.

Селена изтръпна. Съвсем наблизко „Недолюбен“ тънеше в тишина.

Тя сбърчи нос заради вонята от немитото тяло на Джон.

— Джон? — пак нададе глас стражът и стъпките му отекнаха по палубата.

Все по-близо и по-близо. Скоро щеше да зърне първия страж.

Три... Две... Едно...

— Какво, *по дяволите*?

Стражът се спъна в проснатото тяло на първия.

Селена видя шанса си.

Преметна се през парапета толкова бързо, че докато стражът вдигне очи, вече бе кацнала зад него. След един светкавичен удар в главата и ето че полагаше внимателно тялото му върху това на първия страж. С отекващо във всеки сантиметър от тялото ѝ сърце Селена

хукна към носа на кораба. Светна с огледалцето три пъти. Трима повалени стражи.

Нищо.

— Хайде, Сам!

Наново му подаде сигнала.

След плашещо много секунди той ѝ отговори. Въздухът изхвърча от дробовете ѝ във въздишка, която дори не бе съзнавала, че съдържа. Стражите на „Недолюбен“ също бяха обезвредени.

Тя светна еднократно. Откъм наблюдателницата още не се чуваше нищо. Ако изобщо имаше някого на пост в кулата ѝ, не ги беше забелязал. Трябваше да действат бързо, да свършат работата си, преди някой да е осъзнал липсата.

Стражът пред капитанската каюта успя да изрита стената толкова силно, че да събуди и мъртвите, преди тя да смогне да го извади от строя, но това не попречи на капитан Феървю да изпищи, когато влезе в кабинета си и затвори вратата след себе си.

След като залости Феървю в килията със запушена уста, вързан и осведомен, че неговото съдействие и това на стражите му беше единственият начин да запази живота си, Селена заслиза с тихи стъпки към товарното.

Коридорите бяха тесни, но въпреки това двамата стражи на вратата не я видяха, докато тя не си позволи волността да им налети, пращайки ги в несвяст.

После грабна тихо фенера, окачен на стената, и отвори вратата.

Таванът беше толкова нисък, че почти го достигаше с глава. Всички роби бяха оковани седнали на пода. Без отходно място, без светлина, без храна и вода.

Пленниците си засушукаха един на друг, примижали срещу ярката светлина откъм коридора.

Селена извади връзката ключове, която беше откраднала от капитанската каюта, и нахлу в товарното помещение.

— Къде е Диа? — попита тя робите.

Никой не отговори — или защото не разбираха, или от солидарност.

Тя въздъхна, пристъпвайки по-навътре, и някои от облещените планинци зашептяха нещо един на друг. Макар и неотдавна да се бяха обявили срещу Адарлан, обитателите на Белия зъб открай време се

славеха с непоклатимата си любов към насието. Ако някой скочеше срещу нея тук, долу, това щяха да са те.

— Къде е Диа? — повтори на по-висок глас.

— Тук — чу се плах отговор откъм дъното на товарното отделение. Тя напрегна очи в мрака и разпозна мършавите му, миши черти. — Тук съм.

Селена тръгна внимателно през скупчените в мрака тела. Робите бяха така наблъскани един в друг, че нямаха място да помръднат, камо ли въздух за дишане. Нищо чудно, че седмина бяха умрели по пътя насам.

Тя използва ключа на капитан Феървю, за да откопчае оковите около глезените на Диа и белезниците му, а после му подаде ръка.

— Хайде, ще ми превеждаш.

Планинците и всички останали, които не говореха общия език или ейлвийски, щяха все някак да се досетят какво става.

Диа потри кървящите си, охлузени китки.

— Коя си ти?

Селена разкопча оковите на кльоцавата женица до Диа, сетне ѝ подаде ключовете.

— Приятел — отвърна тя. — Кажи ѝ да освободи всички, а на тях — да не напускат тази стая.

Диа кимна и заговори на ейлвийски. Жената погледна към Селена с полуотворена уста, после взе ключовете. И без да каже нито дума, тръгна да освобождава спътниците си. Тогава Диа се обърна към цялото помещение с тих, но пламенен глас:

— Стражите са в безсъзнание — обяви Селена. Диа преведе. — Капитанът е заключен в килията, а утре, ако решите да поемете нещата в свои ръце, ще ви преведе през Мъртвите острови. Дадох му да разбере, че наказанието за неверни насоки е смърт.

Диа превеждаше с все по-изцъкдени очи. Някъде от дъното на стаята един от планинците започна да превежда на техния език. Включиха се и още двама — един на мелисандски и втори на непознат за нея език. Дали от предвидливост, или от страх не се бяха обадили снощи, като ги попита дали някой говори общия език?

— След като ви запозная с плана ни — продължи тя и ръцете ѝ леко се разтрепериха, като си спомни какво точно ги чака, — сте свободни да излезете оттук, но не припарвайте до палубата. В

наблюдателницата има стражи, а и от суша следят кораба. Ако ви видят, ще вдигнат тревога.

Тя даде възможност на Диа и останалите преводачи да довършат, преди да продължи:

— Партньорът ми вече е на борда на „Недолюбен“, втория кораб с роби, който трябваше да отплава утре. — Тя преглътна сухо. — Щом приключа тук, двамата с него ще се върнем в града и ще създадем достатъчна суматоха, че никой да не забележи как вие напускате пристанището призори. Трябва ви цял ден да се измъкнете от Мъртвите острови преди смрачаване. В противен случай ще останете приклепени в лабиринта на архипелага.

Диа преведе, а някъде отблизо се обади женски глас. Диа свъси вежди и се обърна към Селена.

— Искате да ти зададе два въпроса. Какво ще правим с веригата на входа на залива? И как ще управляваме кораба?

Селена кимна.

— Веригата оставете на нас. Ще е свалена, преди да я достигнете.

Когато Диа и останалите преведоха думите ѝ, из товарното се разнесе шушукане. По земята с дрънчене падаха окови, докато кльощавата жена освобождаваше роб след роб.

— Що се отнася до управлението на кораба — продължи Селена, извисявайки глас над шума, — случайно сред вас да има моряци? Рибари?

Няколко ръце се вдигнаха във въздуха.

— Капитан Феървио ще ви инструктира. Но ще трябва да напуснете залива с гребане. Всички в добро здраве ще трябва да поемат греблата, иначе нямате шанс да се изплъзнете на корабите на Ролф.

— Ами флотата му? — попита друг мъж.

— И нея оставете на нас. — Сам вероятно вече гребеше към „Златният вълк“. Трябваше да се връщат на брега веднага. — Независимо дали веригата е още вдигната, независимо от случващото се в града, щом слънцето се подаде над хоризонта, започват да гребете с всички сили.

Няколко гласа възразиха след превода на Диа и той ги потуши с рязък, кратък отговор, преди да се обърне отново към нея.

— Сами ще се уточним за подробностите.

Тя вирна брадичка.

— Обсъдете въпроса помежду си. Вие определяте съдбата си. Но каквото и план да изберете, аз на всяка цена ще сваля веригата и ще се постарая да ви спечеля възможно най-много време по изгрев.

После им се поклони за сбогом и напусна товарното, махвайки на Диа да я последва. Зад тях незабавно започна обсъждане — за щастие, тихо.

На светлината от факлите Селена видя още по-ясно колко мършав бе Диа, колко мръсен беше. Тя посочи надолу по коридора.

— Килията е натам, капитан Феървю е заключен в нея. Извадете го преди съмване и спокойно го понатупайте, ако отказва да съдейства. На палубата са вързани трима стражи в безсъзнание, един пред кабинета на Феървю и двама тук. Вие решавате какво ще вършите с тях.

— Ще накарам да ги завлекат в килията — обяви незабавно Диа. После се почеса по четинестата си буза. — Колко време ще имаме да се измъкнем? Кога ще се усетят пиратите?

— Не знам. Ще опитам да повредя корабите им, което вероятно ще ги забави. — Достигнаха тясното стълбище към горните палуби. — Имам още една молба към теб. — Продължи тя и Диа впери светнал поглед в нея. — Партньорът ми не говори ейлвийски. Искам да стигнеш с една лодка до другия кораб, за да предадеш на всички там какъв е планът и да им помогнеш да се освободят от оковите. Ние трябва веднага да се връщаме на брега, така че ще си сам.

Диа си пое тревожна глътка въздух, но кимна.

— Добре.

След като той каза на хората от товарното да завлекат натръшканите стражи в килията, излезе със Селена на празната палуба. Неподвижните тела на пиратите го накараха да изтръпне, но не възрази, когато тя го загърна с пелерината на Джон и скри лицето му с качулката ѝ. Нито когато му даде меч и кинжала на Джон.

Сам вече я чакаше от едната страна на кораба, скрит от всевиждащите очи на наблюдателницата. Той помогна на Диа да се качи в неговата гребна лодка, след което се прехвърли в друга и изчака Селена.

Кръв лъщеше по тъмната му туника. И двамата си носеха чисти дрехи. Сам хвана безмълвно греблата, но Селена се покашля. Диа се обърна към нея.

Тя кимна на изток към устието на залива.

— Запомни: *трябва* да започнете да гребете по изгрев дори веригата още да е вдигната. С всяка секунда забавяне губите от силата на прилива.

Диа хвана греблата.

— Ще сме готови.

— Успех тогава! — рече му тя.

Без да каже друго, Диа загреба към втория кораб, малко пошумно, отколкото ѝ се искаше, но недостатъчно, че да го чуят враговете.

Сам също загреба, заобикаляйки тихо носа на „Златният вълк“, откъдето потегли към пристанището със спокойна, небудеща подозрение скорост.

— Притеснена ли си? — попита я той и равномерното порене на греблата му през спокойната вода на залива почти заглуши тихите му думи.

— Не — излъга Селена.

— Аз също.

Пред тях блещукаха златистите светлини на Залива на Черепа. Над водата се носеха веселяшки възгласи. Очевидно новината за безплатната бира бе достигнала всяко кътче на града.

Селена се поусмихна.

— Пригответи се да вдигнем всичко във въздуха.

Въпреки че тълпата скандираше гръмко около тях, погледите на Ролф и Сам бяха сключени съсредоточено, докато гърлата им се движеха нагоре-надолу, нагоре-надолу, гълтайки цели халби със студена бира. А Селена, която наблюдаваше двубоя иззад маската си, не можеше да спре да се смее.

Не беше особено трудно да се преструва, че Сам е пиан и се забавляват страхотно. Главно заради маската, но и защото той играеше ролята си много, много убедително.

Ролф блъсна халбата си в масата със самодоволно „Ха!“ и избърса мократа си уста с ръкав сред радушните викове на тълпата. Селена се кикотеше зад маската с плувнало в пот лице. Като всяко друго място на острова, и в кръчмата беше същински мор, а миризмата на бира и некъпани тела сякаш извираше от всяка дъска, от всеки камък.

Помещението беше претъпкано до пръсване. Тричленен оркестър от акордеон, цигулка и дайре свиреше бурно в ъгъла до камината. Пиратите си разправяха смешни истории и поръчваха любимите си песни. Селяни и всякакви окаяни типове се наливаха до забрава и залагаха на нагласени игри на късмета. Проститутки сновяха из стаята, трупаха се около масите и сядаха в скутове.

Срещу нея Ролф се ухили, а Сам пресуши халбата си докрай. Поне за пред Ролф. Тъй като наоколо често се разливаше бира, никой не забелязваше постоянната локва около чашата на Сам, нито дупката, която беше пробил на дъното ѝ.

Тълпата се разпръсна и Селена вдигна ръка със смях.

— Още по едно, господа? — извика тя, махвайки на сервитьорката.

— Е — отбеляза Ролф, — определено те харесвам повече такава, отколкото по време на бизнес преговори.

Сам се приведе към него със съзаклятническа усмивка на лице.

— О, и аз. През повечето време е ужасна.

Селена го срита — доста силно, понеже знаеше, че не е изцяло лъжа, — и Сам изохка. Ролф се захили.

Сервитьорката дойде да напълни халбите на Ролф и Сам и тя й метна една медна монета.

— Е, ще ми се отдаде ли някога шанс да видя лицето зад маската на легендарната Селена Сардотиен?

Ролф опря ръце върху залятата маса. Часовникът зад бара показваше три и половина сутринта. Моментът за действие приближаваше. Като се имаше предвид колко претърпана беше пивницата и колко от пиратите вече губеха съзнание, беше същинско чудо, че в Залива на Черепа още се намираше бира. Ако Аробин и Ролф не я убиеха заради освобождаването на робите, то Ролф вероятно щеше да я убие, задето беше открила сметка, която далеч не можеше да изплати.

Тя се приведе към капитана.

— Ако изкараш на двама ни с господаря ми толкова пари, колкото обещаващ, ще ти покажа лицето си.

Ролф надникна към татуираната върху ръцете си карта.

— Наистина ли продаде душата си за нея? — попита го тя.

— Когато ми покажеш лицето си, ще ти кажа истината.

Тя протегна ръка.

— Дадено. — Капитанът стисна дланта й. Сам грабна халбата — около сантиметър бира вече беше изтекла през дупката в дъното й — и вдигна тост за уговорката им. После и двамата отпиха, а Селена извади тесте карти от джоба на пелерината си. — Да поиграем на крале?

— Ако не си разорена до края на тази нощ — заяви Ролф, — то гарантирам, че ще бъдеш, като поиграеш срещу мен.

Тя изцъка с език.

— О, съмнявам се.

Разцепи тестето, разбърка го три пъти и раздаде карти.

Часовете минаваха в поредица от наздравици и идеални ръце карти, групово пеене и разкази за далечни и близки земи, а когато нестихващата музика започна да заглушава часовника, Селена вече се опираше в рамото на Сам, смеейки се на циничната, абсурдна история на Ролф за една фермерска жена и жребците й.

Когато блъсна с юмрук по масата и зави от смях, също не се преструваше напълно. А когато Сам я прегърна през кръста и допирът

му незнайно защо я изпълни с буен огън, нещо я накара да се запита дали и той се преструваше.

На карти се оказа, че Сам ги обра до шушка, и щом часовникът удари пет, Ролф вече бе загубил ведрото си настроение.

За негово съжаление нямаше да си го върне скоро. Сам кимна на Селена и тя препъна един минаващ край масата им пират, който разля бирата си върху някакъв вече вилнеещ пияница, който пък от своя страна опита да фрасне първия в лицето, но цапардоса мъжа до него. По чист късмет точно в този момент от ръкава на друг падна скрита карта, една от проститутките зашлеви пиратското девойче пред себе си и цялата кръчма избухна в масов бой.

Някои се затъркаляха по земята, други извадиха мечове и кинжали. През парапета на втория полуетаж заскачаха нови побойници — или към масите, или — неуспешно — към железния полилей.

Музиката продължаваше да свири, а музикантите просто се скътаха по-навътре в ъгъла. Ролф се понадигна и хвана дръжката на меча си. Селена му кимна, извади своя и се впусна в мелето.

Размаха ловко китка и поряза няколко ръце и крака, без да убие никого. Просто трябваше да поддържа боя и по възможност да го нажежи още повече, за да останат всички погледи насочени към града.

Докато пробваше да се измъкне към изхода, някой я сграбчи през кръста и я хвърли към една дървена колона с такава сила, че задължително щеше да ѝ остане синина. Тя се загърчи в хватката на червендалестия пират и едва не повърна, когато гнусният му дъх проникна под маската ѝ. Накрая успя да освободи ръката си достатъчно, че да забие дръжката на меча си в чатала му. Той падна на земята като отсечен.

Селена успя да направи само крачка, преди нечий космат юмрук да я блъсне в челюстта. Болката я заслепи като светкавица и вкуси кръв в устата си. Побърза да опипа маската си, за да се увери, че не е счупена или разместена.

Изплъзвайки се от следващия удар на нападателя си, заби крак в свивката на коленете му и го запрати към пиццяща групичка блудници. Не знаеше къде е Сам, но ако се придържаше към плана, нямаше защо да се притеснява за него. Запроправя си път към изхода през тумбите сражаващи се пирати, кръстосвайки меч с няколко неопитни бойци.

Един пират с оръфана превръзка на окото вдигна нескопосано ръка да я удари, но Селена я хвана и с ритник в корема го запокити към съседния мъж. Двата се блъснаха заедно в една маса, прекатуриха се през нея и се сборицаха един с друг. *Животни!* Селена се измъкна от тълпата и излезе от кръчмата.

И с доволство установи, че на улицата положението бе същото. Боят се разпростираше с удивителна скорост. Пирати се изливаха от пивниците нагоре и надолу по булеварда — бореха се с голи ръце, мереха сили с мечове и се търкаляха по земята. Явно не само нея я бяха сърбели ръцете за един добър бой.

Удовлетворена от мелето, вече бе прекосила половината улица на път към уговорената среща със Сам, когато гласът на Ролф изгърмя зад нея:

— *ДОСТАТЪЧНО!*

Всички вдигнаха каквото държаха в ръцете си — халба, меч, кичур коса, за да отдадат чест.

Сетне продължиха да се бият. Какво очакваше Ролф?

Селена се засмя под нос и закричи бързо по една закътана уличка. Сам вече я чакаше с кървящ нос, но пък с грейнали от възбуда очи.

— Бих казал, че мина доста добре — рече той.

Селена отвърна на гордия му поглед.

— Не предполагам, че си толкова опитен картоиграч. — Тя го огледа от глава до пети. Стоеше непоколебимо стъпил на земята. — И пияч.

Той се ухили.

— Много неща не знаеш за мен, Селена Сардотиен. — Той я хвана за рамото и внезапно се озова смущаващо близо до нея. — Готова ли си? — Попита я и тя кимна.

Сърцето ѝ запрепуска, като вдигна очи към избистрящото се небе.

— Да вървим. — Изтръгна се от хватката му, свали ръкавиците си и ги напъха в джоба си. — Стражата в наблюдателницата вече трябва да се е сменила. Налага се да обезвредим веригата и катапултите преди съмване.

Умували бяха дали не би било по-удачно просто да поразят Коработрошача откъм неохраняваната му страна. Но дори да съумееха,

оставаха катапултите. Накрая решиха, че е по-разумно да се изправят срещу стражите и да унищожат наведнъж веригата и катапултите.

Сам задържа погледа си върху нея още няколко секунди.

— Ако оцелеем, Селена — рече, отправяйки се към страничната уличка, водеща към пристанището, — ми напомни да те науча как се играе на карти.

Тя изпсува достатъчно цветисто, че да го разсмее, и хукна.

Свърнаха по една тиха уличка тъкмо когато някой излизаше от сенките.

— Накъде така?

Беше Ролф.

Улицата се спускаше стръмно надолу, предлагайки ясен изглед към двата кораба с роби, все още закотвени в залива. И към трошащата мачти верига, намираща се недалеч от тях. За жалост, от този ъгъл и Ролф виждаше същото като Селена.

Небето започваше да се обагрят в светлосиво. Зората.

Селена се поклони на капитана.

— Предпочитам да не си цапам ръцете в тая касапница.

Ролф беше свил устни в тънка черта.

— Странно, като се има предвид, че ти спяна мъжа, който започна боя.

Сам впери взор в нея. Беше го направила съвсем дискретно, дявол да го вземе!

Ролф извади меча си и драконовите очи на дръжката му засияха под проясняващото се небе.

— Странно е и че от дни се точиш на бой, а реши да се изнижеш тъкмо когато всички са заети именно с това.

Сам вдигна ръце.

— Не искаме неприятности.

Ролф се изкикоти — гърлен, мрачен звук.

— Ти може и да не искаш, Сам Кортланд, но *тя* иска. — Ролф пристъпи към нея, полюшвайки меча си от едната страна на тялото си. — Търси си белята още от мига, в който стъпи тук. Какво беше намислила? Да откраднеш съкровищата ни? Или пък информация?

С ъгълчето на око си Селена мярна леко раздвижване на пристанището. Като птици, разперващи криле, по два реда гребла изскочиха от двете им страни. Готвеха се да потеглят. А веригата още беше вдигната.

Не поглеждай, не поглеждай, не поглеждай...

Ала Ролф надзърна и Селена притаи дъх, докато очите му обхождаха корабите.

Сам се напрегна до нея и сви леко колене.

— Ще те убия, Селена Сардотиен — процеди Ролф.

Съвсем искрено.

Тя стисна още по-здраво дръжката на меча си, а Ролф отвори уста и напълни дробовете си с въздух, готов да извика.

Селена откликна светкавично и стори единственото нещо, с което ѝ хрумна, че може да отвлече вниманието му.

Маската ѝ изтрополи на калдъръма, а качулката се свлече от главата ѝ. Златистата ѝ коса засия на бледата светлина.

Ролф застина.

— Ти... Ти си... Що за номера ми играеш?

Зад тях греблата се задвижиха, разпенвайки водата, и корабите се обърнаха към веригата — към свободата отвъд нея.

— Върви — прошепна тя на Сам. — *Веднага*.

Той просто кимна и препусна надолу по склона.

Останала насаме с Ролф, Селена вдигна меча си.

— Селена Сардотиен на вашите услуги.

Пиратът продължаваше да се взира в нея с пребледняло от ярост лице.

— Как *дръзваш* да ме мамиш?

Тя му се поклони театрално.

— Нищо подобно. *Казах* ти, че съм красива.

Преди да е успяла да го спре, Ролф изкрещя:

— Крадци! Крадат корабите ни! Всички по лодките! Към наблюдателницата!

Наоколо избухнаха нечовешки резове и Селена се молеше Сам да стигне кулата, преди пиратите да докопат него самия.

После закрачи в кръг около Господаря на пиратите. Той от своя страна закрачи в кръг около нея. Изобщо не изглеждаше пиян.

— На колко години си?

Всяка от стъпките му беше внимателно премерена, но ѝ направи впечатление, че умишлено излага само лявата си страна към нея.

— На шестнайсет — отвърна тя, ала този път не с онзи дълбок, гърлен глас.

Ролф изруга.

— Аробин ми изпраща шестнайсетгодишна посредница?

— Изпраща ти най-добрия си човек. Трябва да си поласкан.

Капитанът изръмжа и се хвърли в атака.

Тя отскочи ловко назад и блокира с меча си удара, насочен към врата ѝ. Нямаше нужда да го убива веднага, а просто да го позанимае достатъчно дълго, че да му попречи да организира хората си. И да стигне до корабите. Трябваше да спечели на Сам нужното време да обезвреди веригата и катапултите. Корабите вече потегляха към устието на залива.

Ролф наново ѝ се нахвърли и тя му позволи да удари два пъти меча ѝ, а от третия удар се изплъзна и блъсна капитана с тяло. Нападна го с ритник, но той отстъпи назад. Възползвайки се от възможността, Селена извади дългия си ловен нож и замахна с него към гърдите му. Острието ѝ нарочно не пусна кръв, а само разсече финия син плат на туниката му.

Ролф залитна към стената на сградата зад него, но успя да запази равновесие и избегна удар, който щеше да му коства главата. Вибрациите от сблъсъка на меча ѝ с каменната стена ужилиха ръката ѝ, но пръстите ѝ не пуснаха дръжката му.

— Какво си беше наумила, а? — попита задъхано Ролф, надвиквайки шумния устрем на пиратите към пристанището. — Да отвлечеш робите ми и да си присвоиш цялата печалба?

Тя се изсмя и отстъпи надясно, а с кинжала си замахна към незащитената му лява страна. За нейна изненада, Ролф парира и двата хода с ловко и уверено движение.

— Да ги освободя — отговори Селена.

Отвъд веригата, отвъд устието на залива светлината на прииждащата зора започваше да багри облаците на хоризонта.

— Глупачка — изплю Ролф и този път финтира толкова умело, че дори Селена не можа да избегне срещата на меча му с ръката си.

Топла кръв се просмука през черната ѝ туника. Тя изсъска от болка и отскочи няколко крачки назад. Грешка по невнимание.

— Да не си въобразяваш, че освобождаването на двеста роби ще промени нещо? — Той ритна една бутилка от алкохол към нея. Тя я отблъсна с плоската страна на меча си и движението прониза дясната ѝ ръка с остра болка. Зад нея стъклото се пръсна на парчета. — На континента има хиляди роби. Да не хукнеш да освобождаваш и онези в Калакула и Ендовиер?

Зад него равномерните движения на греблата водеха корабите към веригата. Сам трябваше да побърза.

Ролф поклати глава.

— Наивно момиче. Ако аз не те убия, то господарят ти ще свърши тази работа.

Без да го удостои с предупреждение, Селена атакува. Шмугна се светкавично покрай него, завъртайки се в последния момент, и Ролф дори не успя да се обърне, преди да го блъсне в тила с дръжката на меч си.

Господарят на пиратите се свлече върху калната улица точно в момента, в който тайфа окървавени, мърляви пирати изникна иззад ъгъла. Селена имаше време само колкото да вдигне качулката върху главата си с надеждата сенките да прикрият достатъчно от лицето ѝ, а после побягна.

* * *

Не ѝ беше трудно да се измъкне на група пийнали, подивели от бойна злоба пирати. Поводи ги по няколко криволичещи улички, после им се изплъзна. Въпреки това раната на ръката ѝ я бавеше значително, докато препускаше към наблюдателницата. Сам беше доста по-напред. Затова и единствено от него зависеше да свали веригата.

По пристанището се лутаха бесни пирати, търсеци годни лодки. А тя точно с това се беше заела в края на снощната си мисия: да извади от строя щурвалите на всички кораби, включително този на Ролф — „Морският дракон“, който, откровено казано, направо си заслужаваше издевателството, като се имаше предвид колко зле охраняван беше. Но въпреки щетите някои пирати успяха да намерят здрави гребни лодки и се натовариха в тях, размахвайки мечове, ножове и брадви с люти викове. Порутените сгради се размиваха пред очите ѝ, докато хвърчеше към наблюдателницата. Дъхът раздираше гърлото ѝ и безсънната нощ започваше да си казва думата, но за късмет, повечето пирати бяха твърде заети да оплакват съсипаните си лодки, че да я забележат.

Робите продължаваха да гребат към веригата, сякаш бяха гонени от всички демони на ада.

Селена препусна към края на града. Сам търчеше далеч пред нея по широкия, полегат път, преследван от тумба пирати. Раната на ръката ѝ пулсираше болезнено, но тя си наложи да не забавя крачка.

Сам разполагаше с броени минути да свали Коработрошача, в противен случай корабите с роби щяха да се разбият в него. Дори да успееш да спрат преди това, пиратите ги настигаха с толкова много лодки, че несъмнено щяха да ги надвият. А и носеха оръжия. Робите за сметка на това нямаха почти никакви, с изключение на онези, които бяха останали по корабите. Това, че някои от тях бяха воини и бунтовници, нямаше да е от значение.

Някакво раздвижване привлече погледа ѝ към полурухналата наблюдателница. Просветна стомана — Сам препускаше нагоре по стълбището, виещо се около кулата.

Двама пирати се спуснаха надолу по стълбите с вдигнати мечове. Той се изплъзна на единия и го повали със светкавичен удар в гръбнака. Още преди първият да е паднал, острието на Сам прониза другия в корема.

Но тепърва трябваше да обезвреди и Коработрошача, и двата катапулта, и...

И дузината пирати, които вече достигаха кулата.

Селена изруга. Още беше твърде далеч. Нямаше начин да се добере навреме до веригата — корабите щяха да се забият в нея, преди да я стигне.

Преглътна болката в ръката си, съсредоточи се в дишането си и продължи да бяга, без да отделя очи от наблюдателницата. Сам, все още миниатюрна фигурка в далечината, достигна върха ѝ и откритата каменна площадка, където се намираше лостът за спускане и вдигане на веригата. Дори от такова разстояние си личеше, че е великански. И докато Сам се въртеше трескаво около него, блъскайки където свари, хвърляйки се върху огромното съоръжение, и двамата осъзнаха ужасяващата истина, едничкото недогледано нещо в плана ѝ: веригата беше прекалено тежка, за да я помръдне сам човек.

Корабите с роби вече бяха близо. Толкова близо, че нямаше начин... нямаше начин да спрат.

Щяха да загинат.

Но въпреки това продължаваха да гребат.

Дузината пирати вече се изкачваха по стълбите. Сам беше обучен да се бие с много нападатели наведнъж, но дузина пирати... Проклети да са Ролф и хората му, задето я забавиха!

Сам надникна към стълбището. И той знаеше за пиратите.

Оставаше ѝ само половин километър до кулата и вече виждаше всичко с влудяваща яснота. Сам стоеше на върха ѝ. На етажа под него, разположени върху щръкнала над морето платформа, се забелязваха двата катапулта. А в залива двата кораба набираха скорост. Към свободата или към смъртта.

Сам скочи на долното ниво и Селена залитна с крачка назад, като го видя как се хвърля върху въртящата се платформа на единия катапулт и я тласка, тласка, тласка, докато не се задвижи — не към морето, а към самата кула, към мястото в каменната ѝ стена, където бе закачена веригата.

Селена загледа втрещено как той насочва катапулта. В стрелковото му рамо вече беше зареден голям камък, а под ярката светлина на изгряващото слънце се мяркаше и обтегнатото въже, което го държеше.

Пиратите почти достигаха нивото на катапултите. Двата кораба гребяха все по-бързо и по-бързо, вече толкова близо до веригата, че сянката ѝ надвисваше над тях.

Селена вдиша ужасено през зъби — пиратите се изнизаха на каменната площадка, размахвайки оръжия.

Сам вдигна меча си. Светлината на изгрева запрати отблясък по острието му, ярко като звезда.

От устните ѝ се изтръгна предупредителен вик, когато кинжалът на един от пиратите полетя към Сам.

Той стовари меча си върху въжето на катапулта, превивайки се надве. И оръдието изстреля снаряда си толкова светкавично, че очите ѝ едва проследиха движението му. Огромната скала улучи целта си и се разхвърчаха камък, дърво и метал. Тя самата сякаш избухна в облак от прах.

С трясък, който прокънтя из целия залив, веригата се срути, повличайки със себе си част от кулата — заедно с площадката, където за последно бе зърнала Сам.

Най-сетне, достигнала наблюдателницата, Селена спря да погледа как белите платна на корабите с робите се разгръщат, позлатени от изгрева.

Вятърът ги изду и корабите излетяха скорострелно от устието на залива право към открития океан. Докато пиратите поправеха корабите си, робите вече щяха да са твърде далеч.

Селена отправи молитва към небесата да открият безопасен пристан и тихите ѝ думи полетяха на крилете на вятъра.

Голямо парче камък се стовари близо до нея. Сърцето ѝ подскочи. Сам.

Не можеше да е мъртъв. Нямахте как да са го убили нито летящият кинжал, нито дузината пирати, нито катапултът. Не, Сам не беше *толкова* глупав, че да позволи да го убият. Направо щеше... щеше... Щеше да го удуши, ако беше мъртъв.

Тя извади меча си, без да обръща внимание на болката в ръката си, и понечи да хукне към полуразрушената кула, но спря намясто, когато някой опря нож във врата ѝ.

— Не бързай толкова — прошепна в ухото ѝ Ролф.

— Мръднеш ли, ще ти разпоря гърлото — изсъска Ролф.

Със свободната си ръка капитанът извади кинжала ѝ от ножницата му и го захвърли в хресталака. После взе и меча ѝ.

— Защо просто не ме убиеш още сега?

Смехът му погъделичка ухото ѝ.

— Защото искам да се наслаждавам колкото може повече време на смъртта ти.

Тя не откъсваше очи от срутената кула и прахоляка, който още се виеше край поразеното място. Възможно ли беше Сам да е оцелял?

— Знаеш ли колко ми струва опитът ти да се направиш на героиня? — Ролф притисна острието към врата ѝ и кожата ѝ се сцели с остра болка. — Двеста роби, плюс два кораба, плюс седемте на пристанището, които повреди, плюс незнайно колко животи.

Тя изсумтя.

— Не забравяй и бирата от снощи.

Ролф премести острието, впивайки го още по-надълбоко в кожата ѝ, и Селена подскочи неволно.

— И за това ще си платиш с плът, не се безпокой.

— Как ме намери?

Трябваше ѝ време. Някакъв план. Допуснеше ли грешка, щеше да си плати с прерязано гърло.

— Знаех, че ще последваш Сам. Щом толкова държиш да освободиш робите, няма начин да изоставиш партньора си. Но май позакъсна.

В гъстата джунгла крясъците на птици и диви зверове бавно започваха да се завръщат. Наблюдателницата обаче продължаваше да тъне в тишина, нарушавана единствено от съскането на рухващ камък.

— Сега ще дойдеш с мен — обяви Ролф. — А след като приключи с теб, ще извикам господаря ти да пристигне и да си вземе каквото е останало.

Ролф я завъртя към града, а Селена това и чакаше.

Блъсна го с гръб в гърдите и праметна крак зад неговия. Ролф се препъна и тя пхна ръка между врата си и кинжала му тъкмо когато капитанът си спомни обещанието си да ѝ пререже гърлото.

От дланта ѝ шурна кръв по туниката ѝ, но тя преглътна болката и го цапардоса с лакът в корема, изкарвайки въздуха му. Ролф се преви, а тя посрещна лицето му с коляно. От носа му се чу тихо изхрущяване. Като го хвърли на земята, по крачола ѝ имаше кръв — *неговата* кръв.

Тя грабна падналия му кинжал, а Господарят на пиратите се пресегна за меча си. Успя да се поизправи на колене и скочи към нея, но Селена настъпи тежко меча му и той издрънча на земята. Ролф вдигна глава тъкмо когато му връхлиташе отново, поваляйки го по гръб. Тя го възседна и опря собствения му кинжал в гърлото му.

— Е, май не се получи както очакваше, а? — попита го и се послуша за приближаващи пирати.

Животните в джунглата продължаваха да кряскат и да писукат, насекомите не спираха да жужат. Двамата бяха сами. Повечето пирати вероятно още се млатеха в града.

С пулсираща и кървяща ръка Селена сграбчи яката на туниката му и приближи главата му до своята.

— И така — подхвана и самодоволната ѝ усмивка се разшири при вида на окървавения му нос. — Ето какво ще стане сега. — Тя пусна яката му и извади два листа от туниката си. Болката в дланта ѝ почти я беше накарала да забрави раната от кръчмата, която още загатваше за себе си смътно. — Ще подпишеш тези писма и ще ги подпечаташ.

— Отказвам — процеди Ролф.

— Та ти дори не знаеш какво съдържат. — Тя притисна върха на кинжала към задъханото му гърло. — Позволи ми да обясня: едното е до господаря ми. В него пише, че сделката се отменя и няма да му изпращаш роби, както и че ако го хванеш да подписва такъв договор с другого, ще го нападнеш с цялата си армада.

Ролф се задави.

— Ти си побъркана.

— Възможно — отвърна тя. — Но чакай, има и още. — Тя взе второто писмо. — Това... това го написах от твое име. Постарах се да звучи с *твоя* глас, но прощавай, ако стилът му е малко по-изтънчен от твоя собствен. — Ролф се загърчи, но тя притисна върха на кинжала

по-надълбоко в кожата му и той престана. — В общи линии — въздъхна драматично Селена — тук пише, че ти, капитан Ролф, носителят на легендарната татуировка с магическа карта, повече никога, *никога* няма да продадеш нито един роб. И ако разбереш, че някой пират е търгувал с роби, или дори че ги е транспортирал, собственооръчно ще го обесиш, изгориш или удавиш. И че отсега насетне Заливът на Черепа е убежище за всички роби, бягащи от Адарлан.

Ролф направо изпускаше пара през ушите.

— Няма да подпиша нито едното, глупачке такава. Не знаеш ли с кого си имаш работа?

— Хубаво — съгласи се тя, нагласявайки острието под ъгъл, удобен за пробождане. — Така или иначе, запаметих подписа ти, докато чакахме в кабинета ти първия ден. Лесно ще го фалшифицирам. А що се отнася до пръстена ти с печата... — Тя извади още нещо от джоба си. — Взех го от кабинета ти още първия ден, в случай че ми потрябва. Много предвидливо от моя страна. — Ролф простена, когато гранатовият пръстен просветна в свободната ѝ ръка. — Хрумна ми, като се върна в града, да кажа на другарчетата ти, че си решил да отплаваш подир робите бегълци и ще се върнеш... знам ли... след шест месеца? Или пък година? Достатъчно дълго, че да не забележат гроба, който ще ти изкопая ей тук, край пътя. Все пак вече видя лицето ми и се *налага* да те убия. Но хайде, приеми го като услуга. И обещание, че ако не изпълняваш заповедите ми, ще променя решението си да те пощада.

Ролф присви очи насреща ѝ.

— Защо?

— Ще трябва да поясниш.

Той пое глътка въздух.

— Защо си правиш труда заради някакви си роби?

— Защото, ако ние не се застъпим за тях, кой тогава? — Тя извади писалка от джоба си. — Подпиши писмата.

Ролф вирна вежда.

— И откъде ще си сигурна, че спазвам обещанието си?

Тя свали кинжала от гърлото му и отметна един кичур от тъмната му коса с острието.

— Имам си източници. И ако чуя, че търгуваш с роби, където и да се скриеш, колкото и надалеч да избягаш, ще те намеря. Вече втори път те надвивам. Третия път няма да съм толкова милостива. Кълна се в името си. Почти на седемнайсет съм и вече ти сритвам задника, представи си колко ще съм добра след няколко години. — Тя поклати глава. — Не ти трябва да изпробваш уменията ми сега, камо ли тогава.

Ролф впи поглед в нея за няколко секунди.

— Ако отново стъпиш на моя земя, ще платиш с живота си. — След кратка пауза додаде: — Боговете да са му на помощ на Аробин. — Сетне взе писалката. — Да имаш други искания?

Тя го освободи, но не прибра кинжала.

— Всъщност да — отвърна му. — Много ще съм ти благодарна за един кораб.

Ролф само я изгледа лошо и грабна писмата.

* * *

Когато Господарят на пиратите подписа, подпечата и ѝ предаде двата документа, Селена си позволи отново да го прати в несвят. Два бързи удара в правилните точки по врата му, и щеше да е в безсъзнание достатъчно дълго, че да си свърши работата: да намери Сам.

Тя хукна нагоре по полуразрушеното стълбище на кулата, прескачайки трупове на пирати и каменни късове, без да спре, докато не се натъкна на премазаните тела на дузината пирати, нападнали Сам, и на останките от катапултите. Кръв, кости, размазани парчета плът, върху които се стараше да не задържа очи...

— Сам! — изкрещя, подхлъзвайки се на раздробени каменни остатъци. Отмести една дъска от пътя си и проучи площадката за следа от него. — Сам!

Ръката ѝ отново кървеше и от нея се процеждаха червени дири по всяка отломка от камък, дърво и метал, която преобръщаше, за да го търси. Къде беше потънал?!

Действаха по *неин* план. Ако някой от двамата им трябваше да умре, то това беше тя. Не Сам.

Достигна втория катапулт, прекършен надве от голям къс рухнала стена. Тук го беше видяла за последно. Каменна плоча

стърчеше от дупката, която беше пробила, сгромолясвайки се върху площадката. Беше толкова голяма, че като нищо можеше да е премазала някого.

Тя се хвърли върху нея и се зае да я избутва. Краката ѝ се плъзгаха по камъка, но плочата не помръдваше.

Пръхтейки от напъна, Селена натисна още по-силно. Плочата обаче си оставаше непоклатима.

Тя изруга и заби юмрук в сивата ѝ повърхност. Ранената ѝ длан възропта и острата болка сякаш прекърши нещо в нея; тя заблъска камъка отново и отново, стиснала челюсти, за да задържи напирания в гърлото ѝ писък.

— Не знам защо, но ми се струва, че с нерви няма да преместиш тая канара — обади се глас зад нея и Селена се завъртя.

В другия край на площадката стоеше Сам. Беше покрит от глава до пети в сив прахоляк и на челото му имаше кървава рана, но...

Тя вирна брадичка.

— Не чуваш ли, че те викам?

Той сви рамене и тръгна с лежерна крачка към нея.

— Сметнах, че може да почакаш няколко минути, след като сам спасих положението.

И вдигна покритите си в пепел вежди.

— Ама че герой. — Тя махна към рухналата кула. — Крайно немарлива работа.

Сам се усмихна и зората позлати кафявите му очи. Толкова типично негово изражение: палавият блясък в очите, леката нотка на раздражение, добротата, която винаги, *винаги* щеше да го отличава като по-добър човек от нея.

Преди да е осъзнала какво прави, Селена го прегърна силно.

Сам се вцепени, но след миг и той я прегърна. Селена вдиша миризмата му — на пот, на прахоляк и камък, металическия дъх на кръвта му... Той отпусна буза върху главата ѝ. Селена не си спомняше — изобщо не можеше да си спомни — кога за последно някой я беше прегръщал. Всъщност... преди година. Тогава Бен я беше прегърнал, след като се беше върнала от една мисия с два часа закъснение и изкълчен глезен. Беше го разтревожила, а като се имаше предвид колко малко оставаше да я пленят кралските стражи, и тя самата беше леко поуплашена.

Ала прегръдката със Сам ѝ се струваше някак различна. Сякаш ѝ се искаше да се сгуши в топлината му, сякаш поне за миг нямаше нужда да се тревожи за нещо и някого.

— Сам — пророни до гърдите му.

— Хмм?

Тя се откъсна от него, измъквайки се от прегръдката му.

— Ако някога кажеш на някого, че съм те прегърнала... ще те изкормя.

Той се опули насреща ѝ, сетне отметна глава назад и прихна в смях. Смя се, докато гърлото му не се задръсти с прахоляк, от който се разкашля. Тя го остави да се поизмъчи, тъй като не намираше нищо смешно в цялата ситуация.

Щом смогна да си поеме дъх, Сам се покашля наново.

— Хайде, Сардотиен — рече той и праметна ръка през раменете ѝ. — Ако си приключила с освобождаването на роби и рушенето на пиратски градове, май е време да си вървим у дома.

Селена го изгледа косо и се ухили.

АСАСИНЪТ И ЛЕЧИТЕЛКАТА

1

Младата чудачка беше отседнала в странноприемница „Бялото прасе“ преди два дни, а не говореше с никого, освен с Нолан, който още щом зърна хубавите ѝ, тъмни като нощта дрехи, започна всячески да се старае да ѝ угоди.

Даде ѝ най-добрата стая в „Прасето“ — предвидена единствено за клиенти, които възнамеряваше да изстиска до последната пара — и като че ли изобщо не се впечатли от тежката качулка на главата ѝ, нито от всевъзможните оръжия, проблясващи по високото ѝ, стройно тяло. Не и след като му метна някаква златна монета с небрежното движение на пъхнатите си в ръкавица пръсти. Пък и все пак носеше изящна златна брошка с рубин, голям колкото яйце на червеношийка.

Разбира се, Нолан не се страхуваше от никого, освен ако не се усъмнеше в платежоспособността му, ала дори и тогава по-скоро гневът и алчността надвиваха над страха.

Ирен Тауърс наблюдаваше жената от бара на пивницата. Следеше я с поглед най-вече защото странницата беше млада, без придружител и седеше на най-закътаната маса така неподвижно, че просто беше невъзможно да не я зяпнеш. Да не се зачудиш коя е.

Ирен още не бе зърнала лицето ѝ, макар и от време на време да мярваше златистата плитка, прокрадваща се от дълбините на черната ѝ качулка. Във всеки друг град странноприемница като „Бялото прасе“ вероятно би спадала към най-долнопробните заведения по отношение на лукс и чистота. Но тук, в Иниш, малкото пристанищно градче, което дори не присъстваше на повечето карти, нямаше друго, демонстриращо по-висока класа.

Ирен се взря в халбата, която миеше в момента, и опита да възпре погнусата си. Стараеше се да поддържа бара и пивницата чисти, да сервира на клиентите — повечето моряци, търговци или наемни войници, които често решаваха, че и тя е за продан — с усмивка на лице. Ала Нолан продължаваше да разрежда виното, да пере чаршафите само когато станеше невъзможно да отрече

присъствието на бълхи и въшки по тях, а понякога използваше месо от най-долнокачествените сергии за ежедневната яхния.

Ирен работеше тук от година, единайсет месеца повече, отколкото бе планирала в началото, и ето че все още ѝ се гадеше от „Бялото прасе“. Като се имаше предвид, че далеч не беше от най-гнусливите (заради което Нолан и Джеса настояваха тя да почиства най-отвратителните гадости, оставени от клиентите им), картината ставаше ясна.

Непознатата на задната маса вдигна глава и с пъхнатия си в кожената ръкавица пръст даде знак на Ирен да ѝ донесе още една бира. За жена, която не изглеждаше на повече от двайсет, поглъщаше безбожни количества алкохол — вино, бира, изобщо каквото Нолан накараше Ирен да ѝ занесе, но като че ли не губеше контрол над себе си. Не че би проличало под тежката ѝ качулка. Последните две вечери просто се качи в стаята си с котешка стъпка, без да се препъва като повечето клиенти след последното питие.

Ирен побърза да налее бира в току-що подсушената халба и я сложи на подноса. Добави чаша вода и къшей хляб, тъй като момичето не беше докоснало яхнията, която ѝ сервира за вечеря. Умница.

Ирен си проправи път през навалищата в кръчмата, избягвайки ръцете на доста похотливи пиячи. На половината път към задната маса срещна погледа на Нолан, седнал до входната врата. Той ѝ кимна поощрително и почти олисялата му глава лъсна под смътната светлина. Не спирай да ѝ носиш пиене. Нека ръси пари.

Ирен се удържа да не въртне очи, макар и само защото благодарение на Нолан не бродеше по калдъръмените улици на Иниш заедно с другите млади жени като нея. Преди година набитият ѝ работодател ѝ бе позволил да го убеди, че се нуждае от още един служител в пивницата, намираща се под стаите. Естествено, той се съгласи чак когато усети, че уговорката ще е в негова полза.

Ирен, едва на осемнайсет, беше отчаяна и на драго сърце прие да се труди срещу няколко медни монети и мизерна кушетка в килера под стълбището. Повечето ѝ пари идваха от бакшиши, само дето Нолан прибираще половината от тях. Освен това Джеса, другата барманка, обикновено си взимаше две трети от остатъка, защото твърдеше, че все пак нейното хубаво лице карало мъжете да се разделят с парите си.

Бегъл поглед с ъгълчето на окоото ѝ тутакси ѝ разкри въпросното хубаво лице заедно с прикрепеното към него тяло в скута на някакъв брадат моряк, където Джеса се кискаше, отмятайки кокетно гъстите си кестеняви къдри. Ирен въздъхна през носа си; не можеше да се оплаква, защото знаеше, че Джеса е любимката на Нолан, а тя самата нямаше къде другаде да отиде. Иниш беше родният ѝ град, а „Бялото прасе“ — нейно убежище. Светът извън него ѝ се струваше твърде голям, твърде изпълнен с разбити надежди и същите онези армии, които бяха унищожили и опожарили всичко, близко до сърцето ѝ.

Щом достигна масата, странницата срещна погледа ѝ.

— Донесох ти и малко вода и хляб — смотолеви Ирен вместо поздрав.

Остави бирата на масата, но за другите две неща се поколеба.

— Благодаря — беше едничкият отговор на непознатата.

Гласът ѝ беше гърлен и сдържан — глас на възпитана, образована жена. Без всякакъв интерес към Ирен.

Не че имаше какво да привлече любопитството ѝ — просто слугиня в рокля от грубо домашно платно, загрозяваща и бездруго възслабото ѝ тяло. Като повечето си сънародници от Фенхароу, Ирен имаше златиста кожа, най-обикновена кестенява коса и бе средна на ръст. Гордееше се единствено с ярките си златистокафяви очи. Не че много хора ги зърваха. Ирен се стараеше да ги държи сведени през повечето време, за да не привлича опити за общуване и грешния вид внимание.

Накрая Ирен остави хляба и водата на масата и взе празната халба, лежаща в средата ѝ. Любопитството ѝ обаче надви и тя се осмели да надникне към черните дълбини под качулката. Само сенки, златисторуса плитка и малко светла кожа. А я тормозеха толкова много въпроси — купища въпроси. Коя си? Откъде идваш? Къде отиваш? Можеш ли да използваш всички тези оръжия?

Нолан наблюдаваше през цялото време, затова Ирен направи реверанс и тръгна обратно към бара през полето от опипващи ръце, крачейки със сведени очи и престорена, смътна усмивка на лице.

* * *

Селена Сардотиен седеше на масата си в отвратителната странноприемница и се чудеше как животът ѝ се бе объркал толкова бързо.

Не можеше да понася Иниш. Не можеше да понася вонята на боклук и мръсотия, тежкото одеяло от мъгла, което обгръщаше града денонощно, второразредните търговци и наемници и окаяните му обитатели.

Никой тук не знаеше коя е, нито защо е дошла, никой не подозираше, че момичето под качулката е Селена Сардотиен, най-прочутият асасин в империята на Адарлан. Но така и трябваше. Не биваше да узнават коя е. Нищо че ѝ оставаше малко повече от седмица до седемнайсетия ѝ рожден ден.

Беше тук от два дни — два дни, прекарани или в противната ѝ стая („апартамент“, бе имал наглостта да я нарече мазният ханджия), или долу, в пивницата, смърдяща на пот, изветряла бира и немити тела.

Ако имаше избор, отдавна щеше да си е тръгнала. Ала беше принудена да остане по заповед на господаря си Аробин Хамел, Крал на асасините. Винаги се бе гордяла с факта, че я наричаше своя наследница — развяваше го като знаме. Сега обаче... С това пътешествие я наказваше, задето бе осуетила сделката за търговия с роби между двама им с Господаря на пиратите от Залива на Черепя. Така че, ако не ѝ се поемаше на рискован поход през Джунглата Богдано — дивата територия, свързваща континента с Пустинната земя, разполагаше единствено с възможността да преплава Залива Оро. А за целта трябваше да изчака тук, в тая дупка, някой кораб към Юрпа.

Селена въздъхна и отпи дълга глътка от бирата си. Едва не я изплю. Пълна гнусотия. Евтина до краен предел като всичко друго на това проклето място. Подобно на яхнията, която дори не смееше да вкуси. Месото в нея определено не беше от същество, годно за ядене. Е, май щеше да крета на хляб и меко сирене.

Тя се облегна назад в стола си и загледа как барманката с кестенявозлатистата коса си проправя път през лабиринта от маси и столове. Момичето ловко се изплъзваше на пошлите мъжки ръце, и то без дори да наклони подноса, който носеше над рамото си. Каква загуба бе присъствието ѝ тук с тези пъргави крака, добро равновесие и интелигентни, пленителни очи. Определено не беше глупава. Селена

бе забелязала как оглежда стаята и клиентите — как оглежда самата нея. Каква ли лична драма я бе принудила да работи тук?

Не че я интересуваше особено. Задаваше си тези въпроси главно за да прогони скуката. Вече беше изчала трите книги, които си мъкнеше от Рифтхолд, а в нито един от магазините на Иниш не се продаваха четива — само подправки, риба, старомодни дрехи и мореплавателско оборудване. И това ако беше пристанищен град! Но кралство Мелисанде преживяваше трудни времена през последните осем години и половина, откакто кралят на Адарлан превзе континента и пренасочи търговията през Ейлве, отклонявайки я от малкото източни пристанища на Мелисанде.

Като че ли целият свят се сблъскваше с тежки времена. Включително Селена.

Тя се пребори с внезапната нужда да докосне лицето си. Подуването след побоя на Аробин беше спаднало, но синините бяха там. Избягваше да надзърта в счупеното огледало над скрина в стаята си, понеже знаеше какво ще види там: лилавеещи синьо-жълти петна по скулите си, жестоко насинено око и още незараснала цепната устна.

Всичко това ѝ напомняше за постъпката на Аробин след завръщането ѝ от Залива на Черепа — не ѝ позволяваше да забрави как го е предала, избавяйки двеста роби от ужасна участ. И макар да бе превърнала Господаря на пиратите в свой върл враг и безспорно да беше съсипала взаимоотношенията си с Аробин, вярваше в правотата на постъпката си. Беше си струвало; винаги щеше да си струва.

Въпреки че понякога гневът я заслепяваше, пречеше ѝ да мисли. Въпреки че се бе сбила не веднъж, не два пъти, а цели три пъти през първите две седмици на пътешествието си от Рифтхолд до Червената пустиня. Да, единия път я провокираха: мъжът, с когото играеше карти в поредната кръчма, се пробва да я измами. Но другите два случая...

Нямаше как да отрича: неизменно си търсеше повод за сбиване. Без ножове и други оръжия. Само с юмруци и ритници. Вероятно трябваше да я гризе съвестта за всички счупени носове и челюсти, за купищата тела в безсъзнание, които зарязваше след себе си. Но не изпитваше подобно нещо.

Не успяваше да събуди съвестта си, защото поне в малкото моменти, в които се биеше, се чувстваше себе си отново. Усещаше се като най-великия асасин на Адарлан, наследницата на Аробин Хамел.

Нищо че опонентите ѝ бяха пияници и необучени бойци; нищо че не постъпваше правилно.

Барманката стигна невредима до бара си и Селена плъзна очи из пивницата. Ханджията продължаваше да я наблюдава също както през последните два дни, чудейки се как да изстиска още повече пари от портмонето ѝ. Наблюдаваха я и още няколко души. Едните разпозна от предишните вечери, но имаше и нови лица, които бързо премери с поглед. Страхът или късметът ги бяха опазили от нея досега?

Дори не се мъчеше да крие, че носи пари. Дрехите и оръжията ѝ също подсказваха, че е заможна. Рубинената брошка направо ѝ просеше белята — всъщност я носеше, за да си намери белята. Беше подарък за шестнайсетия ѝ рожден ден от Аробин и всъщност се надяваше някой да опита да я открадне. Ако беше достатъчно добър, може би щеше да му позволи. Така че беше единствено въпрос на време, преди някой да се пробва да го стори.

И преди да реши, че ѝ е писнало да се бие само с юмруци и ритници. Надникна към меча до себе си, острието му проблесна на смътната светлина в пивницата.

Призори заминаваше, отплаваше към Пустинната земя, откъдето щеше да започне прехода си към Червената пустиня и Немия господар на Тихите асасини, при когото трябваше да се обучава цял месец като допълнително наказание за предателството си към Аробин. Всъщност обаче бе започнала да се замисля дали изобщо да стига до Червената пустиня.

Съблазнителна идея. Можеше да се качи на кораб за другаде — за Южния континент например, и там да започне нов живот. Можеше да захвърли зад гърба си Аробин, Гилдията на асасините, Рифтхолд и цялата проклетата империя на Адарлан. И почти нищо не я спираше, освен чувството, че Аробин ще я издири, където и да се скриеше. И че Сам... не знаеше какво се бе случило с нейния събрат асасин в нощта, когато всичко отиде по дяволите. Въпреки това мисълта за неизвестността продължаваше да я примамва, а бесният ѝ гняв я тласкаше да се отърве от последните окови на Аробин и да отплава към място, където да установи своя собствена Гилдия на асасините. Щеше да е толкова, толкова лесно.

Но дори да решеше да не се качва на утрешния кораб за Юрпа, а вместо това да поеме към Южния континент, пред нея пак се

очертаваше една последна нощ в тази противна странноприемница. Поредната безсънна нощ, в която гневът щеше да рече в ушите ѝ, гърчейки се в нея.

Ако притежаваше поне малко здрав разум, ако можеше да разсъждава трезво, щеше да избягва всякакви сблъсъци тази нощ и да напусне Иниш спокойно, накъдето и да я отвееше вятърът след това.

Само че не усещаше у себе си нито здрав разум, нито трезва мисъл — не и след часовете, прекарани в пивницата... когато въздухът между четирите стени сякаш се превърна в нещо гладно, стръвно, виещо за кръв.

Ирен не знаеше как и кога, но атмосферата в „Бялото прасе“ се беше изменила. Имаше чувството, че всички мъже чакат нещо. Непознатото момиче продължаваше да седи умислено на масата си в дъното. Ала пъхнатите ѝ в ръкавици пръсти барабаняха по надраното дърво и от време на време завърташе глава да огледа помещението.

Ирен не можеше да си тръгне, дори да искаше. Пивницата затваряше след четирийсет минути и трябваше да остане поне час след това, за да почисти и да изгони заседелите се, попрекалили с чашката клиенти. Не я интересуваше къде ще ходят, след като напуснеха прага ѝ — дори да забиеха мутри в някоя наводнена канавка, стига само да се разкараха от пивницата. Без да се връщат.

Нолан беше изчезнал преди няколко секунди — или за да спаси собствената си кожа, или за да склучи някоя съмнителна сделка в задната уличка, а Джеса още седеше в скута на моряка и флиртуваше безсрамно, без ни най-малко да долавя промяната във въздуха.

Ирен непрекъснато надничаше към закачуленото момиче. Много от клиентите на кръчмата също. Чакаха я да стане ли? През последните два дни наоколо като същински лешояди се навъртаха шепа крадци, опитвайки да разберат дали странницата умееше да борави с оръжията си. Вече всички знаеха, че заминава призори. Ако си бяха набелязали парите, бижутата и оръжията ѝ или таяха още потъмни помисли към нея, тази вечер беше последният им шанс.

Ирен прехапа долната си устна, наливайки бира за масата на четирима наемници, играещи карти. Трябваше да предупреди момичето — да я посъветва да се измъкне оттук и да бяга към кораба си още сега, преди да са ѝ прерязали гърлото.

Нолан обаче щеше да изхвърли Ирен на улицата, ако узнаеше, че я е предупредила. Особено като се имаше предвид, че много от главорезите му бяха верни клиенти, които често споделяха с него мръсните си печалби. И не се съмняваше, че ще изпрати същите тези мъже подире ѝ, ако го предадеше. Как изобщо бе свикнала с подобни

хора? Кога работата и животът в „Бялото прасе“ се бяха превърнали в облага и място, които така отчаяно искаше да задържи?

Ирен преглътна тежко, пълнейки още една халба с бира. Майка ѝ не би се поколебала да предупреди момичето.

Майка ѝ беше добра жена — никога не се двоумеше, колкото и бедни да бяха, никога не отпращаше болен или ранен човек от прага на колибата им в Южен Фенхароу. Никога.

Майка ѝ, лечителка с невиджана дарба и щедра доза магия, открай време твърдеше, че не било редно да взима пари от хората за онова, с което Силба, богинята на изцерението, я била благословила безвъзмездно. Един-единствен път я видя смутена — в деня, когато адарланските войници обградиха къщата им, въоръжени до зъби и с факли в ръце.

Дори не си направиха труда да я изслушат, докато се мъчеше да им обясни, че силата ѝ, също като тази на Ирен, беше изчезнала още преди месеци заедно с цялата останала магия по земите им — боговете ги били изоставили, така твърдеше майка ѝ.

Не, войниците изобщо не я чуха. Нито пък изчезналите богове, на които с майка ѝ се молеха за спасение.

Тогава за пръв — и единствен — път майка ѝ отне човешки живот.

Ирен още виждаше блясъка на скрития в ръката ѝ кинжал, още усещаше кръвта на онзи войник по босите си крака, чуваше крясъка на майка си да бяга, подушваше пушека от кладата, на която изгаряха жива даровитата ѝ майка, докато Ирен ридаше от близкото си скривалище в Оуквалдския лес.

Именно от майка си Ирен бе наследила устойчивостта си, но никога не бе предполагала, че железните ѝ нерви ще я задържат тук, ще я накарат да нарече този коптор свой дом.

Толкова беше потънала в мисли и спомени, че дори не забеляза мъжа, докато не уви широката си ръка около кръста ѝ.

— На тая маса добре ще ни дойде едно хубавичко личице — рече ѝ с вълча усмивка от стола си.

Тя отстъпи назад, но вместо да я пусне, мъжът опита да я притегли в скута си.

— Имам си работа — отвърна възможно най-любезно Ирен.

И преди се беше измъквала от подобни ситуации — безброй пъти. Отдавна бяха престанали да я плашат.

— Може да порботиш върху мен — обади се друг от наемниците, висок мъж със затъпен от употреба меч на гърба си.

Ирен отлепи спокойно пръстите на първия от кръста си.

— Затваряме след четирийсет минути — обяви вежливо след това, отдръпвайки се назад толкова, че да не ядоса мъжете, хилещи се насреща ѝ като глутница диви кучета. — Да ви донеса ли още нещо?

— Какви ще ги вършиш след работа? — попита друг от масата им.

— Прибирам се при съпруга си — излъга тя и всички погледнаха към пръстена на безименния ѝ пръст, който вече минаваше за брачна халка.

Принадлежал бе на майка ѝ и на нейната майка, както и на всички велики жени от рода им преди нея — до една върховни лечителки, до една заличени от народната памет.

Мъжете се намръщиха, а Ирен се възползва от момента да се върне на бара. В крайна сметка не предупреди момичето — не прекоси широката пивница, претъпкана с озверели като вълци мъже.

Четирийсет минути. Само още четирийсет минути, преди да ги изрита оттук.

Сетне щеше да почисти и да се зарови в леглото след поредния ден в ада, който някак се беше превърнал в нейно бъдеще.

* * *

Откровено казано, Селена се позасегна, че никой от мъжете в пивницата не посегна нито на нея, нито на парите ѝ, рубинената ѝ брошка и оръжията ѝ, докато минаваше покрай масите. Току-що бе издрънчал звънецът за край на работното време и макар далеч да не се чувстваше уморена, ѝ бе омръзнало да чака сбиване или разговор, или нещо друго, с което да потисне скуката.

Е, можеше да се върне в стаята си и да прочете за пореден път някоя от книгите си. Докато заобикаляше бара, подхвърляйки сребърна монета на тъмнокосата слугиня, се замисли дали да не излезе на улицата в търсене на приключения.

„Безразсъдна, глупава идея“, би отсъдил Сам. Но Сам го нямаше и Селена дори не знаеше дали е мъртъв, жив, или пребит до несвяст от Аробин. Не се и съмняваше, че е получил своето наказание заради ролята си в освобождаването на робите от Залива на Черепа.

Не ѝ се разсъждаваше за това. Сам май ѝ беше станал приятел. Досега никога не бе смогвала да се похвали с приятели, не че имаше особено желание за такива. Сам обаче се беше оказал добър кандидат, макар и най-безцеремонно да ѝ заявяваше какво мисли за нея, за плановете ѝ и уменията ѝ.

Какво ли щеше да си каже той, ако Селена просто отплаваше към неизвестното и изобщо не стигнеше до Червената пустиня, нито пък се върнеше в Рифтхолд? Можеше да отпразнува повода — особено ако Аробин нарочеше него за свой наследник. Но и нищо не ѝ пречеше да го отвлече. Все пак в Залива на Черепа той беше предложил да избягат заедно. Така че, установеше ли се някъде, започнеше ли новия си живот като главен асасин на града, който си избере, можеше да го покани при себе си. И повече никога нямаше да търпят побоища и унижения. Толкова наглед постижима, примамлива идея — същинско изкушение.

Селена заизкачва мудно тясното стълбище, ослушвайки се за притаени крадци или главорези. За нейно разочарование, горният коридор се оказа тъмен и тих — и съвършено пуст.

С въздишка влезе в стаята си и залости вратата. После избута древния скрин пред нея. Не заради своята собствена безопасност. О, не! Заради безопасността на глупака, който би допуснал грешката да проникне с взлом и един скупаещ странстващ асасин да го разпори от пъпа до носа.

След като покръстосва из стаята петнайсет минути, отмести тежката мебел и излезе. За да се сбие с някого. Да си намери приключение. Да отвлече някак вниманието си от синините по лицето си и наказанието на Аробин, от изкушението да избяга от задълженията си и да отплава към някоя далечна, далечна страна.

* * *

Ирен понесе последните кофи с боклук към мъгливата уличка зад „Бялото прасе“. Гърбът и ръцете я боляха. Денят се бе оказал по-дълъг от обичайното.

Не беше избухнал масов бой, слава на боговете, но тя още не съумяваше да се отърси от напрежението и чувството, че нещо не е наред. Инак се радваше — много, много се радваше, че поне тази вечер клиентите не се сбиха. Хич не ѝ се миеше кръв и повръщано от пода, нито ѝ се мъкнеха потрошени мебели. След като издрънча със звънеца, мъжете просто довършиха питиетата си с мърморене и смях и се разпръснаха без особени задевки.

Съвсем очаквано Джеса беше изчезнала заедно с моряка си и понеже задната уличка пустееше, Ирен можеше да предположи само, че колежката ѝ е отишла някъде другаде с него. Зарязвайки я за пореден път да чисти сама.

Ирен изсипа не чак толкова гнусния боклук на малка купчинка до далечната стена. Не беше кой знае какво: стар хляб и яхния, които щяха да изчезнат до сутринта, разграбени от озверелите улични хлапаци.

Какво би казала майка ѝ, ако видеше докъде е стигнала?

Ирен беше едва на единайсет, когато войниците изгориха майка ѝ на клада заради магията ѝ. През първите шест години и половина след онзи ужасяващ ден поживя при братовчедката на майка си в друго село във Фенхароу, преструвайки се на лишена от всякакви дарби далечна роднина. Ролята ѝ се получаваше добре: силите ѝ наистина бяха изчезнали. Но по онова време страхът вилнееше сред хората, съсед се обръщаше срещу съседа си, издаваше на най-близката войска всеки, притежавал някога сила от боговете. За щастие, незначителното присъствие на Ирен не будеше подозрение у никого и през онези дълги години никой не я поглеждаше, докато помагаше за възстановяването на семейната ферма след набезите на адарланските сили.

Дори тогава обаче копнееше да стане лечителка — като майка си и баба си. Още с първите си думи бе започнала да следва майка си навсякъде, постепенно усвоявайки занаята, подобно на всички традиционни лечители. А онези години във фермата, макар и мирни (всъщност направо тягостни и скучни), не бяха успели да заличат единайсетте години на обучение, нито желанието да поеме по стъпките на майка си. Така и не съумя да се сближи с братовчедка ѝ, колкото и

великодушна жена да беше, и нито една от двете им не опита да скъси разстоянието помежду им, породено от войни и страх. Затова и никой не понечи да я спре, когато грабна спестените си пари и напусна фермата няколко месеца, преди да навърши осемнайсет.

Пое към Антика, град на знанието в Южния континент — земя, недокосната от Адарлан и войните, където според слуховете магията още съществувала. Тръгна пеш през планините до Мелисанде, прекоси Оуквалд и накрая се озова в Иниш, където, пак според слуховете, можело да хване лодка до Южния континент, до Антика. И точно тук парите ѝ свършиха.

Затова и започна работа в „Прасето“. В началото уж щеше да е временно, колкото да изкара пари за кораба до Антика. Но после се загрижи, че ще пристигне без пукната пара и няма да може да плати за обучението в Торе Сесме, великата академия за лечители и доктори. Ето защо остана в пивницата и седмиците се превърнаха в месеци. Някак мечтата да замине, да постъпи в Торе се изниза на заден план. Особено след като Нолан увеличи наема на стаята ѝ и цената на храната ѝ и все намираше начини да поокастри заплатата ѝ. А и след като лечителските ѝ заложби ѝ позволяваха да понася униженията и целия мрак на това място...

Ирен въздъхна през нос. Ето какво представляваше сега. Барманка в затънтено градче, без пукната пара и каквото и да било бъдеще.

Чу се стържене на подметки по камък и тя отправи поглед надолу по уличката. Ако Нолан спипаше хлапаците да му ядат храната, била тя стара и гнусна, щеше да обвини нея. Щеше да заяви, че не е благотворителна организация, и да ѝ отреже от заплатата. Сторил го беше веднъж и на Ирен ѝ се наложи да издири хлапаците, за да ги смъмри, да им обясни, че трябва да изчакат до по-късно през нощта, преди да нападнат отпадъците, които така старателно подреждаше за тях.

— Казах ви да изчакате до... — подхвана тя, но замлъкна, когато четири едри фигури изникнаха от мъглата.

Мъже. Наемниците от по-рано.

Ирен веднага заотстъпва към отворената врата, но те бяха бързи — по-бързи.

Единият заприщи входа, а друг изскочи зад нея и я притисна здраво към масивното си тяло.

— Изпищиш ли, ще ти прережа гръкляна — прошушна в ухото ѝ с топъл, смърдящ на бира дъх. — Видях, че тая вечер обра добри бакшиши, малката. Къде са?

Ирен нямаше представа какво да направи: да се бие, да заплаче, да се моли или да изпищи. Но така и не ѝ се наложи да решава.

Някой издърпа най-далечния мъж в мъглата, заглушавайки вика му.

Наемникът, който я държеше, се завъртя към него заедно с Ирен. Чу се шумолене на дрехи, после глухо тупване. Сетне настана тишина.

— Вен? — извиси глас онзи до вратата.

Нищо.

Третият наемник, стоящ между Ирен и мъглата отгатък, извади сабя. Тя дори нямаше време да извика от изненада или да го предупреди, когато от мъглата изскочи тъмна фигура и го сграбчи. Не се появи пред тях, а от едната страна, сякаш от нищото.

Мъжът, който притискаше Ирен, я хвърли на земята и извади меч от ножницата на гърба си — широко, злокобно оръжие. Но приятелят му дори не изпищя. Просто отново се спусна тишина.

— Ела ми, бълзливек такъв! — изръмжа водачът на шайката. — Покажи се като истински мъж.

Гърлен, тих смях.

Кръвта на Ирен замръзна във вените ѝ. Силба я опазила!

Позна смеха, позна равния, овладян глас зад него.

— Както вие, истински мъже, обградихте беззащитно момиче в тъмна уличка?!

С тези думи непознатата излезе от мъглата. В двете си ръце държеше по един дълъг кинжал. Остриетата им тъмнееха от капеща кръв.

Богове. О, богове!

Ирен се задъха, когато момичето пристъпи към двамата оставащи наемници. Първият, който допреди малко я бе държал, се изсмя гръмко, но онзи до вратата само се изцъкли. Ирен заотстъпва предпазливо, много предпазливо.

— Ти ли уби хората ми? — попита водачът с вдигнато оръжие.

Младата жена завъртя единия от кинжалите си, хващайки го под нов ъгъл. Такъв, от който лесно щеше да промуши острието му през ребрата на врага... и право в сърцето му.

— Да кажем, че хората ти си получиха заслуженото.

Наемникът атакува, ала момичето предвиди хода му. Ирен знаеше, че трябва да избяга, да си плюе на петите, без да поглежда назад, но момичето беше въоръжено само с два кинжала, а войникът беше грамаден и...

Всичко свърши, преди да е започнало наистина. Наемникът нападна два пъти, но и двата пъти страховитите ѝ кинжали посрещнаха меча му. После го повали с един бърз удар в главата. Светкавичен — и някак елегантен. Същински призрак в нощта.

Мъжът рухна на земята под непроницаемото одеяло на мъглата и Ирен опита да не се заслушва, когато момичето клекна над него.

Вместо това завъртя глава към войника до вратата, готова да предупреди спасителката си. Той обаче препускаше стремглаво надолу по уличката.

На Ирен ѝ хрумна да стори същото, но в този момент странницата излезе от мъглата с чисти кинжали в ръце. Все още готова за битка.

— Моля те, не ме убивай — прошепна Ирен.

Щеше да се моли, да ѝ даде всичко, което имаше, в замяна на безполезния си, пропилян живот.

Момичето просто се засмя тихо и отвърна:

— Защо си направих труда да те спасявам, ако сега трябва да те убия?

* * *

Селена не бе възнамерявала да спасява барманката.

Съвсем случайно беше забелязала четиримата наемни войници да скитат по улиците, видимо тръгнали да си търсят белята... също като нея. Проследи ги до задната уличка, където установи, че се гласят да наранят слугинята по непростим начин.

Боят приключи твърде бързо, за да ѝ донесе някакво удовлетворение и да охлади страстите ѝ. Ако изобщо можеше да се нарече бой.

Четвъртият се изплъзна, но не ѝ се занимаваше да го гони, не и след като момичето пред нея трепереше от глава до пети. Селена имаше чувството, че ако хвърли един от кинжалите си по беглеца, само ще я накара да се разпищи. Или да припадне... което... би усложнило нещата.

Момичето, от своя страна, нито изпищя, нито припадна. Просто посочи с разтреперан пръст ръката на Селена.

— Ти... кървиш.

Селена надзърна свъсено към лъскавото петънце върху бицепса си.

— Май да.

Безразсъдна грешка. Плътната ѝ туника бе попречила на острието да нанесе опасна рана, но все пак трябваше да я почисти. Щеше да зарасне до седмица. Тя понечи да се обърне към улицата, да си намери друго забавление, но момичето се обади отново:

— Мога да... да... да те превържа.

Идеше ѝ да разтърси слугинята. Да я разтърси поради десет различни причини. Най-вече, защото трепереше от страх и беше напълно безполезна. И защото изобщо бе излязла в такава задънена уличка посред нощ. В момента не ѝ се обмисляха всички останали причини — беше достатъчно бясна.

— И сама мога да се превържа — отговори тя и се запъти към вратата на кухните.

Още преди няколко дни беше проучила странноприемницата и околните сгради, затова сега можеше да се ориентира в тях дори със завързани очи.

— Само Силба знае какво е имало по онова острие — рече момичето и Селена спря на място.

Богинята на изцерението. В последно време малцина се занимаваха с това, освен ако не бяха...

— Аз... майка ми беше лечителка и ме е научила на това-онова — скалъпи момичето. — Бих могла да... да... Моля те, позволи ми да ти се издължа.

— Нямахте да ми дължиш нищо, ако беше поразсъдила малко.

Момичето се сепна, като че я беше ударила. А това я вбеси допълнително. Всичко я вбесяваше — този град, това кралство, този прокълнат свят.

— Извинявай — пророни барманката.

— Защо се извиняваш на мен? И изобщо защо се извиняваш? Тези мъже си го заслужаваха. Но ти е трябвало да внимаваш в такава нощ. Мога да се обзаложа, че си вкусила агресията във въздуха на оная проклета, мърлява кръчма.

Момичето обаче нямаше вина, наложи ѝ се да си припомни. Нямахте вина, че не умее да се отбранява.

Тя зарови лице в дланите си и раменете ѝ хлътнаха навътре. Селена очакваше всеки момент да избухне в ридания, да рухне.

Ала сълзите не дойдоха. Момичето просто си пое няколко дълбоки глътки въздух и отпусна ръце.

— Позволи ми да почистя ръката ти — повтори с глас, който прозвуча... някак различно. По-силно, по-ясно. — В противен случай може да я загубиш.

Промяната в поведението ѝ, макар и лека, заинтригува Селена дотолкова, че да я последва обратно в странноприемницата.

Нямаше намерение да се занимава с трите тела в уличката. Нещо ѝ подсказваше, че единствено плъховете и мършоядите на града щеше да ги е грижа за тях.

Ирен вкара момичето в стаята си под стълбището, защото се боеше, че избягалият наемник може да ги чака на горния етаж. А не ѝ се гледаха повече битки, убийства и кръв, колкото и да бе навикнала на тях.

Освен това се боеше да остане насаме с непознатата в апартамента ѝ.

Накара я да седне на провисналото легло и отиде да вземе две купи с вода и чисти превръзки, които Нолан несъмнено щеше да удържи от заплатата ѝ. Но не я интересуваше. Страницата беше спасила живота ѝ. Поне това можеше да стори за нея.

Като се върна в стаичката, едва не изпусна купите с гореща вода. Момичето беше свалило качулката, пелерината и туниката си.

Ирен не знаеше кой факт да отчете първо.

Този, че момичето бе младо — може би с две-три години по-малко от нея самата, но някак излъчваше зрялост.

Този, че беше красиво със своята златиста коса и сини очи, блеснали на светлината от свещите.

Или че лицето ѝ щеше да е още по-красиво, ако не беше покрито с толкова много синини. Ужасяващи синини, дори около окото ѝ, което несъмнено е било затворено от надуването в началото.

Момичето я гледаше... тихо и неподвижно като котка.

Ирен нямаше право да я разпитва. Не и след като младата жена пред нея беше умъртвила трима наемни войници за броени секунди. Макар и да я бяха изоставили, Ирен продължаваше да вярва в боговете; още ги имаше, още я наблюдаваха отнякъде. Вярваше, защото как иначе да си обясни подобно избавление? А мисълта, че можеше да се окаже сама срещу четиримата мъже — съвсем сама, — ѝ се струваше непоносима, въпреки че толкова голяма част от живота ѝ бе пропаднала така или иначе вече...

Ирен остави купите с вода на малката масичка до леглото, мъчейки се да удържи треперенето на ръцете си.

Момичето не продума, докато оглеждаше раната на бицепса ѝ. Ръката ѝ беше слаба, но твърда като камък от мускули. Цялото ѝ тяло бе осеяно с белези — малки и големи. Не даде никакво обяснение за тях и Ирен остана с впечатлението, че ги носи със същата гордост, с която някои жени носеха най-изтънчените си бижута.

Едва ли беше на повече от седемнайсет, но... Но Адарлан бе принудил всички тях да пораснат бързо. Прекалено бързо.

Ирен започна да почиства раната и момичето изсъска тихо.

— Извинявай — рече бързо Ирен. — Прибавих някои противовъзпалителни билки. Трябваше да те предупредя.

Винаги си имаше запас от тях заедно с други видове, чието приложение познаваше от майка си. За всеки случай. Дори сега не можеше да подмине болен просяк на улицата и често се връщаше назад, чуеше ли кашлица.

— Търпяла съм и по-силна болка, повярвай ми.

— Вярвам ти — отвърна Ирен. Белезите и обезобразеното ѝ лице говореха сами по себе си. И обясняваха качулката. Дали я слагаше от суета, или като предпазно средство? — Как се казваш?

— Не ти влиза в работата и няма значение.

Ирен прехапа езика си. Разбира се, че не ѝ влизаше в работата. Момичето не се беше представило и на Нолан. Значи беше на някаква тайна мисия.

— Аз съм Ирен — заяви тя. — Ирен Тауърс.

Момичето кимна отнесено. Естествено, че не я интересуваше. Въпреки това попита:

— Какво прави дъщерята на лечителка в тоя скапан град?

Във въпроса ѝ не се таеше нито добросърдечност, нито състрадание. Единствено безцеремонно, дори отегчено любопитство.

— Бях се запътила към лечителската академия на Антика, но парите ми свършиха тук. — Тя потопи парцала във водата, изстиска го и продължи да чисти повърхностната рана. — Хванах се на работа, за да изкарам пари за кораба, и... ами, така и не си тръгнах оттук. Вероятно защото... така е по-лесно. По-просто.

Момичето изсумтя.

— Това място? Определено е просто, но лесно? Аз бих предпочела да умра от глад по улиците на Антика, вместо да живея тук.

Лицето на Ирен пламна.

— Ами... аз...

Нямаше оправдание.

Очите на момичето се стрелнаха към нейните. Обточени бяха със златисто — смайващи. Дори с всичките тези синини беше пленителна. Като горски пожар или лятна буря, връхлетяла откъм Залива Оро.

— Нека те посъветвам нещо — подхвана с горчив глас момичето. — Приеми го като съвет от едно работещо момиче към друго. Животът не е лесен, където и да си. Ще взимаш решения, които смяташ за правилните, а след това ще страдаш заради тях. — Удивителните ѝ очи просветнаха. — Така че, ако ще водиш окаян живот, по-добре иди да го водиш под сянката на Торе Сесме.

Образована и определено видяла свят, щом знаеше академията по име — и го произнесе както трябва.

Ирен сви рамене. Не смееше да зададе никой от десетките си въпроси. Вместо това смогна да каже:

— В момента така или иначе нямам пари да тръгна натам.

Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото бе възнамерявала — по-остро от разумното, като се имаше предвид колко смъртоносна беше събеседницата ѝ. Дори не се помъчи да гадае какво точно работи — наемница беше най-мрачното предположение, което си позволи.

— Тогава ги открадни и тръгвай. Шефът ти заслужава да поопразниш кесията му.

Ирен се отдръпна.

— Не съм крадла.

Устните на момичето се извиха в палава усмивка.

— Ако искаш нещо, просто си го вземи.

Не беше като горски пожар — тя беше горски пожар. Гибелна и неукротима. И леко умопомрачена.

— Повечето хора вярват в това напоследък — осмели се да вметне Ирен. Като Адарлан. Като онези наемници. — Не бих желала да съм една от тях.

Усмивката на момичето посърна.

— Явно предпочиташ да си гниеш тук с чиста съвест?!

Ирен нямаше отговор, затова си замълча. Остави парцала и купата и извади малка кутийка с мехлем. Пазеше я за себе си, за случаите, когато се порежеше или одраскаше по време на работа, но

раната не беше голяма, затова щеше да прежали малко от мехлема. Нанесе го възможно най-внимателно. Този път момичето не трепна. А след миг се поинтересува:

— Кога си загубила майка си?

— Преди повече от осем години.

Ирен не откъсна поглед от раната.

— Трудни времена за всеки лечител с магически способности на този континент, особено във Фенхароу. Кралят на Адарлан не пощади нито народа, нито кралското семейство.

Ирен вдигна очи. Горският пожар в погледа на момичето се беше превърнал в жарък син пламък. Какъв гняв — помисли си тя и изтръпна. — Какъв огнен гняв. Какво ли бе преживяла, за да изпитва подобна ярост?

Не я попита, естествено. Нито пък я разпита по какъв начин бе разбрала откъде е. Ирен съзнаваше, че златистата ѝ кожа и кестенява коса вероятно бяха достатъчни белези, сочещи произхода ѝ, ако лекият ѝ акцент не я издадеше преди това.

— Ако успееш да постъпиш в Торе Сесме — продължи момичето, сякаш потопила гнева надълбоко в себе си, — какво ще правиш след това?

Ирен взе една от чистите превръзки и се зае да я увива около ръката на момичето. От години си мечтаеше за това, от години премисляше хиляди различни възможности, докато миеше мръсни чаши и метеше подове.

— Ще се върна. Нямам предвид тук, а на континента. Ще се върна във Фенхароу. Там има... има много хора, които се нуждаят от добри лечители.

Изрече тихо последните си думи. Все пак не бе сигурна дали момичето не подкрепяше краля на Адарлан, дали нямаше да я издаде пред малката градска стража за клевета срещу краля. Ставала бе свидетел на такива случаи. Прекалено много пъти.

Ала момичето надникна към вратата с импровизирания лост, който Ирен сама беше натъкмила, огледа килера, който тя наричаше свой дом, и износената пелерина, метната върху полуизгнилия стол до отсрещната стена, преди да върне погледа си към нея. През това време Ирен проучи лицето ѝ. Като се имаше предвид с каква лекота смаза от

бой онези наемници, човекът, който я беше подредил така, трябваше да е абсолютно страшилище.

— Наистина ли би се върнала на континента? В империята?

В гласа ѝ прозираше толкова смълчана изненада, че Ирен се взря в очите ѝ.

— Така е правилно — отговори тя.

Момичето не каза нищо и Ирен се захвана наново да превързва ръката ѝ. Като приключи, пациентката ѝ облече ризата и туниката си, изпробва движението на ръката си и стана. В тясната си стаичка Ирен се чувстваше много по-дребна от нея, макар и разликата помежду им да беше едва няколко сантиметра.

Момичето взе пелерината си и без да я наметне, тръгна към затворената врата.

— Мога да намеря нещо за лицето ти — изстреля Ирен.

Момичето спря с ръка на дръжката и надникна през рамо.

— Синините напомнят.

— За какво? И на кого?

Не биваше да любопитства, не биваше да я разпитва.

Младата жена се усмихна горчиво.

— На мен.

Ирен се замисли за белезите, които бе забелязала по тялото ѝ, и се почуди дали и те не трябваше да ѝ напомнят за нещо.

Непознатата пак се обърна към вратата, но отново спря.

— Независимо дали ще решиш да останеш, или да заминеш за Антика, да учиш в Торе Сесме и да се върнеш, за да спасиш света — подхвана тя, — вероятно ще ти е от полза да владееш поне малко самоотбрана.

Ирен надзърна към кинжалите на кръста ѝ и меча, който дори не ѝ се беше наложило да извади. Скъпоценните камъни, инкрустирани в дръжката му — истински скъпоценни камъни, проблясваха на светлината от свещите. Явно притежаваше несметни богатства, далеч повече, отколкото Ирен някога бе в състояние да си представи.

— Не мога да си позволя оръжия.

Момичето се изсмя.

— Ако научиш някои техники, няма и да ти потрябват.

* * *

Селена заведе барманката в задната уличка най-вече за да не събуди някого от другите гости на странноприемницата и да предизвика още едно меле. Не знаеше защо ѝ предложи да я учи на самозащита. Последния път, когато се прави на учител, накрая буквално изяде боя.

Но барманката — Ирен — ѝ се беше сторила толкова откровена в желанието си да помага на хората. Да бъде лечителка.

Торе Сесме — всеки достоен лечител знаеше за академията в Антика, където учеха най-добрите и най-даровитите, независимо от общественото им положение. Някога Селена си мечтаеше да живее в легендарните кремави кули на Торе, да броди по тесните, полегати улици на Антика, дивейки се на чудесата, донесени от нечувани земи. Това обаче беше отдавна. В един друг живот.

Определено не и сега. А ако Ирен останеше в този проклет град, несъмнено и други щяха да я нападат. Затова Селена стоеше редом до нея наред потъналата в мъгли уличка зад странноприемницата, ругаейки собствената си съвест.

Телата на тримата наемници още лежаха някъде в мъглата и Селена забеляза, че Ирен настръхва от звуците на щъкащи малки крачета и тихо писукане. Плъховете не губеха време.

Селена хвана китката на момичето и вдигна ръката ѝ.

— Хората, обикновено мъжете, не нападат жени с борбен вид. Набелязват те, защото изглеждаш неспособна да се защитаваш, уязвима или състрадателна. В повечето случаи гледат да спипат жертвата си на място, където никой няма да ги безпокои.

Ирен я зяпаше с изцъклени очи и пребледняло лице на светлината на факлата, която Селена беше поставила на земята пред задната врата. Изглеждаше толкова беззащитна. Какво ли беше да не умееш да се отбраняваш? През тялото ѝ пробяга тръпка, която нямаше нищо общо с плъховете, гризящи труповете на наемниците.

— Не им позволявай да те спипат на такова място — додаде Селена, повтаряйки уроците, усвоени от Бен, помощника на Аробин.

Научила се бе на самоотбрана още преди да се научи да атакува; да се бие с юмруци, преди да овладее оръжията.

— Съпротивлявай се поне толкова, колкото да ги убедиш, че не си струваш усилията. И вдигай възможно най-много шум. Не че в дупка като тази някой би си направил усилието да ти помогне. Затова трябва да се разкрещиш за пожар, не за изнасилване, кражба или нещо друго, от което страхливците ще предпочетат да се скрият. Ако с писъци не смогнеш да ги отблъснеш, може да пробваш да ги надхитриш. С някои от триковете, които ще ти покажа, падат като круши, с други само временно ще ги обезвредиш, но веднага щом те пуснат, най-важно е да си плюеш на петите. Разбра ли? Пуснат ли те, бягаш.

Все така ококорена, Ирен кимна. И не промени изражението си, докато Селена ѝ показваше как да вади очи, как да бръкне с палци откъм външните ъгълчета на нечи очи, да ги извие така, че да проникнат зад очните ябълки и... е, нямаше как да довърши демонстрацията, понеже беше доста привързана към собствените си очни ябълки. Но Ирен схвана идеята след няколко изпълнения и приложи хватката идеално, когато Селена я нападна откъм гръб.

Сетне ѝ показа как да дезориентира нападателя си с шамари по ушите, как да защипва горната вътрешна част на мъжко бедро толкова силно, че да предизвика вик на болка, коя част на ходилото е най-деликатна и подходяща за настъпване, къде е най-ефективно да удря с лакът (Ирен я блъсна толкова здраво в гърлото, че Селена се дави цяла минута.) След това я посъветва винаги да започва с удар в слабините.

А когато луната избледня и Селена се убеди, че Ирен може и да надвие някой нападател, урокът най-сетне приключи. Ирен като че ли стоеше по-уверено на мястото си, а лицето ѝ гореше.

— Ако те погнат за пари — добави Селена, посочвайки рязко с брадичка към мястото, където лежах безжизнените тела на наемниците, — хвърли каквито монети имаш възможно най-надалеч и хукни в обратната посока. Обикновено се спускат да гонят парите, а това ти дава шанс да се измъкнеш.

Ирен кимна.

— Ще трябва... ще трябва да науча и Джеса на всички тези неща.

Селена не знаеше, нито я интересуваше коя е Джеса, но отвърна:

— Отдаде ли ти се възможност, учи всяка жена, която благоволи да те изслуша.

Помежду им се спусна тишина. Имаше още толкова много за учене, толкова много опит, който да ѝ предаде. Но утрото щеше да настъпи след два часа и вече трябваше да се връща в стаята си, макар и само за да стегне багажа си и да тръгне. Да тръгне не защото имаше такава заповед, нито защото се примиряваше с наказанието си, а... защото изпитваше нужда. Изпитваше потребност да достигне до Червената пустиня.

Дори само за да види къде ще я отведе Уирда. Просто не можеше да остане тук, да избяга в далечна земя, да се изплъзне на съдбата си. Не можеше да е като Ирен, жива сянка, изтъкана от загуби и потулени мечти. Не, щеше да продължи към Червената пустиня, да последва пътя си, накъдето и да я отведеше, колкото и да накърняваше гордостта ѝ.

Ирен се покашля.

— А на теб... на теб налагало ли ти се е да използваш тези трикове? Не искам да нахалствам. Не е необходимо да ми отговаряш, ако...

— Използвала съм ги, да. Но не в точно такава ситуация. Обикновено... — Знаеше, че трябва да си замълчи, но добави: — Обикновено аз съм преследвачът.

За нейна изненада, Ирен просто кимна, макар и леко печално. Хрумна ѝ, че в съюза им се съдържаше голяма доза ирония — асасинът и лечителката. Две противоположни страни на една и съща монета.

Ирен обви тялото си с ръце.

— Как да ти се отплатя за...?

Селена вдигна ръка. Уличката беше пуста, но ги усещаше, чуваше ги как се движат в мъглата, долавяше как плъховете се разпръскват. А около тях — пролуки тишина.

Срещна погледа на Ирен и стрелна очи към задната врата в безмълвна команда. Ирен се бе вцепенила и лицето ѝ бледнееше. Упражненията бяха едно, но да ги приложи на практика, да ги използва наистина... барманката само щеше да ѝ тежи. Селена кимна към вратата — това вече беше заповед.

Идваха поне петима — по двама от всеки край на уличката, за да ги приклепят, и един на пост откъм главната улица.

Ирен тъкмо беше влязла през задната врата, когато Селена извади мечата си.

В тъмната кухня Ирен се облегна на вратата с ръка върху препускащото си сърце, заслушана в боричкането отвън. Предишния път момичето се бе възползвало от елемента на изненадата, но дали и сега можеше да ги надвие?

Ръцете ѝ трепереха, докато откъм пролуката под вратата се процеждаха дрънчене на стомана и крясъци. Удари, стонове, ръмжене. Какво се случваше навън?

Не можеше да търпи повече. Трябваше да провери как е момичето.

Съпротивлявайки се на всеки свой инстинкт, отвори задната врата и надникна навън.

Гледката секна дъха в гърлото ѝ.

Избягалият наемник се бе върнал с още приятели — още приятели войници. Двама от тях вече лежаха по лице върху калдъръма, обградени от локви кръв. А останалите трима се биеха с момичето, което... което...

Богове! Движеше се като черен вятър, с толкова гибелна ловкост...

Една ръка я стисна през устата, някой я сграбчи изотзад и долепи нещо студено и остро до гърлото ѝ. Друг мъж, явно беше минал през странноприемницата.

— Върви! — процеди той в ухото ѝ с груб чуждоземски глас.

Не можеше да го види; само усещаше твърдото му тяло, вонята на дрехите му, гъстата му брада до бузата си. Той отвори вратата и без да отлепва ножа от врата ѝ, я изведе в тъмната уличка.

Момичето спря да се бие. Повалила бе още един наемник и двамата пред нея я сочеха с мечовете си.

— Пусни оръжията! — нареди брадатият.

Ирен щеше да поклати глава, за да я предупреди да не се съпротивлява, но острието бе толкова вдълбано в кожата ѝ, че мръднеше ли, можеше сама да пререже гърлото си.

Погледът на младата жена прескочи от нападателите ѝ към мъжа зад Ирен, накрая и към нея самата. Спокойствие — с какво пълно спокойствие оголи зъби в стръвна усмивка.

— Ела да си ги вземеш.

Стомахът на Ирен се преобърна. С едно леко движение в китката мъжът зад нея можеше да пролее кръвта ѝ. А тя не беше готова да умре, не сега, не в Иниш.

Брадатият се изсмя.

— Дръзки, но глупави думи, момиче.

Той притисна острието още по-плътно и Ирен изтръпна. Долови топла струйка кръв, преди да осъзнае, че е порязал врата ѝ. Силба да ѝ е на помощ!

Момичето я наблюдаваше и присви леко очи. Предизвикателство. Команда. Бори се! — като че ѝ казваше. — Бори се за мизерния си живот!

Двамата мъже с мечовете я доближаваха постепенно, но нейният не трепваше.

— Пусни оръжието, преди да съм я разпорил — изръмжа нападателят на Ирен. — След като ти си платиш за другарите ни, за всички пари, които ще ни коства смъртта им, може да пощадим поне нея. — Той стисна Ирен още по-здраво, ала момичето просто продължи да го гледа. Наемникът изсъска: — Пусни оръжието.

Тя не се подчини.

Богове, май наистина щеше да му позволи да я убие?

Не, Ирен не можеше да умре така — не тук, не като безименна барманка на това ужасно място. Майка ѝ бе загинала с чест, борейки се за нея. Убила беше онзи войник, за да ѝ даде шанс да избяга, да постигне нещо в живота си. Да помага на света.

Не, нямаше да умре така.

Гневът я връхлетя толкова зашеметяващ, че почти я заслепи, оставяйки в съзнанието ѝ само годината в Иниш, недостижимото ѝ бъдеще и живота, с който още не беше готова да се раздели.

Без всякакво предупреждение тя стъпи с всичка сила върху най-изпъкналата горна част на ходилото му. Той подскочи, ревейки от болка, и Ирен изблъска кинжала от гърлото си с едната ръка, а лакътя на другата заби в корема му. Заби го с цялата ярост, която гореше в нея.

Мъжът се преви надве и тя го фрасна с лакътя в слепоочието, както ѝ беше показало момичето.

Наемникът се срути на колене и Ирен побягна. Да се втурне надалеч, да извика помощ — още не знаеше кое...

Момичето вече стоеше пред нея с широка усмивка на лице. Зад нея другите двама лежах неподвижно на калдъръма. А мъжът, паднал на колене...

Ирен отскочи встрани, а младата жена сграбчи стенещия наемник и го завлече в тъмната мъгла. Чу се приглушен писък, последван от тежко тупване.

И независимо от лечителската си кръв, от наследения железен стомах, Ирен не успя да стори и две стъпки, преди да повърне.

Щом вдигна глава, момичето я наблюдаваше с лека усмивка.

— Бързо се учиш — рече тя. Хубавите ѝ дрехи, дори мрачно проблясващата рубинена брошка, бяха покрити с кръв. Поне не беше нейната, установи с облекчение Ирен. — Сигурна ли си, че искаш да лекуваш хората?

Ирен избърса уста в крайчеца на престилката си. Не желаше дори да се замисля каква е другата възможност — с какво вероятно се занимаваше това момиче. Не, искаше единствено да я цапардоса. Силно.

— Можеше да ги свалиш и без моя помощ! Но позволи на онзи да държи нож до гърлото ми. Позволи му! Ненормална ли си?

Момичето се подсмихна, сякаш казваше без думи: „О, да, определено съм ненормална“. Вместо това обаче заяви:

— Тези тук бяха смешници. Щеше ми се да се сдобиеш с малко полеви опит в контролирана среда.

— На това контролирана среда ли му викаш? — кресна Ирен.

После докосна със сирващата се рана на врата си. Бързо щеше да зарасне, но сигурно щеше да ѝ остане белег. Веднага трябваше да се погрижи за нея.

— Гледай на нещата така, Ирен Тауърс: вече знаеш, че си способна да се защитаваш. Онзи мъж беше два пъти по-тежък от теб и с поне две глави по-висок, а ти съумя да го обезвредиш едва с няколко движения.

— Ти сама каза, че били смешници.

На лицето ѝ изплува вълча усмивка.

— За мен.

Кръвта на Ирен се смрази.

— Май... май ми стига за днес. Ще ида да си легна.

Момичето ѝ се поклони театрално.

— А аз трябва да потеглям. Един съвет: изпери кръвта от дрехите си и не казвай на никого какво си видяла тази нощ. Тези мъже може да си имат още приятели, а на пръв поглед изглежда, че просто са станали жертва на неуспешен обир.

Тя извади кожена кесия, пълна с монети, мина покрай Ирен и влезе в странноприемницата.

Ирен надникна за последно към телата, стомахът ѝ наново натеза и тя побърза да последва момичето. Още не можеше да ѝ го прости, все още трепереше от неутихващия ужас.

Ето защо не се сбогува със смъртоносната непозната, която вече се скриваше от погледа ѝ.

Ирен послуша съвета на момичето: смени роклята и престилката си и отиде в кухнята да изпере другите си дрехи. Ръцете ѝ се тресяха толкова неудържимо, че ѝ отне повече време от обичайното, а като приключи, смътната светлина на зората вече се изливаше през кухненския прозорец.

Трябваше да става след... ами... сега. Тя простена и се завлече до стаята си, за да простре мокрите дрехи. Ако някой видеше прането ѝ на външния простор, можеше да заподозре нещо. Освен това май трябваше да се преструва, че тя е намерила телата. Богове, каква каша!

Замислена за дългия ден пред себе си и отминалата кошмарна нощ, Ирен влезе в стаята си и затвори тихо вратата. Дори да споделеше с някого, едва ли щеше да ѝ повярва.

Чак след като закачи дрехите си на куките, забити в стената, забеляза кожената кесия върху леглото си и бележката под нея.

Знаеше какво има вътре, личеше си по очертанията на множеството издатинки. Но като издърпа бележката изпод кесията, дъхът ѝ секна.

С изящен женствен почерк момичето бе написало:

За да стигнеш където трябва — и малко отгоре.
Светът се нуждае от повече лечители.

Без име, без дата. Докато се взираше в листа, почти си представяше дивашката усмивка на момичето и бунтарството в очите ѝ. С бележката си я подканваше да се впусне в неизвестното — предизвикваше я.

С несигурни ръце Ирен изсипа съдържанието на кесията.

Купчината златни монети заблещука на светлината и тя залитна назад, стоварвайки се в разнебитения стол до леглото си. Примигна. Примигна отново.

Сред златото лежеше и брошката, с която бе зърнала момичето. Масивният ѝ рубин сякаш тлееше като жив въглен на светлината от свещите.

Ирен сложи ръка на устата си и погледа втрещено вратата, сетне тавана, а накрая върна очи към малкото състояние върху леглото си. И го наблюдава така дълго време.

Майка ѝ твърдеше, че боговете били изчезнали. Но дали? Дали някой бог не я беше посетил тази вечер, преобразен в кожата на пребитата млада жена? А може би далечният им шепот бе подтикнал тази непозната да тръгне по тъмната уличка? Никога нямаше да узнае. Вероятно така и трябваше да бъде.

За да стигнеш където трябва...

Дали идваше от боговете, от съдбата, или просто от щастливо съвпадение и добрината на непознат, това си беше дар. Истински дар. Светът я чакаше — широко отворен и готов за нея. Можеше да отиде в Антика, да постъпи в Торе Сесме, да се запъти, накъдето си пожелае.

Стига да имаше смелост.

Тя се усмихна.

Час по-късно никой не спря Ирен Тауърс, когато излезе от „Бялото прасе“, без да поглежда назад.

* * *

Измита и облечена в нова туника, Селена се качи на кораба час преди зазоряване. Чувстваше се куха и замаяна след безсънната нощ, но вината си беше нейна. Както и да е — можеше да си отспи през деня; да спи по целия път през Залива Оро до Пустинната земя. И трябваше да поспи, защото слезеше ли в Юрпа, я чакаше път през парещите, смъртоносни пясъци — поне седмица пустинен преход, преди да достигне до Немия господар и Крепостта на Тихите асасини.

Капитанът не ѝ зададе въпроси, когато пъкна една сребърна монета в ръката му и слезе на долната палуба, следвайки насоките му, за да намери самостоятелната си каюта. Видеха ли качулката и оръжията ѝ, моряците нямаше да я безпокоят. И макар че вече трябваше да внимава с парите, които ѝ оставаха, несъмнено щеше да даде поне още една-две сребърни монети до края на пътешествието.

Селена въздъхна и влезе в каютата си — малка, но чиста, с илюминатор, разкриващ изглед към посивелия от зората залив. Заклучи вратата и се стовари върху тясното легло. Беше се наситила на Иниш; нямаше намерение да гледа как се отдалечават от него.

На тръгване от странноприемницата подмина кибритената кутийка, която Ирен наричаше своя стая. Докато барманката превързваше ръката ѝ, беше изучила с възмущение тесния килер, разнебитените мебели, тънките одеяла. И бездруго бе възнамерявала да ѝ остави няколко монети — не се и съмняваше, че ханджията ще я накара да си плати за превръзките.

Ала като застана пред дървената врата на стаичката, докато момичето переше дрехите си в близката кухня, просто сърце не ѝ даде да си тръгне, да забрави за начинаещата лечителка с кестенявозлатиста коса и карамелени очи, за житейските ѝ неволи и беззащитността ѝ. Вече бяха толкова много... — всички онези деца, на които Адарлан бе отнел всичко. Децата, които растяха като асасини и барманки, без истински дом, докато родните им кралства тънеха в разруха.

Магията я нямаше от толкова много години. А боговете бяха мъртви... или просто вече не даваха и пет пари за тях. Нещо обаче подръпваше настоятелно фина нишка дълбоко в стомаха ѝ. Нишка от невидима мрежа. Селена реши и тя да я подръпне, поне колкото да провери докъде ще стигне движението.

Само за секунди написа бележката и изсипа повечето си монети от кесията. А сетне ги постави върху провисналата кушетка на Ирен.

На тръгване добави и рубинената брошка от Аробин. Макар че се запита дали момиче от опустошен Фенхароу би приело бижу с кралските цветове на Адарлан. И все пак с удоволствие се разделяше с нея и се надяваше Ирен да я продаде за състоянието, което струваше. Надяваше се бижутото на един асасин да плати за обучението на една лечителка.

Може би боговете я ръководеха. Или пък някоя сила, по-могъща от тях, недостижима за съзнанието на смъртните. А дали не го вършеше заради онова, в което тя самата никога нямаше да се превърне?

Ирен още переше окървавените си дрехи в кухнята, когато Селена се измъкна от стаята ѝ, пое по коридора и напусна „Бялото прасе“.

Крачейки през мъгливите улици към порутеното пристанище, Селена се молеше Ирен Тауърс да не допусне грешката да сподели с някого за парите — особено с ханджията. Молеше се Ирен Тауърс да грабне живота си в ръце и да отплава към Антика, града от светли камъни. Молеше се някак след години Ирен Тауърс да се върне на този континент и поне мъничко да изцери съкрушения им свят.

Селена се усмихна в каютата си, настани се удобно в леглото, дръпна качулката върху очите си и кръстоса глезени. Когато корабът потегли през нефритовозеления залив, асасинът вече спеше дълбоко.

АСАСИНЪТ И ПУСТИНЯТА

В света не беше останало нищо друго, освен пясък и вятър.

Поне така ѝ се струваше на Селена Сардотиен, докато рееше поглед над пустинята, изправила се на върха на една пурпурна дюна. Въпреки вятъра, горещината беше задушлива и всичките ѝ пластове дрехи полепваха по тялото ѝ, подгизнали от пот. Но водачът ѝ номад твърдеше, че потенето било за добро — спреш ли да се потиш, Червената пустиня можела да те убие. Потта ни напомняла да прием вода. А когато жегата изпари влагата от кожата ти, преди да я усетиш, лесно и незабелязано се стигало до обезводняване.

Тази пъклена жегга. Проникваше във всяка нейна пора, караше главата ѝ да пулсира, а костите — да я болят. Душната топлина в Залива на Черепа не можеше да се мери с тукашния зной. О, какво ли не би дала за най-лекия полъх на ветрец!

Водачът до нея посочи на югозапад с пъхнат в ръкавица пръст.
— Сесиз суикаст са там.

Сесиз суикаст. Тихите асасини — легендарният орден, с който беше изпратена да се обучава.

„За да се научиш на подчинение и дисциплина“, бе ѝ обяснил Аробин Хамел.

„В разгара на лятото в Червената пустиня“, беше пропуснал да вметне. Така я наказваше. Преди два месеца, когато заедно със Сам Кортланд ги изпрати на тайнствена мисия в Залива на Черепа, двамата откриха, че всъщност трябва да търгуват с роби. Естествено, идеята не допадна нито на Селена, нито на Сам, независимо от „попрището“, на което се развиваха. Затова освободиха робите, готови да понесат последствията. Сега обаче... И това ако не беше жестоко наказание! Фактът, че синините и раните по лицето ѝ не бяха заздравели цял месец, след като Аробин ѝ ги беше нанесъл, говореше сам по себе си.

Селена свъси вежди. Дръпна шала още по-нависоко върху устата и носа си и тръгна надолу по дюната. Краката ѝ се напрегнаха да устоят на плъзгащия се пясък, но и това беше блажена свобода след мъчителния поход през Пеещите пясъци, където всяка песъчинка

жужеше, виеше и стенеше. Цял ден следяха зорко всяка своя стъпка, старейки се да запазят хармоничния звън на пясъците под краката си. В противен случай, беше я предупредил номадът, можеха да станат плаващи.

Като стигна до основата на дюната, Селена спря, защото не чуваше стъпките на водача си.

— Няма ли да дойдеш?

Вместо да слезе, мъжът отново посочи към хоризонта.

— Три километра натам.

Мъчно говореше общия език, но Селена го разбираше.

Тя свали шала от устата си и изтръпна, когато порив на пясъчливия вятър ужили потното ѝ лице.

— Платих ти да ме водиш до мястото.

— Три километра — повтори той и нагласи огромната раница на гърба си.

Шалът около главата му скриваше по-голямата част от смуглото му лице, но не и страха в очите му.

Да, безспорно сесиз суикаст всяваха страх и почит сред пустинните народи. По едно чудо успя да намери водач, съгласен да я доведе в такава близост до крепостта. С помощта на злато, естествено. Но номадите възприемаха сесиз суикаст като същински сенки на смъртта и очевидно водачът ѝ нямаше да стори нито крачка повече.

Тя плъзна поглед по западния хоризонт. Виждаха се само дюни и пясък, вълнист като повърхността на брулено от вятъра море.

— Три километра — заяви за трети път номадът. — Те ще те открият.

Селена се обърна да го попита още нещо, но той вече се беше скрил отвъд билото на дюната. Тя изруга и се помъчи да преглътне. Устата ѝ обаче беше твърде пресъхнала. Трябваше да тръгне веднага или да опъне палатката, за да проспи безбожните пладнешки и следобедни горещини.

Три километра. Колко време можеха да отнемат?

Отпи глътка от тревожно олекналия си мях, дръпна шала върху устата и носа си и закрачи.

Единственият звук наоколо беше съскането на вятъра по пясъчната шир.

* * *

Часове по-късно на Селена ѝ се наложи да впрегне цялата си воля, за да не скочи в някой от басейните в двора или да се напие с вода от малките вадички, прокарани по пода. Никой не ѝ предложи вода на влизане и не ѝ се вярваше новият ѝ придружител да се смили над нея, докато я водеше през витите коридори на крепостта от червен пясъчник.

Трите километра ѝ се бяха видели по-скоро трийсет. Тъкмо се канеше да спре и да опъне палатката си, когато отвъд билото на една дюна пред погледа ѝ се ширнаха свежи зелени дървета и кирпичена крепост — оазис, закътан между две чудовищни дюни.

След всичко преживяно, вече умираше от жажда. Но все пак беше Селена Сардотиен, най-великият асасин на Адарлан. Налагаше се да брани репутацията си.

Затова остана нащрек, докато навлизаха все по-навътре в крепостта — запомняше всички изходи и прозорци, позициите на стражите. Минаха покрай няколко частично открити тренировъчни зали, в които хора на всякаква възраст и от всички кралства се упражняваха в ръкопашен бой или просто седяха мълчаливо, потънали в медитация. Изкачиха тясно, високо стълбище, водещо към голяма сграда. Стъпалата бяха притулени под прохладна сянка, но в края им се озоваха в дълъг, затворен коридор и горещината я обгърна като одеяло.

За крепост на Тихите асасини мястото беше доста шумно — чуваше се дрънчене на оръжия от тренировъчните зали, жужене на насекоми от множеството дървета и храсти наоколо, чуруликане на птици, бълбукането на кристалночистите води, течащи през всички стаи и коридори.

В дъното на коридора ги чакаше отворена двукрила врата. Придружителят ѝ — мъж на средна възраст, осеян с белези, които изпъкваха като тебеширени черти по мургавата му кожа — продължаваше да мълчи. В гигантската зала отвъд вратите съжителстваха сенки и светлина. Разположени от двете ѝ страни, боядисани в синьо дървени колони подпиряха един мецанин. Очите ѝ веднага засякоха фигурите, дебнещи в полумрака на балконите — наблюдаваха я, следяха всяка нейна стъпка. В сенките на колоните се

спотайваха още. За която и да я имаха, определено не я подценяваха. Дотук добре.

Тясна мозайка от зелени и сини стъклени плочки се виеше по пода към подиума, имитирайки малките рекички от долния етаж. Върху подиума, сред възглавници и палми в саксии, седеше мъж в бяла роба.

Немият господар. Очаквала беше да е стар като света, но изглеждаше на около петдесет. Водена от придружителя си, Селена продължи към него с вдигната брадичка, следвайки пътеката от стъклени плочки. Не можеше да прецени дали кожата му си беше толкова смугла по рождение, или от слънцето. Той ѝ се усмихна леко, навярно хубавец в младините си. По гръбнака на Селена се стичаше пот. Макар и наглед Господарят да нямаше оръжия по себе си, двамата слуги, които му вееха с палмови листа, бяха въоръжени до зъби. Придружителят ѝ спря на почтително разстояние от Господаря и се поклони.

Селена последва примера му, а като се надигна, свали качулката от косата си, несъмнено чорлава и отблъскващо мазна след две седмици без къпане в пустинята. Не че идваше да го впечатли с красотата.

Немият господар я огледа от глава до пети и кимна. Придружителят ѝ я сръчка с лакът и тя прочисти сухото си гърло, пристъпвайки напред.

Знаеше, че Немият господар няма да каже нищо; прочут беше със самоналоженото си мълчание. От нея се очакваше да се представи. Аробин ѝ беше обяснил как точно — по-скоро ѝ беше наредил. Без дегизировки, маски и фалшиви имена. След като тя не зачиташе интересите на Аробин, и той вече нямаше намерение да защитава нейните. Седмици наред беше обмисляла как да скрие самоличността си — да не показва пред тези непознати хора истинската си същност, но заповедите на Аробин бяха прости: даваше ѝ един месец да спечели уважението на Немия господар. Ако не му занесеше писмено одобрение — не за друга, а за Селена Сардотиен, трябваше да си търси нов град. Дори нов континент.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме изслушате, Господарю на Тихите асасини — пророни тихо, смъррайки се наум за скованите думи.

Сложи ръка на сърцето си и падна на колене.

— Аз съм Селена Сардотиен, протеже на Аробин Хамел, Краля на Северните асасини.

Стори ѝ се редно да добави „Северните“, защото едва ли на Немия господар би му харесало, че Аробин се наричаше Крал на всички асасини. Независимо дали името ѝ го изненада, лицето му не издаде нищо, въпреки че някои от фигурите в сенките пристъпиха нервно от крак на крак.

— Господарят ми ме изпраща с молба да ме обучите — продължи тя, подразнена от собствените си думи. Да обучава нея! Сведе глава, за да не може Немият господар да зърне яростта в очите ѝ. — Ваша съм. — Добави, вдигайки длани нагоре в жест на смирение.

Нищо.

Топлина, по-пареща от пустинния мор, жегна бузите ѝ. Но задържа главата си сведена, ръцете си — с дланите нагоре. Чу се шумолене на плат, сетне из залата отекнаха почти безшумни стъпки. Накрая две боси, бронзови на цвят стъпала се появиха пред нея.

Сух пръст вдигна брадичката ѝ и Селена впери поглед в морскозелените очи на Господаря. Не смееше да помръдне. Господарят можеше да прекърши врата ѝ с едно-единствено движение. Изпитваше я, осъзна тя — тестваше доверието ѝ.

Тя си наложи да остане неподвижна, съсредоточавайки се върху всеки детайл на лицето му, само и само да не мисли за уязвимата позиция, в която се намираше. По линията на тъмната му, подстригана почти до скалпа коса избиваха капки пот. Трудно ѝ беше да определи от кое кралство произхожда; лешниковата му кожа сочеше Ейлве. Но изящно извитите му очи с бадемова форма ѝ напомняха за жителите на някоя от страните в далечния Южен континент. При всички случаи — как се беше озовал тук?

Тя свика волята си, когато дългите му пръсти отместиха висящите кичури на сплетената ѝ коса от жълтеещите синини около очите и бузите ѝ и тясната, извита коричка на зарасналата рана върху едната ѝ скула. Дали Аробин го беше известил за идването ѝ? За причините да я изпрати тук? Господарят никак не изглеждаше изненадан от появата ѝ.

Преценяваше с присвити очи и стиснати устни следите от натъртванията по другата страна на лицето ѝ. Селена имаше късмет, че

Аробин бе достатъчно умел с юмруците, за да не я обезобрази трайно. Със смътно чувство на вина се зачуди дали и Сам се възстановяваше. През трите дни след наказанието ѝ не го беше виждала из крепостта. Загубила беше съзнание, преди Аробин да се заеме с него. И от онази нощ, дори по време на дългия ѝ поход дотук, живееше в неизменна мъгла от ярост, тъга и дълбока умора, сякаш сънуваше будна.

Тъкмо укроти препускащото си сърце, и Господарят пусна лицето ѝ, отстъпвайки от нея. Махна ѝ да стане и тя се подчини за щастие на стенещите си колене.

Господарят я удостои с крива усмивка. И тя щеше да му отвърне със същото, но само след миг той щракна с пръсти, изпращайки четирима мъже срещу нея.

Нямаха оръжия, но намеренията им бяха повече от ясни. Когато първият мъж, облечен в свободните, многослойни одежди на тукашните, я достигна, Селена се изплъзна на юмрука, устремен към лицето ѝ. Ръката му прелетя край нея, тя я сграбчи за китката и бицепса и я усука дотолкова, че мъжът изрева от болка. После го завъртя и го запрати към втория нападател с такава сила, че и двамата бойци се строполиха на земята.

Внимавайки да не се блъсне в Господаря, Селена отскочи назад и кацна на мястото, където придружителят ѝ бе стоял едва преди секунди. Поредното изпитание, предвидено да уточни от кое ниво можеше да започне обучението си. И дали изобщо го заслужаваше.

Естествено, че го заслужаваше. Пред тях се намираше самата Селена Сардотиен, проклети да са боговете!

Третият мъж извади два сърповидни кинжала от диплите на бежовата си туника и замахна към нея. Многого пластове дрехи не ѝ позволяваха достатъчна ловкост, затова се приведе назад. Гръбнакът ѝ простена, но двете остриета изсвистяха над главата ѝ, отсичайки един хвърчащ кичур коса. Тя легна на земята и помете с крак нападателя си.

Четвъртият мъж обаче се беше промъкнал зад нея с извито острие в ръката, което опита да забие в тила ѝ. Тя се завъртя и оръжието се блъсна в камъка с искри.

Докато се изправи на крака, мъжът отново размахваше острието пред нея. Той понечи да атакува наляво, преди да се втурне към дясната страна на тялото ѝ. Селена отскочи встрани. Боецът още замахваше, когато го удари в носа с основата на дланта си, а с другия юмрук — в корема. Той се свлече на пода с кървящ нос. Пресекливият ѝ дъх пареше и бездруго пламналото ѝ гърло. Имаше остра, много остра нужда от вода.

Никой от четиримата мъже на земята не помръдваше. Господарят се поусмихна и в този миг всички онези, скупчили се сред сенките на залата, пристъпиха към светлината. Мъже и жени, до един мургави, макар и по косите им да си личеше, че идват от всевъзможни кралства.

Селена кимна бавно. Никой не отвърна на поздрава ѝ. Тя извърна очи към четиримата мъже пред нея, които станаха от пода, прибраха оръжията си и се върнаха по местата си в тъмните ъгли на залата. Надяваше се да не приемат агресията ѝ лично.

Въпреки това отново обходи с поглед сенките, готова за още нападатели. Някаква млада жена, застанала наблизко, ѝ стрелна съзаклятническа усмивка. Селена се помъчи да прикрие интереса си, макар че момичето беше сред най-впечатляващите хора, които бе срещала някога. Не само заради виненочервената ѝ коса и цвета на очите ѝ — червеникавокафяво, каквото за пръв път зърваше в живота си. Не, всъщност бронята ѝ бе това, което привлече вниманието на Селена: същинско произведение на изкуството, толкова изящно украсена, че сигурно беше напълно безполезна.

Дясното ѝ рамо беше оформено като озъбена вълча глава, а върху наносника на шлема, пъхнат в свивката на лакътя ѝ, имаше дебнещ вълк. Още една вълча глава се зъбеше от върха на дръжката на меча ѝ. Носена от друг, подобна броня навярно би изглеждала нелепа и претруфена, но върху това момиче... Лицето ѝ излъчваше причудлива, някак момчешка невинност и именно тя я правеше толкова забележителна.

Извън всичко това обаче ѝ стана чудно как не се е сварила от жегата под подобно количество метал.

Господарят плесна Селена по рамото и привика непознатото момиче. Ала не за да атакува, а като приятелска покана. Бронята дрънчеше с всяко нейно движение, но ботушите ѝ бяха почти безшумни.

Господарят направи няколко жеста с ръце между двете им със Селена. Момичето му се поклони ниско и пак я прониза с дяволската си усмивчица.

— Аз съм Ансел — представи се с ведър глас. Едва доловимата мелодичност на непознатия ѝ акцент привлече интереса на Селена. — Май ще сме съквартирантки по време на престоя ти. — Мазолестите, белязани пръсти на Господаря продължиха да изпълняват прости жестове, които Ансел някак успяваше да разтълкува. — А колко дълъг ще е той?

Селена потисна напирещата си гримаса.

— Един месец. — После килна глава към Господаря. — Стига да позволите.

След един месец път насам и един на обратно щеше да отсъства от Рифтхолд общо три месеца.

Господарят просто кимна и тръгна към възглавниците върху издигнатия си подиум.

— Това значи, че си добре дошла — обясни шепнешком Ансел, преди да докосне рамото на Селена с покритата си в броня ръка. Явно не всички асасини тук бяха положили клетва за мълчание; или знаеха що е то лично пространство. — Започваш обучението си утре. — Додаде Ансел. — Призори.

Господарят се намести сред възглавниците си и Селена едва не въздъхна от облекчение. Аробин ѝ беше втълпил, че изключително трудно ще го убеди да я приеме в лоното си. Глупак! Ще я праща в пустинята да се мъчи, така ли?!

— Благодаря ви — каза Селена на Господаря и пак му се поклони, долавяйки всички погледи в залата върху себе си.

Той ѝ махна да си върви.

— Хайде! — подкани я Ансел с огряна от един слънчев лъч коса. — Предполагам, че ще искаш да се изкъпеш, преди да се заемеш с каквото и да било друго. Аз на твоє място бих постъпила така.

Ансел ѝ се усмихна толкова широко, че луничавата кожа по носа и бузите ѝ се разтегна.

Селена надникна косо към момичето в засукана броня и я последва към изхода.

— По-хубаво нещо не съм чувала от седмици — рече с усмивка.

* * *

Докато с Ансел крачеха по коридорите, тя остро усещаше липсата на дългите кинжали, които обикновено носеше в ножници на колана си. Бяха ѝ ги отнели още на портата заедно с меча и раницата ѝ. Затова вървеше с отпуснати до тялото си ръце, готова да реагира и на най-малкото заплашително движение от страна на придружителката си. Независимо дали Ансел забелязваше бойната ѝ готовност, тя просто размяташе небрежно ръце и бронята ѝ дрънчеше.

Съквартирантка. Неприятна изненада. Да споделя една стая със Сам за няколко нощи, това беше едно. Но да прекара цял месец с непознатата? Селена я огледа с ъгълчето на околото си. Беше малко по-висока от нея, но бронята скриваше останалото. Нямаше особен опит в контактите с други момичета, с изключение на куртизанките, които Аробин канеше за забавите в крепостта или водеше на театър, а повечето от тях Селена не желаше да опознава. В гилдията на Аробин нямаше други жени асасини. Тук обаче... жените бяха колкото мъжете. В крепостта никой не можеше да я обърка. Тук беше просто поредното лице.

Кой знае — Ансел дори можеше да се окаже по-добър боец от нея. Мисълта не ѝ се понрави.

— Е — вдигна вежди Ансел. — Селена Сардотиен, значи.

— И какво?

Ансел сви рамене, или поне доколкото можеше под тежката си броня.

— Очаквах да си по... драматична.

— Съжалявам, че те разочаровах — отвърна Селена с не особено съпричастен тон.

Ансел я поведе нагоре по късо стълбище, откъдето тръгнаха по дълъг коридор. От стайте, разположени из него, влизаха и излизаха деца, въоръжени с кофи, метли и парцали. Най-малките изглеждаха на около осем, най-големите — на дванайсет.

— Зайци — обясни Ансел в отговор на безмълвния ѝ въпрос. — Чистенето на стайте на по-опитните асасини е част от обучението им. Така се учат на отговорност и смиреност. Или нещо такова.

Ансел намигна на едно дете по пътя им, вперило поглед в нея. Всъщност доста деца се обръщаха след нея, изцъклили очи от удивление и благоговение. Явно всички я уважаваха. Никой не си направи труда дори да надникне към нея самата. Тя вирна гордо брадичка.

— А ти на колко години си била, когато дойде тук?

Колкото повече знаеше за нея, толкова по-добре.

— Току-що бях навършила тринайсет — отговори Ансел. — Така че поне не ме занимаваха с черна работа.

— Сега на колко си?

— Анализираш ли ме?

Лицето на Селена остана безизразно.

— Току-що навърших осемнайсет. Струваш ми се връстница.

Селена кимна. Определено нямаше намерение да издава информация за себе си. Аробин ѝ бе наредил да не крие самоличността си тук, но от това не следваше, че трябва да разбулва подробности за себе си. Все пак поне вече знаеше, че е с няколко години по-напред от Ансел, тъй като бе започнала обучението си на осем. А това се броеше за точка в нейна полза.

— Ефективно ли е обучението при Господаря?

Ансел ѝ отвърна с печална усмивка.

— Няма как да знам. Тук съм от пет години, а той все още отказва да ме обучава лично. Не че ме е грижа. Смея да твърдя, че съм предостатъчно добра и без неговите насоки.

Е, това вече беше странно. Как бе прекарала тук толкова време, без да тренира с Господаря? Макар че мнозина от асасините на Аробин също не получаваха лични уроци от него.

— Откъде си? — поинтересува се Селена.

— От Равнините. — Равнините... Къде, по дяволите, се намираха Равнините? Ансел добави: — По крайбрежието на Западната пустош. Позната някога като Вещерското кралство.

Пустошта определено ѝ звучеше познато. Но никога не беше чувала за Равнините.

— Баща ми — продължи Ансел — е лордът на Брайърклиф. Изпрати ме тук на обучение, за да „свърша нещо полезно“. Но мен ако питаш, и за петстотин години няма да стане.

Селена се засмя неволно. И отново надникна скришом към бронята на Ансел.

— Не ти ли е жега в тая броня?

— Естествено — потвърди Ансел, отмятайки дългата до раменете си коса. — Но трябва да признаеш, че е доста впечатляваща. И много подходяща за кръстосване из крепост, пълна с асасини. Как иначе да се открия от тълпата?

— Откъде ти е?

Не че имаше намерение да се оборудва със същата, не виждаше смисъл.

— О, изработиха я специално за мен. — Ясно. Значи, разполагаше с пари. И то купища, щом беше склонна да ги пилее по

такава броня. — Мечът обаче — Ансел потупа вълчата глава на върха на дръжката му — е на баща ми. Подарък на изпроводяк. Реших да поръчам бронята с подобен мотив, семейният ми герб е с вълци.

Тръгнаха по открит проход и жаркото обедно слънце ги блъсна с пълна мощ. Въпреки това лицето на Ансел остана бодро и ако бронята наистина я спарваше, то определено не го демонстрира. Вместо това огледа Селена от глава до пети.

— Колко хора си убила?

Селена почти се задави, но продължи да вири брадичка.

— Не смятам, че те засяга.

Ансел се изкиска.

— Предполагам, че ще е лесно да откроя; все някаква следа оставяш след себе си, щом си толкова прочута. — Всъщност Аробин обикновено се грижеше да пусне вест по правилните канали. Тя самата не оставяше почти нищо след себе си. Идеята да се „разписва“ след свършената работа ѝ се виждаше някак... евтина. — Аз на твоето място бих държала всеки да познава делата ми. — Додаде Ансел.

Е, Селена наистина искаше всеки да знае, че е най-добрата, но нещо ѝ подсказваше, че Ансел би се стремяла към това с различна цел от нейната.

— Кажеш сега, кой изглежда по-зле? — попита внезапно Ансел.
— Ти или човекът, който те е подредил така?

Селена разбра, че говори за избледняващите синини и рани по лицето ѝ.

Стомахът ѝ се стегна. Май започваше да привиква към чувството.

— Аз — отвърна тихо.

Не знаеше защо си признаваше. Май беше по-разумно да отвърне с присъщата си нахаканост. Но беше уморена и споменът внезапно ѝ натежа със страшна сила.

— Господарят ти ли беше? — поинтересува се Ансел.

Този път Селена си замълча и момичето се отказа да я притиска повече.

В другия край на прохода слязоха по вито каменно стълбище, водещо до вътрешен двор с гигантски фурми, под чиято сянка бяха подредени масички с пейки. Някой беше оставил книга върху едната и

като минаваха покрай нея, Селена надникна към корицата. Заглавието беше на неразбираем, странен език.

Ако беше сама, вероятно щеше да спре, за да прелисти книгата, само и само да зърне думите, написани на толкова различен от нейния език, но Ансел продължи към резбована дървена порта.

— Баните. Това е едно от местата, където тишината е задължителна, така че опитай да не вдигаш шум. И гледай да не плискаш много. Някои от по-старите асасини могат да ти се ядосат дори за това. — Тя отвори едното крило на портата. — Изкъпи се спокойно. Аз ще уредя да донесат нещата ти в стаята ни. Като приключиш, просто помоли някой от зайците да те доведе. Вечерята е след няколко часа, ще дойда да те взема от стаята.

Селена я изгледа втренчено. Мисълта Ансел — или който и да било друг — да докосва оръжията ѝ и багажа, които беше оставила на входа, не ѝ харесваше. Не че имаше нещо за криене... макар че настръхваше вътрешно, като си представяше как стражите опипват бельото ѝ, претърсвайки раницата. Предпочитанията ѝ към скъпа, фина дантела нямаше да се отразят добре на репутацията ѝ.

Все пак беше под чужд покрив, а и писменото ѝ одобрение зависеше от порядъчното ѝ поведение. И отношението ѝ към околните.

Ето защо просто благодари на Ансел и се потопи в ухаещия на билки въздух отвъд вратите.

* * *

Макар и обща, банята, за щастие, беше разделена на мъжка и женска. А точно в тази част от деня женската беше празна.

Скрита от гигантски палми и фурми с провиснали от сочни плодове клони, банята беше облицована със същите морскозелени и кобалтови плочки като от мозайката в приемната зала на Господаря, а белите сенници, щръкнали от стените на сградата, я държаха прохладна. Имаше множество големи басейни — едни с пара, втори с пяна, трети с пара и пяна, но онзи, в който Селена влезе, беше с неподвижна бистра и студена вода.

Спомняйки си предупреждението на Ансел за задължителната тишина, Селена потисна стона си на удоволствие, щом се потопи

цялата. Остана под водата, докато дробовете не я заболяха. Макар и отдавна да се беше отказала от скромността, реши за всеки случай да не показва тялото си над повърхността ѝ. Разбира се, това нямаше нищо общо с осеяните ѝ с избледняващи синини ребра и ръце, при чийто вид още ѝ се гадеше. Понякога ѝ се гадеше от гняв; в други моменти — от мъка. Много често и от двете. Искаше да се върне в Рифтхолд, да научи какво се е случило със Сам и да си върне живота, рухнал само за няколко мъчителни минути. Ала се боеше от това.

Поне тук, на ръба на света, онази нощ, както и цял Рифтхолд заедно с хората в него ѝ се струваха много, много далечни.

Затова остана в басейна, докато кожата на ръцете ѝ не се набръчка.

* * *

Ансел я нямаше в малката им правоъгълна стаичка, когато Селена пристигна, въпреки че някой беше разопаковал багажа ѝ. Не носеше много, освен меч и кинжалите си, оскъдно количество бельо и няколко туники — беше зарязала най-хубавите си дрехи у дома. Цял късмет, като се имаше предвид колко бързо пясъкът бе протрирал дори дебелите дрехи, които номадът я накара да облече.

В стаичката имаше две тесни легла и ѝ отне известно време да схване кое бе това на Ансел. Стената от червен камък зад него беше гола. Ако не бяха миниатюрната желязна фигурка на вълк върху нощната ѝ масичка и манекенът с човешки размери, на който вероятно държеше тежката си броня, сигурно щеше да реши, че е сама в стая.

Бързият преглед на скрина на Ансел също не издаваше нищо. Виненочервени туники и черни панталони, всичките старателно сгънати. Единственото отклонение от монотонното съдържание на чекмеджетата бяха няколкото бели туники — каквито носеха повечето мъже и жени в крепостта. Дори бельото ѝ беше съвсем обикновено — и сгънато. Кой сгъваше бельото си, за бога! Селена се сети за гигантския си дрешник у дома, същинска експлозия от цветове, материи и десени, и всичко захвърлено най-небрежно. Колкото и скъпо да беше бельото ѝ, обикновено се озоваваше смачкано на топка в някое чекмедже.

Сам вероятно сгъваше бельото си. Макар че, в зависимост от това колко здрави части от тялото му беше оставил Аробин, вече може и да не беше способен. Кралят на асасините не би обезобразил трайно нея, но Сам едва ли се ползваше с такива привилегии. Той беше напълно заменим в очите на Аробин.

Селена отблъсна мисълта и се намести по-навътре в леглото. Тишината на крепостта, изливаща се през малкото прозорче, скоро я приспа.

* * *

За пръв път виждаше Аробин толкова ядосан и гневът му я плашеше. Не крещеше, нито ругаеше — просто застина на място и замлъкна. Яростта му намираще израз само в сребристите му очи, които лъцияха от смъртоносно затишие.

Едва се сдържа да не подскочи, когато господарят ѝ стана от грамадното си дървено писалище. Сам, който седеше до нея, вдиша рязко. Селена обаче не биваше да говори; продумаше ли, треперливият ѝ глас щеше да я издаде. Не можеше да понесе такова унижение.

— Съзнаваш ли колко пари ми загубихте? — попита я тихо Аробин.

Дланите ѝ започнаха да се потят. „Струваше си“, увери се тя. Струваше си да освободи онези двеста роби. Каквото и да бяха последствията, никога нямаше да съжали за постъпката си.

— Не е виновна тя — намеси се Сам и тя му стрелна предупредителен поглед. — И двамата преценихме, че е...

— Не ме лъжи, Сам Кортланд — изръмжа насреща му Аробин. — Ти си се замесил във всичко това единствено защото тя е решила да го стори. А за теб е оставало или да я гледаш как умира, или да ѝ помогнеш.

Сам отвори уста да възрази, но Аробин изсвири остро през зъби. Вратите на кабинета му се отвориха. Уесли, прислужникът му, надникна вътре. Без да откъсва очи от Селена, Аробин нареди:

— Доведи Терн, Мулин и Хардинг.

Лошо. Тя се помъчи да задържи лицето си безизразно под суровия взор на Аробин. Никой от двамата им със Сам не дръзна да

проговори през дългите минути, които се точеха. Тялото ѝ настоятелно искаше да се разтрепери.

Накрая тримата асасини — всичките мъже, изсечени от чист мускул и въоръжени до зъби — влязоха в кабинета.

— Затвори вратата! — заповяда Аробин на Хардинг, последния влязъл. Сетне се обърна към останалите: — Хванете го.

Терн и Мулин светкавично извлякоха Сам от стола с тикнати зад гърба му ръце. Хардинг пристъпи към тях, стиснал юмруци.

— Не — пророни Селена, срещайки изцъкления поглед на Сам.

Аробин не би постъпил толкова жестоко, не би наранил Сам пред нея. Нещо твърдо и болезнено заседна в гърлото ѝ.

Но главата ѝ остана високо вдигната дори когато Аробин ѝ процеди тихо:

— Това няма да ти хареса. И никога няма да го забравиш. Точно това искам.

Тя завъртя глава към Сам и се взря умолително в Хардинг.

Усети заплахата едва секунда, преди Аробин да я удари.

Прекаатури се от стола си и дори не успя да се надигне напълно, преди той да я сграбчи за яката и да замахне отново, този път забивайки юмрук в скулата ѝ. Пред очите ѝ се заредуваха светлина и мрак. Още един удар, толкова силен, че долови топла струя кръв по лицето си, преди да дойде болката.

Сам закрепя нещо. Но Аробин я цапардоса отново. Селена вкуси кръв, но не понечи да се отбранява — не смееше. Сам опита да се измъкне от хватката на Терн и Мулин. Ала двамата асасини го държяха здраво, а Хардинг протегна предупредително ръка пред него, за да го възпре.

Аробин продължи да я удря — в ребрата, в челюстта, в корема. И по лицето. Отново и отново, и отново. Премерени удари — такива, които щяха да ѝ причинят възможно най-много болка, но без фатална вреда. А Сам не спираше да крещи, макар и да не разбираше думите му през мъглата на агонията си.

Последният ѝ спомен беше острото чувство на вина заради кръвта ѝ, изцапала пищния червен килим на Аробин. А сетне — мрак, блажен мрак, изпълнен с облекчение, защото нямаше да гледа как господарят ѝ измъчва Сам.

Селена облече най-хубавата туника, която си бе взела — нищо особено, но тъмносиньото и златистото подчертаваха тюркоазените оттенъци на очите ѝ. Дори сложи малко черnilo на клепачите си, въпреки че реши да не използва повече грим по лицето си. Слънцето бе залязло, но горещината не се разсейваше. Каквото и да нанесе по кожата си, вероятно щеше да се размие.

Ансел удържа на обещанието си да я посрещне за вечерята и докато вървяха към трапезарията, я обсипа с въпроси за пътешествието ѝ. На някои места говореше нормално, на други понижаваше глас, а на трети ѝ даваше знак да не се обажда изобщо. Селена не разбираше защо някои стаи налагаха пълно мълчание, а други — не. Всичките ѝ изглеждаха еднакви. Все още уморена, въпреки дрямката, и несигурна кога е позволено да говори, тя отвърщаше кратко. Всъщност предпочиташе да пропусне вечерята и да спи цяла нощ.

Като влязоха в трапезарията, трябваше да напругне волята си, за да остане нащрек. Но дори грохнала, огледа инстинктивно помещението. Зърна три изхода — големите врати, през които бяха влезли, и двете врати за прислугата, разположени една срещу друга. Трапезарията беше обзаведена с дълги от стена до стена дървени маси и пейки, пълни с хора на всякаква възраст и от всякаква националност. Поне седемдесет на брой. Никой от тях не надникна към Селена, докато Ансел я водеше към някаква маса в предната част на помещението. Дори да знаеха коя е, определено не ги беше грижа. Тя опита да прикрие обидата си.

Ансел седна и потупа с длан празното място до себе си на пейката. Щом Селена застана пред масата, най-близките асасини вдигнаха очи от храната си — някои разговаряха тихо, други мълчаха.

Ансел махна към нея.

— Селена, това са всички. Всички, това е Селена. Ама вие, клюкари такива, със сигурност вече знаете коя е тя.

Приказваше тихо и макар някои от асасините в трапезарията да разговаряха помежду си, май всички я чуваха отлично. Дори

дрънченето на приборите им като че ли постихна.

Селена плъзна очи по лицата край себе си; наблюдаваха я с добронамерено — и дори малко иронично — любопитство. Тя седна на пейката, съсредоточена във всяко от движенията си, и огледа масата. Плата с печени ароматни меса; купи с овални по форма подправени зърнени храни; плодове и фурми; множество кани с вода.

Ансел се самообслужи с проблясваща на светлината от изящните стъклени фенери броня, после сипа от същата храна и в чинията на Селена.

— Просто яж — прошепна ѝ. — Всичко е вкусно и вътре няма отрова. — За да ѝ докаже, пъкна парче печено агнешко в устата си и задъвка. — Виждаш ли? — Каза между хапките. — Колкото и да ни иска мъртви лорд Берик, не би пробвал да ни отрови. Прекалено добре обучени сме, за да му се вържем. Нали така?

Околните асасини се усмихнаха.

— Лорд Берик? — попита Селена, вперила поглед в храната в чинията си.

Ансел направи физиономия, тъпчейки се със зърна в минзухарен цвят.

— Местният злодей. Всъщност може би ние сме неговите местни злодеи. Зависи кой разказва историята.

— Той е злодейт — отсече къдрокосият, тъмноок мъж срещу Ансел. Беше симпатичен, но усмивката му ѝ напомняше твърде много на тази на капитан Ролф. Сигурно беше на около двацет и пет. — Без значение кой разказва историята.

— Е, ти пък съсипваш моята история, Микхаил — смъмри го Ансел, но после му се ухили. Той я замери със зърно грозде, а тя го хвана ловко в уста. Селена още не смееше да пипне храната си. — Както и да е — продължи Ансел, трупайки още ароматни ястия в чинията на Селена, — лорд Берик управлява град Ксандрия и твърди, че контролира тази част от пустинята. Естествено, ние не сме съгласни, но... За да съкратя дългата и ужасяващо скучна история, лорд Берик ни иска мъртви от много години насам. Кралят на Адарлан му отне властта над Червената пустиня, след като лордът не изпратил войска, когато в Ейлве се надигнали размирици, и оттогава всячески се мъчи да си върне благоволенieto на краля. Някак му е хрумнало в

дебелата тиква, че ако избие всички ни до крак и изпрати главата на Немия господар на сребърен поднос, номерът ще стане.

Ансел вкуси още една хапка месо и добави:

— И така, от време на време изпробва една или друга тактика: праща ни отровни змии в кошница, праща ни войници, предрешени като обичните ни чуждестранни сановници — тя посочи към масата в дъното на трапезарията, около която хората бяха облечени в екзотични одежди, — изпраща ни войски с горящи стрели посред нощ... Ето, преди два дни спипахме негови войници да копаят тунел под стените ни. Калпав план поначало.

Микхаил се изкиска от другата страна на масата.

— Досега няма успех — потвърди той.

Дочул шумния им разговор, един асасин от близката маса се обърна, долепи показалец до устните си и изшътка. Микхаил сви извинително рамене. Явно трапезарията, заключи Селена, се числеше към местата, в които тишината беше желателна, макар и не задължителна.

Ансел наля чаша вода на Селена, после и на себе си и заговори по-тихо:

— Май оттам идва трудността в нападението на непробиваема крепост, пълна с опитни воители: налага се да си по-умен от нас. Макар че... Берик почти компенсира с кръвожадност. Асасините, попаднали в ръцете му, се прибират на парчета. — Тя поклати глава. — Почитател е на жестокостите.

— И Ансел го знае от личен опит — обади се шепнешком Микхаил. — Имала е удоволствието да се запознае с него.

Селена вдигна вежда и Ансел ѝ отвърна с гримаса.

— Единствено защото съм най-очарователна от всички тук. Понякога Господарят ме изпраща в Ксандрия на срещи с Берик, за да се помъча да договоря някакво споразумение помежду ни. За радост, още не е дръзнал да наруши условията на преговорите, но... някой ден ще платя с кожата си за възложеното ми посланичество.

Микхаил въртна очи към Селена.

— Обича драматизма.

— Спор няма.

Селена им се усмихна вяло. Бяха минали няколко минути, а ето че Ансел си оставаше жива и непокътната. Затова отхапа парче месо

— едва не простена от задоволство, когато букетът от ароматни, опушени на вкус подправки се разля върху езика ѝ — и започна да се храни. Ансел и Микхаил се заприказваха и Селена се възползва от възможността да плъзне поглед по масата.

Ако изключеше рифтхолдските пазари и робските кораби в Залива на Черепа, никога не бе виждала такава смесица от представители на всички кралства и континенти. И макар повечето от обитателите на крепостта да бяха калени убийци, цареше атмосфера на мир и удовлетвореност — на жизнерадост дори. Хвърли поглед към масата на чуждестранните сановници, която Ансел бе посочила по-рано. Мъже и жени, приведени над чиниите си с храна, шушукаха помежду си и от време на време оглеждаха асасините в стаята.

— А, да — пророни тихо Ансел. — Просто спорят за кого от нас да наддават.

— Да наддават?

Микхаил се наклони напред, за да види посланиците през тълпата.

— Идват от различни дворове, за да ни предлагат работни позиции. Опитват се да привлекат асасините, които най-много ги впечатляват; понякога само за една мисия, в други случаи за доживотна служба. Всеки от нас е свободен да тръгне с тях, стига да желае. Но не всеки иска да си отиде.

— А вие двамата...?

— Пфу, не — отвърна Ансел. — Баща ми ще ми изкара душицата, ако се обвържа с чужд двор. Би го нарекъл форма на проституция.

Микхаил се подсмихна.

— На мен лично ми харесва тук. Когато реша, че е време да си тръгна, ще уведомя Господаря, че съм свободен за назначения. Дотогава обаче... — Той надникна към Ансел и Селена можеше да се закълне, че лицето на новата ѝ познайница се изчерви леко. — Дотогава си имам причини да остана.

— От кои дворове идват сановниците? — поинтересува се Селена.

— Не и от подвластните на Адарлан, ако това питаш. — Той почеса едnodневната си брада. — Господарят знае отлично, че всичко от Ейлве до Терасен е територия на твоя господар.

— Така си е.

Недоумяваше защо го каза. Като се имаше предвид какво ѝ бе причинил Аробин, определено не чувстваше нужда да защитава асасини от империята на Адарлан. Но... мисълта, че всички асасини, събрани тук, с толкова колективни сили и знания, не дръзваха да стъпят на територията на Аробин — на нейната територия...

Селена продължи да се храни мълчаливо, докато Ансел, Микхаил и няколко други асасини си приказваха тихо. Клетвите за мълчание, беше ѝ обяснила Ансел, се полагаха за толкова време, колкото всеки сметнеше за нужно. Някои прекарваха седмици, без да проронят дума; други — години. Ансел ѝ разказа, че някога се обрекла на мълчание за месец, но издържала само два дни. Прекалено много обичала да говори. Селена веднага ѝ повярва.

Шепа от хората около тях си общуваха с жестове и мимики. Макар и с трудност, Ансел и Микхаил като че ли успяваха да разтълкуват движенията на ръцете им.

Селена долови нечие внимание върху себе си и опита да не издава изненадата си, когато забеляза тъмнокош, привлекателен млад мъж да я наблюдава от няколко места разстояние. По-скоро ѝ хвърляше погледи скришом, защото морскозелените му очи постоянно отскачаха към лицето ѝ, а после се връщаха към събеседниците му. Не отваряше уста, а общуваше с тях жестомимично. Поредният обречен на мълчание.

Погледите им се срещнаха и смуглото му лице се разтегна в усмивка, разкриваща ослепително бели зъби. Е, този тук определено беше интригуващ — навярно колкото Сам.

Сам — кога изобщо го беше възприемала като интригуващ? Ако научеше, сигурно щеше да пукне от смях.

Младият мъж кимна леко за поздрав, след което се обърна към приятелите си.

— Това е Илиас — изшушука Ансел, привеждайки се по-близо до нея, отколкото би ѝ позволила при други обстоятелства. Не знаеше ли какво е лично пространство? — Синът на Господаря.

Това обясняваше морскозелените очи. Явно, колкото и да излъчваше святост, Господарят все пак не се беше обрекъл на безбрачие.

— Изненадана съм, че привлече вниманието на Илиас — допълни Ансел с достатъчно тих глас, че да я чуват само Селена и Микхаил. — Обикновено е прекалено съсредоточен в обучението и медитацията си, за да забележи когото и да било. Дори хубавиците.

Селена вдигна вежди и едва се сдържа да не я уведоми, че не желае да слуша повече.

— Познавам го от години и винаги се отнася студено с мен — сподели Ансел. — Може пък да си пада по блондинки.

Микхаил изсумтя.

— Не идвам за такива неща — обясни Селена.

— Пък и се обзалагам, че си имаш цяло стадо ухажори у дома.

— Напротив.

Ансел отвори смаяно уста.

— Лъжеш.

Селена отпи дълга, дълга глътка вода. Беше ароматизирана с резени лимон — и невероятно вкусна.

— Не, не лъжа.

Ансел я изгледа озадачено, после отново се впусна в разговор с Микхаил. Селена се заигра с храната в чинията си. Не можеше да се нарече коравосърдечна. Увличала се беше по мъже в миналото — от Арчър, младия куртизан, с когото беше тренирала няколко месеца, когато беше на тринайсет, до Бен, покойния помощник-командир на Аробин, и то още по времето, когато беше твърде малка, за да проумее колко невъзможно е да бъде с него.

Позволи си още един поглед към Илиас, който се смееше тихо на нещо, казано от събеседниците му. Ласкаеше я с вниманието си, защото тя самата избягваше даже да се зърва в огледалото цял месец след онази нощ с Аробин, когато единствено беше проверила дали няма нещо счупено.

— Е — изтръгна я от унеса Микхаил, посочвайки я с вилица, — заслужаваше ли такъв побой от господаря си?

Ансел го стрелна мрачно, а Селена изпъна гръб. Вече дори Илиас слушаше, вперил прекрасните си очи в лицето ѝ. Селена обаче отвърна на погледа на Микхаил.

— Предполагам, зависи кой разказва историята.

Ансел се изкиска.

— Ако я чуете от Аробин Хамел, то да, ще ви увери, че съм си го заслужавала. Загубих му доста пари, сигурно колкото да си купи цяло кралство. Проявих неподчинение и неуважение и не се покаях за постъпката си.

Погледът ѝ не трепваше и накрая усмивката на Микхаил посърна.

— Но ако тези двеста роби, които освободих, разказват историята, тогава не, не го заслужавах.

Вече никой от тях не се подсмиваше.

— Свещени богове! — пророни Ансел.

За няколко секунди над масата им се спусна пълна тишина.

Селена продължи да се храни. Повече не ѝ се говореше.

* * *

Селена се взираше в пустинната шир изпод сянката на фурмите, отделящи оазиса от безбрежните пясъци.

— Правилно ли разбрах? — попита безизразно Ансел.

След тихата вечеря миналата вечер и пътя по съвършено безшумните коридори, довели ги дотук, нормалната реч сякаш стържеше в ушите ѝ.

Ансел обаче, облечена в бяла туника и панталон и обути в ботуши от камилска кожа, само се ухили, увивайки червената си коса в бял шал.

— До следващия оазис са близо пет километра. — Тя ѝ подаде двете дървени кофи, които бе донесла със себе си. — Тези са за теб.

Селена вдигна вежди.

— Мислех, че ще тренирам с Господаря.

— О, не. Не и днес — отговори Ансел и вдигна другите две кофи. — За него това е „обучение“. Видяхме, че можеш да напердашиш четирима мъже, но още миришеш на северния вятър. Чак когато попиеш миризмата на Червената пустиня, ще благоволи да те обучава лично.

— Това е нелепо. Къде е той?

Тя погледна към крепостта, издигаща се зад тях.

— О, няма да го намериш. Не и докато не се докажеш като достойна. Докато не демонстрираш, че си готова да изоставиш всичко познато и цялата си предишна същност; че заслужаваш да ти отдели от времето си. Чак тогава ще те обучава. Поне на мен така ми разправяха. — Махагоновите очи на Ансел проблеснаха иронично. — Знаеш ли колко от нас са го умолявали на колене само за един-единствен урок? Ала той избира. Някоя сутрин може да привика заек. Друга пък — някого като Микхаил. Аз още чакам реда си. Не вярвам, че дори Илиас познава онова, което стои зад подбудите на баща му.

Всичко това се разминаваше с представите ѝ.

— Но на мен ми е необходимо писменото му одобрение. Задължително трябва да ме обучава. Заради това съм дошла...

Ансел сви рамене.

— Важи за всички ни. И все пак те съветвам да тренираш с мен, докато не реши, че си струваш усилията му. Най-малкото мога да те запозная с тукашния ритъм. И е добре поне да се преструваш, че те е грижа за нас, вместо само да се бориш за писменото одобрение на Господаря. Не че всичките си нямаме свои лични цели. — Ансел ѝ намигна и Селена свъси вежди.

Паниката нямаше да ѝ помогне. Потребно ѝ бе време да измисли логичен план за действие. По-късно щеше да опита да говори с Господаря. Може би не я беше разбрал предишния ден. Засега обаче... щеше да следва примера на Ансел. Господарят присъстваше на снощната вечеря, така че, ако се наложеше, можеше да го хване натясно в трапезарията тази вечер.

Когато Селена не отправи други възражения, Ансел вдигна едната кофа.

— И така, тази кофа е за пътя ти на връщане от оазиса, ще ти трябва. А тази — тя надигна другата — просто ще вгорчи живота ти още повече.

— Защо?

Ансел закачи кофите на кобилицата върху раменете си.

— Защото, ако си способна да пробягаш пет километра през дюните на Червената пустиня и още толкова на обратно, значи, си способна на почти всичко.

— Да ги пробягам? — Гърлото на Селена пресъхна при мисълта.

Асасините край тях — главно деца, но и няколко по-възрастни от нея — хукнаха към дюните с дрънчащи кофи.

— Не ми разправяй, че прочутата Селена Сардотиен не може да пробяга пет километра!

— Щом си прекарала тук толкова години, петте километра ти се струват нищо, нали така?

Ансел изви врат подобно на котка, протягаща се на слънцето.

— Естествено. Тичането обаче ме поддържа във форма. Да не мислиш, че съм се родила с такива крака?

Ансел ѝ се ухили дяволито и Селена стисна зъби. За пръв път срещаше човек, който се усмихваше и намигаше толкова.

Ансел припна напред, напускайки сянката на фурмите, и зад петите ѝ се надигна вълна от червен пясък.

— Ако вървиш, ще ти отнеме цял ден! — подвижна през рамо тя. — А и няма да впечатлиш никого!

После закрепил шала върху носа и устата си и се втурна към целта си.

Селена вдиша дълбоко, проклинайки Аробин, сетне закачи кофите на кобилицата си и хукна.

Ако бяха пет километра по равен терен, дори по тревисти хълмове, вероятно щеше да се справи. Но дюните бяха грамадни и трудно проходими, затова само след някакви си два километра ѝ се наложи да забави крачка, защото дробовете ѝ бяха на път да се пръснат. Лесно щеше да открие посоката си — десетките отпечатъци от обувките на хората, тичащи пред нея, ѝ я указваха.

Бягаше, когато имаше сили, и вървеше — когато нямаше, а слънцето се издигаше все по-нависоко и по-нависоко, приближавайки опасния си пладнешки зенит. Превалеше дюна след дюна. Влачеше се стъпка по стъпка. Пред очите ѝ се стрелкаха ярки точки и главата ѝ пулсираше болезнено.

Червените пясъци блещукаха, докато крачеше през тях, отпуснала ръце върху кобилицата. Устните ѝ се обтегнаха и започнаха да се цепят на места, а езикът ѝ стана като олово.

Всяка стъпка беше като удар в главата ѝ, докато слънцето неумолимо се катереше все по-нагоре и по-нагоре в небето...

Още една дюна. Само още една дюна.

След още много на брой дюни продължаваше да тътри крака, следвайки дирите в пясъка. Дали не беше тръгнала подир друга група хора?

В мига, в който мисълта изскочи в съзнанието ѝ, на върха на дюната пред нея се появиха асасини, вече препускащи обратно към крепостта с пълни кофи вода.

Тя вирна гордо глава, докато я подминаваха, и не погледна никого в лицето. Повечето не си направиха труда да надникнат към нея, макар че няколко ѝ хвърлиха унизително жалостиви погледи. Дрехите им бяха подгизнали.

Изкачи се на някаква дюна, толкова стръмна, че ѝ се наложи да се подпира с едната ръка, и тъкмо щеше да се свлече на колене върху билото ѝ, когато чу плискане на вода.

Малък оазис от шепа дървета и голямо езеро, охранявано от сияйно поточе, я чакаше едва на около триста метра разстояние.

Поне беше стигнала до целта си като достоен адарлански асасин.

В плитчините на езерото много от учениците на Господаря се плацикаха, къпеха се или просто седяха в прохладната вода. Никой не говореше и почти никой не жестикулираше. Поредното място, където мълчанието беше абсолютно задължително. Забеляза Ансел да яде фурми, топнала крака във водата. Никой от останалите не отчете появата ѝ. И поне този път Селена се радваше. Вече съжаляваше, че не бе намерила начин да се опълчи на заповедта на Аробин и да се представи с фалшиво име.

Ансел я съзря и я привика с ръка. Ако дори я изгледаше подигравателно заради бавното ѝ темпо...

Но Ансел просто ѝ предложи фурма.

Задъхана, Селена дори не надзърна към фурмата, а направо влезе в прохладната вода, потапяйки се цялата.

* * *

Селена изпи цяла кофа вода, преди да извърви и половината път обратно към крепостта, а когато стигна внушителната сграда от пясъчник и великолепната ѝ сянка, беше погълнала и втората.

На вечеря Ансел дори не спомена бавното ѝ завръщане. Бавно, защото ѝ се наложи да изчака под сянката на палмите да премине обедната жега, а след това се прибра ходом. Ето защо пристигна в крепостта чак на свечеряване. Цял ден, прекаран в „бягане“.

— Не се мръщи толкова — подшушна ѝ Ансел, боцвайки с вилицата си от разкошните зърна с подправки. Отново беше нахлузила бронята си. — Знаеш ли как мина моят първи ден в пустинята?

Някои от асасините на дългата маса се ухилиха многозначително.

Ансел преглътна и опря ръце на масата. Дори ръкавиците на бронята ѝ бяха фино гравирани с вълчи мотиви.

— По време на първото ми бягане припаднах. На третия километър. Напълно загубих съзнание. Илиас ме намерил на връщане от оазиса и ме донесъл дотук на ръце. — Очите на Илиас срещнаха тези на Селена и той ѝ се усмихна. — Ако не бях с единия крак в гроба, сигурно щях да примирам от романтика. — Завърши Ансел и другите се подсмихнаха, някои дори се разсмяха тихо.

Селена се изчерви, внезапно смутена от интереса на Илиас, и отпи глътка лимонова вода. През цялата вечеря руменината не слезе от бузите ѝ, защото той продължи да стрелка очи към нея.

Постара се да не се възгордява. А като си спомни колко зле се беше представила на днешното изпитание — как дори не ѝ се беше удал шанс да се обучава, — нахаканата ѝ поза сама поуехна.

През цялото време държеше под око Господаря, който вечеряше в центъра на залата, скътан на сигурно между редиците си смъртоносни асасини. Седеше на масата на зайците, които го зяпаха с изцъклени очи, навярно защото най-неочаквано беше избрал да ги удостои с присъствието си.

Селена само го чакаше да стане, а когато мигът дойде, тя също се изправи от масата си с умишлена небрежност и пожела на всички лека нощ. Щом се извърна да си върви, забеляза, че Микхаил държеше ръката на Ансел под масата.

Господарят вече излизаше от трапезарията, когато го настигна. Тъй като всички още се хранеха, осветените от факли коридори пустееха. Закрачи шумно, чудейки се дали Господарят би оценил мълчанието ѝ и как точно да се обърне към него.

Той спря на място и белите му одежди изшумолиха около него. Усмихна ѝ се леко. Отблизо приликата със сина му определено си

личеше. Около единия му пръст имаше светла ивица — навярно от брачна халка. Коя ли беше майката на Илиас?

Естествено, моментът изобщо не беше подходящ за такива въпроси. Ансел я беше посъветвала да пробва да го впечатли — да му внуши, че иска да е в крепостта им. Може би щеше да го постигне с мълчание. Но тогава как да му предаде мислите си? Усмихна му се възможно най-широко, макар и с разтуптяно сърце, и понечи да го стори с пантомима: бягане с въображаема кобилица, жестове с глава и много мимики, които се надяваше да разчете като „Дойдох тук да ме обучавате, не да тренирам с учениците ви“.

Господарят кимна така, сякаш вече знаеше. Селена преглътна, още усещаше вкуса на подправките, с които посоляваха месото. Махна няколко пъти между двамата им, пристъпвайки към него, за да му даде да разбере, че иска да работи само с него. Вероятно действията ѝ излязоха малко по-агресивни от очакваното, вероятно даде повече воля на гнева и умората си, но... проклетото писмо!

Господарят поклати глава.

Селена скръцна със зъби и отново махна между двамата им.

Той пак поклати глава и люшна бавно ръце във въздуха, навярно за да ѝ каже да се успокои — да има търпение. Да изчака реда си.

Селена повтори жеста му, вдигайки вежда, като че питаше: „Да чакам?“. Той кимна. Но как да го попита „Докога?“... Разпери длани пред него в умолителен жест и се помъчи да си придаде объркано изражение. Не съумя обаче да прикрие раздразнението си. Та нали беше тук само за месец? Колко време искаше да чака?

Господарят я разбра достатъчно добре. И сви рамене във вбесяващо небрежен жест, който накара Селена да стисне челюсти. Значи, Ансел имаше право — трябваше да чака поканата му. Господарят я удостои с добронамерената си усмивка и се завъртя на пета, продължавайки по пътя си. Тя направи стъпка към него с намерението да му се примили, да му се развика — каквото тялото ѝ решише на секундата, ала някой я сграбчи за ръката.

Тя се завъртя и се пресегна за кинжалите си, но се озова срещу морскозелените очи на Илиас.

Той поклати глава и стрелна поглед от Господаря към нея и обратно. Не биваше да тръгва след него.

Явно Илиас не я беше наблюдавал от увлечение, а защото не й вярваше. И как иначе? Репутацията й едва ли предизвикваше доверие у някого. Сигурно бе поел след нея веднага щом я беше видял да излиза след баща му. Ако се намираха в противоположната ситуация, ако той посещаваше Рифтхолд, определено нямаше да го остави насаме с Аробин.

— Не бих го нападнала — обясни тихо тя.

Илиас й отвърна с половинчата усмивка и вирна вежди, сякаш я питаше дали може да го вини, че брани баща си.

После освободи бавно ръката й. Не носеше оръжия, но Селена подозираше, че не му и трябват. Беше висок — по-висок дори от Сам — и широкоплещест. С яка физика, но не прекомерно едър. Протегна ръка към нея и усмивката му се разшири. Поздрав.

— Да — рече тя, едва потискайки собствената си усмивка. — Май не сме се запознали.

Той кимна и сложи другата си ръка върху сърцето си. Цялата беше осеяна с белези — малки, тънички дири, подсказващи за дългогодишни тренировки с хладни оръжия.

— Ти си Илиас, аз съм Селена. — Тя също долепи длан до гърдите си. И стисна протегнатата му ръка. — Приятно ми е.

Очите му сияеха на светлината от факлите и чувстваше ръката му здрава и топла около своята. Накрая пусна пръстите му. Синът на Немия господар и протежето на Краля на асасините. Ако някой тукашен имаше нещо общо с нея, то това беше Илиас, осъзна Селена. Рифтхолд беше неин дом, а тази крепост — неговият. И ако съдеше по спонтанното му поведение, по изпълнените с уважение погледи на приятелите му, определено беше в свои води тук — сякаш този пустинен оазис беше създаден за него и никога нямаше да се усъмни в мястото си тук. Странна завист си проправи път в сърцето й.

Илиас внезапно започна да жестикулира с дългите си, мургави пръсти, но Селена се засмя тихо.

— Нямам представа какво се мъчиш да ми кажеш.

Той вдигна поглед към небето и въздъхна през носа си. После разпери театрално ръце, като че признаваше поражението си, и я потупа по рамото, преди да се устреми напред — по стъпките на баща си, който вече се беше скрил отвъд дъното на коридора.

Въпреки че тя самата тръгна към стаята си — в обратната посока, не се и съмняваше, че синът на Немия господар е продължил да я наблюдава, за да се увери, че няма да последва баща му.

Не че има от какво да се тревожиш, искаше ѝ се да му извика през рамо. Все пак не можеше да пробяга някакви си десет километра в пустинята.

Докато вървеше към стаята си, я споходи ужасяващото усещане, че тук статутът ѝ на адарлански асасин не струваше нищо.

По-късно същата вечер, когато и двете с Ансел си легнаха, съквартирантката ѝ прошепна в мрака:

— Утрешният ден ще е по-добър. Дори да е само с метър, но ще успееш да пробягаш повече от днес.

* * *

Лесно ѝ беше да го каже. Все пак тя нямаше репутация, която да брани — и която навярно вече се рушеше. Селена впери поглед в тавана, ненадейно споходена от носталгия и от странното желание Сам да беше с нея. Така дори и да се провалеше, щеше да се провали с него.

— И какво — подхвана внезапно, колкото да откъсне мислите си от всичко, най-вече от Сам. — Вие с Микхаил...

Ансел простена.

— Толкова ли е очевидно? Пък и ние не се стараем особено да го прикриваме. Е, аз се старая, но той — не. Не му стана приятно, като разбра, че ще си имам съквартирантка.

— Откога сте заедно?

Ансел се умълча за един дълъг момент, преди да отговори:

— Откакто бях на петнайсет.

Петнайсет! Микхаил беше на двацет и няколко, така че дори връзката им да беше започнала преди три години, пак е бил доста по-голям от Ансел. От тази идея погледът ѝ се премрежи леко.

— Момичетата от Равнините се омъжват още на четиринайсет — обясни Ансел.

Селена се задави. Да станеш нечия съпруга едва на четиринайсет, камо ли майка не дълго след това...

— Аха — скалъпи тя.

А тъй като след това се умълча, Ансел заспа. И понеже нямаше какво друго да занимава съзнанието ѝ, в крайна сметка се замисли за Сам. Дори след седмици, все още не знаеше как бе успяла да се привърже така към него, както и какво бе крещял, когато Аробин я пребиваше, и защо господарят им беше решил, че ще са нужни трима опитни асасини да го удържат онзи ден.

Колкото и да не ѝ се щеше да го признае, Ансел беше права. Наистина пробяга по-голямо разстояние на следващия ден. И на последващия, и на онзи след това. Но обратният път продължаваше да ѝ отнема толкова дълго, че после не ѝ оставаше време да издири Господаря. Не че можеше. Той щеше да я извика, когато настъпеше моментът. Като прислужница!

Въпреки това намираше поне малко време късния следобед за тренировки с Ансел. Единствените насоки, които получаваше там, идваха от няколко по-възрастни наглед асасини, които поставяха ръцете и краката ѝ в правилна позиция, тупаха я по корема и пошляпваха гръбнака ѝ, за да поправи стойката си. Понякога Илиас тренираше наблизо — никога прекалено близо, но достатъчно да разбере, че присъствието му не е просто съвпадение.

Също като асасините от Адарлан, Тихите асасини не се бяха прочули с точно определено умение — с изключение на плашещо безщумните им движения. Оръжията им бяха предимно същите, макар че лъковете и мечовете им се различаваха малко по дължина и форма. Но като ги наблюдаваше, ѝ се струваше, че тук далеч не цари озлоблението, с което бе свикнала.

Аробин насърчаваше безскрупулното поведение. Още от деца изправяше двама им със Сам един срещу друг, използваше победите и загубите им срещу тях самите. Учеше я да възприема всеки друг, освен тях с Бен, като потенциален враг. Да следи изкъсо дори съюзниците си. Слабост не се демонстрираше при никакви обстоятелства. Жестокостта се възнаграждаваше. А образоваността и културата се ценяха не по-малко — думите можеха да са също толкова смъртоносни, колкото и стоманата.

Но Тихите асасини... Макар и убийци като адарланските, те се учеха едни от други. Вярваха в мъдростта на глутницата. По-възрастните воители се усмихваха на младите си ученици; опитни асасини разменяха техники. И въпреки че си съперничеха, сякаш ги свързваше невидима нишка. Нещо ги беше довело на това място от

всички краища на земята. Немалко от тях се оказваха неми по рождение. И всички до един ѝ се струваха пълни с тайни. Като че вярваха, че в крепостта и всичко, което им предлагаше тя, можеха да намерят отговорите на личните си загадки. И то с мълчание.

Когато поправяха стойката ѝ и ѝ показваха нови начини да контролира дишането си, Селена се стараеше да не им се зъби. Имаше предостатъчно умения — все пак неслучайно беше адарлански асасин. Ала писменото одобрение ѝ трябваше като доказателство за обучението. Нищо чудно Немият господар да изискваше мнението им за нея. Може би, ако на тренировките покажеше колко е добра, Господарят щеше да я забележи.

Щеше да се сдобие с писменото му одобрение. Дори да се наложеше да опре кинжал във врата му, за да го напише.

* * *

Лорд Берик нападна крепостта по време на петата ѝ нощ. Нямаше луна и Селена не знаеше как Тихите асасини са забелязали трийсетте войници, промъквачи се през тъмните дюни. Микхаил влетя в стаята им и шепнешком ги извика на бойниците. Тя, разбира се, видя повода като възможност да се докаже пред Господаря. Оставаха ѝ малко повече от три седмици и нямаше голям избор. Господаря обаче го нямаше при бойниците. Нито пък повечето асасини. Чу една жена да пита друга откъде хората на Берик са били наясно, че голям брой от асасините им ще отсъстват от крепостта точно тази нощ, тъй като ескортираха чуждестранните сановници до най-близкото пристанище. Бяха избрали твърде удобен момент, за да е случайност.

Прикликнала върху парапета със стрела в лъка си, Селена надникна през един от зъберите в крепостната стена. Ансел, залегнала до нея, също проточи врат да погледне. По цялото протежение на парапета се криеха асасини, облечени в черно и въоръжени с лъкове. В центъра му коленичеше Илиас, който жестикулиреше чевръсто, раздавайки заповеди нагоре и надолу по веригата. Този път жестовете му наподобяваха по-скоро безмълвния език на войниците, а не онзи, с който обикновено общуваха помежду си.

— Пригответи си стрелата — изшушука ѝ Ансел, топвайки увития в плат връх на своята в малката купичка с катран между тях. — Когато Илиас даде сигнал, веднага я палиш на факлата и стреляш. Цели се в пясъчното възвишение под войниците.

Селена надникна към мрака отвъд стената. Вместо да се издадат, загасвайки светлините на крепостта, бранителите ги бяха оставили запалени, което пречеше на очите ѝ да се съсредоточат в тъмнината. Въпреки това различаваше човешките фигури на фона на звездното небе — трийсетина мъже, легнали по корем в готовност да изпълнят плана си, какъвто и да беше той. Да щурмуват крепостта, да избият асасините в съня им, да превърнат всичко в пепелище...

— Няма ли да ги убием? — учуди се Селена, претегляйки оръжието в ръцете си.

Лъкът на Тихите асасини беше различен — по-къс, по-масивен, по-труден за огъване.

Ансел поклати глава, без да изпуска Илиас от взора си.

— Не, колкото и да ми се иска. — На Селена не ѝ хареса небрежния ѝ тон, но Ансел продължи: — Не бива да започваме открита война с лорд Берик. Просто трябва да подплашим хората му. Миналата седмица Микхаил и Илиас им скроиха изненада в онази дюна; заровиха в пясъка въже, нариснатото в корито с катран.

Селена започваше да схваща замисъла им. Натопи върха на стрелата си в паничката с катран, позволявайки му да се понакисне добре.

— Дълга огнена стена сте им подготвили — отбеляза тя, проследявайки с поглед пясъчното възвишение.

— Не можеш да си представиш. Огражда цялата крепост.

Ансел изопна гръб и Селена надникна през рамото ѝ тъкмо навреме, за да види как Илиас разрязва въздуха с отривист жест на ръката си.

Всички скочиха на крака мигновено. Ансел първа достигна факлата на близката стойка и за част от секундата се озова при бойниците. Бърза като светкавица.

Селена едва не изпусна лъка си, когато прокара върха на стрелата през пламъка на факлата и горещината жегна пръстите ѝ. Хората на лорд Берик се разкрещяха и сред пращането на запалените стрели тя чу обтягането на тетива и свистенето на изстрели.

Достигайки стената, тя опъна горящата стрела толкова назад, че обгори пръстите ѝ. И стреля.

Досущ като вълна от метеорити, пламтящите им стрели се издигнаха нависоко, и още по-нависоко, сетне полетяха надолу. Но нямаше време да гледат как огненият пръстен изригва между войниците и крепостта. Селена приклепна до стената и покри главата си с ръце. До нея Ансел направи същото.

Навсякъде около тях избухна светлина и грохотът на огнената стена заглуши виковете на войниците. Черни стрели заваляха от небето, отскачайки от каменните зъбери на крепостта. Двама или трима асасини изсумтяха, преглъщайки писъците си, но Селена не вдигна глава и не си пое въздух, докато и последната вражеска стрела не падна.

Когато единствените звуци наоколо останаха приглушените стонове на ранените асасини и пукането на огнената стена, тя дръзна да надзърне към Ансел, чиито очи пламтяха.

— Е — пророни Ансел, — голяма забава, нали?

Селена се ухили с разтуптяно сърце.

— Да. — Завъртя се тъкмо навреме, за да забележи отстъплението на вражеските войници по дюните. — И още как.

* * *

Малко преди съмване, когато Селена и Ансел най-накрая се върнаха в стаята си, на вратата им се почука тихо. Ансел мигом скочи на крака и я открехна съвсем леко, но Селена успя да види, че от другата ѝ страна бе Микхаил. Той даде на Ансел запечатан свитък.

— Днес трябва да отидеш до Ксандрия и да му го предадеш. — Селена съзря как раменете ѝ се стягат. — Нарездане на Господаря. — Поясни той.

Ансел кимна и макар да не виждаше лицето ѝ, Селена можеше да се закълне, че Микхаил я погали по бузата, преди да си тръгне. Ансел въздъхна тежко, затвори вратата и разтърка сънливите си очи срещу светлината на прииждащата зора.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Селена се надигна на лакти.

— Ксандрия не е ли на два дни път оттук?

— Да. Два дни през пустинята, и то само в моята изтъкната компания. Освен ако не предпочиташ да си стоиш тук, за да бягаш всеки ден и да чакаш като куче Господарят да те забележи. Всъщност, ако ме придружиш, може да се издигнеш в очите му. Определено ще установи, че си отдадена на защитата ни.

Ансел размърда закачливо вежди и Селена врътна очи.

В думите ѝ наистина имаше логика. Как по-успешно да докаже всеотдайността си от това да пожертва четири дни от ценното си време, за да помогне на Тихите асасини? Безспорно съществуваха рискове, но... толкова дръзка постъпка можеше да привлече вниманието на Господаря.

— И какво точно ще правим в Ксандрия?

Палавата искрица в червеникавокафявите очи на Ансел ѝ подсказа, че може само да гадае.

Селена лежеше върху наметалото си и се мъчеше да си представи, че пясъкът под нея е пухеният ѝ дюшек в Рифтхолд и че не е под открито небе наскред пустинята. Хич не ѝ се искаше да се събуди със скорпион в косата. Или по-лошо.

Завъртя се на една страна, загнездвайки глава в свивката на лакътя си.

— Не можеш да заспиш ли? — попита я Ансел от мястото си на няколко метра от нея.

Селена едва се сдържа да не изръмжи. Цял ден се бяха влачили през пясъка, спирайки само по пладне, за да поспят под наметалата си и да избегнат главозамайващия пек.

А и вечерята от фурми и хляб не беше особено задоволителна. Ансел обаче бе настояла да пътуват без много багаж с уверението, че ще могат да се снабдят с още храна от Ксандрия, като пристигнеха следобед на другия ден. Когато Селена се оплака от това неудобство, Ансел я посъветва да се благодари, че не е сезонът на пясъчните бури.

— Имам пясък във всяка свивка на тялото си — измърмори Селена, ядосана от жуленето му по кожата ѝ.

Как, по дяволите, беше успял да проникне под дрехите ѝ? Бялата ѝ туника и панталоните се състояха от толкова пластове, че тя самата не можеше да достигне кожата си под тях.

— Нали не ме лъжеш, че си Селена Сардотиен? Защото не ми се вярва тя да е такова мрънкащо създание. Готова съм да се обзаложа, че е свикнала да живее при сурови условия.

— Определено съм свикнала — увери я Селена в мрака и дюнните край тях сякаш попиха думите ѝ. — Но от това не следва, че ми харесва. Предполагам, че на човек от Западната пустош това му се струва същински лукс.

Ансел се изкиска.

— Правилно предполагаш.

Любопитството на Селена надви желанието ѝ да се задира с нея.

— Земите ви наистина ли са прокълнати, както разправят?

— Ами, Равнините някога са били част от Вещерското кралство. И да, може да се каже, че донякъде са прокълнати. — Ансел въздъхна шумно. — Преди петстотин години, по време на управлението на крочанските кралици, земите ни са били много красиви. Поне руините свидетелстват за това. Но трите вещерски клана на Железни зъби унищожили всичко, когато свалили Крочанската династия от трона.

— Железни зъби?

Ансел изпусна въздишка отново.

— Някои вещици, като крочанките например, са надарени с божествена красота. Клановете на Железни зъби пък си имат железни зъби, остри като на щука. Всъщност железните им нокти са по-опасни; с един замах изкормват човек.

Студена тръпка пробяга по гръбнака на Селена.

— Разправят, че когато Железни зъби унищожили кралството, последната крочанска кралица изрекла заклинание, което обърнало земята срещу всяка вещица, летяща под флага на Железни зъби, така че почвата не раждала, животните мрели, а водите се превръщали в кал. Вече не е така обаче. Земята е плодородна, откакто Железни зъби поели на изток... към вашите територии.

— А... а ти виждала ли си на живо вещица?

Ансел се умълча за миг, преди да отвърне:

— Да.

Селена се обърна към нея и опря глава на ръката си. Ансел продължи да се взира в небето.

— Когато бях на осем, а сестра ми на единайсет, трите с нея и Мади, една приятелка, се измъкнахме от имението Брайърклиф. На няколко километра от него имаш огромен скалист хълм с наблюдателна кула отгоре. Върхът ѝ беше разрушен още по време на вещерските войни, но останалата ѝ част си беше непокътната. На най-долния ѝ етаж имаше невероятна арка, през която се виждаше другата страна на хълма. А един от конярите беше казал на сестра ми, че погледнеш ли през нея в нощта на лятното слънцестоене, можеш да надникнеш в друг свят.

Косъмчетата по тила на Селена настръхнаха.

— И сте влезли в кулата?

— Аз не — рече Ансел. — Като стигнах до върха на хълма, така се уплаших, че отказах да сторя и крачка повече. Скрих се зад една

скала, а сестра ми и Мади продължиха сами нататък. Не знам колко време съм чакала, но накрая чух писък. Сестра ми дотича до мен. Просто ме сграбчи за ръката и хукнахме надолу. Не научих веднага, но като се прибрахме в имението, разказа на всички за случилото се. Като минали под арката, зърнали отворена врата, водеща към вътрешността на кулата. Ала в сенките дебнела старица с метални зъби. Тя грабнала Мади и я завлякла навътре.

Буца заседна в гърлото на Селена.

— Мади се разпищяла и сестра ми побягнала. Като разказа на баща ми, той събра хората си и се втурнаха към кулата. Пристигнаха призори, но там нямало следа нито от Мади, нито от старицата.

— Изчезнали са? — смая се Селена.

— Намерили едно-единствено нещо — пророни тихо Ансел. — Щом тръгнали да се изкачват в кулата, на една от стълбищните площадки открили костите на дете. Оглозгани и бели като слонова кост.

— О, богове! — простена Селена.

— След това татко ни напердаши едно хубаво и слугувахме в кухнята цели шест месеца, макар и да знаеше, че вината на сестра ми и бездруго ще ѝ е достатъчно наказание. Онзи изтерзан блясък така и не напусна очите ѝ.

Селена потрепери.

— Е, сега вече със сигурност няма да мигна.

Ансел се засмя.

— Не бой се — каза, намествайки се върху наметалото си. — Ще ти издам една безценна тайна: едничкият начин да убиеш вещица е да ѝ отсецеш главата. Пък и не мисля, че която и да е вещица от Железни зъби би имала шанс, ако се изправи срещу някоя от нас.

— Дано си права — промълви Селена.

— Права съм — натърти Ансел. — Кръвожадни са, но не и безсмъртни. И ако някой ден си имам своя собствена армия... ако командвам дори двайсет от Тихите асасини, ще ги изловя до крак. И жива вещица няма да оставя. — Чу се глух удар, явно бе блъснала по пясъка с юмрук. — Знаеш ли, асасините живеят тук от векове, но какво правят? Равнините биха процъфтявали, ако имаха защитна армия от асасини. Ама не, те просто си седят в оазиса, мълчаливи и умислени, и се продават безцеремонно на чужди дворове. Ако аз бях на мястото на

Господаря, с толкова многочислена войска под мое командване, щях да постигна велики неща. Огромна слава. Щяхме да браним всяко незащитно кралство на земята.

— Колко благородно от твоя страна — отбеляза Селена. — Ансел от Брайърклиф, Бранителка на всички народи.

Ансел се засмя и съвсем скоро потъна в сън.

Селена обаче продължи да будова — не спираше да си представя какво бе извършила онази вещица с Мади, след като я беше завлякла в тъмната вътрешност на кулата.

* * *

В Ксандрия беше пазарен ден и макар градът отдавна да живееше под възбраната на Адарлан, като че ли имаше търговци от всички кралства на континента — и отвъд него. Продаваха стоките си от всяко ъгълче на малкото, опасно със защитна стена пристанищно градче. Навсякъде около Селена имаше подправки и бижута, и дрехи, и храна — някои изложени в ярко боядисани фургони, други подредени по одеяла в сенчести ниши. Като че ли всички бяха в неведение за неуспешната атака срещу Крепостта на Тихите асасини от миналата нощ.

Селена гледаше да не се откъсва от Ансел, която си проправяше път през тълпата с небрежна грациозност, на която не можеше да не завиди. Колкото и хора да се блъскаха в червенокосата ѝ спътница, колкото и да изскачаха на пътя ѝ или да я ругаеха, задето се е пръкнала на техния, тя не се смущаваше. Точно обратното — момчешката ѝ усмивка само се разширяваше. Мнозина втренчваха погледи в червените ѝ коси и почти толкова червени очи, но Ансел не се трогваше. Дори без бронята си пленяваше околните. Селена опита да не се замисля колко малко хора забелязваха нея самата.

Заради цялата блъсканица и жегата тя вече се обливаше в пот, когато Ансел спря при входа на тържището.

— Ще се забавя няколко часа — обяви тя и махна с дълга, изящна ръка към двореца от пясъчник, надвиснал над малкото градче. — Оня стар досадник, като се разприказва... Какво ще кажеш да ни напазаруващ през това време?

Селена изопна гръб.

— Мислех, че ще дойда с теб.

— В двореца на Берик? Разбира се, че не. Все пак Господарят ме изпраща.

Селена долови как ноздрите ѝ се разширяват от гняв. Ансел я тупна по рамото.

— Повярвай ми, по-добре да прекараш следващите няколко часа в тържището, отколкото в конюшните с развратниците на Берик. За разлика от нас — Ансел отново ѝ стрелна типичната си усмивка, — те нямат постоянен достъп до баня.

Погледът ѝ постоянно отскачаше към двореца, намиращ се на няколко пресечки разстояние от тях. Може би се притесняваше, че ще закъснее? Или задето ѝ предстоеше да говори с Берик от името на Господаря? Ансел изтупа малкото останал червен пясък от надиплените си бели дрехи.

— Среща при фонтана в три. Опитай да не се забъркваш в много бели.

С тези думи се загуби сред гъмжилото от човешки тела и единствено червената ѝ коса продължи да се мярка тук-там, ярка като нажежена дамга. Селена се замисли дали да не я проследи. Знаеше, че още я възприемат като чужда, но защо да придружава Ансел по целия дълъг път, само и само после да я чака отвън? Какво толкова важно и тайно имаше да казва на Берик, че не я допускаше със себе си на срещата? Тя пристъпи към двореца, но минувачите я заблъскаха напред-назад, а сетне някакъв търговец започна да готви нещо с божествен аромат и в крайна сметка Селена последва носа си.

Прекара двата часа в разходки по сергиите, хулейки се, задето не си беше взела повече пари. В Рифтхолд имаше открита сметка във всичките си любими магазини и никога не ѝ се налагаше да разнася пари със себе си, с изключение на малко дребни и някоя и друга сребърна монета за бакшиши и подкупи. Тук обаче... е, кесията ѝ със сребърни монети внезапно започна да ѝ се струва твърде лека.

Тържището се виеше по улиците, големи и малки, по тесни стълбища и полузасипани, навярно хилядолетни пътечки. Древни врати водеха към малки вътрешни дворчета, претъпкани с търговци на подправки или със стотици фенери, блещукащи като звезди в

скътаното сенчесто пространство. За толкова отдалечен град, Ксандрия кипеше от живот.

Селена стоеше под раирания навес на търговец от Южния континент, умувайки дали има достатъчно пари, за да си купи обувките с извити върхове пред нея или парфюма с аромат на люляк, който беше подушила в един фургон, притежание на белокоси девизи. Жените се представяха за жрици на Лани, богинята на сънищата — и на парфюма очевидно.

Прокара пръст по бродерията със смарагдов копринен конец върху едната от изящните обувки, проследявайки чудноватата извивка на върха ѝ. Определено щяха да хванат окото в Рифтхолд. И никой друг в столицата нямаше да има такива. Нищо че веднага щеше да ги съсипе по мръсните ѝ улици.

Тя остави неохотно обувките и продавачът вирна вежди. Селена поклати глава с печална усмивка на лице. Мъжът вдигна седем пръста — с един по-малко от цената на етикета, и тя задъвка долната си устна, посочвайки с пръсти: „Шест медни монети?“.

Мъжът се изплю на земята. Седем. Седем медни монети беше смешна цена.

Тя огледа тържището край себе си, после върна очи към красивите обувки.

— Ще намина по-късно — излъга и с един последен, горчив поглед продължи по пътя си.

Мъжът се разкрещя след нея на език, който не беше чувала преди; несъмнено ѝ предлагаше обувките за шест монети, но тя си наложи да не спира. Раницата ѝ и бездруго беше достатъчно тежка, не ѝ трябваше да се товари излишно с някакви си обувки. Били те прекрасни, различни и не чак толкова тежки. С бродерия, по-фина и изящна от калиграфско писмо. Пък и можеше да ги носи само у дома, така че...

Тъкмо щеше да се завърти на пета и да се върне при търговеца, когато нещо лъскаво привлече вниманието ѝ от сенките под един свод между две сгради. Около покрития фургон се бяха пръснали шепа наемни пазачи, а до масата, изложена пред него, стоеше висок, слаб мъж. Но не пазачите, мъжът или фургонът грабнаха интереса ѝ.

Не. Нещото върху масата я остави без дъх и я подтикна да се наругае заради леката кесия.

Паякова коприна.

Носеха се легенди за стигийските паяци с размери на кон, спотайващи се в горите на северните планини Рюн, които предяха скъпоценните си нишки срещу солена цена. Едни разправяха, че искали човешка плът за тях; други — че паяците търгували с години и сънища. Какъвто и да беше случаят, нишките им бяха по-фини от всичко друго на земята, по-прелестни от коприна и по-здрави от стомана. А Селена за пръв път виждаше толкова много на едно място.

Славеха се като такава рядкост, че при нужда обикновено се налагаше човек сам да си ги набави. А сега пред очите ѝ се стелеха метри суров материал, готов за обработка. С толкова се купуваше цяло кралство.

— Да ти кажа — подхвана търговецът на общия език, забелязал удивения поглед на Селена, — ти си първият минувач, който разпознава стоката ми днес.

— Бих я разпознала, дори да бях сляпа. — Тя доближи масата, но не посмя да докосне парчетата лъскаво сукно. — Но какво правиш тук? Едва ли търговията ти върви точно в Ксандрия.

Мъжът се изкиска. Беше на средна възраст, с късо подстригана кестенява коса и тъмносини очи, които ѝ се сториха някак измъчени, въпреки че в момента блещукаха закачливо.

— И аз мога да попитам какво дири в Ксандрия момиче от Севера. — Той стрелна поглед към кинжалите в кафявия колан, праметнат през белите ѝ дрехи. — И то с толкова красиви оръжия.

Тя му се поусмихна.

— Поне набитото ти око отговаря на скъпоценната ти стока.

— Старая се. — Той се поклони театрално и ѝ махна да се приближи. — Е, кажи ми, момиче от Севера, кога си виждала паякова коприна?

Селена стисна ръцете си в юмруци, за да устои на желанието си да докосне безценното сукно.

— Познавам една куртизанка от Рифтхолд, чиято мадам имаше кърпичка от паякова коприна. Подарък от изключително заможен клиент.

Въпросната кърпичка навярно струваше повече, отколкото селяните изкарваха за цял живот.

— Царски дар. Явно си е разбирала от работата.

— Неслучайно е станала мадам на най-добрите куртизанки в Рифтхолд.

Търговецът се изсмя тихо.

— Е, щом поддържааш контакти с най-добрите куртизанки в Рифтхолд, какво те води в тази пустиня?

Тя сви рамене.

— Разни въпроси. — Дори в смътната светлина под навеса паяковата коприна сияеше като морска повърхност. — По-интересното е как ти си се сдобил с толкова много материал. Купил ли си я, или сам търгува със стигийските паяци?

Той плъзна пръст по лъскавата материя.

— Аз ходих. Какво друго има за казване? — Тъмносините му очи притъмняха още повече. — В дълбините на Рюн всичко е лабиринт от мъгли, дървета и сенки. Затова не ти намирааш стигийските паяци, а те откриват теб.

Селена пъхна ръце в джобовете си, за да не се изкуши да докосне паяковата коприна. Колкото и чисти да бяха пръстите ѝ, под ноктите ѝ със сигурност имаше загнездени червени песъчинки.

— Защо си тук?

— Корабът ми към Южния континент ще отплава чак след два дни, затова реших да изложа стоката си. Ксандрия може и да не е Рифтхолд, но не се знае кой може да ѝ хвърли око. — Той ѝ намигна. — А ти на колко години си?

Селена вирна брадичка.

— Навърших седемнайсет преди две седмици.

По-окаян рожден ден нямаше накъде да ѝ се случи! Посрещна го сред пустинята в компанията на вироглавия си водач, който само я потупа по рамото, като му се похвали, че има рожден ден. Ужас!

— Значи... не си много по-малка от мен — отбеляза той.

Селена се засмя на глас, но млъкна, щом забеляза, че той не се усмихва.

— На колко си тогава? — попита тя.

Нямаше как да сбърка — беше поне на четирийсет. Макар и косата му да не беше прошарена, кожата му изглеждаше съсухрена.

— На двайсет и пет — рече той. Тя подскочи. — Знаем. Стряскаща картинка съм.

Бризът от близкото море развя нежно метрите паякова коприна.

— Всичко си има цена — обясни мъжът. — В случая двайсет години за двеста метра паякова коприна. Мислех, че ще ги вземат от края на живота ми. Но дори да ме бяха предупредили, пак щях да се съглася.

Тя надникна към фургона зад него. С толкова паякова коприна можеше да изживее дните, които му оставаха, като много, много богат човек.

— Защо не я закараш в Рифтхолд?

— Защото съм ходил в Рифтхолд, и в Оринт, и в Банджали. Ще ми се да видя колко мога да припечеля от двеста метра паякова коприна някъде извън империята на Адарлан.

— Можеш ли някак да си върнеш загубените години?

Той махна с ръка.

— Стигнах дотук по западната страна на планината и по пътя се натъкнах на една стара вещица. Попитах я дали може да ми помогне, а тя отвърна, че отнетото си било отнето и единствено смъртта на паяка, погълнал двайсетте ми години, можела да ми ги върне. — Той огледа сбръчканите си ръце. — За още една монета ме просветли, че само велик воин можел да убие стигийски паяк. Най-великият воин по тези земи... но предполагам, че и някой асасин от Севера би свършил работа.

— Как...

— Нали не си въобразяваш, че никой не знае за сесиз суикаст? Защо иначе седемнайсетгодишно момиче с първокласни кинжали би бродило тук без придружител? С първокласни кинжали и първокласна компания в Рифтхолд. Дошла си да шпионираш лорд Берик, нали?

Селена се постара да прикрие смайването си.

— Моля?

Търговецът сви рамене, поглеждайки към величествения дворец.

— Един градски страж ми разказа за странните отношения между Берик и Тихите асасини.

— Може би — отвърна лаконично Селена.

Търговецът кимна, загубил интерес. Тя обаче скъта информацията в съзнанието си за по-нататъшна употреба. Дали някои от Тихите асасини наистина не работеха за Берик? Сигурно затова Ансел бе настояла да не я допуска до срещата, вероятно Господарят не одобряваше да се разчува кои са заподозрените в предателство.

— Е? — подкани я търговецът. — Ще ми върнеш ли загубените години?

Селена прехапа устна и мислите за шпиони мигновено се изпариха от главата ѝ. Пътешествие в дълбините на Рюн с доблестната мисия да убие стигийски паяк! Определено си се представяше в битка с осмокраките страшилища. И с вещиците! Въпреки че, чувайки историята на Ансел, определено нямаше желание да се изправя срещу вещица — особено от клановете на Железни зъби. За част от секундата ѝ се прииска Сам да беше с нея. Никога нямаше да ѝ повярва за тази среща. Но въобще кой би го сторил!?

Сякаш прочел размишленията ѝ, търговецът добави:

— Мога да те направя по-богата, отколкото някога си мечтала.

— Вече съм богата. Пък и съм заета до края на лятото.

— Аз и бездруго ще се върна от Южния континент поне след година — поясни той.

Селена проучи лицето му, блясъка в очите му. Ако оставеше приключението и славата настрана, нямаше спор, че на човек, готов да продаде двайсет години от живота си заради несметно съкровище, не можеше да се вярва. И все пак...

— При следващото си посещение в Рифтхолд — подхвана бавно тя — потърси Аробин Хамел. — Мъжът изцъкли очи. Почуди се как ли би реагирал, ако разбереше коя е тя. — Той ще знае къде да ме намери.

Сетне загърби масата.

— А ти как се казваш?

Селена надникна през рамо.

— Той ще знае къде да ме намери — повтори и се насочи обратно към сергията с екзотичните обувки.

— Почакай! — Тя спря и го видя да ровичка из диплите на туниката си. — Това е за теб. — Търговецът постави обикновена дървена кутия на масата. — За да ти напомня.

Селена отвори капака и дъхът ѝ секна. Вътре лежеше сгънато парче изтъкана паякова коприна, голямо не повече от четиридесет квадратни сантиметра. Въпреки това можеше да купи десет коня с него. Не че някога би го продала. Не, това беше реликва, достойна за предаване от поколение на поколение. Ако изобщо имаше деца. Което ѝ се струваше слабо вероятно.

— Да ми напомня какво?

Тя затвори капака и пъхна малката кутийка във вътрешния джоб на бялата си туника.

Търговецът се усмихна горестно.

— ... че всичко си има цена.

Призрачна болка пробяга по лицето ѝ.

— Знам — отвърна и си тръгна.

* * *

В крайна сметка си купи обувките, макар че се оказа почти непосилно да подмине люляковия парфюм, ухаещ още по-приказно втория път, като наближи сергията на жриците. Когато градските камбани отбелязаха три часът, вече седеше на ръба на фонтана, дъвчейки нещо, което се надяваше да е пюре от боб в топъл хляб.

Ансел закъсня петнайсет минути и не ѝ се извини. Просто сграбчи Селена за ръката и я поведе през все така оживените улици на града с лъснало от пот луничаво лице.

— Какво е станало? — попита Селена. — Нещо се е объркало със срещата ли?

— Не ти влиза в работата — срязва я остро Ансел. След това добави: — Просто върви с мен.

Накрая проникнаха незабелязано отвъд стената на двореца, но Селена знаеше, че не бива да задава въпроси, докато се прокрадваха през двора. Не вървяха към голямата основна сграда. Не — отправиха се към конюшната, промъкнаха се край стражите и влязоха в спарената ѝ, сенчеста вътрешност.

— Дано има причина за всичко това — предупреди Селена, когато Ансел запълзя към едно от отделенията.

— О, има — изшушука тя и спря до една врата, привиквайки Селена с ръка.

Тя я доближи и свъси вежди.

— Това е кон.

Но още докато думите напускаха устата ѝ, осъзна, че не е просто кон.

— Това е астрионски кон — пророни Ансел с опулени от възхищение червеникавокафяви очи.

Животното беше черно като катран, с тъмни очи, пронизващи тези на Селена. Беше чувала за астрионските коне, разбира се. Най-древната порода в Ерилея. Според легендите елфите ги били сътворили от четирите вятъра, взимайки духа им от северния, силата им от южния, скоростта от източния и мъдростта от западния. Резултатът беше прелестното същество с изящна муцуна и висока опашка, което сега стоеше пред нея.

— Виждала ли си някога по-красиво нещо? — прошепна Ансел. — Кобила е и се казва Хисли. — Селена си спомни, че кобилите бяха по-ценни, тъй като астрионското родословие се предаваше по женска линия. — А онази там — Ансел посочи съседното отделение — се казва Касида. Името ѝ значи „онази, която пие вятъра“ на местния пустинен диалект.

И наистина ѝ прилягаше. Стройната кобила имаше петниста козина с цвят на буреносен облак и грива, бяла като морска пяна. Пръхтеше и тъпчеше на място с предните си крака, вперила в Селена очи, по-древни от самата земя. И тя внезапно проумя защо астрионските коне струваха колкото теглото си в злато.

— Лорд Берик си ги е купил днес. От един търговец, запътил се към Банджали. — Ансел се промъкна в отделението на Хисли и зашепна галъовно на кобилата, милвайки я по носа. — Възнамерява да ги изпробва след половин час.

Това обясняваше защо вече бяха оседлани.

— Е, и? — попита Селена шепнешком, подавайки ръката си на Касида, за да я подуши.

Ноздрите на кобилата се разшириха и кадифеният ѝ нос загъделичка пръстите ѝ.

— После или ще ги даде на някого като подкуп, или ще загуби интерес към тях и ще ги зареже да линейт тук до края на живота им. Лорд Берик бързо се уморява от играчките си.

— Жалко за животните.

— Именно — потвърди Ансел. Селена откъсна пръсти от носа на Касида и надникна в отделението на Хисли. Ансел галеше единия черен хълбок на кобилата с непосърващо удивление. В следващия момент се обърна към Селена. — Добра ездачка ли си?

— Естествено — отговори бавно тя.

— Чудесно.

Селена едва сдържа вика си на изумление, когато Ансел отключи вратата на отделението и изведе Хисли от него. С плавно и ловко движение червенокосата ѝ спътница яхна кобилата, стиснала поводите ѝ в една ръка.

— Защото ще ти се наложи да препускаш като вятъра.

С тези думи Ансел сръчка Хисли и кобилата полетя в галоп към вратите на конюшнията.

Селена нямаше време нито да я изгледа смаяно, нито да осмисли случващото се, а направо отключи отделението на Касида, издърпа я за повода и се качи на седлото ѝ. Сетне с тиха ругатня заби пети в ребрата ѝ и тя препусна към изхода.

Стражите не знаеха какво се случва, докато конете не прелетяха покрай тях в черно-сива фурия, изхвърчайки през главната порта на двореца още преди виковете на мъжете да са отекнали докрай. Червената коса на Ансел светеше като маяк, когато препусна към страничния изход от града, а хората отскачаха от пътя им.

Селена хвърли един-единствен поглед назад към претъпканите улици и той ѝ беше достатъчен да зърне тримата ездаци, летящи по петите им с бесни крясъци.

Момичетата обаче вече излизаха през градската порта и се гмурваха в морето от червени дюни, ширнало се отвъд нея. Ансел яздеше, сякаш всички демони от ада я преследваха, а Селена смогваше просто да я гони, стараейки се да остане на седлото.

Касида се носеше като гръм по пясъците и се стрелкаше със светкавична ловкост. Беше толкова бърза, че очите на Селена сълзяха от вятъра. Тримата стражи, яхнали обикновени коне, още бяха надалеч, но недостатъчно, че двете да се отпуснат. Сред необятния простор на Червената пустиня Селена нямаше друг избор, освен да следва Ансел.

Вкопчена в гривата на Касида, преодоляваше дюна след дюна, нагоре и надолу, надолу и нагоре, докато пред зора ѝ не се застопориха само червени пясъци и безоблачно небе, а светът не се изпълни единствено с грохотния тропот на копита, копита, копита.

Ансел позабави темпото, колкото Селена да я настигне, после продължиха заедно в галоп по широкото равно било на една дюна.

— Откачи ли, по дяволите? — извика ѝ Селена.

— Не ми се ходи пеша до крепостта! Ще минем по прекия път! — изкрещя ѝ през рамо Ансел.

Зад тях стражите не спираха да препускат по дирите им.

На Селена ѝ хрумна да засили Касида в Хисли, така че Ансел да се прекатури надолу по дюната, а после стражите да се оправят с нея, но момичето посочи над тъмната глава на Хисли.

— Отпусни се малко, Сардотиен!

И ето че ей така, дюните се разделиха пред тях, разкривайки тюркоазената шир на Залива на Оро. Прохладният морски бриз целуна лицето ѝ и Селена му се отдаде, едва сдържайки стона си на удоволствие.

Ансел извика победоносно и се спусна с шеметна скорост по последната дюна, политайки право към плажа и разбиващите се вълни. Напук на здравия си разум Селена се усмихна и стисна по-здраво гривата на Касида.

Щом стъпи на сбития червен пясък, кобилата ѝ набра скорост и се устреми надолу.

В този миг, докато косата ѝ се освобождаваше от плитката и вятърът брулеше яростно дрехите ѝ, Селена получи внезапно прозрение. От всички момичета по целия свят точно тя препускаше по-бързо от вятъра с астрионски кон по плаж наред Червената пустиня. Малко хора преживяваха подобно нещо... и тя самата надали щеше да го преживее друг път. И в този откраднат момент, когато не съществуваха нищо друго, Селена вкуси блаженство, толкова съвършено, че отметна глава към небето и се разсмя с пълно гърло.

Стражите достигнаха плажа и тътенът на вълните почти заглуши гневните им викове.

Ансел свърна рязко, устремявайки се към дюните и гигантската скална стена до тях. Пустинният секач, ако Селена можеше да вярва на географските си познания, но всъщност можеше, защото от седмици насам изучаваше карти на Пустинната земя. Грамадна стена, която се издигаше от пясъка и се простираше от източното крайбрежие чак до черните дюни на юг, разсечена по средата от огромна пукнатина. На идване от крепостта, намираща се от другата страна на Секача, го бяха заобиколили и пътят им затова беше толкова убийствено дълъг. Днес обаче...

— По-бързо, Касида — прошепна Селена в ухото на кобилата си. Касида като че я разбра и съвсем скоро се изравниха с Ансел, която преваляше дюна след дюна, отправяйки се директно към стената от червена скала. — Какво правиш? — Провикна се към нея Селена.

Ансел ѝ се ухили дяволито.

— Ще минем през скалата. Какво струва един астрионски кон, ако не може да скача?

Коремът на Селена се сви.

— Сигурно се шегуваш.

Ансел надникна към нея през рамо с разпиляна край лицето ѝ червена коса.

— Ако тръгнем по дългия път, ще ни преследват чак до портите на крепостта!

Ала стражите не можеха да направят такъв скок, не и с обикновени коне.

В червената стена се мярна тесен отвор, все още скрит от очите им. Ансел препусна право към него. Как смееше да взима толкова безразсъдно, глупаво решение, и то без да го обсъди с нея?

— Това е бил планът ти още от самото начало — озъби ѝ се Селена.

Стражите бяха далеч, но и достатъчно близо, че Селена да забележи оръжията им — носеха и големи лъкове.

Ансел не ѝ отговори. Вместо това пришпори Хисли.

А на Селена ѝ оставаше да избира между убийствените стени на Секача и тримата стражи по петите им. Можеше да се справи с тях за няколко секунди, ако намалеше скоростта достатъчно, че да извади кинжалите си. Но все пак бяха на коне и едва ли щеше да се прицели лесно. С други думи, налагаше се да ги доближи, за да ги убие, стига да не я улучеха с някоя стрела преди това. Вероятно нямаше да стрелят по Касида, защото струваше повече от тях тримата, взети заедно, но Селена не смееше да рискува живота на неповторимото животно. А и да убиеше стражите, оставаше сама в пустинята, тъй като Ансел определено нямаше да я чака от другата страна на Секача. И понеже не ѝ се щеше да умира от жажда...

Със солена ругатня Селена се спусна след Ансел през каньона.

Проходът беше толкова тесен, че краката ѝ почти се жулеха в загладените от дъжда оранжеви стени. Тропотът от копитата на кобилите им отекваше като фойерверки и се усили, когато тримата стражи навлязоха в каньона. Щеше да е хубаво, помисли си Селена, ако Сам беше с нея. Може и да беше същинска напаст, но определено се беше доказал като полезен в боя. Изключително умел дори, ако трябваше да е откровена.

Ансел следваше извивките и завоите на прохода, скорострелна като поток, спускащ се по планински склон, а Селена едва се крепеше върху Касида, докато се движеше зад нея.

Из каньона проехтя дрънчене на обтегната тетива и Селена се приведе до устремената глава на Касида тъкмо когато някаква стрела отскочи от скалата на броени метри от нея. Дотук с теорията ѝ, че не биха стреляли по конете. Поредният остър завой я закри от преследвачите ѝ, но облекчението беше краткотрайно, тъй като в следващия миг пред нея се проточи дълъг, прав проход, в чийто край се мержелееше клисурата.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Бездната беше широка поне десет метра, а дори не искаше да си помисля колко дълбока беше.

Ансел полетя стремглаво напред, после стегна тялото си, а Хисли скочи от ръба на скалата.

Слънцето проблесна в косите на Ансел, докато двете с кобилата ѝ прехвърчаха над клисурата, а от гърлото ѝ се изтръгна тържествен рев, от който целият каньон забуча. След секунда се приземи от другата страна — едва на сантиметри от ръба.

Селена вече нямаше място да спре — дори да опиташе, нямаше как да намалят скоростта достатъчно и просто щяха да пропаднат в бездната. Затова се помоли на всички богове... Касида ускори внезапно галоп си, сякаш и тя проумяваше, че само с помощ свише можеха да достигнат отсрещния бряг.

В следващия момент се озоваха на ръба на клисурата, по чието далечно, далечно дъно, на стотици метри от тях, лъкатушеше река с цвят на нефрит. А Касида летеше и под нея се ширеше единствено въздух, нищо, което да ги предпази от смъртта, обгърнала ги отвсякъде.

На Селена ѝ оставаше да се държи здраво и да чака ужасяващия си свършек, да крещи в лицето му...

Тогава усети скала под тях, твърда скала... и се вкопчи още по-силно в Касида, чиито кости като че избухнаха от сблъсъка. Веднага щом се приземи в тесния проход от другата страна, кобилата препусна напред.

Зад тях стражите бяха спрели при ръба на бездната и ги ругаеха на език, който се радваше, че не разбира.

Щом излязоха от другия край на Секача и видя, че Селена продължава да я следва, Ансел нададе още един радостен вик. Препуснаха на запад през дюнните, докато слънцето багреше целия свят в кървавочервено.

Когато конете се умориха до краен предел, Ансел спря на върха на една дюна и надзърна към Селена с все още трескав поглед.

— Страхотно беше, нали?

Задъхана, Селена не ѝ отвърна, а просто я фрасна толкова здраво в лицето, че Ансел изхвърча от коня си и се стовари на пясъка, където се хвана за челюстта и прихна в смях.

* * *

Въпреки че можеха да се приберат в крепостта преди полунощ и Селена я увещаваше да продължат да яздят, Ансел настоя да пренощуват сред пустинята. А когато от огъня им останаха само въглени и конете задрямаха зад тях, Ансел и Селена впериха очи в звездите, легнали по гръб в подножието на дюната.

Пъхнала ръце под главата си, Селена пое протяжна, дълбока глътка въздух, наслаждавайки се на приятния нощен бриз, докато умората се изцеждаше от крайниците ѝ. Рядко виждаше толкова ярки звезди — не и в осветения Рифтхолд. Вятърът бродеше лениво по дюните, карайки пясъка да въздиша.

— Знаеш ли — подхвана тихо Ансел, — така и не научих съзвездията. Всъщност нашите май са различни от вашите, поне имената им.

На Селена ѝ отне малко време да се досети, че като казваше „нашите“, не говореше за Тихите асасини, а за народа си от Западната пустош. Селена посочи една група звезди от лявата им страна.

— Това е Драконът. — Тя проследи очертанията му с пръст. — Виждаш ли главата, краката и опашката му?

— Не — изкиска се Ансел.

Селена я сръчка с лакът и посочи друго съзвездие.

— Това там е Лебедът. Линиите от двете му страни са крилата, а дъгата е вратът му.

— Ами онова? — попита Ансел.

— Това е Еленът — пророни Селена. — Господарят на Севера.

— Защо само той си има такава титла? Ами Лебедът и Драконът?

Селена изсумтя, но усмивката ѝ посърна, като отправи взор към познатото съзвездие.

— Защото Еленът е всевечен, винаги го има, независимо от сезона.

— Защо?

Селена вдиша дълбоко.

— За да може народът на Терасен винаги да намира дома си. Така, погледнат ли към небето, където и да са, хората знаят, че Терасен неизменно ще е с тях.

— Ти искаш ли да се върнеш в Терасен?

Селена завъртя глава към Ансел. Не ѝ беше казвала, че е от Терасен. Ансел додаде:

— Говориш за Терасен така, както моят баща говореше за нашата родина.

Селена се канеше да отвърне, когато осъзна, че Ансел беше казала „говореше“.

Ансел не свали поглед от звездите.

— Като дойдох тук, излъгах Господаря — прошепна тя, сякаш се боеше, че някой може да ги подслушва в безлюдната пустиня. Селена отново вдигна очи към небето. — Баща ми не ме е изпращал тук за обучение. А и от пет години няма Брайърклиф, нито пък имение с такова име.

Десетки въпроси изскочиха в съзнанието ѝ, но Селена не отвори уста, оставяйки Ансел да продължи.

— Бях на дванайсет — поде тя, — когато лорд Лох превзе няколко от териториите около Брайърклиф, а сетне настоя да се предадем, да го признаем за върховен крал на Равнините. Баща ми отказа. Заяви, че вече имало един тиранин, завладял всички земи на изток от планините, и не желал да има втори на запад. — Кръвта на Селена изстина в очакване на неизбежната развръзка. — Две седмици по-късно лорд Лох проникна в земите ни с войската си, превземайки селата ни, поминъка ни, народа ни. А като стигна до имението Брайърклиф...

Ансел си пое треперлива глътка въздух.

— Като стигна до имението ни, аз бях в кухнята. Видях войската от прозореца и се крих в един шкаф, когато Лох влезе у дома. Сестра ми и татко бяха на горния етаж и той изпрати хората си да ги доведат долу в кухнята. Не посмях да издам нито звук, докато лорд Лох принуждаваше баща ми да наблюдава как... — Тя се запъна, но накрая

изтласка думите от устата си, изплювайки ги като отрова. — Баща ми го молеше на четири крака, но Лох го принуди да гледа как прерязва гърлото на сестра ми, а сетне прерязва и неговото. Не излязох от скривалището си дори докато избиваха и слугите ни. Останах свита на топка и не сторих нищо. Щом си тръгнаха, извадих меч на баща ми от трупа му и побягнах. Втурнах се с всички сили и бягах, докато не капнах от умора при подножието на Белия зъб. Там се срутих при лагерния огън на една вещица — от клана на Железни зъби. Не ме беше грижа дали ще ме убие. Но тя ми заяви, че съдбата ми не повелявала да умра там, както и че трябвало да тръгна на юг към Тихите асасини в Червената пустиня... и там... там ще намеря съдбата си. Нахрани ме, превърза кървящите ми крака и ми даде злато, златото, с което по-късно си купих бронята, после ме изпрати по пътя ми.

Ансел избърса очи.

— Оттогава съм тук и се подготвям за деня, когато ще съм достатъчно силна и бърза, за да се върна в Брайърклиф и да си възстановя отнетото. Някой ден ще вляза в тронната зала на върховния крал Лох и ще му отмъстя за онова, което причини на семейството ми. С меч на баща ми. — Тя погали ефеса с вълча глава. — Този меч ще сложи край на живота му. Защото само той ми остана от тях.

Селена не осъзна, че плаче, докато не опита да си поеме дълбока глътка въздух. Не ѝ се струваше уместно да изкаже съболезнования. Знаеше що за загуба е това, а думите бяха безсилни.

Ансел се обърна бавно към нея с посребрени от сълзи очи и плъзна пръсти по скулата на Селена, където доскоро бяха личали следите от побоя на Аробин.

— Как хората решават да правят такива жестокости? Как ги оправдават?

— Накрая ще си платят. — Селена хвана ръката ѝ и тя стисна силно нейната. — Ще се погрижим за това.

— Да. — Ансел върна поглед към звездите. — Да, ще се погрижим.

Селена и Ансел съзнаваха, че малкият им подвиг с астерионските коне ще има своите последици. Селена се надяваше поне да разполагат с достатъчно време да разкажат някоя сносна лъжа за това как са се сдобили с ценните животни. Но още като се върнаха в крепостта и Микхаил вече ги чакаше заедно с още трима асасини, стана ясно, че Господарят някак е научил за дяволията им.

Успя да задържа езика зад зъбите си, когато двете с Ансел коленичиха пред подиума на Господаря с приведени глави и забити в пода очи. Отгук насетне нямаше шанс да я вземе за своя ученичка.

Приемната му зала беше празна точно в този ден и стъпките му отекваха тихо. Селена знаеше, че може да е напълно безшумен, ако решеше, но този път явно искаше да почувстват заплахата от приближаването му.

И тя определено я долови. Усещаше всяка негова крачка и призрачните синини по лицето ѝ пулсираха болезнено от спомена за юмруците на Аробин. И внезапно, докато паметта я връщаше към онзи ден, си спомни какво бе крещял Сам на Аробин, докато Кралят на асасините я пребиваше; думите, които някак бе притъпила в мъглата на агонията си: „Ще те убия!“.

Думи, пропити с истинска решимост. Беше ги изкрещял насреща му. Отново, и отново, и отново.

Бистрият, неочакван спомен беше толкова стряскащ, че почти я накара да забрави къде се намира, ала в този миг снежнобялата роба на Господаря се появи в полезрението ѝ. И устата ѝ пресъхна.

— Просто искахме да се позабавляваме — рече тихо Ансел. — Можем да върнем конете.

Селена надзърна към Ансел, без да вдига очи. Момичето се взираше в Господаря, надвиснал над тях.

— Съжалявам — пророни Селена.

Щеше ѝ се да знае как да го предаде с жестове. И макар мълчанието вероятно да беше за предпочитане, имаше нужда Господарят да чуе извинението ѝ.

Той просто продължи да ги наблюдава с неодобрително изражение.

Ансел първа се прекърши под тежестта на погледа му.

— Знам, че постъпихме глупаво — въздъхна тя. — Но няма защо да се тревожите. Ще се справя с лорд Берик, занимавам се с него от цяла вечност.

В думите ѝ се таеше толкова горчилка, че Селена вирна леко вежди. Явно отказът му да я обучава тежеше на Ансел. Никога не демонстрираше отявлено съревнование в стремежа си да спечели вниманието му, но... След толкова години живот в крепостта, функцията на посредник между Господаря и Берик май не съвпаднаше със славния подвиг, към който се беше устремила. На Селена определено нямаше да ѝ е приятно подобно нещо.

Дрехите на Господаря изшумолиха и Селена настръхна, когато усети мазолестите му пръсти под брадичката си. Той вдигна лицето ѝ така, че да го погледне в очите, които все още бяха изпълнени с укор. Тя остана напълно неподвижна, приготвяйки се психически за удара; вече се молеше да не я нарани прекалено много. Тогава морскозелените очи на Господаря се присвиха съвсем леко, той килна глава и пусна брадичката ѝ с печална усмивка.

Лицето ѝ пламна. Не бе имал намерение да я удря. Просто искаше да го погледне в очите, да му разкаже своята страна на историята. Но дори да не подхождаше с агресия, вероятно щеше да ги накаже някак. И ако изгонеше Ансел заради провинението им... Ансел трябваше да остане тук, да научи колкото може повече от Тихите асасини, защото имаше цел в живота си. Стремеж. Докато Селена...

— Идеята беше моя — изстреля тя и думите ѝ отекнаха гръмко в пустата зала. — Не ми се вървеше дотук и реших, че конете ще са ни от полза. А като съзрях астрионските кобили... Ами, казах си... защо пък да не попътуваме бляскаво...

Тя му се поусмихна плахо и Господарят вдигна вежди, шарейки с поглед между двете. Поглед, който дълго време не ги пусна.

Каквото и да прочете върху лицето на Ансел, то някак го подтикна да кимне ненадейно. Ансел побърза да сведе глава.

— Преди да решите какво наказание да ни наложите... — Тя се обърна към Селена, след което впи очи в Господаря. — Понеже много

обичаме коне, дали не бихме могли... да работим в конюшната? Сутрешна смяна. Докато Селена не си тръгне.

Селена едва не се задави, но се помъчи да не издава смайването си.

В погледа на Господаря просветна ведра искрица и той се замисли върху думите ѝ за момент. После пак кимна и Ансел си отдъхна.

— Благодарим ви за великодушието — рече тя.

Господарят само надзърна към вратите зад тях. Освобождаваше ги.

Ансел се изправи и Селена последва примера ѝ. А когато Селена понечи да се обърне, Господарят я стисна за ръката. Ансел спря, загледана в жестовете му, и накрая вдигна вежди. Той повтори движението — този път по-бавно и многократно сочейки към Селена. Като се увери, че го е разбрала правилно, Ансел се извърна към Селена.

— Искра да дойдеш при него утре по залез. За първия ти урок.

Селена сдържа облекчената си въздишка и се усмихна искрено на Господаря. Той ѝ отвърна с бледа усмивка. Тя му се поклони дълбоко и не можа да прогони радостта от лицето си, докато с Ансел вървяха към конюшните. Оставаха ѝ три седмици и половина — повече от достатъчно време да си заслужи писменото му одобрение.

Каквото и да бе разчел по лицето ѝ, каквото и да бе чул в думите ѝ... някак бе съумяла да му се покаже достойна.

* * *

Оказа се, че няма просто да ринат конски тор. О, не — трябваше да чистят оборите на всички добичета в крепостта, задача, която им отнемаше часовете чак до обяд. Поне си вършеха работата сутрин, преди следобедната жега да е превърнала вонята в нетърпима.

Другата полза от новото им занимание беше, че бягането в пустинята отпаднаше. Макар че след четиричасово ринене на животински тор Селена беше готова да се моли за десеткилометровото бягане.

Колкото и нетърпеливо да очакваше края на работния си ден в конюшната, не можеше да овладее тревожния трепет в сърцето си, нарастващ, докато слънцето извървяваше обичайния си път по небосклона, клонейки към залеза. Не знаеше какво да очаква, дори Ансел нямаше представа какво ѝ е намислил Господарят. Както обикновено, прекараха следобеда в бойни тренировки — една с друга и с всеки асасин, който дойде в прохладата на откритата тренировъчна площадка. А когато слънцето най-сетне наближи хоризонта, Ансел стисна рамото на Селена и я изпрати при Господаря.

Него обаче го нямаше в приемната му зала, а като се натъкна на Илиас, той ѝ се усмихна по обичайния си начин и я упъти към покрива. След като изкачи няколко стълбища и една дървена стълба, провирайки се през отвора в тавана, се озова на открито върху най-високата точка на крепостта.

Господарят стоеше до парапета, отправил поглед към пустинята. Селена се покашля, но той не се обърна към нея.

Покривът беше не повече от два квадратни метра и единственото нещо на него беше покрита тръстикова кошница, разположена в центъра му. Осветяваха го горящи факли.

Селена се покашля отново и този път Господарят благоволи да се обърне. Тя му се поклони, и то защото чувстваше, че го заслужава, не по задължение. Той ѝ кимна и посочи към тръстиковата кошница, канейки я с жест да вдигне капака ѝ. С внимателно прикрита скептичност и надеждата да открие красиво ново оръжие вътре, Селена тръгна към нея. И спря, като чу съскането.

Неприятно, предупредително съскане. Откъм вътрешността на кошницата.

Тя се обърна към Господаря, който скочи върху един от зъберите на крепостната стена, настани се там и босите му крака увиснаха в пролуката между двата каменни блока. Сетне отново ѝ махна към кошницата. Селена вдиша дълбоко и вдигна капака с потни ръце.

Черната змия под него се нави на кълбо и изсъска с ниско наведена назад глава.

Селена отскочи с метър и понечи да хукне към парапета, но Господарят изцъка тихо с език.

Ръцете му се раздвижиха, виейки се из въздуха като река — като змия. „Наблюдавай я — сякаш ѝ казваше. — Движи се с нея.“

Тя върна поглед към кошницата тъкмо когато тясната, черна глава на змията се плъзна над ръба и се провеси надолу чак до плочките на покрива.

Сърцето заблъска в гърдите ѝ. Сигурно беше отровна. Задължително. Изглеждаше отровна.

Змията тръгна по покрива и Селена се отдръпна от нея. Не смееше да я изпусне от очи дори за миг. Пресегна се за единия си кинжал, но Господарят пак изцъка с език. Бърз поглед към него ѝ беше достатъчен да схване смисъла зад звука.

„Не я убивай. Учи се от нея.“

Змията пълзеше плавно, мудно, вкусвайки вечерния въздух с черния си език. Селена вдиша дълбоко, успокоително... и я загледа.

* * *

През тази първа седмица прекарваше всяка вечер на покрива със змията — наблюдаваше я, имитираше движенията ѝ, усвояваше ритъма и звуците ѝ, докато не приучи тялото си на нейната ловкост, докато не започна да предсеща всяка нейна атака; докато не свикна да напада като змия, внезапно и непоколебимо.

Следващите три дни висях от покривните греди на конюшната заедно с прилепите. Техните способности усвои по-бавно — тишината на движенията им, толкова безшумни, че никой не ги чуваше; уменията им да изключват външните шумове и да се съсредоточават единствено върху звуците на плячката си.

Последваха две нощи сред дюните със зайците, където опозна неподвижността им, видях как използват скоростта и ловкостта си, за да се изплъзват от ноктите на грабливи птици и земни хищници, как спят на открито, за да чуват по-добре приближаващите се врагове. Нощ след нощ Господарят я преценяваше отблизо, без да каже нито дума, без да се меси както и да било, освен за да посочи от време на време някое от движенията на животните.

С напредъка на седмиците виждаше Ансел само в трапезарията и през няколкото сутрешни часа, в които ринеха тор. А след дълга нощ, прекарана в бягане, висене с главата надолу или странично ходене, за да проумее защо раците се движеха така, Селена обикновено не беше в

настроение за приказки. Но Ансел ѝ се струваше ведра — все по-радостна с всеки изминал ден. Така и не ѝ разкри защо, но бодростта ѝ беше някак заразна.

След всеки обяд Селена отиваше да подремне до залез, сънувайки змии, зайци и жужащи пустинни бръмбари. Понякога мярваше Микхаил да обучава новобранците или Илиас да медитира в някоя празна тренировъчна зала, но рядко ѝ се удаваше шанс да си поприказва с тях.

Лорд Берик не ги нападна отново. Явно каквото и да му беше казала Ансел по време на срещата им в Ксандрия, каквото и да бе съдържало писмото от Господаря, номерът беше минал, независимо от кражбата на конете му.

Имаше и спокойни моменти, в които нито тренираше, нито работеше с Ансел. Моменти, когато мислите ѝ се понасяха към Сам, към онези негови думи. Заплашил беше да убие Аробин. Задето я беше наранил така. Мъчеше се да разнищи ситуацията, да определи какво се беше променило в Залива на Черепата, за да дръзне Сам да отправя заплахи към Краля на асасините. Но хванеше ли се да потъва твърде надълбоко в подобни разсъждения, откриваше начин да ги изтласка в дъното на съзнанието си.

— И искаш да ми кажеш, че го правиш всеки божи ден? — вирна учудено вежди Ансел, докато Селена нанасяше руж по скулите ѝ.

— Понякога два пъти дневно — поясни Селена и Ансел отвори едното си око. Седяха върху леглото на Селена с разпилени помежду им гримове, представляващи само малка част от огромната колекция на Селена в Рифтхолд. — Освен че е полезно за работата ми, е и забавно.

— Забавно? — отвори и другото си око Ансел. — Забавно ти е да клепеш лицето си с всички тези гадории?

Селена остави бурканчето с руж.

— Ако не млъкнеш, ще ти нарисувам мустак.

Устните на Ансел потрепераха, но тя затвори очи. Селена взе малката кутийка с бронзова пудра и сложи малко по клепачите ѝ.

— Е, все пак днес е рожденият ми ден. И Навечерието на лятното слънцестоене — добави Ансел, докато миглите ѝ пърхаха, гъделичкани от фината четчица на Селена. — Толкова рядко имаме шанс да се повеселим. Май е редно да изглеждам добре.

Ансел винаги изглеждаше добре — всъщност повече от добре, но Селена не сметна за нужно да ѝ го казва.

— Ами... поне не бива да смърдиш на конски тор.

Ансел се изкиска и дъхът ѝ стопли ръцете на Селена, кръжащи около лицето ѝ. Умълча се, докато тя приключи с пудренето, после опита да не мърда, докато очертаваше очите ѝ с чернило и правеше миглите ѝ по-тъмни.

— Добре — обяви Селена накрая и се отдръпна назад, за да огледа лицето на Ансел. — Отвори очи.

Ансел се подчини и Селена свъси вежди.

— Какво? — попита я Ансел.

Тя поклати глава.

— Ще трябва да измиеш всичко.

— Защо?

— Защото изглеждаш по-добре от мен.

Ансел я щипна по ръката. Селена ѝ го върна със смях на уста. Тогава си спомни, че ѝ остава една-единствена седмица в крепостта, кратка и неусетна, и нещо се стегна в гърдите ѝ при мисълта, че трябваше да си тръгне. А още дори не беше намерила смелост да поиска писмено одобрение от Господаря. Но по-лошото беше, че... Е, никога досега не бе имала приятелка — всъщност приятели и от двата пола — и някак идеята да се прибере в Рифтхолд без Ансел ѝ се струваше почти непоносима.

* * *

Празненството по случай Навечерието на лятното слънцестоене беше свършено ново изживяване за Селена. Очаквала беше музика, пиене и смях, а вместо това асасините се събраха в най-големия вътрешен двор на крепостта и всички до един, включително Ансел, не издадоха нито звук. Осветяваше ги само луната, очертавайки силуетите на фурмите, полюшващи се покрай каменните стени на двора.

Най-странната част обаче бяха танците. Макар че нямаше музика, повечето хора танцуваха — някои с невиджани, чудновати стъпки, други с познати. Всички се усмихваха и с изключение на шумоленето на дрехи и трополенето на танцуващи крака по камъните други звуци нямаше.

Поне вино имаше и двете с Ансел си намериха една маса в ъгъла на двора, където добре се почерпиха.

Колкото и много, изключително много да обичаше тържества, Селена предпочиташе да прекара вечерта в тренировки с Господаря. Оставаше ѝ едва седмица и искаше да посвети всяка своя секунда на работата си с него. Но той беше настоял тя да отиде на тържеството — макар и само за да може той самият да го стори. Старецът танцуваше в ритъм, който тя нито долавяше откъде идва, нито разпознаваше, и приличаше повече на нечий добродушен, нескопосан дядо, отколкото на господаря на някои от най-великите асасини на света.

Неволно си спомни за Аробин, който сякаш беше изтъкан от пресметлива грациозност и сдържана агресия — Аробин, който танцуваше единствено с избрани хора и носеше остра като бръснач усмивка.

Микхаил беше завлякъл Ансел на танцовата площадка и сега ухилената ѝ приятелка се въртеше и прескачаше от партньор на партньор, докато всички асасини танцуваха в еднакъв беззвучен ритъм. Ансел беше преживяла огромен ужас, но можеше да е истински безгрижна и волна. Микхаил я хвана и я наклони толкова близо до земята, че очите ѝ изскочиха.

Асасинът наистина я харесваше — беше повече от очевидно. Вечно си намираше причини да я докосва, усмихваше ѝ се и я гледаше така, сякаш е едничкият човек в стаята.

Селена разклати виното в чашата си. Ако трябваше да е откровена пред себе си, понякога имаше чувството, че Сам я наблюдава именно по този начин. Но в следващия момент изтърсваше някоя глупост или опитваше да подкопае самочувствието ѝ и тя се смърмряше, задето дори ѝ беше хрумнало подобно нещо.

Стомахът ѝ се стегна. Какво ли му беше причинил Аробин онази нощ? Трябваше да разпита насам-натам. Но в дните след побоя беше толкова заета, толкова погълната от гнева си... Всъщност нямаше смелостта да го потърси. Защото, ако Аробин беше наранил него по същия начин — или по-лошо...

Селена пресуши чашата си. През двата дни, след като се свести от побоя, вложи голяма част от спестяванията си в свой собствен апартамент, надалеч и добре скрит от Асасинската крепост. Не беше казала на никого за него — отчасти защото се притесняваше, че може да размисли по време на престоя си в пустинята, но с всеки ден, прекаран тук, с всеки добронамерен, внимателен урок на Господаря, все повече и повече се решаваше да заяви на Аробин, че се изнася от крепостта му. Дори нямаше търпение да види изражението на лицето му. Още му дължеше пари, разбира се — беше се погрижил дълговете ѝ да я задържат при него доста време, но никое правило не гласеше, че трябва да живее при него. А ако отново ѝ посегнеше...

Ако Аробин отново посегнеше на нея или на Сам, щеше да му отсече ръката. Чак до лакътя.

Някой докосна рамото ѝ и като вдигна поглед от празната си винена чаша, Илиас стоеше зад нея. През последните няколко дни го виждаше само в трапезарията, където продължаваше да ѝ хвърля настойчиви погледи и по някоя от прелестните си усмивки. Сега ѝ подаде ръката си.

Лицето на Селена мигом пламна и тя поклати глава, мъчейки се да му покаже без думи, че не знае танците им.

Илиас сви рамене с грейнали очи. Ръката му остана протегната към нея.

Тя прехапа долната си устна и надзърна многозначително към краката му. Той пак сви рамене, този път като да я успокои, че пръстите му и бездруго не са толкова ценни.

Селена надникна към Микхаил и Ансел, които се въртяха бясно на ритъм, съществуващ само в техните глави. Илиас вирна вежди. „Отпусни се малко, Сардотиен!“, беше й казала Ансел в деня, когато откриднаха конете. Защо да не се поотпусне и тази вечер?

Тя сви драматично рамене и пое протегната му ръка със закачлива усмивка. „От мен да мине, отстъпвам ти един-два танца“, прииска й се да му каже.

* * *

Макар и без музика, Илиас я водеше с лекота, с уверени, спокойни движения. Не можеше да откъсне поглед от него — не само от лицето му, но и от доволството, което целият излъчваше. А и той самият я гледаше така настоятелно, че започваше да се съмнява дали през всичките тези седмици я е наблюдавал единствено, за да брани баща си.

Танцуваха дълго след полунощ; диви танци, коренно различни от валсовете, на които я учеха в Рифтхолд. Дори като сменяше партньорите, Илиас винаги беше наблизо в очакване на следващия танц. А това й действаше почти толкова опияняващо, колкото да танцува без музика, следвайки колективен, беззвучен ритъм, докато вятърът и шепнещият пясък извън крепостта подсигуряваха такта и мелодията. Беше прекрасно и странно и с всеки изминал час все по-често се питаше дали не е попаднала в някакъв сън.

Когато луната започна да избледнява, Селена реши да напусне танцовата площадка, стараяйки се да предаде с тялото си умората, която чувстваше. Съвсем истинска умора. Краката я боляха, а и не беше спала нормално от седмици. Илиас опита да я върне за един последен танц, но тя се измъкна ловко от ръцете му и поклати

усмихнато глава. Ансел и Микхаил продължаваха да танцуват, притиснати по-близо един до друг, отколкото всяка друга двойка наоколо. Тъй като не желаше да прекъсва приятелката си, Селена напусна залата, следвана от Илиас.

Не можеше да отрече, че докато вървяха по пустия коридор, сърцето ѝ препускаше не само заради буйните танци. Илиас крачеше до нея, мълчалив както винаги. Тя преглътна през стегнатото си гърло.

Какво ли би казал, решише ли да проговори, ако знаеше, че Селена Сардотиен, Асасинът на Адарлан, никога не е целувана? Беше убивала хора, освобождавала роби, краля коне, но никого не беше целувала. А това ѝ се струваше някак нелепо. Сякаш е трябвало да отметне и тази работа в даден момент от живота си дотук, но така и не беше намерила с кого.

Скоро — прекалено скоро — се озоваха пред вратата на стаята ѝ. Без да докосва дръжката ѝ, Селена се обърна към Илиас, опитвайки да успокои дишането си.

Той се усмихваше. Може би нямаше намерение да я целува. Все пак неговата стая се намираще само няколко врати по-надолу.

— Пристигнахме — пророни тя.

След толкова много часове на мълчание думата прозвуча стряскащо гръмко. Лицето ѝ гореше. Той пристъпи към нея и Селена си наложи да не трепва, когато плъзна ръка около кръста ѝ. Толкова лесно можеше да го целуне, осъзна тя, като вдигна поглед към лицето му.

Илиас долепи другата си ръка до врата ѝ, милвайки с палец челюстта ѝ, и нежно килна главата ѝ назад. Кръвта ѝ закипя във всяка частица от тялото ѝ. Селена отвори устни... но когато той се приведе към нея, тя се скова и отстъпи назад.

Той незабавно се оттегли и челото му се сбърчи от тревога. На Селена ѝ се прииска да се просмуче в камъните и да потъне вдън земя. Преглътна сухо.

— Съжалявам — пророни дрезгаво, мъчейки се да прикрие срама си. — Просто... просто не мога. Имам предвид, че... тръгвам си след седмица. А... а ти живееш тук. Аз съм в Рифтхолд, така че...

Започна да бръщолеви. Трябваше да млъкне. Всъщност повече никога не биваше да обелва и дума.

Но дори да бе доловил смущението ѝ, Илиас не го показва. Вместо това просто кимна и стисна рамото ѝ. После сви рамене, както често правеше, ала този път Селена разтълкува жеста му като: „Ще ми се да не живеехме на хиляди километри разстояние. Но можеш ли да ме виниш, че опитах?“.

След това извървя няколко метра до стаята си. Махна ѝ приятелски и изчезна вътре.

Останала сама в коридора, Селена загледа танцуващите сенки, хвърляни от околните факли. Не обречеността на връзката с Илиас я бе накарала да се отдръпне.

Не. Споменът за лицето на Сам я бе възпрял.

* * *

Тази нощ Ансел не се прибра в стаята им. А когато докрета в конюшната на сутринта, още облечена в дрехите от тържеството, Селена можеше само да гадае дали е прекарала цялата нощ в танци, или с Микхаил. Ако съдеше по руменината върху луничавите ѝ бузи, вероятно ставаше дума и за двете.

Виждайки ухиленото лице на Селена, Ансел впи в нея кръвнишки поглед.

— Недей да започваш дори.

Селена хвърли лопата изпражнения в близката количка. После щеше да ги откара до градината, където градинарят щеше да ги използва за тор.

— Какво? — попита невинно тя и усмивката ѝ се разшири още повече. — Нямахте да кажа нищо.

Ансел грабна лопатата си, облегната на дървената стена, само на няколко метра от отделенията на Касида и Хисли.

— Хубаво. Останалите достатъчно ме подиграваха по пътя насам.

Селена се облегна на лопатата си пред отворената врата.

— Сигурна съм, че и Микхаил ще си получи своя дял подигравки.

Ансел се изправи с изненадващо мрачен поглед.

— Напротив. Него, както винаги, ще го поздравят за новото завоевание. — Тя въздъхна дълбоко. — Мен обаче ще ме дразнят, докато не им се озъбя. Винаги е едно и също.

Двете продължиха работата си мълчаливо. Накрая Селена се обади:

— Искаш да си с Микхаил, въпреки че се шегуват с теб?

Ансел отново сви рамене, хвърляйки тор върху купчината, струпана в количката.

— Той е невероятен воин, научил ме е на толкова много. Така че да ме подиграват колкото си искат, но в крайна сметка пак на мен ще отделя най-много внимание по време на тренировки.

На Селена това не ѝ харесваше, но реши да запази мълчание.

— Пък и — добави Ансел, мятайки кос поглед към Селена, — не всички сме способни да си спечелим така лесно менторството на Господаря.

Коремът на Селена се сви леко. Дали Ансел не ѝ завиждаше?

— Не съм съвсем сигурна какво го накара да размисли.

— Така ли? — попита Ансел по-остро, отколкото някога я бе чувала да говори. За нейна изненада, това я уплаши. — Благородната, умна, красива асасинка от Севера, великата Селена Сардотиен няма представа защо е решил да я обучава? Че и на него му се е приискало да остави белега си върху теб? Да има пръст в изковаването на славната ти съдба?

Гърлото на Селена се стегна и тя се прокле, задето думите на Ансел я нараняваха така. Самата тя не смяташе, че Господарят разсъждава по подобен начин, но все пак изсъска:

— Да, славната ми съдба. Да рина тор. Достойна задача за звезда като мен.

— Но подобаващо достойна за момиче от Равнините?

— Не съм изричала подобно нещо — процеди Селена през зъби. — Не слагай думи в устата ми.

— Защо не? Знам, че си го мислиш, а ти знаеш, че говоря истината. Не съм достатъчно добра в очите на Господаря. Започнах да се срещам с Микхаил, за да получавам допълнително внимание по време на уроците, а и определено нямам прочуто име, с което да се хваля.

— Добре тогава — отсече Селена. — Да, повечето хора в кралството знаят името ми, знаят, че трябва да се боят от мен. — Гневът ѝ изригваше със зашеметяваща скорост. — Но ти... Искаш ли да знаеш истината за себе си, Ансел? Истината е, че дори да се прибереш у дома и да изпълниш целта си, никой няма да го е грижа дали ще си върнеш късчето земя. Никой дори няма да чуе за случилото се. Защото никой друг, освен теб самата, не се интересува.

Селена съжали за думите си още в момента, в който напуснаха устата ѝ. Лицето на Ансел пребледня от ярост и тя стисна треперещите си устни. Накрая хвърли лопатата и за момент Селена си помисли, че ще я нападне, затова дори приклепна леко в готовност за схватка.

Ансел обаче просто мина покрай нея с думите:

— Ти си една разглезена, егоистична кучка.

След което остави Селена да довърши сутрешната работа.

Същата вечер Селена не успяваше да се съсредоточи по време на урока си с Господаря. През целия ден думите на Ансел бяха ехтели в ушите ѝ. Не беше виждала приятелката си от часове и се ужасяваше при мисълта, че ще трябва да се прибере в стаята им и да се изправи лице в лице с нея. Колкото и да не ѝ се щеше да си признае, последното твърдение на Ансел ѝ звучеше съвсем правдоподобно. Наистина беше разглезена. И егоистична.

Господарят щракна с пръсти и Селена, която за пореден път наблюдаваше една отровна змия, вдигна поглед. Макар и да имитираше движенията ѝ, не беше забелязала, че пълзи бавно към нея.

Отскочи назад и приклепна до парапета, но спря намясто, щом усети ръката на Господаря върху рамото си. Той ѝ нареди с жест да остави змията на мира и да седне до него на зъберите, обточващи покрива. Благодарна за възможността да си почине, тя скочи върху масивния камък, стараяйки се да не надзърта към земята на много, много метри под тях. Колкото и да беше свикнала с височините и да нямаше проблем с равновесието, никога не ѝ бе идвало отвътре да виси на ръба.

Господарят вдигна вежди. „Говори!“, като че ѝ казваше.

Тя пхна лявото си ходило под десния си крак, без да изпуска от очи змията, която пропълзя в сенките на покрива.

Но ѝ се струваше толкова... детинско да му споделя за свадата си с Ансел. Сякаш Господарят на Тихите асасини имаше време да слуша за разни дребни кавги!

Цикадите жужаха в короните на околните дървета, а някъде от градината зачурулика славей. „Говори!“ За какво да говори?

Нямаше нищо за казване, затова поседяха мълчаливо на парапета — докато дори цикадите не заспаха, а луната потъна зад гърбовете им и небето започна да се прояснява. „Говори!“ Да говори за онова, което я изтезаваше през последните месеци, което превземаше всяка нейна мисъл, всеки сън, всяка глътка въздух. „Говори!“

— Страх ме е да се прибера у дома — призна накрая, отправила поглед към дюнните отвъд крепостните стени.

Светлината на прага на утрото беше достатъчно ярка да види как Господаря вдига вежди. „Защо?“

— Защото всичко ще е различно. Всичко вече е различно. Мисля, че всичко се промени още когато Аробин ме наказва, но... Една част от мен продължава да вярва, че животът ще е същият като преди онази нощ. Преди да отида в Залива на Черепа.

Лицето на Господаря не издаваше нищо, но очите му сияеха като смарагди. Състрадателни — печални.

— Не съм сигурна дали искам животът да е същият като преди — сподели тя. — И май... май това ме плаши най-много.

Господарят ѝ се усмихна окуражително, сетне завъртя врат, протегна ръце над главата си и се изправи върху зъбера.

Селена се напрегна, чудейки се дали трябва да последва примера му.

Господарят обаче даже не я погледна, преди да се впусне в поредица от движения, грациозни и плавни, елегантни като танц и смъртоносни като отровната змия, дебнеща в сенките на покрива.

Змията.

Наблюдавайки Господаря, Селена откриваше всички качества, които бе имитирала през последните седмици — сдържаната мощ и ловкостта, хитрината и спокойната умереност.

Той повтори движенията си и само един поглед към нея я накара да се изправи върху стената. Стараейки се да запази равновесие, Селена започна да му подражава бавно и мускулите ѝ сякаш запяха от естествената лекота на движенията. Тя се усмихна, усетила как внимателното наблюдение и възпроизвеждане от множеството минали нощи най-сетне даваше резултат.

Отново и отново извиваше ръце, усукваше тяло, приспособяваше ритъма на дишането си. Отново и отново, докато не се превърна в отровната змия, докато слънцето не изскочи над хоризонта, окъпвайки ги в червена светлина.

Отново и отново, докато на света не остана нищо друго, освен тях двамата с Господаря и равномерното дишане, с което приветстваха новия ден.

* * *

Час след изгрева Селена се промъкна в стаята им, готова за поредната караница, но Ансел вече беше отишла в конюшната. А след като тя я беше оставила да се справя сама с вчерашната работа, Селена реши да ѝ върне услугата. Затова въздъхна доволно и се срути в леглото си.

След известно време някой я събуди, разтърсвайки рамото ѝ — някой, който миришеше на тор.

— За твое добро се надявам да е следобед — измърмори Селена, завъртя се по корем и зарови лице във възглавницата.

Ансел се изкиска.

— Почти е време за вечеря. А конюшната блести от чистота, и то не благодарение на теб.

— Вчера ме заряза да се оправям сама — процеди Селена.

— Ами... съжалявам.

Селена отлепи лице от възглавницата, за да надникне към Ансел, застанала над леглото ѝ. Тя кършеше ръце, отново облечена в бронята на баща си. Селена изтръпна, като си спомни какво бе казала за родителя на приятелката си.

Ансел пхна червената си коса зад ушите си.

— Не биваше да говоря така за теб. Не смятам, че си разглезена, нито пък егоистична.

— О, не се безпокой. И двете съм, и то в големи дози. — Селена се надигна в леглото, а Ансел ѝ се усмихна плахо. — Но — продължи тя — и аз съжалявам за онова, което ти наприказвах. Не го мислех.

Ансел кимна и надникна към затворената врата, сякаш очакваше някой да се появи там.

— Имам много приятели тук, но ти си ми първата истинска приятелка. Ще ми е тъжно, като си тръгнеш.

— Остават ми още пет дни — отвърна Селена.

Като се имаше предвид колко добре приета тук бе Ансел, беше изненадващо — и някак успокояващо — да чуе, че и тя се е чувствала малко самотна.

Ансел отново прокрадна поглед към вратата. Какво я тревожеше толкова?

— Опитай да ме запомниш с добро, става ли?

— Ще опитам. Но може би ще ми е трудно.

Ансел се засмя тихо и взе две чаши от масата под прозореца.

— Донесох вино. — Подаде едната медна чаша на Селена, а другата вдигна. — За изкуплението. И хубавите спомени.

— За двете най-страховити и велики момичета, живели някога.

Селена надигна чашата си за тост, после отпи.

Когато щедрата глътка обля гърлото ѝ, през ума ѝ минаха две мисли.

Първата беше, че очите на Ансел се изпълниха с нескрита тъга.

А втората — която обясняваше първата, — че виното имаше странен вкус.

Но така и не ѝ остана време да размишлява каква точно е отровата, преди да чуе издрънчаването на собствената си чаша върху пода и светът да се завърти, потъвайки в пълен мрак.

Някой чукаше върху наковалня съвсем, съвсем близо до главата ѝ. Толкова близо, че усещаше всеки удар в тялото си и звукът кънтеше в пробуждащото ѝ се съзнание.

Тя се поизправи рязко. Нямаше нито чук, нито наковалня — единствено зверско главоболие. Нямаше я и Крепостта на асасините, а само безкрайни червени дюни и Касида, надвесена над нея. Е, поне не беше мъртва.

Селена изруга и стана на крака. Какво ѝ беше причинила Ансел?

Луната осветяваше достатъчна част от пустинята, но крепостта не се мяркаше, а дисагите на Касида бяха пълни с нейните притежания. С изключение на меча ѝ. Търси го къде ли не, но просто го нямаше. Пресегна се към ножниците на дългите си кинжали, но вместо тях откри свитък, пхнат в колана ѝ.

Някой беше оставил фенер до нея и Селена бързо го запали, вкопавайки основата му в дюната. След това коленичи пред светлината и разгърна хартията с треперещи пръсти.

Краткото послание беше изписано с почти неразбираемия почерк на Ансел.

Съжалявам, че познанството ни трябваше да приключи така. Господарят каза, че така щяло да е полесно за теб, отколкото да те опозорим, като публично те помолим да си тръгнеш по-рано. Получаваш Касида, както и писменото одобрение от Господаря, което ще намериш в дисагите. Върви си у дома.

Ще ми липсваш,
Ансел

Селена прочете писмото три пъти, за да се увери, че не пропуска нещо. Отпращаха я по-рано — но защо? Беше получила писменото одобрение, но... какво беше сторила, защо трябваше толкова спешно

да се отърве от нея, че я беше упоил и изхвърлил наред пустинята? Оставаха ѝ още пет дни; не можа ли да изчака до края на престоя ѝ?

Очите ѝ горяха, докато прехвърляше в главата си всички събития от последните няколко дни, които можеше да са засегнали Господаря. Сетне се изправи и прерови дисагите, натъквайки се на писмото. Представляваше сгънат лист, запечатан с морскозелен восък — цвета на очите му. Малко суетно, но...

Пръстите ѝ закръжаха над клеймото. Счупеше ли го, Аробин можеше да я обвини, че го е подправила някак. Ами ако в него пишеше ужасни неща за нея? Е, все пак Ансел го обявяваше като писмено одобрение, така че едва ли съдържаше нещо лошо. Селена го върна в дисагите.

Може би Господарят също беше осъзнал, че е разглезена и егоистична. Може би всички просто я бяха търпели и... може би бяха узнали за спречкването ѝ с Ансел и бяха решили да я изритат от крепостта. Нямаше да се учуди. Все пак в крепостта защитаваха своите хора. Нищо че за малко и тя се беше чувствала като една от тях — за пръв път от дълго, дълго време се беше усетила на мястото си. В свят, където можеше да научи повече от това как да мами и да отнема човешки живот.

Ала бе грешала. И това прозрение я нарани много по-тежко от побоя на Аробин.

Устните ѝ потрепериха, но тя изправи рамене и плъзна поглед по нощното небе, докато не намери Еленът и звездата като корона, водеща на север. Накрая въздъхна, изгаси фенера, яхна Касида и потегли в нощта.

* * *

Яздеше към Ксандрия с намерението да открие там кораб, вместо да рискува с тежкия преход на север през Пеещите пясъци към Юрпа — пристанището, на което беше пристигнала първоначално. Без водач не ѝ оставаше друг избор. Не бързаше и често вървеше пеша, наместо да язди Касида, която изглеждаше също толкова тъжна да напусне Тихите асасини и уютната им конюшня.

На другия ден, след като беше изминала няколко километра от следобедния си преход, чу глух тропот на копита. Звукът постепенно се усили, придружен от дрънчене на метал и дълбоки гласове. Тя яхна Касида и прехвърли дюната.

В далечината маршируваха най-малко двеста мъже — право към пустинята. Някои носеха червено-черни флагове. Хората на лорд Берик. Придвижваха се в дълга колона, от чиито две страни препускаха конници. Макар и никога да не беше зървала Берик, един бърз оглед на войската ѝ беше достатъчен да заключи, че сред тях няма лорд. Явно беше останал в двореца.

Но тук нямаше нищо. Нищо, освен...

Устата на Селена пресъхна. Нищо, освен Крепостта на Тихите асасини.

Един от конниците, яхнал лъснала от пот черна кобила, спря и отправи поглед към нея. Тъй като белите ѝ дрехи я скриваха цялата, с изключение на очите, нямаше как да я разпознае, нито да отгатне с какво изкарва хляба си.

Дори от такова разстояние Селена забеляза лъка и колчана със стрели, които носеше. Дали беше добър стрелец?

Тя не смееше да помръдне. Не биваше да привлича вниманието на другите войници. Всичките носеха мечове, кинжали, щитове и стрели. Определено не отиваха на приятелско посещение, не и в такава численост.

Дали Господарят не я бе отпратил заради тази заплаха? Дали не беше знаел, че ще се случи, и ѝ беше спестил намесата?

Селена кимна на войника и продължи да язди към Ксандрия. Щом Господарят не желаше да има нещо общо с нея, тогава не виждаше необходимост да ги предупреждава. Особено след като вероятно знаеше. Пък и цялата крепост гъмжеше от асасини. Някакви си двеста войници не бяха нищо в сравнение със седемдесет от сесиз суикаст.

Асасините можеха да се пазят. Не се нуждаеха от нейната помощ. Бяха ѝ го демонстрирали съвсем ясно.

Въпреки това приглушеният тропот на Касида, отдалечаващ я от крепостта, ставаше все по-непоносим с всяка нейна крачка.

* * *

На следващата сутрин в Ксандрия цареше смайваща тишина. Отначало Селена си помисли, че се дължи на обитателите ѝ, които очакваха новини за щурма срещу асасините, но съвсем скоро осъзна, че ѝ се струва така, защото бе разглеждала града само в пазарен ден. Лъкатушешките тесни улички, които предишния път бе заварила претъпкани от търговци, сега пустееха, осеяни със захвърлени палмови листа и купчини пясък, разнасян насам-натам от свирепите морски ветрове.

Плати си за място в един кораб, който скоро отплаваше към Амиер, най-близкото пристанище на Мелисанде, отвъд Залива на Оро. Тъй като на ксандрийските кораби им беше забранено да плават до други части на Адарлан, то далечно, забравено пристанищно градче като Амиер беше най-разумният избор. Оттам щеше да язди Касида до Рифтхолд, като се надяваше да хване друг кораб някъде по дългия ръкав на Ейвъри за последната отсечка от пътя ѝ до столицата.

Корабът отплаваше по прилив същия следобед, затова Селена имаше няколко часа да се разходи из града. Търговецът на паякова коприна отдавна беше заминал заедно с обуцаря и жриците.

Тъй като се притесняваше, че ще разпознаят кобилата в града, както и че някой може да я открадне, ако я оставеше сама на кораба, Селена я поведе през задните улички. Намери ѝ някакво по-закътано корито за поене и се облегна на близката пясъчникова стена, за да изчака Касида да утоли жаждата си. Дали хората на лорд Берик вече бяха достигнали крепостта? Със скоростта им на придвижване вероятно щяха да са там тази нощ или рано идната сутрин. Селена просто се надяваше Господарят да е подготвен или поне да е презаредил огнената стена след последната атака на Берик. Дали я беше прокудил, за да я предпази, или предстоеше да му връхлетят изневиделица?

Тя вдигна поглед към надвисналия над града дворец. Берик го нямаше сред войската му. Ако поднесеше главата на Немия господар на краля на Адарлан, несъмнено можеше да освободи града си от възбраните му. Дали го вършеше в името на народа си, или за своя собствена облага?

Червената пустиня се нуждаеше от асасините — и от парите и търговията, която им осигуряваха чуждестранните посланици.

Берик и Господарят безспорно контактуваха през последните седмици. Какво се беше объркало? Преди седмица Ансел отново ходи на среща с него и не спомена да е имала затруднения. Дори ѝ се стори в изключително ведро настроение.

Селена не можеше да си обясни защо в този миг по гръбнака ѝ пробяга ледена тръпка. Нито пък защо внезапно се разрови из дисагите, докато не извади писмото от Господаря вкупом с посланието от Ансел.

Ако Господарят очакваше атаката, отдавна трябваше да е започнал с подготовката на отбраната си; и нямаше да отпрати Селена. Все пак тя беше най-вещият адарлански асасин и ако към крепостта му маршируваше многочислена армия, щеше да има потребност от нея. Господарят не беше горделив... за разлика от Аробин. Обичаше искрено учениците си, грижеше се за тях. Но така и не бе благоволил да обучава Ансел. Защо?

А и защо да спасява само Селена, при положение че под покрива му живееха толкова обични хора; защо да не ги избави всичките?

Сърцето ѝ затуптя толкова бързо, че прескочи няколко удара, и Селена счупи клеймото, отваряйки одобрителното писмо от Господаря.

Посрещна я празен лист.

Тя го завъртя. И другата му страна беше празна. Разпъна го срещу слънцето, за да провери за невидимо мастило или водни знаци — нямаше. Нали уж той го беше запечатал? Това беше неговото клеймо...

Пръстен с печат се крадеше лесно. Тя самата веднъж бе откраднала този на капитан Ролф. А и беше забелязала светлата ивица около пръста на Господаря — пръстенът му наистина липсваше.

А ако Ансел я беше упоила, давайки ѝ документ, запечатан с пръстена на Господаря...

Не, невъзможно. Пък и нямаше логика. Защо ѝ беше на Ансел да я отпраща уж от името на Господаря? Освен ако...

Селена отново впери поглед в двореца на лорд Берик. Освен ако Ансел изобщо не бе посещавала лорд Берик по нареждане на Господаря. Е, може би в началото, колкото да си спечели доверието на Господаря. Но докато той си мислеше, че пратеницата му скрепява

отношенията им, Ансел всъщност е вършела точно обратното. Пък и онзи търговец на паякова коприна беше споменал нещо за шпионин сред асасините — шпионин, изпратен от Берик. Но защо?

Селена не разполагаше с минути за размисъл. Не и докато двеста мъже препускаха към крепостта. Можеше да подложи лорд Берик на разпит, но и това щеше да отнеме ценно време.

Сам воин нямаше шанс срещу двеста мъже, ала все пак тя беше Селена Сардотиен. А това имаше значение. Имаше, и още как.

Тя яхна Касида и я обърна към градските порти.

— Да видим колко бързо можеш да бягаш — прошепна в ухото на кобилата и тя препусна.

Досущ като падаща звезда през червено небе, Касида летеше през дюните, прескачайки Секача, сякаш беше планинско поточе. Спряха само колкото да почине и пийне вода и макар Селена да ѝ се извиняваше, задето я пришпорва толкова, Касида нито веднъж не забави крачка. Като че и тя долавяше колко е важно да стигнат навреме.

Препускаха през нощта, докато пурпурната зора не пукна над дюните. Щом крепостта най-сетне изникна пред тях, в небето над нея се стелеше пушилка.

Тук-там горяха пожари и навсякъде ехтяха викове, придружени от металическия сблъсък на оръжия. Асасините още не бяха паднали, въпреки че врагът бе проникнал през стената им. Няколко тела осейваха пясъка към портите, но по тях самите нямаше следи от взлом — сякаш някой нарочно ги беше отключил.

Селена скочи от Касида преди последната дюна, оставяйки я или да поеме след нея, или сама да избере пътя си, и се прокрадна крадешком в крепостта. Спря за секунда, за да открадне меч на някакъв мъртъв войник и да го пхне в колана си. Беше евтин и зле балансиран, но с достатъчно остър връх, за да свърши работа. Зад гърба ѝ се понесе глухо трополене на копита — Касида я беше последвала. Селена обаче не посмя да откъсне очи от сцената пред себе си, изваждайки двата си дълги кинжала.

Дворът отвъд стената беше покрит с трупове — и на асасини, и на войници. Жив човек не се мяркаше, а малките рекички течаха в червено. Селена се опита да не оглежда лицата на посечените.

Навсякъде тлееха пожари, повечето изгорели до димящи пепелища. Овъглените останки ѝ подсказваха, че по всяка вероятност са били запалени, преди да попаднат в целта си. Всяка стъпка напред в двора сякаш траеше цяла вечност. Крясъците и дрънченето на оръжия идваха от други части на крепостта. Кой ли побеждаваше? Ако всички войници бяха влезли, а по земята се търкаляха толкова малко мъртви, то някой несъмнено ги беше пуснал вътре — вероятно посред нощ.

След колко ли време нощната стража беше забелязала натрапниците? Освен ако не я бяха обезвредили, преди да вдигне тревога...

С всяка следваща крачка Селена си даваше сметка, че въпросът, който трябва да си задава, е много по-страшен. „Къде е Господарят?“

Това желаше лорд Берик — главата на Господаря.

А Ансел...

Селена не искаше да довършва мисълта си. Ансел не я беше извела от крепостта заради това. Ансел не можеше да стои зад подобно нещо. Но...

Тя хукна към приемната зала на Господаря, без да се интересува от суматохата около себе си. Кръв и разруха я срещаша зад всеки ъгъл. Подминаваше вътрешни дворове, пълни с войници и асасини, които още се бореха до смърт.

Беше изкачила половината стълби към залата на Господаря, когато войник с меч в ръката ѝ връхлетя отгоре. Тя се изплъзна на удара, насочен към главата ѝ, и заби единия си дълъг кинжал надълбоко в корема му. Заради пустинната жега войниците се бяха отказали от металните си брони, а кожените доспехи не можеха да възпрат острие, изковано от адарланска стомана.

Селена отскочи встрани, войникът простена и се търкулна надолу по стълбището. Без дори да проследи тялото му с поглед, тя продължи към горния етаж... който тънеше в пълна тишина.

С насечен дъх Селена се устреми към отворените врати на приемната зала. Двеста войници бяха изпратени да унищожат крепостта — и да отвлекат вниманието на асасините. Господарят сигурно бе останал без охрана по време на атаката. Но все пак това беше Господарят. Нима Ансел очакваше да го надвие?!

Дали не беше упоила и него? Как иначе би съумяла да го обезоръжи или да го спипа неподготвен?

Селена прелетя през отворените дървени врати и едва не се препъна в проснатия между тях труп.

Микхаил лежеше по гръб с прерязано гърло и очи, вперени в облицования с плочки таван. Мъртъв. До него Илиас се мъчеше да стане, притиснал с ръка кървящия си корем. Селена преглътна смаяния си вик и Илиас вдигна глава. От устните му капеше кръв. Тя понечи да коленичи до него, но той изръмжа, сочейки към стаята пред тях.

Към баща си.

Господарят лежеше на една страна върху подиума с отворени очи и с роба, все още небелязана от кръв, но видимо упоен — парализиран от отровата на Ансел.

Момичето стоеше над него с гръб към Селена и приказваше припряно, тихо. Бръщолевеше. В едната си ръка държеше меч на баща си и от острието му капеше кръв по пода. Господарят извърна очи към Селена, сетне ги сведе към сина си. Преливаха от болка. Не заради него самия, а заради Илиас — заради кървящото му момче. Върна поглед към Селена и морскозелените му очи се впиха умолително в лицето ѝ. „Спаси сина ми.“

Ансел вдиша дълбоко и мечът ѝ се издигна във въздуха, готов да отсече главата на Господаря.

Селена имаше едва част от секундата да завърти ножа в ръцете си. После изви китка и го хвърли.

Кинжалът се блъсна в предмишницата на Ансел, точно там, където се целеше Селена. Ансел изрева и пръстите ѝ се разтвориха. Мечът на баща ѝ издрънча на земята. Лицето ѝ пребледня от смайване и тя се завъртя рязко, стиснала кървящата си рана. Щом зърна Селена, в изражението ѝ се прокрадна нещо мрачно и непоклатимо. Ансел се спусна към падналото оръжие.

Но Селена вече тичаше натам.

Ансел грабна меча си, хукна обратно към Господаря и вдигна острието над главата си, доближавайки го след това към врата му.

Селена успя да я повали, преди да е ударила. Двете се затъркаляха по земята във вихър от плат, стомана и кости. Тя изпъна краката си достатъчно нависоко, че да изрита Ансел с цялата сила, на която бе способна. Хвъркнаха в различни посоки и Селена скочи на крака в мига, в който докосна земята.

Ала Ансел вече стоеше права с меч в ръце, все още между Селена и обездвижения Господар. Кръвта от ръката ѝ капеше по пода.

Двете се погледнаха задъхани и Селена се помъчи да избистри замаяната си глава.

— Не го прави — пророни.

Ансел се изсмя гърлено.

— Мисля, че ти казах да си вървиш у дома.

Селена извади меча от колана си. Де да имаше оръжие като на Ансел, а не някакво си парче ръждясал метал! Ръцете ѝ затрепериха,

като осъзна кой стои между нея и Господаря. Не обикновен, безименен войник, не някой непознат, нито човек, когото бе изпратена да убие. А Ансел.

— Защо? — прошепна Селена.

Ансел килна глава и вдигна меча си малко по-нависоко.

— Защото лорд Берик ми обеща хиляда мъже, с които да нахлуя в Равнините, ето затова! Кражбата на конете беше публичното оправдание, от което се нуждаеше, за да нападне крепостта. А снощи трябваше само да се погрижа за стражите и да оставя портата отворена. И да нося на Берик това, разбира се. — Тя замахна с острието зад гърба си към Господаря. — Главата на Немия господар. — После премери изпитателно с поглед тялото на Селена, която се смъмри, задето продължаваше да трепери. — Остави меча, Селена.

Селена не помръдна.

— Върви по дяволите!

Ансел се изкиска.

— Била съм при дяволите. Забрави ли, че посетих ада още на дванайсет? А като вляза в Равнините с войската на Берик, ще се погрижа върховният крал Лох също да го посети. Но първо...

Тя се обърна към Господаря и Селена вдиша рязко.

— Недей — промълви отново.

Намираше се толкова далеч от нея, че можеше да го убие, преди Селена да смогне да я спре.

— Просто извърни очи, Селена — посъветва я Ансел, пристъпвайки към стареца.

— Докоснеш ли го, ще забия този меч във врата ти — изръмжа Селена.

Думите ѝ се накъсваха и тя примигна, за да изтласка избилата в очите ѝ влага.

Ансел надникна през рамо.

— Не ти вярвам.

Тя направи крачка към Господаря и вторият кинжал на Селена полетя към нея. Острието му одра бронята ѝ, оставяйки дълга резка, преди да издрънчи до подиума.

Ансел спря и се усмихна бегло на Селена.

— Пропусна.

— Не го прави.

— Защо?

Селена сложи ръка на сърцето си, здраво стиснала меча с другата.

— Защото чувството ми е познато. — Тя пристъпи към нея. — Защото знам какво да е изпитваш такава омраза, Ансел. Знам. И това не е решението. Това — извиси глас тя, махвайки към крепостта, към всички трупове из нея, воюващите войници и асасини — не е решението.

— Каза асасинът — изплю Ансел.

— Станах асасин, защото няхах друг избор. Но ти имаш избор, Ансел. Винаги си имала. Умолявам те, не го убивай.

Умолявам те, не ме принуждавай да те убия, искаше да изрече всъщност.

Ансел притвори очи. Селена уравни китката си, изпробвайки баланса на меча, опознавайки тежестта му. Щом Ансел отвори очи, там не беше останало почти нищо от момичето, към което се бе привързала през последния месец.

— Тези мъже — прошепна, вдигайки меча си още по-нависоко — унищожават всичко.

— Знам.

— Знаеш, но не предприемаш нищо по въпроса! Ти си просто куче, вързано за господаря си. — Тя скъси разстоянието помежду им, сваляйки леко меча си. Селена почти си отдъхна от облекчение, но не отпусна хватката си върху своя. Ансел дишаше напрегнато. — Защо не дойдеш с мен? — Тя заглади назад един кичур от косата на Селена. — Двете с теб сами можем да превземем Равнините. С войската на лорд Берик... — Ръката ѝ погали бузата на Селена и тя си наложи да не изтръгне от допира ѝ, от думите ѝ. — Ще те направя своя дясна ръка. Заедно ще си върнем Равнините.

— Не мога — отвърна Селена, макар и да си представяше плана на Ансел с пределна яснота, макар и да я изкушаваше...

Ансел отстъпи назад.

— Какво толкова има в Рифтхолд? Още колко време ще прекланяш глава пред онова чудовище?

— Не мога да тръгна с теб, и много добре го знаеш. Така че просто си вземи войската и напусни, Ансел.

По лицето на червенокосата пробягаха различни чувства. На болка. На отрицание. На ярост.

— Така да бъде — рече Ансел.

Атакува и Селена успя единствено да килне глава, за да избегне скрития кинжал, който излетя от ръката на момичето. Острието поряза бузата ѝ и струя кръв затопли лицето ѝ. Лицето ѝ! Точно там ли намери да я рани...

Ансел замахна с меч си толкова близо, че Селена трябваше да се преметне назад. Приземи се на крака, но Ансел беше прекалено бърза, прекалено близо и Селена едва смогна да вдигне своя меч пред себе си. Остриетата им се сблъскаха.

Селена се завъртя и отблъсна меч на Ансел от своя. В движението ѝ се таеше толкова сила, че Ансел залитна назад и Селена се възползва от момента, атакувайки отново и отново. Ансел посрещаше всеки удар и качественият ѝ меч почти не трепваше.

Подминаха неподвижния Господар и подиума му. Селена се хвърли на земята и замахна към Ансел с крак, но тя отскочи назад и ѝ се изплъзна. Селена използва тези ценни секунди, за да грабне падналия си кинжал от стъпалата към подиума.

Когато Ансел нападна отново, Селена я посрещна с кръстосаните остриета на меч и кинжала си.

Ансел се изсмя гърлено.

— Докъде искаш да стигнем? — Тя притисна оръжията на Селена. — До смърт ли ще се бием?

Селена закова крака в пода. Не беше предполагала, че Ансел е толкова силна — и толкова по-висока от нея. А бронята ѝ — как щеше да се справи с нея? Имаше пролука между мишницата и ребрата ѝ, както и една около врата ѝ...

— Ти ми кажи — отвърна Селена. Кръвта от лицето ѝ се стече надолу по гърлото ѝ. — Май всичко си измислила.

— Опитах да те предпазя. — Ансел мощно натисна кръстосаните ѝ остриета, но недостатъчно силно, че да ги отлепи едно от друго. — А ти се върна.

— Така ли ме предпазваш? Като ме упоиш и захвърлиш наред пустинята?

Чувстваше се толкова измамена и предадена, че оголи зъби насреща ѝ.

Но преди Селена да се впусне в нова атака, Ансел стрелна ръка през сключените им оръжия, забивайки юмрука си между очите ѝ.

Главата ѝ се отметна рязко назад, светът се завъртя и Селена се свлече тежко на колене. Мечът и кинжалът ѝ изтрополиха на пода.

Ансел я връхлетя само след миг — праметна окървавена ръка през гърдите ѝ, а с другата притисна острието на меча си до здравата ѝ буза.

— Дай ми една причина да не те убия на момента — прошепна в ухото ѝ, изригвайки меча ѝ настрана. Падналият ѝ кинжал беше наблизко, но не съумяваше да го достигне.

Селена се загърчи в хватката ѝ, мъчейки се да откъсне острието ѝ от лицето си.

— Ох, възможно ли е да си толкова суетна? — възмути се Ансел и Селена изтръпна, когато студеното острие се долепи до кожата ѝ. — Боиш се да не обезобрази лицето ти? — Ансел плъзна меча надолу и върхът му се впи в гърлото ѝ. — А врата си даваш ли?

— Престани.

— Не исках да се разделяме така. Не исках да участваш във всичко това.

Селена ѝ вярваше. Ако Ансел желаше смъртта ѝ, отдавна щеше да я е убила. Ако искаше да отсече главата на Господаря, и това вече щеше да е сторено. А и цялото това блуждаене между садистична омраза, ярост, угризение...

— Ти си побъркана — заключи Селена.

Ансел изсумтя.

— Кой уби Микхаил? — попита Селена, само и само да я заприказва пак, да насочи вниманието ѝ към нея самата.

Защото кинжалът ѝ лежеше едва на няколко стъпки...

— Аз — призна си Ансел. Този път гласът ѝ не прозвуча толкова свиреп. С притиснат към гърдите ѝ гръб, Селена не можеше да зърне лицето ѝ, но можеше да се закълне, че долови разкаяние в думите ѝ. — Исках да съм сигурна, че аз ще уведомя Господаря за щурма; старият глупак дори не подуши водата, която изпи, преди да тръгне към портата. Микхаил обаче се досети какво правя и влетя в залата, макар и късно, за да вземе каната от ръката на Господаря. А Илиас просто... се изпречи на пътя ми.

Селена надникна към Илиас, който лежеше на пода, но още дишаше. Господарят наблюдаваше сина си с изцъклен, умоляващ поглед. Ако някой скоро не спре кървенето на Илиас, той щеше да умре. Пръстите на Господаря потрепваха леко и сякаш правеха някакво движение, свити в кокалчетата.

— Още колко уби? — поинтересува се Селена, за да отклони вниманието на Ансел, докато Господарят повтаряше бавния си, странен жест.

— Само тях. И трима нощни стражи. Другите завещах на войниците.

Единият пръст на Господаря се извиваше и като че се мъчеше да пълзи... като змия.

Един удар — само толкова ѝ стигаше. Също като отровна змия.

Ансел беше бърза. Селена просто трябваше да е по-бърза.

— Знаеш ли какво, Ансел? — поде Селена, докато преговаряше движенията, които трябваше да изпълни за няколко секунди; докато си представяше как ще се съкратят мускулите ѝ и се молеше да не загуби решимост, фокус.

Ансел притисна острието си към гърлото на Селена.

— Какво, Селена?

— Искаш ли да знаеш на какво ме научи Господарят за всичките ми уроци с него?

Долови как Ансел се напъга до гърба ѝ, как въпросът я отдалечава от настоящия момент. А тя точно това и чакаше.

— На ето това.

Селена се извъртя и я блъсна с рамо. Костите ѝ се врязаха болезнено в бронята на Ансел, а мечът се вдълба още повече във врата ѝ, но Ансел загуби равновесие и залитна назад. Селена удари пръстите ѝ толкова силно, че те изпуснаха меча право в отворената ѝ ръка.

За част от секундата, досуц като змия, завъртаща се светкавично към опашката си, Селена прикова Ансел по очи към земята и притисна меча на баща ѝ към собственото ѝ гърло.

Селена не беше осъзнала колко тиха е залата, докато не се озова на пода с едно коляно върху Ансел. От мястото, където върхът на меча се впиваше в смуглата шия на Ансел, потече кръв, по-тъмночервена от косата ѝ.

— Не го прави — прошепна ѝ Ансел с онзи така познат глас, момичешки и безгрижен.

Още от самото начало ли играеше роля?

Селена натисна по-силно и Ансел вдиша през зъби, затваряйки очи.

Селена хвана дръжката на меча още по-плътно, укроти дишането си и опита да влее стомана във вените си. Ансел трябваше да умре; заслужаваше го заради онова, което беше сторила. И не само заради всички мъртви асасини, но и заради войниците, пожертвали живота си в името на користните ѝ цели. И заради самата Селена, защото, даже коленичила над нея с меч в ръка, усещаше как сърцето ѝ се къса. Дори да не понижеше врата ѝ, пак щеше да я загуби. Вече я беше загубила.

Може би светът беше загубил Ансел още преди години.

Селена попита с потръпващи устни:

— Всичко ли беше фалш?

Ансел отвори едното си око, взирайки се в далечната стена.

— В някои моменти не. Когато те отпратих оттук например.

Селена сдържа вопъла, надигнал се в гърлото ѝ, и пое дълбока, успокоителна глътка въздух. После бавно отлепи меча от врата на Ансел — само със сантиметър.

Момичето понечи да стане, но Селена отново притисна стоманата към кожата ѝ и тя застина. Откъм двора долетяха победоносни — и тревожни — викове, изтръгнати от гърла, прегракнали заради дълго мълчание. Асасините бяха възтържествували. Колко време им трябваше да стигнат дотук? Видеха ли Ансел, онова, което бе направила... щяха да я убият.

— Имаш пет минути да си обереш крушите от крепостта — процеди тихо Селена. — Защото след двацет ще се кача на парапета и ще стрелям по теб. И те съветвам дотогава да си излязла от обсега ми, тъй като в противен случай стрелата ми ще те пониже през врата.

Селена надигна меча си. Ансел се изправи бавно, но не побягна. На Селена ѝ отне секунда да осъзнае, че очаква меча на баща си.

Тя сведе поглед към ефеса с вълча глава и окъпаната в кръв стомана. Единствената връзка на Ансел с баща ѝ, със семейството ѝ, каквато и умопомрачена искрица надежда да гореше в сърцето ѝ.

Селена обърна меча и ѝ го подаде с дръжката напред. Момичето го пое с изцъклени, влажни очи. Отвори уста да каже нещо, но Селена

я прекъсна:

— Върви си у дома, Ансел.

Лицето на Ансел пребледня. Пое меча от Селена и го пъкна в ножницата на хълбока си. Погледна я само веднъж, преди да се втурне, прескачайки трупа на Микхаил, сякаш не беше нищо повече от купчина отломки.

Сетне изчезна.

Селена се спусна към Илиас, който простена, като го обърна по гръб. Раната в корема му продължаваше да кърви. Тя откъсна няколко ивици плат от туниката си, вече подгизнала от кръв, и го овърза здраво, крещейки за помощ.

Чу се шумоленето на дрехи по камък и щом надникна през рамо, Селена видя, че Господарят се влачи по корем към сина си. Явно паралитичният ефект на отровата се разсейваше.

Петима окървавени асасини влетяха откъм стълбището и впериха изцъклени очи в Микхаил и Илиас. Селена остави Илиас на техните грижи и се спусна към Господаря.

— Не мърдайте — нареди му и изтръпна, когато от лицето ѝ капна кръв върху бялата му роба. — Може да се нараните. — Огледа подиума за отровата и скочи към падналия бронзов бокал. Веднага щом подуши виното, установи, че е било подправено с достатъчно глориела, за да го обездвижи, но не и да го убие. Явно Ансел бе искала да е напълно безпомощен, преди да отнеме живота му; да знае, че именно тя го е предала. Да е в съзнание, докато замахва да отсече главата му. Но как не го беше усетил, преди да отпие? Може би не беше толкова смирен, колкото изглеждаше; може би беше достатъчно самонадеян, че да повярва в пълната безопасност на крепостта. — Скоро действието ѝ ще отшуми. — Увери го Селена.

Въпреки това накара един от асасините да донесе противоотрова, за да ускори процеса.

После седна до Господаря, стиснала с ръка кървящия си врат. Асасините в другия край на стаята отнесоха Илиас, спирайки само колкото да успокоят Господаря, че синът му ще оцелее.

Селена едва не простена от облекчение, но изпъна гръб, когато суха, мазолеста ръка хвана нейната и я стисна немощно. Тя сведе поглед към лицето на Господаря, чиито очи се плъзнаха към отворената врата. Напомняше ѝ за обещанието, което беше дала преди малко. Ансел имаше двамайсет минути да се измъкне от обсега на стрелите ѝ.

И времето изтичаше.

* * *

Ансел вече беше тъмно петънце в далечината и Хисли препускаше, сякаш я гонеха демони. Устремила се беше на северозапад през дюните към Пеещите пясъци, към тесния проход в дивата джунгла, разделяща Пустинната земя от останалата част от континента, а сетне към откритата шир на Западната пустош отвъд тях. Към Брайърклиф.

Качвайки се на крепостната стена, Селена извади стрела от колчана си и я зареди в лъка си.

Тетивата простена, когато я издърпа назад, и още по-назад, напрягайки ръка до краен предел.

После се прицели в мъничката фигура, яхнала тъмния кон.

Сред тишината на крепостта тетивата издрънча като скръбна арфа.

Стрелата полетя, въртейки се безмилостно във въздуха. Под нея дюните прехвърчаха като размито червено море. Остър къс крилат мрак, облечен в стомана. Бърза, кървава смърт.

Хисли метна опашка на една страна, когато стрелата се заби в пясъка на сантиметри от задните ѝ копита.

Ансел обаче не посмя да надникне през рамо. Продължи да язди, без да спре нито за миг.

Селена свали лъка си и погледа как Ансел се загубва отвъд хоризонта. Една стрела, това ѝ беше обещава.

Но ѝ беше дала двацет минути да излезе от обсега ѝ.

А стреля след двацет и една.

* * *

На сутринта Господарят извика Селена в покоите си. Бяха преживели дълга нощ, но Илиас се възстановяваше, тъй като острието бе пропуснало на косъм да прониже някой от органите му. Всичките войници на лорд Берик бяха мъртви и в момента ги превозваха обратно

към Ксандрия като предупреждение, че трябва да търси друг начин да си осигури благоволенieto на краля на Адарлан. Двайсет асасини бяха дали живота си в битката и сега над крепостта тегнеше дълбока, траурна тишина.

Селена седеше на един изящно резбован дървен стол и наблюдаваше Господаря, който рееше поглед в небето отвъд прозореца. Едва не падна от седалката, когато старецът проговори.

— Радвам се, че не уби Ансел. — Гласът му беше сипкав и пропит с насечения, но някак плавен акцент на непознат ѝ език. — От дълго време се чудех кога ще избере пътя към съдбата си.

— Знаели сте...

Господарят извърна очи от прозореца.

— Знам от години. Няколко месеца след пристигането ѝ потърсих някои отговори от Равнините. Още не беше получила нито едно писмо от родителите си и се тревожех, че може да им се е случило нещо. — Той седна на стола срещу този на Селена. — Пратеникът ми се върна няколко месеца по-късно с новината, че Брайърклиф вече не съществувал. Върховният крал убил лорда и голямата му дъщеря, а малката — Ансел — липсвала.

— Но защо не я... попитахте лично?

Селена докосна тясната зарастваща рана върху лявата си буза. Ако се погрижеше за нея, нямаше да ѝ остане белег. А ако останеше... Е, тогава сигурно щеше да издири Ансел, за да ѝ върне услугата.

— Защото се надявах един ден да ми се довери достатъчно, за да ми сподели. Трябваше да ѝ дам този шанс, колкото и да беше рисковано. Надявах се да приеме болката си, да я преглътне. — Той се усмихна горестно. — Примириш ли се с болката, можеш да надживееш всичко. Някои хора дори я приемат с отворени обятия в живота си, научават се да я обичат. Някои я понасят, като я дават в тъга или си налагат да я забравят. Трети пък я превръщат в гняв. Но Ансел позволи на болката си да се измени в омраза и ѝ се отдаде толкова всецяло, че стана коренно различен човек... човек, какъвто едва ли някога е искала да зърне в огледалото.

Селена попиваше думите му и ги скътваше за размисъл в подходящия момент.

— Ще разкажете ли на всички за постъпката ѝ?

— Не. Ще им спестя гнева. Много хора я имаха за своя приятелка. И една част от мен вярва, че на момента наистина им е била такава.

Селена сведе поглед към земята, чудейки се какво да прави с болката в гърдите си. Дали ако я превърнеше в гняв, както Господарят предричаше, щеше да успее да се примири с нея?

— Едно ще ти кажа, Селена — програчи той. — Вярвам, че ти беше най-близкото нещо до истинска приятелка, което Ансел някога си е позволявала да има. И мисля, че те е отпратила от крепостта, защото в действителност я е било грижа за теб.

Селена ненавиждаше устата си, задето трепереше така.

— Това не облекчава болката.

— Не съм и очаквал. Но мисля, че ще оставиш траен отпечатък върху сърцето на Ансел. Ти пощади живота ѝ и ѝ върна меча на баща ѝ. Няма да забрави жеста ти скоро. А може би някой ден, като намери начин да си върне земите, ще си спомни за асасина от Севера, за милосърдието ти, и ще се постарее да сее по-малко трупове след себе си.

Той отиде до един фино резбован сандък, сякаш ѝ даваше време да дойде на себе си, и извади някакво писмо от него. Докато се върне, Селена успя да избистри погледа си.

— Предай това на господаря си с гордо вдигната глава.

Тя взе писмото. Одобрение — онова, към което се бе стремил през целия изминал месец. Струваше ѝ се незначително на фона на всичко случило се.

— Защо ми проговорихте? Мислех, че клетвата ви за мълчание е доживотна.

Той сви рамене.

— Май светът така е решил, но ако не ме лъже паметта, никога не съм полагал тържествен обет за мълчание. Просто през повечето време избирам да мълча и толкова съм свикнал, че често забравям способността си да говоря. Но думите са необходимост, когато са нужни обяснения, непосилни за езика на тялото.

Тя кимна, опитвайки се да прикрие изненадата си. След малко Господарят добави:

— Ако някога решиш да напуснеш Севера, винаги си добре дошла тук. Уверявам те, че зимните месеци са много по-търпими от

летните. И вярвам, че синът ми доста би се радвал. — Той се изкиска и Селена се изчерви. Господарят взе ръката ѝ. — Като си тръгнеш утре, няколко от хората ми ще те придружат.

— Защо?

— Защото някой трябва да кара фургона до Ксандрия. Знам, че си обвързана с договор към господаря си; че още му дължиш голяма сума пари и трябва да откупиш независимостта си. Кара те да му върнеш цяло състояние, което той самият те е принудил да поискаш назаем от него. — Той стисна ръката ѝ и отиде при един от трите сандъци, наредени до стената. — Това е отплата, задето спаси живота ми... и пощади нейния.

Господарят отвори капака на единия сандък, после и на другия, и на третия.

Слънчевите лъчи проблеснаха по златото в тях и из стаята се пръснаха отблясъци като по водна шир под безоблачно небе. Цялото това злато... и парчето паякова коприна, подарък от търговеца... Не можеше да мисли за всички врати, които ѝ отваряше подобно богатство. Не точно сега.

— Като дадеш на господаря си писмото, предай му и това. И му кажи, че в Червената пустиня не бием учениците си.

По лицето на Селена бавно се разля усмивка и очите ѝ запариха от сълзи.

— Май ще успея да изпълня заръката ви.

Тя отправи поглед към отворения прозорец, към света отвъд него. За пръв път от дълго време насам чу песента на северния вятър, зоващ я към дома. И не се боеше да го последва.

АСАСИНЪТ И ПОДЗЕМНИЯТ СВЯТ

В просторния вестибюл на Асасинската крепост цареше тишина, когато Селена Сардотиен прекоси мраморния под, стиснала писмо в пръстите си. На огромните дъбови порти я посрещна само икономката, която взе подгизналото ѝ от дъжда наметало, а като видя дяволитата усмивка по лицето ѝ, сметна за най-разумно да си замълчи.

Вратите към кабинета на Аробин Хамел се намираха в другия край на вестибюла и в момента бяха затворени. Но Селена знаеше, че е там. Уесли, прислужникът му, стоеше на пост отпред и тъмните му очи останаха неразгадаеми, докато крачеше към него. Макар и Уесли да не беше асасин, Селена не се съмняваше, че е смъртоносно похватен с меч и кинжалите, закачени по исполинското му тяло.

Освен това не се съмняваше, че Аробин е пратил свои шпиони до всяка порта на града. В мига, в който бе стъпила в Рифтхолд, го бяха уведомили, че се е завърнала. Мръсните ѝ ботуши оставяха кални дири по пътя към кабинета му — към Уесли.

Минали бяха три месеца от нощта, в която Аробин я преби до несвяст — наказание, задето бе осуетила сделката му с пиратския лорд капитан Ролф за продажбата на роби. Три месеца, откакто Кралят на асасините я беше изпратил в Червената пустиня, за да се учи на подчинение и дисциплина и да спечели одобрението на Немия господар на Тихите асасини.

Писмото в ръката ѝ беше доказателство за успеха ѝ. Доказателство, че Аробин беше съумял да я пречупи онази нощ.

Селена нямаше търпение да зърне изражението му, като му връчеше писмото.

И най-вече като му съобщеше за трите сандъка със злато, които носеше със себе си и в момента качваха в стаята ѝ. С няколко думи щеше да му обясни, че дългът ѝ към него е изплатен; че възнамерява да се изнесе от крепостта и да заживее в новото си жилище... че вече е свободна.

Когато достигна другия край на вестибюла, Уесли пристъпи пред вратите на кабинета. Изглеждаше на възрастта на Аробин, а фините

белези по лицето и ръцете му подсказваха, че животът му като лакей на Краля на асасините не е бил лесен. Селена подозираше, че под тъмните му дрехи се крият още белези — дори по-жестоки.

— Зает е — обяви Уесли, отпуснал ръце от двете страни на тялото си в готовност да грабне оръжията си при нужда.

Селена може и да беше протеже на Аробин, но Уесли открай време се мъчеше да ѝ покаже, че ако се превърнеше в заплаха за господаря му, щеше да ѝ види сметката без капка колебание. Нямаше потребност да го наблюдава в действие, за да се увери, че би бил интересен опонент. Навярно затова и тренираше сам — и пазеше в тайна личната си история. Колкото по-малко знаеше за Уесли, толкова по-голямо преимущество щеше да има той над нея, ако някога се стигнеше до битка помежду им. Умно — и донякъде ласкателно.

— И аз се радвам да те видя, Уесли — усмихна му се широко Селена.

Той се напрегна, но не я спря, когато мина покрай него и отвори със замах вратите на кабинета.

Кралят на асасините седеше зад изящното си бюро, ровейки из купчините листове пред себе си. Без да го поздрави даже, Селена отиде право при бюрото и метна писмото върху лъскавата му дървена повърхност.

Отвори уста и думите едва не изригнаха от нея. Аробин обаче просто вдигна пръст с бледа усмивка и продължи да работи по документите си. Уесли затвори вратите зад нея.

Селена замръзна на място. Аробин обърна листа в ръцете си, плъзвайки бърз поглед по текста върху него, и махна небрежно с ръка. „Седни!“

Без да отделя очи от документа, който четеше, Аробин взе писменото одобрение от Немия господар и го постави върху близката купчина с листове. Селена примигна насреща му. Веднъж. Два пъти. Той не вдигна поглед към нея. Просто продължи да чете. Посланието му ѝ стана повече от ясно: трябваше да изчака, докато той е готов да я изслуша. А дотогава дори да крещеше, докато дробовете ѝ се пръснеха, нямаше да отчете присъствието ѝ.

Ето защо Селена седна.

По прозорците на кабинета барабанеше дъжд. Минаха секунди, десет минути, а плановете ѝ за драматична реч с театрални жестове

отстъпиха място на мълчанието. Аробин прочете още три документа, преди да се пресегне за писмото от Немия господар.

А докато той го четеше, Селена не можеше да прогони от главата си спомена за последния път, когато бе седяла в същия този стол.

Сведе поглед към разкошния червен килим под краката си. Някой се беше справил блестящо с почитването. Колко ли от кръвта беше нейна и колко на Сам Кортланд, съперника ѝ и съучастник в осуетяването на сделката за търговия с роби? Още не знаеше какво му е причинил Аробин онази нощ. Не забеляза Сам във вестибюла. Но същото важеше и за останалите асасини, живеещи в крепостта. Така че вероятно Сам си имаше работа. Надяваше се да си има работа, защото това би значело, че е жив.

Аробин най-сетне вдигна поглед към нея, захвърляйки писмото на Немия господар на една страна, сякаш беше най-обикновено парче хартия. Селена остана с изправен гръб и вирната брадичка, докато сребристите очи на Аробин обхождаха изпитателно тялото ѝ. Задържаха се най-много върху тънкия розов белег от едната страна на шията ѝ, едва на сантиметри от челюстта и ухото ѝ.

— Е — обади се накрая, — очаквах да се върнеш с повече тен.

Тя почти се изсмя, но успя да задържи лицето си безизразно.

— Ходех облечена от глава до пети, за да се крия от слънцето — обясни.

Думите ѝ прозвучаха по-тихо — по-слабо, — отколкото ѝ се искаше. Първите ѝ думи към него, откакто я беше пребил като куче. Не я удовлетворяваха.

— Аха — отвърна той, въртейки златния пръстен на единия си показалец с дългите, елегантни пръсти на другата си ръка.

Тя вдиша през носа и си спомни всичко, което бе изгаряла от желание да му каже през последните месеци и по време на обратния път към Рифтхолд. Само броени изречения, и всичко приключваше. Повече от осем години в негова служба, завършени с низ от думи и планина от злато.

Тя свика сили да започне, но Аробин заговори пръв.

— Съжалявам — рече той.

Думите пак се изпариха от устните ѝ.

Той впери поглед в нея и спря да върти пръстена си.

— Ако можех да залича онази нощ, Селена, щях.

Приведе се над бюрото си със стиснати юмруци. Последния път, когато бе съзряла тези ръце, бяха изцапани с нейната кръв.

— Съжалявам — повтори Аробин.

Беше с почти двацет години по-възрастен от нея, но макар изчервената му коса да се виждаха сребристи кичури, лицето му младееше. Изтънчени, изсечени черти, ослепително бистри сиви очи... Може и да не се нареждаше сред най-големите красавци, които някога бе срещала, но определено го смяташе за обаятелен.

— Всеки ден — продължи той, — всеки божи ден, откакто си тръгна, ходя в храма на Кива да се моля за прошка.

Сигурно във всеки друг случай би изсумтяла при мисълта Кралят на асасините да коленичи пред статуята на бога на изкуплението, но думите му прозвучаха толкова искрено. Дали бе възможно наистина да се разкайва за постъпката си?

— Не биваше да си изпускам нервите. Не биваше да те изпращам в пустинята.

— Тогава защо не ме върна?

Въпросът изхвърча от устата ѝ, преди да смогне да смекчи острата нотка в гласа си.

Аробин присви леко очи, по-отявлен израз на смущение не би си позволил, знаеше Селена.

— Като се има предвид колко време би отнело на пратениците ми да те проследят, вероятно вече щеше да си тръгнала на обратно.

Тя стисна челюсти. Пробваше да се измъкне лесно.

Аробин прочете гнева в очите ѝ — и недоверието.

— Позволи ми да изкупя вината си към теб.

Той стана от кожения си стол и заобиколи бюрото. Дългите му крака и многогодишният му опит в подобни ситуации правеха движенията му някак естествено елегантни. Той взе една кутия от ръба на масата и падна на коляно пред нея, изравнявайки лицето си с нейното. Беше забравила колко е висок.

Поднесе ѝ дара си. Кутията сама по себе си беше произведение на изкуството, инкрустирано със седеф, но Селена се постара да запази равнодушен вид дори като отвори капака ѝ.

Брошката от смарагд и злато засия под сивкавата следобедна светлина. Беше великолепна творба на майстор занаятчия и Селена мигновено си представи с кои от роклите и туниките ѝ би си паснала

най-добре. Избрал бе точно такава, защото и той познаваше гардероба и вкуса ѝ. И самата нея. От всички хора на света единствено Аробин знаеше пълната истина.

— За теб е — обяви той. — Първият ми подарък от многото предстоящи. — Селена следеше внимателно всяко от движенията му и се напрегна, когато протегна ласкаво ръка към лицето ѝ и плъзна нежно пръст от слепоочието ѝ надолу по извивката на скулата ѝ. — Съжалявам. — Прошепна пак и тя вдигна очи към неговите.

Баща, брат, любовник — никога не се беше провъзгласявал за което и да е от трите. Най-вече последното, макар че, ако Селена беше момиче от друг сой и Аробин я беше възпитал другояче, вероятно щеше да се стигне и дотам. Обичаше я като своя роднина и въпреки това постоянно я излагаше на опасности. Грижеше се за нея, образоваше я, а бе поругал невинността ѝ още първия път, когато я накара да отнеме човешки живот. Дал ѝ беше всичко и в същото време ѝ го бе отнел. Както не можеше да преброи звездите в небето, така не можеше и да определи чувствата си към Краля на асасините.

Селена извърна лице и Аробин се изправи. Облегна се на ръба на бюрото и ѝ се усмихна едва доловимо.

— Имам и друг подарък за теб.

Толкова месеци си беше мечтала да го напусне, да изплати дълговете си към него... Защо не беше способна просто да отвори уста и да му каже?

— Бензо Доневал идва в Рифтхолд — обяви Аробин.

Селена килна глава. Беше чувала за Доневал — безкрайно влиятелен предприемач от Мелисанде, далечния югозапад, и едно от най-новите завоевания на Адарлан.

— Защо? — попита някак тихо и премерено тя.

Очите на Аробин просветнаха.

— Участва в големия кортеж, който Лигфер Бардингейл е повела към столицата. Лигфер е близка приятелка с бившата кралица на Мелисанде, която я помолила да лобира за нея пред краля на Адарлан.

Мелисанде оставаше едно от малкото кралства, чието знатно семейство не беше екзекутирано. Вместо това се бяха отказали от короните си, заклевайки се във вярност на краля на Адарлан и легионите му. Селена не можеше да реши кое е по-лошо: да загубиш главата си или да я преклониш пред краля на Адарлан.

— Доколкото знам — продължи Аробин, — целта на кортежа е да демонстрира преимуществата на Мелисанде като култура, търговски стоки, богатства. И така да убеди краля да им предостави разрешението и ресурсите, необходими за изграждането на път. Като се има предвид, че бившата кралица на Мелисанде към момента е просто фигурант, да ти призная, доста съм впечатлен от амбицията ѝ. И нахалството ѝ.

Селена прехапа устна и си представи картата на континента им.

— Път, свързващ Мелисанде с Фенхароу и Адарлан?

От години местоположението на Мелисанде затрудняваше търговията с далечното кралство. Тъй като граничеха с почти непроходими планини и Оуквалдския лес, търгуваха главно чрез пристанищата си. Изграждането на път можеше да промени всичко това. Да направи Мелисанде безкрайно богато и влиятелно кралство.

Аробин кимна.

— Кортежът ще остане в Рифтхолд една седмица и за това време са планирани приеми и търговски изложения, включително тридневните тържества в чест на Жътварската луна. Вероятно, ако жителите на Рифтхолд се влюбят в стоките им, кралят ще приеме молбата им на сериозно.

— И какво общо има Доневал с този път?

Аробин сви рамене.

— Идва в Рифтхолд да води бизнес преговори. И може би да подлива вода на бившата си съпруга Лигфер, както и да извърши една много специална мисия, заради която Лигфер е решила да го ликвидира.

Селена вирна вежди. За какъв „подарък“ говореше тогава Аробин?

— Доневал пътува с изключително важни документи — процеди той толкова тихо, че дъждът, брулесч прозорците, едва не заглуши думите му. — Твоята работа ще е не само да го ликвидираш, но и да се сдобиеш с въпросните документи.

— За какви документи става дума?

Сребристите му очи се озариха.

— Доневал цели да започне търговия с роби с някого от Рифтхолд. Ако кралят одобри изграждането на пътя, той държи да е първият мелисандец, облагодетелствал се от вноса и износа на роби.

Доколкото ми е ясно, документите съдържат доказателство, че влиятелни поданици на Мелисанде, пребиваващи в Адарлан, се противопоставят на търговията с роби. А като се има предвид до какви крайности стига кралят на Адарлан, за да накаже противниците на доктрините си... Е, да речем, че информацията за самоличността на опонентите му по отношение на бизнеса с роби — особено след като вече предприемат мерки за освобождаването им от неговите лапи — би била изключително ценна за краля. Доневал и новият му бизнес партньор в Рифтхолд възнамеряват да използват списъка за шантаж спрямо въпросните хора; да ги принудят да спрат съпротивата си и да инвестират в полагането на основите на търговията с роби в Мелисанде. Ако откажат, Лигфер смята, че бившият ѝ съпруг ще предостави на краля списъка с имена.

Селена преглътна сухо. Това предложение за мир ли беше? Знак, че Аробин е променил мнението си относно търговията с роби и ѝ е простил за случката в Залива на Черепа?

Но пък отново да се оплита в подобно нещо...

— Какво печели Бардингейл от всичко това? — поде предпазливо. — Защо ни наема да го убием?

— Защото Лигфер не вярва в робовладелството и желае да защити хората от онзи списък. Хора, готови да предприемат нужните стъпки, за да смекчат удара от търговията с роби върху Мелисанде. И дори да освободят вече пленените роби.

Аробин говореше, сякаш познаваше Бардингейл лично, сякаш бяха повече от бизнес партньори.

— А знае ли се кой е съучастникът на Доневал в Рифтхолд?

Трябваше да погледне въпроса от всички страни, преди да приеме мисията, да го премисли старателно.

— Лигфер не знае; източниците ѝ засега не успяват да засекат име в шифрованата кореспонденция на Доневал с партньора му. Осведомили са я само, че Доневал ще му предаде документите след шест дни в жилището, което е наел за престоя си тук. Още не е сигурна какви документи ще му поднесе партньорът му, но може да се обзаложи, че е списък с адарланските опоненти на търговията с роби. Според Лигфер Доневал ще си осигури изолирана стая в жилището, където да извършат размяната на спокойствие — кабинет или нещо подобно. Познава го достатъчно добре, за да е убедена.

Селена започна да проумява накъде клонят нещата. Доневал ѝ беше поднесен почти на тепсия. За нея оставаше просто да открие кога ще се състои срещата, да се запознае с охраната му и да намери начин да се справи с нея.

— Значи... от мен се очаква не само да убия Доневал, но и да изчакам да изпълни размяната, за да взема неговите документи, плюс онези, които ще донесе партньорът му? — Аробин се подсмихна леко. — Ами партньорът му? И него ли трябва да ликвидирам?

Усмивката на Аробин се изпъна в тънка линия.

— Тъй като още не знаем с кого е сключил сделка, в мисията ти официално не влиза и неговото убийство. Но ми беше дадено да разбера, че Лигфер и сътрудниците ѝ искат и него мъртъв. Може да те възнаградят допълнително.

Тя огледа смарагдовата брошка в скута си.

— И какво ще е заплащането?

— Изключително добро. — Селена чу усмивката в гласа му, но задържа вниманието си върху прекрасното зелено бижу. — И аз няма да претендирам за дял от него. Цялото е за теб.

Това я провокира да вдигне глава. И тогава зърна умолителната искрица в очите му. Може би наистина съжаляваше за постъпката си. И вероятно беше избрал тази мисия специално за нея, за да ѝ докаже по свой собствен начин, че разбираше защо е освободила онези роби в Залива на Черепя.

— Предполагам, че Доневал е под сериозна охрана?

— Много сериозна — потвърди Аробин и изрови някакво писмо от бюрото зад себе си. — Възнамерява да сключи сделката след празненствата, за да може да си тръгне към дома още на следващия ден.

Селена впери поглед в тавана, като че щеше да надникне през дървените греди право в собствената си стая на горния етаж, където в момента се намираха сандъците ѝ със злато. Нямаше потребност от повече пари, но ако изплатеше дълга си към Аробин, джобовете ѝ бързо щяха да се изпразнят. Пък и тази мисия не изискваше от нея единствено да убива, а и да помогне на хора, изпаднали в беда. Колко ли човешки животи щяха да погинат, ако не ликвидираше Доневал и партньора му и не заграбеше списъците им?

Аробин я доближи отново и тя стана от стола си. Той отмести с милувка косата от лицето ѝ.

— Липсваше ми — пророни.

Сетне разтвори обятията си за нея, без да опита да я прегърне. Тя огледа лицето му. Немият господар ѝ беше казал, че хората се справяли с болката си по различни начини — някои предпочитаха да я удавят, други я обикваха, а трети ѝ позволяваха да се превърне в гняв. Макар и да не съжаляваше, задето бе освободила онези двеста роби от Залива на Черепа, с постъпката си бе предала Аробин. Може би посегателството му над нея беше неговият начин да се справи с болката от предателството ѝ.

И въпреки че на света не съществуваше оправдание за онова, което ѝ беше причинил, само него си имаше. Общата им история, тъмна, скверна и пропита с тайни, не беше изкована единствено от злато. И ако го изоставеше, ако изплатеше дълговете си към него още сега и повече никога не се върнеше...

Тя отстъпи назад и Аробин отпусна небрежно ръце, наглед незасегнат от отказа ѝ.

— Ще си помисля за Доневал.

Не лъжеше. Винаги си даваше време да прецени мисиите си и Аробин неизменно ѝ осигуряваше тази възможност.

— Съжалявам — каза той за пореден път.

Селена го изгледа продължително и после си тръгна.

* * *

Умората я връхлетя в мига, в който заизкачва излъсканите мраморни стъпала на внушителното стълбище. Цял месец тежък път... след цял месец безпощадни тренировки и жесток удар в сърцето. Винаги когато видеше белега на врата си или го докоснеше, или усетеше допира на дрехите си по него, през тялото ѝ плъзваше болезнена тръпка, подбудена от спомена за предателството, от което бе резултат. В началото вярваше, че Ансел ѝ е истинска приятелка — приятелка до живот, приятелка по душа. Ала жаждата ѝ за мъст се оказа по-голяма от всичко друго. При все това, където и да се

намираше тя сега, Селена се надяваше най-сетне да се е изправила лице в лице с демоните си.

Минавайки покрай нея, един слуга ѝ се поклони с извърнат поглед. Всички в крепостта знаеха коя е и бяха готови да жертват себе си, за да запазят самоличността ѝ в тайна. Не че в това имаше някакъв смисъл, при положение че всички Тихи асасини вече можеха да я разпознаят.

Селена въздъхна през стегнато гърло и прокара ръка през косата си. Преди да влезе в града тази сутрин, беше спряла в една странноприемница извън Рифтхолд, за да се изкъпе, да изпере мръсните си дрехи и да се гримира. Не желаше да отива в Асасинската крепост с вид на канален плъх. Въпреки това още се чувстваше мръсна.

Подминавайки една от гостните на горния етаж, дочу свирене на пиано и смях. Щом Аробин си имаше гости, защо го завари в кабинета му? Явно имаше много работа.

Селена стисна зъби. Целият този фарс... Беше я карал да чака за нищо.

Тя сви ръце в юмруци и тъкмо щеше да се върне с тежки стъпки до кабинета му на долния етаж, за да му заяви, че го напуска и че вече не я притежава, когато някой изникна в елегантно обзаведения коридор.

Селена замръзна, вперила поглед в Сам Кортланд.

Той се взираше в нея с изцъклени кафяви очи и сковано тяло. Сам затвори вратата на тоалетната така, сякаш му костваше доста усилия, и закрачи към нея, минавайки покрай дългите завеси от тюркоазено кадифе, покрай картините в рамки по стените. И докато всяка негова стъпка го водеше по-близо и по-близо до нея, тя се закова на място, попивайки с очи всеки сантиметър от тялото му, преди да спре на няколко крачки от нея.

Не му липсваха крайници, не куцаше, не изглеждаше изтерзан. Кестенявата му коса беше избуяла малко, но му отиваше. И имаше слънчев загар — прекрасен слънчев загар, като че цяло лято се беше припичал. Изобщо ли не го беше наказал Аробин?

— Върнала си се — пророни Сам, сякаш не можеше да повярва, че стои пред него.

Тя вдигна брадичка и пъкна ръце в джобовете си.

— Очевидно.

Сам килна леко глава.

— Как беше в пустинята?

Не забелязваше и драскотина по него. Разбира се, и нейното лице вече беше заздравяло, но...

— Горещо — отвърна.

Той се засмя беззвучно.

Не че се ядосваше, задето го намираше невредим. Всъщност едва не повърна от облекчение. Просто не беше очаквала да се почувства толкова... странно. А и след събитията с Ансел, можеше ли истински да му има доверие?!

Откъм гостната, само няколко врати по-надолу, се разнесе пронизителен женски кикот. Нима бе възможно да има толкова много въпроси, а да не знае какво да каже?

Очите на Сам се плъзнаха към шията ѝ, където за миг се застопориха в една точка... върху тънкия ѝ нов белег.

— Какво ти се е случило?

— Опряха меч до гърлото ми.

Очите му притъмняха, но точно сега не ѝ се разказваше онази дълга, тъжна история. Не ѝ се говореше за Ансел и определено не ѝ се подхващаше темата за онази нощ с Аробин, след като се бяха върнали от Залива на Черепа.

— Ранена ли си? — попита тихо Сам и направи още крачка напред.

Отне ѝ секунда да осъзнае, че навярно си беше представил много, много по-лош сценарий от реалния, чувайки за меча, опрян в гърлото ѝ.

— Не — увери го тя. — Не беше каквото си мислиш.

— А какво тогава?

Вече я оглеждаше по-внимателно; взираше се в почти невидимата бяла линия по едната ѝ буза — друг спомен от Ансел, в ръцете ѝ, във всичко. Стройното му, мускулесто тяло се напрегна. Гърдите му се бяха разширили.

— Такова, дете не ти влиза в работата — сопна му се тя.

— Каж ми какво е станало? — процеди Сам.

Тя му отговори с една от онези превзети усмивчици, които знаеше, че ненавижда. Отношенията им се бяха подобрили след

събитията в Залива на Черепа, но все пак толкова години се беше отнасяла зле с него, че недоумяваше как да се върне към новооткритото приятелство помежду им.

— Защо да ти казвам каквото и да било?

— Защото — изсъска той, пристъпвайки още по-напред, — последния път, когато те видях, Селена, лежеше в несвяст върху килима на Аробин, толкова окървавена, че не можех да зърна проклетото ти лице.

Вече стоеше така близо до нея, че можеше да го докосне. Дъждът продължаваше да шибя прозорците в коридора, сякаш за да ѝ напомни, че светът не престава да съществува край тях.

— Кажи ми — подкани я отново той.

„Ще те убия!“, беше изкрещял Сам на Аробин, докато Кралят на асасините я пребиваше. Беше го изревал насреща му. В онези ужасяващи минути връзката, зародила се помежду им, не се беше скъсала. Сам беше избрал да застане зад нея, да се бори за нея. Ако не друго, поне това го отличаваше от Ансел. Той може и да я бе наранявал и предавал десетки пъти, но никога със зъл умисъл.

Половинчата усмивка подръпна едното ъгълче на устните ѝ. Беше ѝ липсвал. Неочакваното ѝ изражение накара Сам да се усмихне леко объркано. Тя преглътна, усещайки как думите кипват в нея — липсваше ми, — но в този момент вратата на гостната се отвори.

— Сам! — смърри го със смях на устни тъмнокоса, зеленоока млада жена. — Ето къде...

Очите ѝ срещнаха тези на Селена, която веднага я позна и спря да се усмихва.

По удивителните черти на момичето обаче се изписа котешки самодоволна усмивка. Тя излезе от гостната и тръгна с изкусителна походка към тях. Селена попи с очи гъвкавото полюшване на ханша ѝ, елегантната поза на ръката ѝ, изящната ѝ рокля, чието дълбоко деколте разкриваше щедро пищната ѝ гръд.

— Селена — изчурулика тя и очите на Сам запрескачаха предпазливо между двете момичета, когато спря до него.

Прекалено близо до него за обикновена позната.

— Лизандра — поздрави я със същия тон Селена.

Запознала се беше с Лизандра, когато и двете бяха десетгодишни, и през седемте години на познанството им не си спомняше нито един

момент, в който да не ѝ се бе искало да размаже лицето ѝ с тухла. Или да я хвърли през прозореца. Или да ѝ причини всички неща, научени от Аробин.

Ситуацията се влошаваше от факта, че Кралят на асасините беше вложил доста пари в израстването ѝ от улично сираче до една от най-предпочитаните куртизанки в историята на Рифтхолд. Беше близък с нейната мадам и от години обгрижваше Лизандра. Те двете бяха единствените куртизанки, запознати с малката подробност, че момичето, което Аробин представяше за своя „племенница“, всъщност му беше протеже. Селена така и не разбра защо беше доверил истината и на нея самата, но винаги когато се оплачеше от риска Лизандра да разкрие самоличността ѝ, той я уверяваше, че е изключено. Селена, разбира се, отказваше да повярва; но може би заплахите от Краля на асасините бяха достатъчни да затворят устата дори на бързивата Лизандра.

— Мислех, че ще поживееш повечко в пустинята — рече Лизандра, плъзвайки коварен поглед по дрехите ѝ. Слава на Уирда, че се беше преоблякла в онази странноприемница! — Наистина ли лятото се изниза толкова бързо? Е, когато човек се забавлява...

Смъртоносно, злокобно спокойствие изпълни вените на Селена. Веднъж ѝ се беше озъбила, когато бяха на тринайсет и Лизандра грабна едно прекрасно дантелено ветрило от ръцете ѝ. Двете се сборичкаха и се търкулнаха надолу по стълбите. Селена прекара една нощ в тъмницата на крепостта заради червените следи, които беше оставила по лицето на Лизандра, след като я беше нашибала с въпросното ветрило.

Помъчи се да не обръща внимание колко близо стоеше съперницата ѝ до Сам. Той винаги се държеше любезно с куртизанките и всичките до една го обожаваша. Все пак някога майка му, бидейки една от тях, помолила Аробин — неин верен клиент — да се грижи за сина ѝ, преди някакъв ревнив клиент да я убие, когато Сам бил едва на шест. Селена скръсти ръце.

— Има ли смисъл да питам какво правиш тук?

Лизандра ѝ се усмихна многозначително.

— О, Аробин — измърка името му, като че бяха най-интимни приятели — организира тържествен обяд в чест на предстоящото ми Наддаване.

Колко мило от негова страна!

— И е поканил бъдещите ти клиенти?

— О, не — изкиска се Лизандра. — Празнуваме само с момичетата. И с Кларис, разбира се.

Използваше и името на своята мадам като оръжие, като че с тази дума можеше да съкрушава и господства, сякаш с нея загатваше: „Аз съм по-важна от теб; имам повече влияние от теб; аз съм всичко, а ти си нищо“.

— Прекрасно — каза Селена.

Сам още не се беше обадил.

Лизандра вирна брадичка и осеяния си с бледи лунички нос.

— Наддаването ми е след шест дни. Очаква се да разбия всички рекорди.

Селена беше виждала няколко млади куртизанки да минават през този процес — обучаваха момичетата, докато навършеха седемнайсет, после продаваха девствеността им на онзи, който предложеше най-висока цена.

— Сам — продължи Лизандра, пъхвайки фина ръка в свивката на лакътя му — ми помогна безкрайно в подготовката за тържеството по случай Наддаването ми.

Селена се изненада от скорострелното си желание да изтръгне деликатната ѝ ръчичка от китката. Само защото Сам симпатизираше на куртизанките, не значеше, че трябва да е толкова... приятелски настроен спрямо тях!

Той се покашля и изопна гръб.

— Чак пък безкрайно. Аробин просто искаше да се уверя, че търговците и мястото не крият опасност.

— Знатната клиентела трябва да се посреща с възможно най-добро отношение — измяука Лизандра. — Изгарям от желание да ти разкрия кой е в списъка с гости, но Кларис ще ме убие. Всичко е много секретно.

Достатъчно се наслуша. Още една-единствена дума от устата на куртизанката, и по всяка вероятност щеше да ѝ избие зъбите. Селена килна глава, свивайки пръсти в юмрук. Сам съзря познатия жест и избута ръката на Лизандра от лакътя си.

— Връщай се на приема — нареди ѝ.

Лизандра изпрати на Селена още една от типичните си усмивки, която после насочи към Сам.

— А ти кога ще се върнеш?

Сочните ѝ червени устни се сбърчиха, придавайки ѝ детински фасон.

Достатъчно, достатъчно, достатъчно.

Селена се завъртя на пета.

— Забавлявай се с изтънчената си компания — подхвърли през рамо.

— Селена — рече след нея Сам.

Тя обаче нямаше намерение да се обръща дори след като чу Лизандра да се киска и да му шепне нещо... колкото и да ѝ се щеше да грабне кинжала си и да го запрати с всичка сила право към невъзможно красивото ѝ лице.

Открай време я мразеше. Открай време. Това, че докосваше Сам така, че му говореше така, не променяше нищо. И все пак...

Въпреки че девствеността на Лизандра беше безспорна, нямаше как иначе, можеше да прави предостатъчно неща. Със Сам...

Погнусена, бясна и унижена, Селена достигна стаята си и затръшна вратата толкова силно, че оплисканите от дъжда прозорци потрепериха.

Дъждът не спря и на следващия ден. Селена се събуди от тътена на гръмотевица и тихите стъпки на една прислужница, дошла да остави продълговата, красиво опакована кутия върху скрина ѝ. Тя отвори подаръка, докато пиеше сутрешната си чаша чай, развързвайки тюркоазената панделка с мудни пръсти, за да убеди себе си, че не е чак толкова любопитна да разбере какво ѝ е изпратил Аробин. Не можеше да купи с подаръци прошката ѝ. Въпреки това не успя да сдържи писъка си на щастие, като вдигна капака на кутията и отвътре заблещукаха два златни гребена. Бяха прелестни, оформени като остри рибени перки със сапфирени върхове.

Почти преобърна подноса със закуската си, втурвайки се от масата до прозореца към тоалетната масичка от палисандрово дърво. С ловки ръце прокара единия гребен през косата си, завъртя го сръчно и го закрепил на място. Сетне бързо повтори действието с втория от другата страна на главата си, а като приключи, впери ухилен поглед в отражението си. Изглеждаше екзотично, съблазнително, величествено.

Аробин може и да беше копеле, може и да поддържаше близки отношения с Лизандра, но пък имаше невероятен вкус. О, беше хубаво да се върне в цивилизацията при красивите си дрехи и обувки, и бижута, и гримове, и целия лукс, с който се беше разделила за лятото!

Селена огледа краищата на косата си и сбърчи вежди. Втрещи се още повече, щом сведе очи към ръцете си — към оръфаните им кожички и изпочупени нокти. Изсъска през зъби, обръщайки лице към прозорците по едната стена на богато обзаведената ѝ стая. Есента тъкмо започваше, а по това време в Рифтхолд обикновено валеше поне няколко седмици.

През ниско надвисналите облаци и напористия дъжд се виждаше как столицата смътно сияе изпод сивкавата светлина. Къщи от блед камък се гушеха една в друга, свързани от широки булеварди, които се простираха от алабастровите стени чак до пристанището в източната част на града, от оживения център до сбирщината грохнали постройки на бедняшкия квартал в южния му край, където река Ейвъри се

врязваше в сушата. Дори смарагдовите покриви сякаш сребрееха. Стъкленият дворец се извисяваше над всичко, пронизвайки облаците с най-горните си кули.

Кортежът от Мелисанде бе избрал възможно най-лошия момент за посещението си. Малцина смелчаци щяха да понесат безпощадния порой, само и само за да участват в уличните им празненства.

Селена измъкна бавно гребените от косата си. Снощи, на вечеря за двама, Аробин ѝ беше казал, че кортежът пристига днес. Още не му беше дала отговор дали ще ликвидира Доневал след пет дни, а и той не я пришпорваше. Държа се любезно и благосклонно — дори сам ѝ поднесе храната, говорейки ѝ нежно като на подплашено животно.

Тя отново върна поглед към косата и ноктите си. Твърде занемарено... подивяло животно.

Стана и отиде в будоара си. По-късно щеше да мисли какво да прави с Доневал и злодейските му планове. Засега дори дъждът нямаше да я откаже от малко глезене.

* * *

Служителите в салона, който посещаваше, за да поддържа външния си вид, много се зарадваха да я видят и направо се ужасиха от състоянието на косата ѝ. И ноктите ѝ. И веждите ѝ! Толкова ли не можа да си оскубе веждите в пустинята? Половин ден по-късно — с подстригана и лъскава коса, изпилени и сияещи нокти — Селена се принуди да тръгне по мокрите улици на града.

Колкото и да валеше, хората си намираха оправдания да излязат навън, когато огромният кортеж от Мелисанде най-сетне пристигна. Тя спря под навеса на един цветарски магазин, чийто собственик стоеше на прага, за да наблюдава внушителното шествие. Мелисандци се нижеха по широкия булевард, който започваше от западната порта на града и се точеше чак до входа на двореца.

В кортежа участваха обичайните жонгльори и огнегълтачи, затормозени от досадния дъжд; танцьорките, чиито торбести панталони бяха подгизнали до коленете; и разбира се, редицата много важни, много богати хора, всичките загърнати в наметала и не толкова величествени, колкото вероятно си бяха представяли, че ще изглеждат.

Селена пъхна вкочанени пръсти в джобовете на туниката си. Ярко боядисани покрити фургони със затворени заради дъжда капаци започнаха да се роят покрай магазина — явно трябваше незабавно да се връща в крепостта.

Мелисанде беше прочут със занаятчиите си — изкусни ръце, творящи изкусни изобретения. Часовници с толкова фини механизми, че приличаха на живи; музикални инструменти с така ясен и опияняващ звук, че сърцето ти да се пръсне от наслада; играчки, толкова приказни, че те караха да забравиш кога континентът се бе сбогувал с магията. Щом фургоните с всички тези произведения на изкуството бяха затворени, Селена нямаше желание да гледа процесия от подгизнали, унили хора.

Към главния булевард непрестанно се стичаха тълпи от граждани, ето защо тя пое по тесните, вити задни улички. Стана ѝ чудно дали и Сам отива да гледа парада и дали Лизандра го придружава. Подразбираше се колко предан ѝ беше. Колко ли време след заминаването ѝ за пустинята им бе отнело да станат близки, близки приятели?

Като че ли беше по-добре, когато изгаряше от желание да го изкорми. Очевидно Сам беше също толкова податлив на чара на някое красиво лице, колкото и Аробин. Защо ли бе допускала, че е различен? Тя се намръщи и ускори крачка със скръстени върху гърдите си премръзнали ръце и превити заради дъжда рамене.

Двайсетина минути по-късно вече разпръскваше дъждовна вода по мраморния под във вестибюла на крепостта. А минута след това — по килима в кабинета на Аробин, докато му съобщаваше, че е решила да поеме мисията с Доневал, шантажните му документи за търговията с роби и неизвестния му съзаклятник.

* * *

На следващата сутрин Селена сведе поглед към тялото си със застинала в нещо средно между усмивка и цупене уста. Черният костюм, обгръщащ я от главата до петите, бе изработен от същата онази тъмна материя — дебела като кожа, но без типичния блясък. Наподобяваше рицарски доспехи, само че плътно прилепнали по

тялото и не от метал, а от някакъв странен плат. Усещаше тежестта на оръжията си — толкова добре укрити в костюма, че дори някой да я опипаше, щеше да ги вземе за предпазни подпльнки. Тя завъртя ръце, за да опита да ги извади.

— Внимавай — изцъкли очи ниският мъж пред нея. — Като нищо ще ми резнеш главата.

Зад тях Аробин се изкиска, облегат на стената на тренировъчната зала. Не беше задавала въпроси, когато я извика тук, а после ѝ съобщи да облече черния костюм и да обуе ботушите, подплатени с мек вълнен плат.

— Когато искаш да извадиш ножовете — поясни изобретателят, отстъпвайки предвидливо назад, — замахваш с ръка надолу и врътваш китка.

Той ѝ демонстрира движението със собствената си кльоцава ръка и Селена го повтори.

Ухили се до уши, когато едно тясно острие изскочи от тайната си ножница в предмишницата ѝ. Тъй като беше неразделна част от костюма, все едно имаше меч, заварен за ръката ѝ. Изпълни същото движение и с другата си китка, за да извади второто подобно острие. Какъв ли скрит механизъм отговаряше за тях — някое гениално приспособление от пружини и зъбни колела? Тя направи няколко смъртоносни замаха във въздуха, любувайки се на сладкото свистене на умело изработените мечове. После вирна вежди впечатлено.

— А как се прибират?

— Ами, малко по-трудно — отвърна изобретателят. — Вдигаш китки нагоре и натискаш ей това копченце. То задейства механизма, който... ето, готово...

Селена зърна как острието се плъзна обратно в костюма, след което го пробва наново, освобождавайки го и прибирайки го няколко пъти.

Доневал щеше да се срещне с тайния си партньор след четири дни, достатъчно време да свикне с новия си костюм. Достатъчно и да разузнае какви мерки за сигурност беше предприел в къщата си и кога точно щеше да се състои срещата. Все пак щеше да покани госта си в някой закътан кабинет.

Тя се обърна към Аробин.

— Колко струва?

Той се отблъсна от стената.

— Подарък е. Ботушите също.

Тя потупа с върха на единия ботуш по плочките на пода, усещайки назъбения грайфер на подметката. Идеални за катерене. По думи на изобретателя, подплатата им от овча кожа щеше да поддържа краката ѝ с температурата на тялото ѝ, дори да подгизнеха от вода. Даже не беше чувала за подобен костюм, определено щеше да промени напълно хода на мисиите ѝ. Не че имаше нужда от костюм, за да ги изпълнява безупречно. Но все пак беше Селена Сардотиен, дявол да го вземе; не заслужаваше ли най-доброто оборудване?! С този костюм никой нямаше да се усъмни в правото ѝ да се нарича Адарлански асасин. Никога. А осмелеше ли се някой... Уирдът да му е на помощ!

Изобретателят поиска да ѝ вземе точни мерки, макар че онези, които Аробин му беше дал, почти не се отклоняваха от истината. Тя разпери ръце и започна да го обстрелва с безцеремонни въпроси относно пътуването му до Мелисанде и стоките, които възнамеряваше да продава тук. Мъжът беше майстор занаятчия, творец на неща, които повечето хора смятаха за невъзможни. Като костюм, служещ едновременно за броня и арсенал, а в същото време толкова лек, че да е удобен за носене.

Селена надникна през рамо към Аробин, който наблюдаваше разпита ѝ с доволна усмивка.

— Предполагам, ще поръчаш и за себе си?

— Естествено. За Сам също. Нека да е най-доброто за най-добрите.

Направи ѝ впечатление, че не спомена „асасини“, но каквото и да мислеше за амплото им изобретателят, лицето му не издаваше нищо.

Селена обаче не смогна да сдържи изненадата си.

— Досега не си подарявал нищо на Сам.

Аробин сви рамене и зачопли поддържаните си нокти.

— О, Сам ще си плати за костюма. Но не мога да оставя втория си по опитност служител напълно уязвим, не смяташ ли?

Този път Селена прикри смайването си по-добре. Такъв костюм сигурно струваше цяло състояние. Дори да не броеше материалите, само часовете труд, които занаятчията беше вложил в него... Аробин явно ги беше поръчал веднага след като я изпрати в Червената

пустиня. Може би наистина се разкайваше за постъпката си. Но да принуди Сам да си купи такъв...

Часовникът удари единайсет и Аробин въздъхна.

— Чака ме среща. — Махна на занаятчията с окичена в пръстени ръка. — Дай сметката на прислужника ми.

Майсторът кимна, продължавайки да сменя нужните мерки от Селена.

Аробин я доближи с грациозни, почти танцови стъпки. Целуна я по върха на главата.

— Радвам се, че отново си при мен — пророни в косата ѝ.

После напусна стаята, подсвирвайки си с уста.

Занаятчията клекна да измери дължината от коляното ѝ до върха на ботуша ѝ. Селена се покашля и изчака Аробин да се отдалечи достатъчно, преди да попита:

— Ако ти дам парче паякова коприна, ще можеш ли да я прибавиш към един от костюмите? Малко е, така че искам да покрива сърцето.

Тя показа с ръце размера на ценния материал, подарък от търговеца в пустинния град Ксандрия.

Паяковата коприна представляваше почти митичен материал, изработван от стигийски паяци, големи колкото коне, срещу които трябваше да се изправиш сам, за да се сдобиеш с нея. А те не я разменяха за злато. Не. Ламтяха за неща като сънища, спомени и души. Търговецът, с когото се беше срещнала в Ксандрия, беше разменил двайсет години от младините си за двеста метра паякова коприна. И след дълъг и леко странен разговор с него, той ѝ подари няколко квадратни сантиметра. „За да ти напомня, че всичко си има цена.“

Рунтавите вежди на майстора се надигнаха.

— Бих... бих могъл. От вътрешната или външната страна? Бих посъветвал да е отвътре — отговори на собствения си въпрос той. — Ако я пришия отвън, лъскавата ѝ повърхност ще наруши камуфлажната функция на черния плат. Но е способна да отблъсне всяко острие, пък и е достатъчно да покрие сърцето ти. О, какво ли не бих дал за десет метра паякова коприна! С толкова можеш да си неуязвима, скъпа моя!

Тя се усмихна бавно.

— Достатъчно е да пази сърцето ми.

* * *

Селена остави занаятчията в тренировъчната зала. Костюмът й щеше да е готов след два дни.

Не се изненада, когато на излизане срещна Сам. Забелязала бе манекена с неговия костюм в единия ъгъл на залата. Като се озоваха сами в коридора, той огледа нейния. Трябваше да го съблече и да го върне на майстора, преди да е тръгнал, за да може да нанесе последните корекции по него в работилницата, която си беше наел за престоя си в Рифтхолд.

— Хубава дрешка — заяви Сам. Тя понечи да сложи ръце на хълбоците си, но се спря. Докато не овладееше тънкостите на костюма, имаше опасност да наръга някого. — Нов подарък?

— Защо, имаш нещо против ли?

Предишния ден изобщо не беше мяркала Сам, но все пак и тя самата не се беше навъртала из крепостта. Не че го избягваше, просто нямаше особено желание да го вижда, най-малкото в компанията на Лизандра. Ала се учудваше, че не е заминал на някоя мисия. Повечето от другите асасини се бяха разотишли по разни задачи или бяха толкова заети, че почти не се задържаха у дома. Сам обаче като че ли просто киснеше в крепостта или пък помагаше на Лизандра и нейната мадам.

Той скръсти ръце. Бялата му риза беше толкова тясна, че се открояваше всяко движение на мускулите му под нея.

— Не, нищо. Учудвам се, че приемаш подаръци от него. Как е възможно да му простиш след онова, което ти причини?

— Да му простя?! Не аз лудувам с Лизандра и ходя по приеми... и правя... каквото там си правил цяло лято!

Сам изръмжа тихо.

— И мислиш, че всичко това ми е приятно?

— Не теб изпратиха в Червената пустиня.

— Повярвай ми, предпочитам да бях на хиляда километра оттук.

— Не ти вярвам. Как да ти вярвам за каквото и да било?

Той сбърчи вежди.

— За какво говориш?

— За нищо. Не ти влиза в работата. Не ми се подхваща тази тема. И не ми се занимава с теб, Сам Кортланд.

— Тогава върви — прошепна той. — Върни се в кабинета на Аробин и се занимавай с него. Позволи му да ти купува подаръци, да те гали по косата и да ти дава най-добре платените мисии, които получаваме. Лесно ще открие цената на прошката ти, все пак...

Тя го бутна.

— Да не си посмял да ме съдиш. Да не си казал нито дума повече.

Един мускул по челюстта му затрепери.

— Добре, щом така искаш. И бездруго не ме слушаш. Селена Сардотиен и Аробин Хамел: само вие двамцата, неразделни до края на света. Останалите сякаш сме невидими.

— Това ми звучи като ревност. Особено като се има предвид, че си прекарал цели три месеца с него това лято. Какво е станало помежду ви, а? Не си успял да се превърнеш в новия му любимец? Не си задоволил изискванията му, така ли?

Сам се озова пред лицето ѝ толкова бързо, че Селена едва устоя на импулса си да отскочи назад.

— Нямах идея как преживях лятото. Ни най-малко, Селена.

— Хубаво. И без това не ме е грижа.

Очите му така се изцъклиха, че се подвоуми дали не го е ударила, без да осъзнае. Поне отстъпи назад и тя прелетя край него. Но когато Сам проговори отново, спря на място.

— Искаш ли да знаеш каква цена поисках за прошката си, Селена?

Тя се обърна бавно. Неспирният дъжд осейваше коридора със светли петна и сенки. Сам стоеше неподвижно почти като статуя.

— Цената ми беше клетвата му, че повече никога няма да те докосне и с пръст. Казах му, че ще му простя единствено в замяна на това.

Предпочиташе да я беше ударил в корема. По-малко щеше да я заболи. Тъй като не знаеше дали няма да падне на колене от срам, просто продължи надолу по коридора.

* * *

Повече никога не искаше да говори със Сам. Нима можеше да го погледне в очите? Настоял бе Аробин да положи такава клетва заради нея. Селена не знаеше с какви думи да изрази смесицата от благодарност и вина, която напираше у нея. Толкова по-лесно ѝ беше просто да го мрази... А и колко щеше да опрости всичко, ако беше обвинил нея за наказанието на Аробин. Толкова жестоки неща му бе наприказвала в коридора; как изобщо да му се извини?

Следобед Аробин мина през стаята ѝ и ѝ заръча да си приготви рокля. Беше дочул, че Доневал щял да посети театъра тази вечер, а тъй като до сделката му оставаха четири дни, щеше да е от полза за мисията ѝ да отиде.

Вече си беше съставила план за шпионирането на Доневал, но не беше чак толкова горделива, че да откаже предложението на Аробин — налагаше се да види с кого говори в ложата си, кой седи до него, кой го охранява. Пък и нима можеше да пренебрегне класическо танцово представление под акомпанимента на цял оркестър? Само дето Аробин не бе споменал с кого ще ходят.

Селена научи по трудния начин, когато се качи в каретата на Аробин и се натъкна на Лизандра и Сам вътре. Тъй като до Наддаването ѝ оставаха само четири дни, младата куртизанка се нуждаела от възможно най-богат обществен живот, обяснил ѝ бе спокойно Аробин. А Сам идвал за допълнителна сигурност.

Селена се осмели да надникне към Сам, сядайки на пейката до него. Той я наблюдаваше с предпазливи очи и напрегнати рамене, сякаш очакваше да се хвърли в словесна атака срещу него. Да му се подиграе за стореното в нейно име. Наистина ли я имаше за толкова безпощадна? Прилоша ѝ малко, затова откъсна поглед от него. Лизандра ѝ се усмихна от другата страна на каретата и хвана Аробин под ръка.

Двама служители на театъра ги посрещнаха в ложата на Аробин и взеха подгизналите им наметала в замяна на чаши с шампанско. Един от многобройните познайници на Аробин веднага намина да го поздрави и всички останаха в тапицираното с кадифе преддверие на ложата. Селена обаче не издържа дълго да наблюдава как Лизандра изпробва техниките си на флиртуване с приятеля на Аробин и мина през пурпурната завеса, за да заеме обичайното си място, намиращо се най-близо до сцената.

Ложата на Аробин беше от едната страна на просторната зала и макар да предлагаше добър изглед към сцената и оркестрината, Селена често надничаше със завист към кралските ложи — всичките с прекрасно централно разположение и свободни до една. Ама че загуба!

Тя плъзна поглед по долните редове и другите ложи, попивайки лъскавите бижута, копринените рокли, златистия блясък на шампанското във високи чаши, кроткия тътен на шепнещите гости. Ако имаше място, където се чувстваше наистина у дома си и искрено щастлива, това беше тук, в този театър, при възглавничките от червено кадифе и стъклените полилеи, позлатения сводест таван високо, високо над главата ѝ. Чудеше се дали по съвпадение, или по план театърът бе изграден точно в сърцето на града, на двацет минути пеша от Асасинската крепост. Знаеше, че трудно ще свикне с новия си апартамент, който бе почти на двойно разстояние оттук. Жертва, която беше готова да направи, ако някога усетеше правилния момент да изплати дълга си към Аробин и да се изнесе от крепостта. Възнамеряваше. Съвсем скоро.

Чу спокойната, самоуверена походка на Аробин по килима и изпъна гръб, когато се надвеси над рамото ѝ.

— Доневал е точно пред нас — прошепна ѝ той, сгривайки кожата ѝ с дъха си. — Третата ложа от сцената, на втория ред.

Селена веднага намери мъжа, чието убийство ѝ бе възложено. Беше висок и на средна възраст, със светлоруса коса и смугла кожа. Не особено красив, но не и грозник. Нито едър, нито атлетичен. С

изключение на синьо-лилавата му туника, която дори от такова разстояние изглеждаше скъпа, инак не изпъкваше с нищо.

В ложата му имаше още няколко души. Висока, елегантна жена, вероятно на прага на трийсетте, стоеше до завесата, заобиколена от мъже. Държеше се благороднически, макар че върху лъскавата ѝ тъмна коса не блестеше диадема.

— Лигфер Бардингейл — прошепна Аробин, проследил погледа ѝ. Бившата съпруга на Доневал и нейна възложителка. — Бракът им бил уреден. Тя искала богатствата му, а той — младостта ѝ. Но когато не успели да се сдобият с деца и някои от по... неприятните черти на характера му излезли наяве, тя открила начин да се измъкне от брака, все още млада, но вече и много заможна.

Доста умно от нейна страна. Щом беше поръчала убийството му, то близостта ѝ с него щеше да разсее съмненията за собствената ѝ намеса. Колкото и Бардингейл да играеше успешно ролята на вежлива, благовъзпитана дама, Селена подозираше, че във вените ѝ тече поне малко леденостудена стомана. И непоклатима всеотдайност към приятелите и съюзниците ѝ, както и към изконните права на всяко човешко същество. Затова нямаше как да не ѝ се възхищава.

— А хората край тях? — попита Селена.

През тясна пролука в завесите зад Доневал се мяркаха трима едри мъжаги, всичките облечени в тъмносиво — очевидно телохранители.

— Техни приятели и инвеститори. Бардингейл и Доневал още управляват съвместен бизнес. Тримата зад него са телохранителите му.

Селена кимна и се канеше да му зададе още въпроси, но Сам и Лизандра влязоха в ложата, сбогувайки се с приятеля на Аробин. Покрай парапета имаше три седалки, а зад тях — още три. Лизандра, за ужас на Селена, седна до нея, а Аробин и Сам заеха задните места.

— О, погледни само колко хора са дошли! — възкликна Лизандра.

Тя повеси шия над парапета, а дълбокото деколте на синята ѝ рокля едва удържа пищната ѝ гръд. Сетне започна да изрежда влиятелни имена и Селена опита да не слуша досадното ѝ бърборене.

Усещаше Сам зад себе си, погледа му, съсредоточен върху завесите от златисто кадифе, скрили сцената. Трябваше да му каже нещо, да му се извини, да му благодари или просто... да му отвърне с

нещо мило. Долавяше напрежението му, сякаш и той желаеше да я заговори. Някъде в театъра издрънча гонг — сигнал, че гостите трябва да заемат местата си.

Сега или никога. Нямаше представа защо сърцето ѝ препускаше така, но преди да е размислила, се завъртя в седалката си към него. Стрелна набързо облеклото му и каза:

— Добре изглеждаш.

Той вдигна вежди и Селена мигом се извъртя в седалката си, съсредоточавайки очи в завесата. Изглеждаше повече от добре, но... Е, поне му беше казала нещо хубаво. Помъчила се беше да е мила с него. Но някак този факт не ѝ помагаше.

Тя склочи ръце в скута на кървавочервената си рокля. Деколтето ѝ не беше толкова дръзко, колкото това на Лизандра, но с ефирните си ръкави и голи рамене се чувстваше прекалено изложена пред погледа на Сам. Беше праметнала накъдрената си коса през рамо, но не за да скрие белега на шията си.

Доневал се бе разположил удобно на мястото си, вперил очи в сцената. Нима бе възможно човек с толкова отегчен и безполезен вид да е отговорен за съдбата не само на няколко човешки същества, но на цялата страна? Как можеше да си седи спокойно в театъра, вместо да се засрами заради онова, което щеше да причини на сънародниците си и на всички роби, имали нещастieto да се озоват на пътя му? Мъжете около Бардингейл я целунаха по бузите и поеха към собствените си ложи. Тримата главорези на Доневал ги наблюдаваха много, много внимателно. Значи, не бяха лениви, а просто отегчени. Селена сбърчи чело.

В този момент полилеите се издигнаха към върха на купола и угаснаха, а публиката притихна, заслушана в първите акорди на оркестъра. В тъмното Доневал почти не се забелязваше.

Сам докосна рамото ѝ и тя почти загуби почва под краката си, когато доближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Изглеждаш прелестно. Но се обзалагам, че вече го знаеш.

Знаеше го, и още как!

Тя го изгледа косо, а той се облегна назад в стола си с широка усмивка на лице.

Потискайки собствената си усмивка, Селена се обърна към сцената, на която музиката обрисуваше встъпително атмосферата на

представлението. Свят от сенки и мъгла. Свят, където чудновати, митични същества дебнеха в тъмните мигове преди зората.

Щом златистата завеса се отдръпна, Селена застина и всичко друго в главата и сърцето ѝ избледня.

* * *

Музиката я срази.

Танците безспорно спираха дъха, а историята, която разказваха — легенда за принца, тръгнал да спаси невестата си, и за хитроумната птица, която заловил, за да му помогне, — определено бе приказна, но музиката...

Съществуваше ли на земята нещо по-красиво, по-съблазнително болезнено? Тя вкопчи ръце в страничните облегалки на креслото си и впи пръсти в кадифето, когато музиката се устреми към яростния си финал, помитайки я в потоп от емоции.

С всеки удар на барабана, всяка треперлива нотка на флейтата, с всеки вой на валдохорната чувстваше музиката по кожата си, по костите си. Пръсваше я на парченца и наново я събираше само за да я разкъса отново, и отново.

А накрая в кулминацията съчетанието от всичките ѝ любими звуци се извиси, докато не проехтя във вечността. Когато и последният тон отекна в залата, от гърдите ѝ се изтръгна стон и сълзите рукнаха по лицето ѝ. Не я беше грижа кой ще види.

А сетне — тишина.

Най-ужасното нещо, което някога бе чувала... защото я върна в реалността. Избухнаха аплодисменти и тя стана на крака, пляскайки със сълзи в очите, докато ръцете не я заболяха.

— Селена, не бях предполагала, че таиш дори късче човешка емоция в себе си — приведе се да ѝ прошепне Лизандра. — А представлението дори не беше чак толкова блестящо.

Сам хвана облегалката на креслото ѝ.

— Млъквай, Лизандра.

Аробин изцъка предупредително с език, но Селена продължи да ръкопляска, въпреки че от реакцията на Сам през тялото ѝ рукна тихо поточе на удоволствие. Оваците не стихнаха дълго време и

танцьорите многократно излизаха да се поклонят на сцената, затрупани с цветя. Селена ги аплодира през цялото време... дори когато сълзите ѝ започнаха да изсъхват и тълпите се заизнизваха към изхода.

Щом най-сетне си спомни да надникне към Доневал, ложата му вече пустееше.

Аробин, Сам и Лизандра също поеха към изхода, макар и тя самата да не се усещаше готова. А когато накрая спря да ръкопляска, остана да погледа как музикантите в оркестрината прибират инструментите си.

И напусна театъра след всички други гости.

* * *

Същата нощ в крепостта имаше още едно парти — за Лизандра, нейната мадам и всички художници, философи и писатели, които Аробин покровителстваше в момента. За щастие, беше ограничено в една от гостните, но смехът и музиката отекваха из целия втори етаж. Прибирайки се към къщи, в каретата Аробин я беше поканил, но далеч не ѝ се гледаше как Сам и всички останали ласкаят куртизанката. Затова му каза, че е уморена и има нужда да се наспи.

Ала изобщо не бе уморена. Емоционално изцедена, да, но беше едва десет и половина и мисълта да съблече роклята си и да се зарови в леглото я караше да се чувства доста окаяно. Все пак беше Асасин на Адарлан, освобождавал роби, крал астерионски коне и заслужил уважението на Немия господар. Полагаше ѝ се да си намери по-достойно занимание от това да си легне рано.

Ето защо се затвори в една от музикалните стаи, достатъчно изолирана от външния шум, че да чува само откъслечни смехове. Другите асасини бяха или на партито, или по мисии. Затова шумоленето на роклята ѝ бе единственият звук в стаята, когато вдигна капака на пианото. Научила се беше да свири на десетгодишна възраст, защото Аробин бе настоял да усвои поне още едно изтънчено умение, освен отнемането на човешки животи. И се бе оказало любов от пръв поглед. Макар и отдавна да не ходеше на уроци, сядаше да посвири винаги когато намереше малко свободно време.

Музиката от театъра още отекваше в съзнанието ѝ. Все същите акорди и хармонични съзвучия. Долавяше как трептят под кожата ѝ, туптят в ритъм със сърцето ѝ. О, какво ли не би дала да чуе отново онази музика!

Изсвири няколко ноти с едната ръка, сбърчи чело, премести пръстите си по клавишите и опита отново, придържайки се към звуците в паметта си. И познатата мелодия постепенно се избистри.

Ала все пак си спомняше само няколко ноти, а и пианото не беше като цял оркестър; тя заудря по-силно клавишите, мъчейки се да улови мотива. Почти успяваше, но не съвсем. Не можеше да си припомни нотите толкова чисто, колкото звучаха в главата ѝ. Не ги чувстваше така, както се бе случило едва преди час.

Съсредоточи се в продължение на няколко минути, но накрая затръшна капака и излезе ядосано от стаята. Намери Сам облегал на стената в коридора. През цялото време ли беше подслушвал борбата ѝ с пианото?

— Почти успя, но не е същото, нали? — попита той. Селена го изгледа кръвнишки и тръгна към стаята си, макар и да не ѝ се седеше затворена до края на вечерта. — Сигурно се побъркваш, че не можеш да повториш мелодията от главата си.

Той закрачи наравно с нея. Тъмносинята му туника подчертаваше златистия оттенък на кожата му.

— Просто си играех — отвърна тя. — За твоє сведение, няма как да съм най-добра във всичко. Не би било справедливо спрямо останалите, нали?

Някой свиреше веселяшка мелодия в игралната зала по-нататък по коридора.

Сам прехапа долната си устна.

— Защо не проследи Доневал след представлението? Нали имаш само четири дни?

Селена не се изненадваше, че е запознат със случая; мисиите ѝ обикновено не бяха твърде тайни.

Тя спря, все още жадна да чуе музиката отново.

— Има и по-важни неща от убийствата.

Очите на Сам просветнаха.

— Знаем — отговори, а когато задържа погледа си върху нея, тя се постара да запази самообладание.

Съзнаваше, че в думите му се таи скрит смисъл, въпреки че не се досещаше какъв...

— Защо помагаш на Лизандра? — попита тя неочаквано дори за себе си.

Сам свъси вежди.

— Не е толкова лоша, колкото си мислиш. Когато не е с други хора, тя е... по-добра. Не ми отхапвай главата, задето го изричам, но колкото и да я подиграваш, не си е избрала този път сама. Също като нас. — Той поклати глава. — Просто търси вниманието ти, за да я забележиш.

Селена стисна челюсти. Естествено, че беше прекарал достатъчно време насаме с Лизандра. И естествено, че му се нравеше.

— Не ме интересува какво иска. А ти не отговори на въпроса ми. Защо ѝ помагаш?

Той сви рамене.

— Защото Аробин ми нареди. И понеже нямам желание отново да ми размаже физиономията, се подчинявам.

— И теб ли... и теб ли е пребил?

Той се засмя гърлено, но не ѝ отвърна, защото един прислужник прелетя покрай тях с бутилки вино върху поднос. Май беше най-добре да си говорят в някоя стая, където нямаше опасност да ги подслушват, но мисълта да остане насаме с него караше сърцето ѝ да препуска.

— Бях в безсъзнание цял ден, а после още три ту припадах, ту се свестяхах — рече накрая Сам.

Селена изруга свирепо през зъби.

— Теб те изпрати в Червената пустиня — продължи той с мек, нисък глас. — А моето наказание беше да гледам как те пребива онази нощ.

— Защо?

Поредният въпрос, който ѝ се изплъзна неволно.

Той скъси разстоянието помежду им и застана толкова близо до нея, че Селена виждаше фините златисти шевове по туниката му.

— След всичко, което преживяхме заедно в Залива на Черепата, би трябвало сама да си отговориш.

Като се замислеше обаче, не искаше да си отговаря.

— Ще наддаваш ли за Лизандра?

Сам прихна в смях.

— Да наддавам? Селена, аз нямам толкова пари. Малкото, с които разполагам, отиват за дълговете ми към Аробин. Дори да исках...

— А не искаш ли?

Той ѝ се усмихна лениво.

— Защо питаш?

— Защото ми е интересно дали крошетата на Аробин не са повредили мозъка ти, затова.

— Боиш се, че двамата с нея сме имали летен флирт?

Непоносимата усмивчица не слизаше от лицето му. Направо ѝ идеше да издере очите му с нокти. Вместо това обаче избра друго оръжие.

— Всъщност се надявам. Аз определено се позабавлявах това лято.

Усмивката му посърна.

— Какво имаш предвид?

Тя изтупа въображаема пращинка от червената си рокля.

— Е, да кажем, че синът на Немия господар беше доста погостоприемен от останалите Тихи асасини.

Не лъжеше. Все пак Илиас наистина пробва да я целуне и тя наистина се наслаждаваше на вниманието му, макар и да не изгаряше да започва връзка с него.

Лицето на Сам пребледня. Думите ѝ си бяха свършили работата, но така и не ѝ донесоха удовлетворението, на което се надяваше. Вместо това фактът, че му бяха повлияли по такъв начин, я караше да се чувства някак... някак... Ох, защо ли изобщо бе споменала Илиас?

Всъщност знаеше защо. Сам понечи да си тръгне, но тя го хвана за ръката.

— Помогни ми с Доневал — изстреля, без да се замисля. Не че имаше нужда от помощ, но само така можеше да му се отплати за онова, което беше понесъл заради нея. — Ще... ще си разделим парите.

Той изсумтя.

— Задръж си парите. Не ми трябват. Достатъчно ми е да осуетя още една сделка за търговия с роби. — Той впери поглед в нея за момент и устата му се кривна на една страна. — Сигурна ли си, че искаш помощта ми?

— Да — увери го тя през стегнато гърло.

Той се взря в очите ѝ, търсейки следа от подигравка. И Селена се охули, задето беше загубила доверието му.

Накрая Сам кимна.

— Тогава започваме утре. Ще проучим къщата му. Освен ако вече не си го сторила? — Тя поклати глава. — Ще дойда да те взема след закуска.

Селена кимна в отговор. Имаше да му казва още много неща и не искаше да го пуска, но всички неизречени думи запушваха гърлото ѝ. Затова понечи да си тръгне.

— Селена. — Тя се завъртя към него и червената ѝ рокля се люшна. Очите на Сам просветнаха и на лицето му изплува онази крива усмивчица. — Липсваше ми това лято.

Тя отвърна, без да трепне, както пред погледа му, така и заради усмивката му.

— Колкото и да не ми се ще да си го призная, Сам Кортланд, и ти ми липсваше, жалък задник такъв!

Той просто се засмя и тръгна обратно към партито с ръце в джобовете.

Следобеда на другия ден, приклепнала в сянката на един гаргойл, Селена размърда вкочанените си крака и простена тихо. Обикновено носеше маска, но тъй като продължаваше да вали, само щеше да влошава видимостта ѝ допълнително. Така обаче се чувстваше някак уязвима.

Отгоре на всичко дъждът правеше камъка хлъзгав, затова внимаваше как стои. Шест часа. Беше прекарала цели шест часа на този проклет покрив, вперила поглед в двуетажната къща отсреща — огромна за размерите на градските домове. Имаше бели каменни стени, покрив от зелени глинени керемиди и изкусно резбовани рамки на прозорците и вратите, изобщо приличаше на всяка друга богаташка къща в града. Предната ливада бе добре поддържана и дори в дъжда прислужниците шетаха из имота, разнасяйки храна, цветя и какво ли още не.

Точно това ѝ направи най-голямо впечатление — че мястото гъмжеше от хора през целия ден. И навсякъде стърчаха стражи, които оглеждаха бдително лицата на прислужниците, видимо плашейки до смърт някои от тях.

По ръба се чу тихо стържене на подметки и Сам ловко се промъкна в сянката на гаргойла, след като беше проверил другата страна на къщата.

— Има стражи на всеки ъгъл — прошепна му Селена, когато зае позицията до нея. — Трима пред входната врата, двама на портата. Ти колко преброи отзад?

— По един от всяка страна на къщата, още трима до конюшната. И изобщо не ми приличат на евтини наемници. Ще ги обезвредим ли, или ще се промъкнем покрай тях?

— Предпочитам да не ги убиваме — призна си тя. — Но като дойде време, ще видим дали е възможно да се прокраднем незабелязано. Май са на двучасови смени. Тези в почивка влизат в къщата.

— Доневал още ли го няма?

Тя кимна, пристъпвайки към него. Само за да поеме от топлината на тялото му, разбира се. Дъждът беше леденостуден. Опита се да не обръща внимание, че и той се примъква към нея.

— Не се е върнал.

Доневал беше излязъл преди около час в компанията на чудовищно едър охранител, сякаш изсечен от гранит, който огледа внимателно каретата, кочияша и лакея, преди да отвори вратата на господаря си и самият той да се качи при него. Явно Доневал отлично съзнаваше колко желана плячка е списъкът му със симпатизанти на робовладелството. Селена рядко бе виждала чак толкова засилена охрана.

Вече бяха проучили къщата и територията около нея, отчитайки всяка подробност: от вида камъни, с които бяха изградени стените, до типа ключалки по прозорците и разстоянията между съседните покриви и този на самата къща. Даже през дъждовната завеса от прозореца на втория етаж се забелязваше дълъг коридор. По стаите щъкаха прислужници с чаршафи и одеяла — значи, това бяха спалните. Четири на брой. До стълбището в центъра на коридора имаше килер. Съдейки по светлината, която се изливаше оттам, Селена можеше да предположи, че главното стълбище е открито и внушително, също като това в Крепостта на асасините. Нямахме как да се промъкнат по него, ето защо трябваше да намерят другото за прислугата.

Поне в едно отношение извадиха късмет — Селена видя слуга да влиза в една от стаите на втория етаж с купчина следобедни вестници. Няколко минути по-късно пък прислужница внесе в същата стая кофа и инструменти за чистене на камина, а накрая трети прислужник се появи с бутилка вино. Не беше зърнала никого да сменя чаршафите точно в тази стая, затова обърнаха специално внимание на хората, влизащи и излизащи оттам.

Това трябваше да е кабинетът, за който ѝ бе разказал Аробин. Вероятно Доневал разполагаше с официален на първия етаж, но допускаше, че е логично да пренесе тъмните си дела в някое по-скрито кътче на къщата. Въпреки това оставаше да разберат кога точно ще се състои срещата в уречения ден. За момента нямаха никаква представа.

— Ето го — изсъска Сам.

Каретата на Доневал спря пред къщата и грамадният охранител слезе да огледа улицата, преди да даде знак на големеца, че е безопасно да излезе. Селена имаше чувството, че Доневал бърза да се прибере в къщата не само заради проливния дъжд.

Двамата със Сам отново се скриха в сенките.

— Къде ли е ходил? — зачуди се Сам.

Тя сви рамене. Приемът на бившата му съпруга в чест на Жътварската луна щеше да е тази вечер; може би се бе наложило да урежда нещо, свързано с него, или пък с уличните празненства на мелисандци в центъра на Рифтхолд. Двамата със Сам вече клечаха толкова близо един до друг, че едната страна на тялото ѝ започваше да се стопля приятно.

— Където ходят мерзавци като него.

Сам се засмя тихо, без да откъсва очи от къщата. Умълчаха се за известно време. Накрая той прошепна:

— Синът на Немия господар, значи...

Тя едва не простена.

— И колко близки си станяхте?

Той продължаваше да наблюдава къщата, но Селена видя, че е свил ръцете си в юмруци.

Просто му кажи истината, глупачке такава!

— Помежду ни с Илиас няма нищо. Пофлиртувахме, но... нищо не се случи — обясни тя.

— Е — пророни той след малко, — и между нас с Лизандра не е станало нищо. Нито има такива изгледи. Никакви.

— И защо си мислиш, че ми пука?

Този път тя впери поглед в къщата.

Сам я побутна с рамо.

— Тъй като вече сме приятели, реших, че ще искаш да знаеш.

Селена се благодареше, че качулката ѝ прикриваше по-голямата част от пламналото ѝ лице.

— Май ми беше по-добре, когато искаше да ме убиеш.

— Понякога и аз така смятам. Поне животът ми беше по-интересен. Питам се обаче... щом сега ти помагам, ще ме вземеш ли за командир, когато оглавиш Гилдията на асасините? Или ще си остана с привилегията да се хваля, че прословутата Селена Сардотиен най-сетне ме е приела за достоен асасин?

Тя го сръчка с лакът.

— Затваряй си устата и бъди нащрек.

Двамата си размениха широки усмивки и продължиха да чакат. По залез, който сякаш настъпи по-рано заради тежката облачна покривка, охранителят пак излезе, ала този път без Доневал. Той събра стражите, каза им нещо с поверителен тон и пое надолу по улицата.

— Сигурно господарят го праща по задачи — предположи Селена. Сам кимна към охранителя: предлагаше да го проследят. — Добра идея.

Скованите крака на Селена възразиха болезнено, като заотстъпва бавно и внимателно от гаргойла. Без да откъсва взор от близките стражи нито за миг, тя вкопчи пръсти в ръба на покрива и се покатери по него, а Сам я последва.

Искаше ѝ се да беше с ботушите, които майсторът занаятчия довършваше, но щеше да ги получи чак на следващия ден. Старите — от черна кожа, макар и достатъчно гъвкави и сигурни, като че ли бяха на път да я предадат по хлъзгавия от дъждовната вода улук. Въпреки това двамата със Сам се стрелнаха приведени по ръба на покрива, следейки грамадния мъж на улицата под тях. За щастие, той свърна по някаква задна уличка и следващата къща беше достатъчно близо, че да прескочат ловко до съседния покрив. Ботушите ѝ се подхлъзнаха, но облечените ѝ в ръкавици пръсти се вкопчиха в зелените каменни керемиди. Сам кацна умело до нея и за своя собствена изненада, Селена не му прегриза гръкляна, когато я хвана за наметалото и ѝ помогна да се изправи.

Охранителят продължи надолу по уличката, а те го следваха по покривите — просто сенки в сгъстяващия се мрак. Накрая обаче мъжът излезе на една по-широка улица, където разстоянията между къщите бяха прекалено големи, за да скачат от покрив на покрив, затова Селена и Сам се спуснаха по някаква водосточна тръба, приземявайки се тихо. Сетне поеха небрежно след плячката си, хванати под ръка като най-обикновени столичани, нетърпеливи да се скрият от дъжда.

Дори след като достигнаха главния булевард, с лекота го разпознаваха сред тълпата. Хората отскачаха от пътя му. Мелисандският уличен фестивал по случай Жътварската луна беше в разгара си и гражданите се рояха по улицата независимо от дъжда.

Селена и Сам повървяха след охранителя още няколко пресечки, дебнейки го по малките улички. Той надникна зад гърба си само веднъж, но ги завари облеgnати на близката стена — просто две закачулени фигури, скрили се от дъжда.

Улиците и канавките бяха затрупани с боклуци заради мелисандския кортеж и предишните по-малки празненства. Докато следваха охранителя, Селена чу разни хора да говорят, че управниците на столицата наредили част от канализационните канали да бъдат запушени, за да се напълнят с дъждовна вода. Идната нощ щели да ги отприщят, причинявайки потоп, достатъчно буен, че да отнесе всички отпадъци към река Ейвъри. Очевидно нямало да е за пръв път — ако не прочиствали каналите от време на време, мръсотиите щели да се разложат вътре и да замиришат още повече. Въпреки това Селена възнамеряваше да е високо, високо над улиците по време на въпросното отприщване. Несъмнено мръсната вода щеше да прелее и по самите улици, преди нивото ѝ да спадне, така че нямаше желание да тъпче из нечистотиите на града.

Накрая охранителят влезе в една кръчма на прага на рухналия бедняшки квартал и двамата със Сам го изчакаха от другата страна на улицата. През напуканите прозорци го съзряха да сяда на бара, пресушавайки халба след халба бира. На Селена ѝ се щеше да е на уличния фестивал вместо тук.

— Е, щом има слабост към алкохола, може да я използваме в наша полза — отбеляза Сам. Тя кимна, но не каза нищо. Сам надникна към стъкления дворец, чиито кули бяха забулени в мъгла. — Чудя се дали Бардингейл и останалите ще убедят краля да финансира изграждането на пътя им. — Добави той. — Всъщност се питам и защо изобщо ѝ е притрябвал, щом толкова държи търговията на роби да не стигне до Мелисанде.

— Ако не друго, това доказва абсолютната ѝ вяра, че няма да се провалим — отвърна Селена.

След като тя не добави нищо друго, Сам също се умълча. Мина час, през който охранителят не размени нито дума с друг човек, плати сметката си с една сребърна монета и се запъти обратно към къщата на Доневал. Въпреки изпитата бира походката му беше стабилна и докато стигнат до къщата, Селена се отегчи почти до сълзи — в допълнение

към това, че трепереше от студ и не знаеше дали вкочанените пръсти на краката ѝ не бяха окапали в ботушите ѝ.

Погледаха от ъгъла на близката улица как телохранителят се изкачва по входното стълбище. Явно се ползваше с уважение, щом не го караха да минава през задния вход. Но макар да бяха посъбрали мъничко информация, докато извървяваха двайсетминутния път през градските улици обратно към крепостта, Селена се усещаше донякъде безполезна и потисната. Дори Сам мълчеше, а като стигнаха дома си, той просто заяви, че ще се видят след няколко часа.

Тържеството в чест на Жътварската луна щеше да се състои същата вечер, а сделката на Доневал — едва след три дни. Като се имаше предвид колко малко сведения бяха успели да набавят досега, вероятно щеше да ѝ се наложи да се потруди повечко, за да изпълни мисията си. Дали „подаръкът“ на Аробин не се оказваше по-скоро проклятие?

Ама че загуба на време!

* * *

Прекара цял час във ваната, разхищавайки толкова топла вода, че май не остана за никой друг в крепостта. Аробин лично бе поръчал изграждането на инсталацията с течаща вода и този лукс му беше струвал повече от самата сграда, но Селена се радваше, че я има.

След като костите ѝ се поразмразиха, облече черния копринен халат, който Аробин ѝ беше дал сутринта — поредния му подарък, който въпреки всичко далеч не го доближаваше до прошката ѝ. После се върна в стаята си. Някой от прислугата беше запалил камината и Селена тъкмо започваше да се облича за тържеството, когато забележа купчината листове върху леглото си.

Овързани бяха с червена панделка и стомахът ѝ подскочи, когато извади бележката, пъхната най-отгоре в купчината.

Постарай се да не ги съсипеш със сълзите си, докато свириш. Доста хора трябваше да подкупя, за да се сдобия с тях.

Сигурно щеше да въртне очи, ако не беше зърнала какво има пред себе си.

Партитури. От снощното представление. Нотите, които не можеше да прогони от главата си дори цял ден по-късно. Отново надникна към бележката. Не беше написана с елегантния почерк на Аробин, а с неразбираемия „краснопис“ на Сам. Кога, по дяволите, беше намерил време днес? Явно веднага, след като се бяха върнали.

Тя седна на леглото и запрелиства страниците. Премиерата на представлението се бе състояла едва преди няколко седмици, ето защо партитурите му все още не бяха пуснати за общо ползване. Това щеше да се случи чак когато произведението пожънеше успех. След месеци, дори години.

Не смогна да сдържи усмивката си.

* * *

Въпреки неспирния дъжд вечерта приемът по случай Жътварската луна в крайречната къща на Лигфер Бардингейл беше толкова пренаселен, че Селена нямаше място да се изфука с разкошната си златистосиня рокля и гребените с форма на рибни перки, които бе закичила от двете страни на вдигнатата си коса. Присъстваха всички големи клечки на Рифтхолд. Е, всички без кралската особа, макар че можеше да се закълне, че мярна и благородници сред бляскавата тълпа.

Балната зала беше огромна, а високият ѝ таван — окичен с хартиени фенери във всевъзможни цветове, форми и размери. Венци от листа се увиваха около колоните, обточващи едната страна на залата, а по множеството маси рогове на изобилието преливаха от храна и бижута. Млади жени по корсети и дантелено бельо висяха от люлки, закачени за филигранния таван, а голи до кръста мъже с декоративни кремави якички сервираха вино.

Селена бе посещавала десетки екстравагантни партита в Рифтхолд; гостувала беше под прикритие на церемонии, организирани от чуждестранни сановници и местни благородници; виждала бе толкова чудатости, че не очакваше нещо някога да я изненада пак. Ала този прием засенчваше всички предишни в кариерата ѝ.

Имаше малък оркестър с две певици близначки — млади тъмнокоси жени, надарени с божествени гласове. Песента им караше гостите да се поклащат на място, приласкавайки ги към танцовата площадка.

Селена слезе от стълбището в горния край на балната зала, придружавана от Сам и Аробин, чиито сребристи очи обхождаха тълпата. Тъглчетата им се свиха от удоволствие, когато домакинята ги поздрави в дъното на стълбището. Облечен в оловносива туника, придаваща безкрайно изтънчен вид на стройната му фигура, Аробин се наведе да целуне ръката на Бардингейл.

Жената го наблюдаваше с тъмни, интелигентни очи и любезна усмивка на уста.

— Лигфер — изчурулика Аробин и се обърна леко да привика Селена. — Позволи ми да те запозная с племенницата ми Диана и повереника ми Сам.

Племенница. Вечният сценарий, вечната заблуда, когато и да се озовяха заедно на публично събитие. Сам се поклони, а Селена я поздрави с реверанс. Блясъкът в очите на Бардингейл показваше, че далеч не вярва Селена да е племенница на Аробин. Селена опита да сдържи гримасата си. Открай време не обичаше да се среща лице в лице с клиентите си; предпочиташе да контактува с тях чрез Аробин.

— Очарована съм — каза ѝ Бардингейл, преди да изпълни реверанс пред Сам. — И двамата са прелестни, Аробин. — Симпатично, безсмислено твърдение, изречено от жена, свикнала да борава със симпатични, безсмислени думи, за да постигне целите си. — Ще ме придружиш ли? — Попита тя Краля на асасините и Аробин ѝ предложи лакътя си.

Преди да се смесят с тълпата, той надникна през рамо към Селена с дяволита усмивка.

— Не се забърквай в прекалено много неприятности.

После потънаха в многолюдието, оставяйки Селена и Сам в дъното на стълбището.

— А сега какво? — пророни Сам, проследявайки Бардингейл с поглед. Тъмнозелената му туника подчертаваше бледите смарагдови петънца в кафявите му очи. — Видя ли някъде Доневал?

Бяха дошли да проверят с кого общува Доневал, колко телохранители го чакаха отвън и дали изглеждаше притеснен.

Размяната щеше да се състои след три вечери в кабинета му на горния етаж. Но в какъв час? Тъкмо това трябваше да научи Селена. А тази вечер беше единственият ѝ шанс да се добере достатъчно близо до него.

— До третата колона е — отговори тя, без да откъсва поглед от тълпата.

Сред сенките на колоните от едната страна на залата върху издигнати платформи бяха подредени малки сепарета, отделени с черни кадифени завеси — нещо като ложи за най-изтъкнатите гости на Бардингейл. Към една от тях беше забелязала да се отправя Доневал, следван по петите от едрия си охранител. Веднага щом Доневал се стовари между меките възглавници, четири от момичетата по корсети се намърдаха до него с мазни усмивки на лица.

— Май му е доста уютно — рече Сам. — Чудя се колко ли пари ще изкара от това парти Кларис.

Ето го обяснението откъде идваха момичетата. Селена се надяваше и Лизандра да не е тук.

Един от напетите келнери сервира на Доневал и куртизанките чаши с шампанско. Телохранителят, изправен до черната завеса, отпи пръв, преди да върне чашата на Доневал с одобрително кимване. Доневал, вече праметнал ръка през голите рамене на едното момиче, дори не благодари нито на служителя си, нито на келнера. А щом притисна устни към врата на куртизанката, Селена оголи леко зъби. Момичето едва ли беше на повече от дваисет години. Нищо чудно, че този мъж подкрепяше развитието на търговията с роби и бе готов да унищожи опонентите си, за да увенчае с успех начинанието си.

— Имам чувството, че няма да стане оттам известно време — заяви Селена, а като се обърна към Сам, го завари намръщен.

Винаги бе изпитвал смесица от жал и състрадание към куртизанките — и огромна омраза към клиентите им. Майка му се беше разделила с живота си по брутален начин. Може би именно затова търпеше иначе нетърпимата Лизандра и баналните ѝ приятелки.

Някой за малко щеше да се блъсне в гърба на Селена, но тя усети залитация мъж и ловко отстъпи от пътя му.

— Тук е същинска лудница — измърмори, вдигайки поглед към момичетата, които се люлееха от тавана с толкова извити гърбове, че се чудеше как гърдите им се задържат в корсетите.

— Дори не мога да си представя колко пари е похарчила Бардингейл.

Сам беше така близо до нея, че дъхът му погъделичка бузата ѝ. Самата тя се интересуваше повече колко ли е похарчила домакинята им, за да отвлече вниманието на Доневал; очевидно цената нямаше значение, щом беше наела Селена за осуетяването на сделката му и обезопасяването на документите. Едва ли обаче решението ѝ се основаваше единствено на спогодбата за търговията с роби и шантажния списък. Сигурно ѝ беше омръзнало да се примирява с разгулния живот на бившия си съпруг. И Селена не я винеше.

Макар и закътан в нишата от черно кадифе, Доневал определено искаше да го видят. А ако съдеше по бутилките шампанско, подредени върху ниската масичка пред него, явно нямаше намерение да става скоро. Мъж, който държеше другите да идват при него — да се чувства важен. Харесваше му да го почитат. Пък и беше върховна наглост да се сбличава с куртизанки на парти, организирано от бившата му съпруга. Истинска проява на низост — и жестокост. Но с какво ѝ помагаша тези наблюдения?

Като че ли рядко разговаряше с други мъже. Ала кой казваше, че бизнес партньорът му трябва да е от мъжки пол? Може пък да беше жена. Или куртизанка.

Доневал вече лигавеше шията на момичето от другата си страна, обхождайки с ръка голото ѝ бедро. Ако наистина съзаклятничеше с куртизанка, защо да чакат цели три дни, вместо да осъществят размяната още сега? Не можеше да е някое от момичетата на Кларис. Или самата Кларис.

— Дали ще се срещне с тайния си партньор тази вечер? — замисли се Сам.

Селена се обърна към него.

— Не. Имам чувството, че не е чак толкова глупав да върти сделки тук. Не и с друг, освен с Кларис.

Лицето на Сам помръкна.

Ако Доневал обичаше женската компания, това определено помагаше на плана ѝ да се добере по-близо до него. Тя си запроправя път през тълпата.

— Какви ги вършиш? — попита Сам, пробвайки да я настигне.

Тя му стрелна поглед през рамо и продължи да се промъква през стълпотворението на път към ложите.

— Не върви след мен — спря го с мек тон. — Ще опитам нещо. Ти просто стой тук. Ще дойда при теб, като съм готова.

Сам се взря в нея за момент, след което кимна.

Селена вдиша дълбоко през носа си, изкачи стъпалата и влезе в издигнатата ниша, където се разполагаше Доневал.

Четири куртизанки я забелязаха, но Селена задържа погледа си върху Доневал, който вдигна очи от шията на едната. Охранителят му беше нащрек, но не я спря. Глупак. Тя залепи лека усмивка на устните си, докато Доневал оглеждаше алчно тялото ѝ. Нагоре и надолу, надолу и нагоре. Именно затова беше избрала рокля с по-дълбоко деколте. Макар и стомахът ѝ да се преобърна, тя пристъпи по-близо до плячката си, докато помежду им не остана само ниската масичка. Сетне изпълни нисък, елегантен реверанс.

— Милорд — измърка тя.

Естествено, Доневал не беше никакъв лорд, но мъжете като него неизменно се любуваха на изтъкнатите титли, колкото и незаслужени да бяха те.

— С какво мога да съм ви полезен? — попита той, продължавайки да разглежда роклята ѝ.

Тялото ѝ бе доста по-скрито от тези на куртизанките, но понякога въображението носеше повече съблазън.

— О, простете, че ви прекъсвам — отвърна тя, вдигайки глава, така че светлината от фенерите да озари очите ѝ. Отлично съзнаваше кои от дарованията ѝ привличаха най-много мъжете. — Но чичо ми е търговец и има толкова високо мнение за вас, че...

Тя извърна поглед към куртизанките, сякаш току-що ги забелязваше, сякаш тя самата беше добро, благовъзпитано момиче, проумяло в каква компания го намира, опитващо се да прикрие смущението си.

Доневал като че ли усети притеснението ѝ и се надигна върху дивана, сваляйки ръка от бедрото на момичето до него. Всичките куртизанки се напрегнаха и стрелнаха недружелюбни погледи към нея. Ако не беше толкова съсредоточена в ролята си, вероятно щеше да им се ухили.

— Слушам ви, скъпа — подкани я Доневал, вперил очи в нейните.

Неочаквано лесно падна в капана ѝ.

Тя прехапа устна и сведе брадичка — скромно, срамежливо цвете, чакащо да го откъснат.

— Чичо ми е неразположен тази вечер и не може да дойде, а имаше огромно желание да се запознае с вас. Затова реших да ви се представя вместо него, но много съжалявам, че ви се натрапих.

Тя понечи да си тръгне, броейки миговете, преди...

— Не, не. Приятно ще ми е да се запознаем. Как се казвате, скъпо момиче?

Селена обърна лице към него, така че светлината отново да се отрази в синьо-златистите ѝ очи.

— Диана Бракин; чичо ми е Ерик Бракин... — Надзърна към куртизанките с възможно най-правдоподобното си изражение на смутена невинна девойка. — Аз... наистина съжалявам, че ви прекъснах. — Доневал продължаваше да я изпива с поглед. — Дано не ви прозвучи нахално, но дали ще е удобно да ви потърсим за среща? Не утре, нито вдругиден, тъй като чичо има работа по някакъв договор с двора на Фенхароу, но в деня след това? Тоест след три дни.

Тя се изкиска момичешки.

— В някакъв случай не звучи нахално — изчурулика Доневал, привеждайки се напред. Оказваше се добра идея да спомене заможния двор на Фенхароу. — Даже много ви се възхищавам, че дойдохте да се запознаем. Малко мъже биха се пристрашили, камо ли само младо момиче.

Селена едва се удържа да не врътне очи, вместо това изпърха леко с мигли.

— Благодаря ви, милорд. По кое време ще ви е удобно?

— Ами... — замисли се Доневал. — За вечеря ще съм зает. — Не прочете нито нотка на напрежение в очите му. — Но съм свободен за закуска или обяд. — Додаде той с нарастваща усмивка.

Селена въздъхна драматично.

— О, не. За жалост, вече имам ангажименти по това време. Как ви звучи следобеден чай? Казахте, че имате планове за вечерта, но преди това...? А може и да се срещнем в театъра.

Той се умълча и Селена се зачуди дали не започва да я подозира. Тя обаче примигна невинно и притисна ръце към ребрата си достатъчно, че гърдите ѝ да изскочат още малко от деколтето на

роклята. Беше използвала този трик и преди, затова не се съмняваше в ефективността му.

— Следобеден чай звучи добре — отвърна Доневал накрая, — но ще бъда и в театъра след вечерната ми среща.

Тя му се усмихна широко.

— Желаете ли да ни правите компания в нашата ложа? Чичо е поканил двама от съдружниците си от Фенхароу, но съм сигурна, че за него ще е чест, ако и вие се присъедините.

Той килна глава и Селена почти долови хладната пресметливост зад очите му. Хайде — подкани го наум, — клъвни на тази стръв... Запознанството с богат предприемач и представители на фенхароуския двор трябваше да му е достатъчен стимул.

— С удоволствие — съгласи се накрая с усмивка, воняща на далновидно култивиран чар.

— Сигурна съм, че си имате прекрасна карета, която да ви откара до театъра, но за нас ще е двойно по-голяма чест, ако ни позволите да ви вземем с нашата след вечеря.

— Боя се, че вечерната ми среща ще се състои доста късно. Не бих желал с чичо ви да закъснеете за представлението заради мен.

— О, не се безпокойте. Кога започва вечерята ви? Всъщност май трябва да попитам кога свършва!

Тя се изкиска. И очите ѝ просветнаха с любопитство към всички онези неща, които мъж като Доневал би показал на едно неопитно момиче. Той се приведе още по-напред. А на нея ѝ идеше да издере с нокти голата си кожа, където погледът му сякаш оставяше лепкава следа.

— Вечерята би трябвало да продължи около час — провлачи той, — ако не и по-малко. Просто бърза среща с един стар приятел. Защо не наминете през къщата ми към осем и половина?

Усмивката ѝ се разшири, този път напълно искрена. Седем и половина, значи. Тогава щеше да се състои размяната. Нима бе възможно да е толкова глупав и самонадеян? Заслужаваше да умре дори само заради безотговорността си — така лесно съблазнен от момиче, прекалено младо за него.

— О, разбира се! — възкликна тя.

После издърдори още куп подробности за бизнеса на чичо си, както и за това колко щели да си паснат двамата мъже... А след

секунда вече правеше реверанс, предоставяйки му изглед към деколтето си на изпроводяк. Куртизанките продължаваха да я наблюдават стръвно, усещаше и гладните очи на Доневал по задната част на тялото си, докато тълпата не я погълна. Умишлено отиде при храната, запазвайки свенливото си, невинно излъчване, а когато Доневал най-сетне спря да я следи с поглед, въздъхна дълбоко. Безспорен успех. Отрупа една чиния с храна, от която ѝ потекоха лиги — печено глиганско, сметана с горски плодове, топъл шоколадов кейк...

Лигфер Бардингейл я наблюдаваше от няколко стъпки разстояние с отявлена тъга в тъмните си очи. И състрадание. И може би с чувство на вина заради онова, което я беше наела да стори? Бардингейл тръгна към нея и закачи полите ѝ по път към масата с храна, но Селена реши да не я поздрави. Не я интересуваше какво ѝ е наговорил Аробин за най-добрия си асасин. За сметка на това доста я интересуваше какъв парфюм използва Бардингейл; ухаеше на жасмин и ванилия.

Сам внезапно изникна до нея с типично безшумните си стъпки.

— Успя ли да научиш каквото трябва?

Той я последва до съседното плато с храна. Лигфер си взе няколко лъжици сметана с горски плодове и пак се изгуби сред тълпата.

Селена се ухили, надниквайки към нишата на Доневал, който отново се беше съсредоточил върху платената си компания. Тя остави чинията си на масата.

— И още как. Оказва се, че има ангажимент в седем и половина вечерта на уречената дата.

— Значи... вече знаем часа на срещата — отбеляза Сам.

— Точно така.

Тя се извърна към него с триумфална усмивка, но Сам вече наблюдаваше с гневна гримаса как Доневал опипва момичетата край себе си.

Засвири по-жива музика и гласовете на близначките се извисиха в призрачна хармония.

— Е, сдобих се с нужното, така че е време да потанцуваме — обяви Селена. — Пий на екс, Сам Кортланд! Тази вечер няма да си цапаме ръцете с кръв.

* * *

Селена се развихри в танци. Красивите младежи от Мелисанде се бяха струпали край издигнатата сцена на певиците близначки и тя се присъедини към тях. Бутилки с шампанско се прехвърляха от ръка на ръка, от уста на уста. Селена пи от всичките.

Към полунощ премерената, елегантна танцувална музика отстъпи място на трескави, чувствени звуци, които я накараха да пляска с ръце и да тропа ритмично с крака. Мелисандци явно обичаха да се гърчат в такт и да се мятат като ужилени. Ако съществуваха мелодии и движения, възплъщение на лудостта, безразсъдството и безсмъртието на младостта, то сега се преплитаха тук, на тази танцова площадка.

Доневал остана на мястото си сред възглавниците, пресушавайки бутилка след бутилка. Нито веднъж не надникна към нея, каквото и помисли да бе имал за Диана Бракин, вече я беше забравил. Идеално.

По всяка част на тялото ѝ се стичаше пот, но тя отметна глава назад и вдигна ръце във въздуха, щастлива в прегръдката на музиката. Една от куртизанките на люлките прелетя толкова ниско, че пръстите им се докоснаха. Допирът накара кожата ѝ да се наелектризира. Това не беше просто забавление, а представление, оргия, повик за преклонение пред олтара на крайностите. А Селена с радост се поднасяше в жертва.

Музиката отново се промени — този път забумтяха барабани, придружени от отривистите гласове на близначките. Сам спазваше почтителна дистанция; танцуваше сам и често се изтръгваше от ръцете на някое момиче, привлечено от красивото му лице. Селена се помъчи да не се подсмива, като съзря как вежливо, но категорично отпраща поредната си обожателка.

Мнозина от по-възрастните гости отдавна се бяха разотишли, отстъпвайки танцовата площадка на далеч по-младите и красиви посетители. Селена се взе в ръце само колкото да провери какво прави Доневал. В същото време видя и Аробин да седи с Бардингейл в една от близките ниши. Правеха им компания още няколко души, но въпреки че масата им беше отрупана с винени чаши, всички седяха със сбърчени вежди и стиснати устни. Докато Доневал беше дошъл да

гуляе, възползвайки се от богатството на бившата си съпруга, тя самата явно имаше друго гледище относно забавата. Колко ли сила ѝ бе трябвала, за да приеме, че единственият вариант е да поръча убийството на бившия си съпруг? Или пък слабост?

Часовникът удари три — три! Кога се бяха изнизали толкова много часове? Някакво раздвижване привлече окото ѝ към високите врати на върха на стълбището. Четирима млади мъже с маски оглеждаха тълпата. Още в първите две секунди ѝ стана ясно, че тъмнокосият е водачът им, а изтънчените им тоалети и маските ги открояваха като благородници. Навярно благородници, избягали от някой официален прием, за да вкусят от насладите на Рифтхолд.

Маскираните странници заслизаха напето по стълбите, като единият се придържаше близо до тъмнокосия. Направи ѝ впечатление, че носи меч, а по напрегнатите му рамене си личеше, че не му е особено приятно тук. Но устните на водача се разтвориха в усмивка, когато се озова сред тълпата. Свещени богове! Дори под маската, скриваща половината му лице, се забелязваше, че е голям красавец.

Тя продължи да танцува, докато го наблюдаваше, и като че доловил вниманието ѝ, погледите им се срещнаха през залата. Селена му се усмихна, след което умишлено се обърна към певиците и затанцува по-целенасочено, по-съблазнително. Видя Сам да ѝ се мръщи. И просто сви рамене.

На маскирания странник му бяха необходими няколко минути и многозначителна усмивка от нейна страна, даваща му да разбере, че тя знае точно какво върши, когато изведнъж Селена усети нечия ръка да се плъзва около кръста ѝ.

— Интересно парти — прошепна непознатият в ухото ѝ. Тя се извъртя към бляскавите му сапфирени очи. — От Мелисанде ли си?

Селена продължи да се поклаща в такт с музиката.

— Може би.

Усмивката му се разшири. Пръстите я сърбяха да свали маската му. Млад благородник, все още навън по това време, несъмнено преследваше порочни цели. И все пак — защо пък и тя да не се забавлява?

— Как се казваш? — попита я той, извисявайки глас над силната музика.

Тя се приведе към него.

— Казвам се Вятър — прошепна. — И Дъжд. И Кост, и Прах. Името ми е откъслек от полузабравена песен.

Непознатият се засмя — гърлен, възхитителен звук. А Селена беше толкова пияна и безразсъдна, и замаяна от радостта да бъде младо, живо момиче в столицата на света, че едва сдържаше възторга си.

— Нямам име — измърка тя. — Аз съм тази, която владетелите на съдбата ми пожелаят да бъда.

Той я сграбчи за китката, прокарайки палец по чувствителната кожа под нея.

— Тогава нека те наричам Моя за танц или два.

Тя се усмихна широко, но изневиделица някой изникна между тях. Висок, широкоплещест мъж. Сам изтръгна китката ѝ от ръката на непознатия.

— Заета е — изръмжа опасно близо до маскираното лице на мъжа.

Приятелят на непознатия се появи зад Сам само след секунда, впил бронзови очи в него.

Селена хвана Сам за лакътя.

— Достатъчно — предупреди го тя.

Маскираният огледа Сам от глава до пети и вдигна ръце.

— Моя грешка — рече той, но намигна на Селена, преди да се слее с тълпата, следван от въоръжения си приятел.

Селена се извъртя гневно към Сам.

— Това пък какво беше, по дяволите?!

— Пияна си — обясни той, толкова близо до нея, че гърдите ѝ докоснаха неговите. — И той много добре го знаеше.

— Е, и?

В същия момент някакъв подивял танцьор се блъсна в нея и тя залитна. Сам я хвана през кръста със силните си ръце, преди да е паднала на земята.

— На сутринта ще ми благодариш.

— Това, че работим заедно, не значи, че внезапно съм забравила как да се защитавам.

Ръцете му останаха върху кръста ѝ.

— Хайде, ще те водя у дома.

Тя надникна към нишите. Доневал беше припаднал върху рамото на една изключително отегчена куртизанка. Аробин и Бардингейл продължаваха да разговарят задълбочено.

— Не — отсече тя. — Не ми трябва придружител. Ще се прибера, когато ми се прибира. — Тя се изтръгна от ръцете му, блъсвайки се в рамото на човека зад нея. Мъжът се извини и тръгна нанякъде. — Пък и — продължи Селена, неспособна да възпре думите и глупавата, безполезна ревност, която я обзе — винаги можеш да извикаш Лизандра или някоя друга под наем.

— Не искам да съм с Лизандра, нито с друга под наем — процеди той през стиснати зъби. И се пресегна да сграбчи ръката ѝ. — И трябва да си кръгла глупачка, ако още не си го осъзнала.

Тя пак се освободи от хватката му.

— Каквато съм — такава, и не ме е грижа какво мислиш за мен.

Сигурно някога щеше да ѝ повярва, но сега...

— Е, мен пък ме е грижа какво мислиш ти за мен. Дотолкова, че се заседях на това гнусно парти само заради теб. Достатъчно, че да те придружа на още хиляда такива, само и само да прекарам няколко часа с теб в момент, когато не ме гледаш така, сякаш не струвам дори колкото калта под обувките ти.

Това вече накара гнева ѝ да замъждука. Тя преглътна сухо и главата ѝ се завъртя още повече.

— Имам си достатъчно работа с Доневал. Не ми е до караници с теб. — Искаше ѝ се да потрие очи, но щеше да развали грима си. Затова само въздъхна. — Не може ли просто... да се позабавляваме?

Сам сви рамене, но очите му продължаваха да тъмнеят.

— Щом искаш да танцуваш с онзи, давай.

— Не става дума за това.

— Тогава ми кажи за какво.

Тя започна да кърши ръце, но побърза да се спре.

— Виж какво — подхвана. Музиката беше толкова силна, че едва чуваше собствените си мисли. — Ами... Сам, още не съм узряла да ти бъда приятелка. Не знам дали съм способна да бъда чиято и да било приятелка. И... Ох, не може ли утре да говорим за това?

Той поклати бавно глава, но ѝ отвърна с усмивка, макар и такава, в която липсваше всякаква радост.

— Разбира се. Ако изобщо си спомняш нещо утре — додаде с престорена ведрост. Тя се насили да му се усмихне. Сам посочи с брадичка към танцовата площадка. — Върви да се забавляваш. Ще говорим сутринта.

Пристъпи към нея, сякаш за да я целуне по бузата, но после явно размисли. Селена не знаеше дали е разочарована, или не, когато вместо това само стисна рамото ѝ.

Сетне изчезна сред тълпата. Тя се взира в него, докато нечия ръка не я придърпа в кръг от танцуващи момичета... и наново не се потопи в забрава.

* * *

Покривът на новия ѝ апартамент предлагаше изглед към Ейвъри и ето че сега Селена седеше на ръба му, провесила крака надолу. Камъкът под нея беше хладен и влажен, но дъждът бе спрял през нощта, а когато звездите започнаха да избледняват и небето се проясни, свирепи ветрове отвяха облаците надалеч.

Слънцето се показа над хоризонта, обливайки лъкатушещото тяло на Ейвъри със светлина, докато не го превърна в жива ивица от злато.

Столицата започна да се пробужда — комини забълваха пушек от първите огньове за деня, рибари се запровикваха от съседните кейове, деца затърчаха по улиците с наръчи съчки, сутрешни вестници или кофи с вода. Зад нея стъкленият дворец блещукаше изпод пръските на зората.

Не беше идвала в новия си апартамент, откакто се върна от пустинята, затова се разходи из просторните стаи, скрити на горния етаж на жилището ѝ с фасада на склад. Никой не очакваше да си купи дом точно на такова място, а и складът беше пълен с шишета мастило — стоки, които едва ли някой би се опитал да открадне. Това кътче си беше само и единствено нейно. Или поне щеше да бъде, след като съобщеше на Аробин, че напуска крепостта. Което пък щеше да стори веднага щом изпълнеше мисията си с Доневал. Или скоро след това. Вероятно.

Селена вдиша влажния утринен въздух и му позволи да я изпълни отвътре. Докато си седеше на ръба на покрива, се чувстваше приятно нищожна — мъничко петънце в огромния велик град. Но в същото време знаеше, че ѝ принадлежи.

Да, забавата ѝ бе харесала, ала на света съществуваха и по-важни неща. По-красиви, по-истински. Бъдещето ѝ си беше лично нейно, а в стаята я чакаха три сандъка със злато в негова подкрепа. Можеше да гради живота си по свое собствено желание.

Селена се облегна назад върху ръцете си, поглъщайки разбуждащия се град с поглед. И докато съзерцаваше столицата, я изпълни щастливото усещане, че ѝ тя съзерцаваше нея.

Тъй като беше забравила на партито, възнамеряваше да благодари на Сам за партитурата по време на обичайния им урок по бойни изкуства след закуска. Но в тренировъчната зала имаше още няколко асасини, а не искаше да обяснява на по-възрастните мъже за подаръка му. Несъмнено щяха да го изтълкуват погрешно. Не че особено ги интересуваше животът ѝ; стараеха се да странят от нея, пък и тя не си правеше труда да ги опознава. Освен това главата ѝ пулсираше болезнено заради безсънната нощ и всичкото шампанско, което бе изпила, така че дори не ѝ се говореше.

Затова просто потренира до обяд, впечатлявайки учителя им с новите похвати, които бе научила в Червената пустиня. Усещаше, че Сам я наблюдава от съседния тепих. Стараеше се да не надзърта към голите му гърди, лъснали от пот, докато правеше скокове със засилка, завъртайки се ловко във въздуха и кацайки почти безшумно на крака. В името на Уирда! Каква бързина само! Явно и той беше прекарал лятото в тренировки.

— Милейди — покашля се учителят и тя се обърна към него, предупреждавайки го с поглед да не коментира.

Направи мост и прехвърли плавно крака над главата си, докато не стъпиха отново на пода. Приключи упражнението на колене, а като вдигна очи, Сам вървеше към нея. Щом спря, кимна рязко с брадичка на учителя и набитият мъж бързо си намери друга работа.

— Той ми помагаше — възропта Селена и се изправи с разтреперани мускули.

Въпреки недоспиването си, беше тренирала усърдно цяла сутрин, което нямаше нищо общо с факта, че не желаше да остава насаме със Сам в тренировъчната зала.

— Идва през ден. Пък и не смятам, че пропускаш нещо важно — отвърна Сам.

Селена се стараеше да го гледа в лицето. И преди го беше виждала гол до кръста — всъщност виждала бе всички асасини

разсъблечени в различна степен по време на тренировките, ала сега се чувстваше странно.

— Е — подхвана тя, — значи, тази вечер ще проникнем в къщата на Доневал, нали така? — Говореше тихо, защото не обичаше да споделя нищо със събратята си асасини. Някога разказваше всичко на Бен, но той отдавна беше в гроба. — Вече знаем за какъв час е определена срещата, така че трябва да влезем в кабинета на горния етаж и да проучим какви документи крие Доневал, преди да ги е дал на партньора си.

Тъй като слънцето най-сетне беше благоволило да се появи, дневните мисии бяха почти невъзможни.

Сам сбърчи чело и прокара ръка през косата си.

— Не мога. Искам, но не мога. Лизандра има репетиция преди официалното Наддаване и съм на пост. Може да се срещнем след това, ако искаш да ме изчакаш.

— Не. Ще отида сама. Едва ли ще е толкова трудно.

Тя излезе от тренировъчната зала и Сам тръгна до нея.

— Ще е опасно.

— Сам, освободих двеста роби в Залива на Черепа и надвих Ролф. Смятам, че ще се справя и с това.

Тя достигна главния вход на крепостта.

— Но го постигна с моя помощ. Какво ще кажеш да намина покрай къщата на Доневал след репетицията, за да видя дали нямаш нужда от мен?

Тя го потупа по рамото. Голата му кожа беше лепкава от пот.

— Както решиш. Допускам обаче, че дотогава ще съм приключила. Ще ти разкажа как е минало утре сутринта — изчурулика тя, спирайки в дъното на главното стълбище.

Сам я хвана за ръката.

— Моля те, внимавай. Просто погледни документите и си върви. Имаме цели два дни до размяната; ако е прекалено опасно, ще пробваме утре. Не се излагай на излишен риск.

Вратите на крепостта се отвориха и Сам пусна ръката ѝ, когато се извърна и видя Лизандра и Кларис да влизат.

Лицето на Лизандра руменееше и зелените ѝ очи блещукаха.

— О, Сам! — възкликна тя и се спусна към него с протегнати ръце.

Селена се наежи. Сам хвана вежливо фините ѝ пръсти. Съдейки по жадния ѝ поглед — застопорен върху голия му торс, — Селена не се и съмняваше, че след два дни, веднага щом минеше Наддаването ѝ и вече можеше да бъде с когото си пожелае, щеше да потърси Сам. И коя жена не би го сторила?

— Поредният обяд с Аробин? — попита Сам, но Лизандра отказваше да пусне ръцете му.

Мадам Кларис кимна отривисто на Селена и се отправи към кабинета на Аробин. Собственичката на бардака и Кралят на асасините бяха приятели още откакто Селена заживя в крепостта, но двете си бяха разменили броени думи.

— О, не. Идваме за чай. Аробин ни обеща сребърен чаен сервиз — обясни Лизандра така, като че мятеше всяка дума към Селена. — На всяка цена трябва да ни правиш компания, Сам.

При други обстоятелства Селена щеше да ѝ прегризе гръкляна заради подобна обида. Лизандра продължаваше да стиска ръцете на Сам.

Навярно усетил напрежението, той изтръгна пръсти от хватката ѝ.

— Ами... — подхвана.

— Отиди — подкани го Селена. Погледът на Лизандра запрескача между двама им. — И бездруго ме чака работа. Не съм станала най-добрата, лежейки по гръб.

Евтин удар, но очите на Лизандра все пак просветнаха злобно. Селена ѝ отвърна с остра като бръснач усмивка. Нали и без това не ѝ се говореше повече със Сам, нито ѝ се искаше да я слуша как се упражнява по партитурите, които ѝ беше подсигурил, нито пък изобщо ѝ се прекарваше още време с него.

Той преглътна.

— Хайде да обядваме заедно, Селена.

Лизандра изцъка с език и тръгна към гостната, мърморейки:

— Защо ти е да обядваш точно с нея?

— Заета съм — отсече Селена. Не лъжеше; наистина трябваше да проникне в онази къща, за да огледа документите на Доневал. Затова посочи с брадичка към Лизандра. — Върви да се забавляваш.

Тъй като не желаше да види какво е избрал, впери очите си в мраморния под, сетне в тюркоазените завеси и позлатения таван,

докато крачеше към стаята си.

* * *

Покрай къщата на Доневал не се мяркаха стражи. Каквито и планове да имаше за вечерта, ако съдеше по тоалета му, вероятно за театър или парти, беше взел със себе си няколко от хората си, макар че едрият телохранител като че ли не присъстваше сред тях. Сигурно му беше дал почивен ден. Въпреки това наоколо патрулираха няколко стражи, а кой знае колко бдяха и вътре.

Колкото и да не ѝ се щеше да мокри новия си черен костюм, Селена беше благодарна за дъжда, започнал отново по залез, въпреки че заради него не можеше да носи маската си поради влошената видимост. За щастие, свирепият порой не позволи на стража от едната страна на къщата да я усети, когато се промъкна покрай него. Вторият етаж се намираше доста нависоко, но резето на тъмния прозорец се отключваше лесно и отвън. Вече разполагаше с карта на къщата. Ако не грешеше — а не ѝ се вярваше да е така, този прозорец водеше право в кабинета на втория етаж.

Заслуша се внимателно и изчака стражът да погледне на другата страна, преди да се закатери по стената. Новите ѝ ботуши имаха добро сцепление с камъка, а пръстите ѝ ловко намираха пукнатините в него. Костюмът ѝ се струваше малко по-тежък от обичайната ѝ туника, но тъй като ножовете бяха вградени в ръкавиците, не ѝ се налагаше да носи меч на гърба си, нито кинжали на кръста. Дори ботушите ѝ бяха снабдени с два ножа — точно този подарък от Аробин несъмнено щеше да ѝ е от полза.

Дъждът обаче не заглушаваше само шума, който тя създаваше, не криеше единствено нея зад завесата си, но и всеки, който приближаваше отнякъде. Затова Селена държеше очите и ушите си отворени на четири, макар че нито един страж не се появи иззад ъгъла на къщата. Рискът си беше струвал. Сега вече знаеше кога точно ще се състои срещата и разполагаше с два дни, за да събере възможно най-много информация за документите — главно от колко страници се състояха и къде ги криеше Доневал. След няколко секунди се озова до перваза на

прозореца. Стражът отдолу дори не надникна към къщата зад себе си. Първокласни професионалисти, няма що!

Тя надзърна в тъмната стая, където я посрещна бюро, затрупано с листове, и нищо друго. Едва ли Доневал беше толкова глупав, че да остави списъците на видно място, но...

Селена се изкачи на перваза и тънкият нож на единия ѝ ботуш просветна смътно, пъхвайки се в тясната пролука между двете крила на прозореца. Два напъна под ъгъл, едно движение на китката и...

Тя побутна прозореца, молейки се за добре смазани панти. Едната проскърца тихо, но другата откликна, без да издаде звук. Селена се прокрадна в кабинета и ботушите ѝ стъпиха безшумно върху луксозния килим. После се обърна с притаен дъх и затвори внимателно двете крила на прозореца.

Усети нападението едва част от секундата, преди да се случи.

Селена се завъртя, наведе се и ножът от другия ѝ ботуш мигновено се озова в ръката ѝ. Стражът се стовари с вопъл. Удари го със змийска ловкост — движение, научено в Червената пустиня. Като извади ножа от бедрото му, гореща кръв обля ръката ѝ. Втори страж замахна с меч към нея, но тя посрещна стоманата с двата си ножа и го изрита в корема. Той заотстъпва назад, но недостатъчно бързо, че да избяга от ритника в главата, който го повали в несвяст. Поредният ход, усвоен от Немия господар, който ѝ помогна да опознае движенията на пустинните животни. В мрака на стаята долови как подът се разтърси от сблъсъка с тялото на стража.

Имаше и други; преброи трима — трима стенещи и охкащи от болка покрай нея, преди някой да я сграбчи отзад. Получи жесток удар в главата, нещо влажно и зловонно се притисна към лицето ѝ, а после...

Забвение.

* * *

Селена дойде в съзнание, но не отвори очи. Продължи да диша равномерно дори докато поемаше смрадта на мръсотия, влага и гнилоч край себе си. Продължи да се ослушва, чувайки кикот от мъжки гласове и бълбукане на вода. Остана съвсем неподвижна, въпреки че усещаше въжетата, пристегнали я към стол, и водата, обливаща прасците ѝ. Намираще се в канализацията.

Тежки стъпки я доближиха с плисък — толкова тежки, че я опръскаха с вода чак до скута.

— Стига ти толкова сън — обади се дълбок глас. Силна ръка зашлеви бузата ѝ. През парещи очи Селена зърна изсеченото с брадва лице на телохранителя на Доневал да ѝ се усмихва. — Здравсти, хубавице. Мислеше си, че няма да усетим как ни шпионираш дни наред, така ли? Може да си добра, ама не си невидима.

Зад него четирима стражи стояха до желязна врата, а зад нея имаше друга, отвъд която се виждаха стълби, водещи нагоре. Явно вратата към мазето на къщата. Няколко от по-старите домове в Рифтхолд притежаваха такива: тайни изходи за бягство по време на войни, проходи за вмъкване на скандални гости или просто удобно сметище. Двойните врати не допускаха водата в къщата, затваряха се херметически и бяха дело на опитни майстори, които каляваха праговете им с отблъскващи водата магии.

— В тая къща има много стаи, в които да проникнеш с взлом — продължи охранителят. — Защо избра точно кабинета на горния етаж? И къде е приятелчето ти?

Тя му отвърна с крива усмивка, попивайки с поглед обширната канализация край себе си. Нивото на водата се повишаваше. А дори не ѝ се мислеше какво се носи по нея.

— Какво точно си ми отредил: разпит, мъчения и тогава смърт? — попита телохранителя. — Или бъркам реда?

Мъжът се ухили насреща ѝ.

— Умница, значи. Радвам се. — Говореше с доста изразен акцент, но Селена го разбираше. Той опря ръце върху двете странични облегалки на стола ѝ. Тъй като собствените ѝ ръце бяха вързани зад гърба ѝ, тя можеше да движи единствено лицето си. — Кой те праща?

Сърцето ѝ препускаше, но усмивката ѝ не посърна. Отдавна се беше научила как да понася мъчения.

— Защо реши, че ме праща някой? Не ти ли хрумна, че може да действам на своя глава?

Дървеният стол простена под тежестта му и той се приведе толкова близо до нея, че носовете им почти се докоснаха. Селена се помъчи да не вдишва горещия му дъх.

— Защо иначе малка кучка като теб би проникнала в тази къща? Не вярвам, че търсиш бижута и злато.

Тя усети как ноздрите ѝ се разширяват. Ала нямаше намерение да прави каквото и да било, не и докато не извлечеше колкото може повече информация от него.

— Ако ще ме изтезаваш — провлачи, — започвай вече. Миризмата тук не ми допада особено.

Мъжът се отдръпна от нея с нетрепваща усмивка.

— О, няма да те изтезваме. Имаш ли някаква представа колко шпиони, крадци и асасини са пробвали да навредят на Доневал? Отдавна се отказахме от разпитите. Щом не ти се приказва, хубаво. Недей. Открили сме начин да се справяме с вас, долни твари.

— Филип — обади се един от стражите, сочейки с меча си към тъмния канализационен тунел, — трябва да вървим.

— Да — съгласи се Филип и пак се обърна към Селена. — Знаеш ли, мисля си, че щом са те пратили тук, сигурно си лесно заменима. И не ми се вярва някой да те потърси, след като наводният канализацията. Дори приятелчето ти. Всъщност в момента повечето хора не смеят да излязат на улицата. Вие, столичаните, май не обичате да си цапате краката, а?

Сърцето ѝ заблъска още по-силно, но тя не откъсна поглед от очите на телохранителя.

— Жалко, че водата няма да отнесе всички боклуци — запърха с мигли Селена.

— Няма — съгласи се той, — но ще отнесе теб. Или поне останките ти, ако плъховете изобщо подхвърлят нещо.

Филип я потупа по бузата достатъчно силно, че кожата ѝ да пламне. Сякаш по негов сигнал откъм мрака се чу прииждаща вода.

О, не. Не!

Той преджапа до площадката, където го чакаха стражите. Всички заедно излязоха през втората врата, изкачиха стълбището и...

— Приятно плуване — рече Филип и затръшна желязната врата след себе си.

* * *

Мрак и вода. В секундите, преди очите ѝ да се приспособят към смътната улична светлина, процеждаща се през решетката високо, високо над нея, Селена разпозна внезапен прилив на вода около краката си. Само за миг обля скута ѝ.

Тя изруга жлъчно и се загърчи в хватката на въжетата. А когато те се впиха в ръцете ѝ, си спомни за вградените остриета. Фактът, че Филип не ги беше открил, макар и несъмнено да я беше претърсил,

говореше за майсторството на изобретателя. И все пак беше толкова стегнато вързана, че не знаеше дали ще смогне да ги извади...

Завъртя китките си, борейки се поне за толкова свободно място, колкото да направи нужното движение. Водата вече стигаше до кръста ѝ. Сигурно бяха заприщили канализацията чак в другия край на града; пълното наводняване на тази част щеше да отнеме поне няколко минути.

Въжето не поддаваше, но тя продължи да кълчи китката си отново и отново, точно както ѝ беше показал занаятчията. И накрая острието изскочи от ръкавицата ѝ с плисък. По едната страна на ръката ѝ затанцува болка и тя изруга. Беше се порязала на проклетото нещо. За радост, раната ѝ се струваше плитка.

Веднага се захвана с въжетата, извивайки болезнено ръце, за да заемат нужния ъгъл спрямо тях. Защо ли не бяха използвали железни окови?!

Напрежението около кръста ѝ се освободи внезапно и Селена едва не цопна по очи в бълбукащата черна вода. Измъкна се от другите въжета само за две секунди, въпреки че настръхна, като бръкна с ръце в мръсната вода, за да пререже тези около краката си.

Щом се изправи, водата достигаше до бедрата ѝ. Студена вода. Ледено, леденостудена. Проправи си път към площадката, мъчейки се да запази равновесие в буйния потоп, докато по краката ѝ се плъзгаха разни твърди неща. Водата носеше десетки плъхове, чиито ужасени писъци едва се чуваха сред грохота. Докато достигне каменните стъпала, вече и те бяха потънали едно по едно. Пробва желязната дръжка. Заключение беше. Опита да тикне едно от остриетата си в пролуката до прага, но то отскочи. Вратата беше затворена толкова плътно, че нищо не можеше да мине през нея.

Беше попаднала в капан.

Селена погледна надолу по тунела. Отгоре продължаваше да се лее дъждовна вода, но уличното осветление бе достатъчно ярко, че да види извивката на стените. Все някъде трябваше да има стълба към улицата — трябваше.

Ала не намираше — не и наоколо. Решетките бяха толкова нависоко, че единственият вариант да ги стигне беше да изчака канализацията да се напълни догоре. Течението обаче беше толкова силно, че вероятно щеше да я отнесе преди това.

— Мисли — прошепна в мрака. — Мисли, мисли.

Водата се издигаше по стълбите и вече се плискаше по глезените й.

Тя продължаваше да диша спокойно. С паника нямаше да постигне нищо.

— Мисли.

Отново обходи с очи канализацията.

Неизменно имаше стълба, но явно по-надолу в тунела. Налагаше се да влезе във водата — и в мрака.

От лявата й страна потопаът се изливаше нестихващо, прииждайки от другата част на града. Тя надникна надясно. Дори да нямаше решетка, сигурно щеше да се добере до Ейвъри.

Много, много голямо „сигурно“.

И все пак го предпочиташе пред това просто да очаква смъртта си тук.

Прибра ножовете си и навлезе в зловонната, мазна вода. Гърлото й се стегна, но тя се постара да възпре гаденето. В никакъв случай не плуваше в изпражненията на цялата столица. Нито пък в гъмжащи от плъхове отходни води. И нямаше да умре.

Течението се оказа по-силно, отколкото очакваше, и трябваше да му се противопоставя с тялото си. Над главата й прелитаха решетки, все по-близо и по-близо, но и прекалено далеч. И тогава — отдясно! По средата на стената, все още метър-два над водното ниво, зееше отвор на тесен тунел, побиращ един-единствен работник. От ръба му се стичаше дъждовна вода — явно водеше към улицата.

Тя заплува усилено към стената, борейки се с течението, което заплашваше да я отнесе покрай тунела. Стигна стената, вкопчи се в нея и опита да се придвижи предпазливо по камъка. Отворът се намираще на такава височина, че трябваше да протегне ръце нагоре, впивайки болезнено пръсти в мокрия му ръб. Но все пак успя да се хване и макар остра болка да прониза ноктите й, се набра и влезе в тесния тунел — толкова тесен, че се принуди да легне по корем. Пълен беше с кал и боговете знаеха какво още, но напред — далеч напред — се процеждаше лъч улична светлина. Шахта, водеща към улицата. Зад нея канализацията продължаваше да се пълни с вода и оглушителен тътен. Ако не побързаше, щеше да попадне в смъртоносен капан.

Тунелът беше толкова нисък, че трябваше почти да забие лице в гнусната тиня, но изпъна ръце напред и се набра. И така, сантиметър по сантиметър се завлачи по корем в тунела, вперила поглед в мъждукащата светлина отпред.

Когато водата достигна нивото на отвора, обля за секунди първо стъпалата ѝ, после краката, корема и накрая лицето ѝ. Тя запълзя побързо. Не се нуждаеше от светлина, за да се увери, че ръцете ѝ кървят. Всяко зрънце пясък в раните ѝ пареше като огън. Давай — повтаряше си с всяко набиране, с всяко изтласкване. — Давай, давай, давай. Единствено тази дума ѝ пречеше да запищи. А запищеше ли... значи се беше предала на смъртта.

Когато се добра до вертикалната шахта, водата в тунела вече достигаше около педя дълбочина и Селена почти простена, виждайки стълбата. От улицата я деляха по-малко от пет метра. През кръглите дупки на голямата решетка се забелязваше заобиколена от мрак улична лампа. Тя забрави болката в ръцете си и пое нагоре по ръждивата стълба с надеждата, че няма да рухне под тежестта ѝ. Тунелът под краката ѝ се изпълни с вода, понесла завихрени отпадъци.

Изкачи се бързо и дори си позволи малка усмивка, преди да бутне кръглата решетка.

Тя обаче не помръдна.

Стъпи здраво на разнебитената стълба и натисна с две ръце. Но решетката не поддаваше. Покатери се на най-горното стъпало и преви тяло така, че да опре гърба и раменете си в решетката, и отново я блъсна. Нищо. Дори не изскърца, дори не се чу триене на метал в метал. Явно ръждата я беше запоила на място. Селена продължи да се мята върху нея, докато нещо не изпука в ръката ѝ. Пред очите ѝ затанцуваха черно-бели искри от болка и тя се увери, че не е счупила някоя костичка, преди да удари метала за пореден път. Нищо. Нищо.

Водата я приближаваше. Тинестата ѝ пяна вече беше на една ръка разстояние от нея.

Селена атакува решетката за последно. Тя не помръдна.

Щом хората нямаше да излязат на улицата, докато „прочистващият“ потоп не отминеше... Дъждовна вода се изливаше в устата ѝ, в очите ѝ, в носа ѝ. Тя заблъска по метала, молейки се някой да я чуе сред грохота на пороя, някой да зърне калните ѝ, окървавени

пръсти, щръкнали от уличната шахта. Водата обля ботушите ѝ. Тя протегна пръсти още по-нагоре през дупките на решетката и закрепя.

Крещя, докато дробовете ѝ не пламнаха, крещя за помощ, адресирана към някой случаен минувач. Докато накрая...

— Селена?

Вик, и то от недалеч. Тя простена, чувайки гласа на Сам, почти заглушен от дъжда и бучащите води под нея. Обещал бе да наmine след партито на Лизандра — явно или отиваше към къщата на Доневал, или се връщаше оттам. Селена размърда пръсти през решетката, блъскайки по метала с другата си ръка.

— ТУК СЪМ! В канализацията!

Разнесе се тропот на крака и после...

— Свещени богове! — Лицето на Сам изплува над решетката. — Търся те от двайсет минути. — Каза той. — Дръж се.

Мазолестите му пръсти се вкопчиха в дупките. Селена съзря как побеляват от напън, как лицето му почервенява... Той изруга.

Водата достигаше прасците ѝ.

— Измъкни ме оттук, дявол да го вземе!

— Бутай с мен — нареди ѝ задъхано той и като дръпна пак, тя забута отдолу.

Решетката обаче не помръдваше. Опитаха пак, и пак. Водата обля коленете ѝ. Поне шахтата се намираще достатъчно далеч от къщата на Доневал, че стражите да не ги чуят.

— Качи се колкото можеш по-нависоко — излая Сам. Повече нямаше накъде, но Селена си замълча. Над нея проблесна нож и острието му застърга по метала. Сам явно го използваше като лост. — Бутай отдолу.

Тя се подчини. Тъмната вода се плискаше по бедрата ѝ.

Ножът се счупи надве.

Сам изруга свирепо и отново задърпа решетката.

— Хайде — процеди по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Хайде!

Водата вече покриваше кръста ѝ, а само след миг достигна и гърдите ѝ. Дъждът не спираше да се излива през дупките, заприщвайки сетивата ѝ.

— Сам — пророни тя.

— Опитвам се!

— Сам — повтори.

— Не — отсече той, разтълкувал интонацията на гласа ѝ. — Не.

И се разкрещя за помощ. Селена притисна лице към една от дупките в решетката. Нямахше да дойде помощ — не и достатъчно бързо.

Никога не се беше замисляла как ли ще умре, но удавянето ѝ се струваше някак уместно. Онази река в родината ѝ Терасен почти бе отнела живота ѝ преди девет години, а сега като че ли сделката, която бе сключила с боговете онази нощ, най-сетне губеше давност. Водата щеше да си я вземе по един или друг начин, колкото и да отлагаше мига.

— Моля те — завика Сам, докато блъскаше и дърпаше решетката. Накрая пробва да пъхне втория си кинжал под тежкия метал. — Моля те, недей.

Селена знаеше, че не говори на нея.

Водата се качи до врата ѝ.

— Моля те — стенеше Сам, стиснал пръстите ѝ.

Оставаше ѝ една последна глътка въздух. Последни думи.

— Отнеси тялото ми в Терасен, Сам — прошепна тя.

Сетне вдиша с пълни гърди и потъна.

8

— Дишай! — крещеше някой, блъскайки гърдите ѝ. — Дишай!

Мощен спазъм сгърчи тялото ѝ и сякаш прогони водата от него. Тя повърна върху калдъръма и така се закашля, че цялата се разтърси от конвулсии.

— О, богове! — простена Сам.

През течащите си очи го видя коленичил до нея с провесена между раменете глава и опрени на коленете длани. Зад него две жени си разменяха облекчени, но и някак недоумяващи погледи. Едната държеше лост. До нея лежеше решетката на шахтата, а навсякъде наоколо се разливаше вода от канализацията.

Селена повърна отново.

* * *

Изкъпа се три пъти подред и се натъпка с храна, само и само за да я повърне и да прочисти тялото си от гнусната течност. Накисна продраните си, болящи ръце в купа с твърд алкохол и макар че едва съдържа писъка си, с радост остави дезинфектанта да прогори и последните следи от всички гадости, проникнали в тялото ѝ с мръсната вода. Като установи, че този метод действа успокояващо на погнусата ѝ, заръча да напълнят ваната ѝ със същия алкохол и се потопи цялата.

Повече никога нямаше да се почувства чиста. Дори след четвъртата си вана, която взе веднага след тази с алкохола, имаше усещането, че всеки сантиметър от тялото ѝ е покрит с мръсотия. Аробин дойде да се суети край нея, но тя го изгони. Изгони всички. Легна си с мисълта, че на сутринта ще се изкъпе още два пъти.

На вратата ѝ се почука и Селена тъкмо се канеше да пропъди натрапника с викове, когато Сам надникна в стаята ѝ. Часовникът показваше, че минава дванайсет, но не личеше изобщо да е заспивал.

— Будна си — отбеляза и влезе, без да чака покана от нея.

Не че имаше нужда от такава. Все пак беше спасил живота ѝ. Щеше да му е задължена до гроб.

На път към крепостта ѝ бе разказал, че след репетицията за Наддаването на Лизандра тръгнал към къщата на Доневал, за да провери дали нямала нужда от помощ. Но като стигнал, не намерил никого освен стражите, които се хилели на някаква случка. Обикалял околните улици, когато я чул да вика.

Тя го стрелна от леглото си.

— Какво искаш?

Не особено любезни думи към човека, който току-що бе спасил живота ѝ. Но, да му се не види, нали тя трябваше да е по-добра от него, а сега той бе спасил нея! Нима вече можеше да твърди с чиста съвест, че е най-добрата, при положение че Сам я беше измъкнал от сигурна смърт? От тази мисъл ѝ се прииска да го фрасне.

Той просто ѝ се усмихна леко.

— Щеше ми се да проверя дали най-сетне си приключила с цялото това миене. Не остана топла вода.

Тя се намръщи.

— Не очаквай да се извиня.

— Очаквал ли съм някога да се извиниш за каквото и да било?

На светлината от свещите прекрасното му лице изглеждаше меко като кадифе и толкова приветливо.

— Можеше да ме зарежеш да умра — подхвана тя. — Изненадана съм, че не изигра танца на радостта над оная решетка.

Той ѝ отвърна с гърлен смях, който плъзна нагоре по крайниците ѝ и я стопли.

— Никой не заслужава толкова ужасна смърт, Селена. Дори ти. Пък и нали уж бяхме загърбили враждите.

Тя преглътна сухо, но не съумя да откъсне очи от неговите.

— Благодаря, че ме спаси.

Сам вирна вежди. Беше му го казала веднъж на път към дома, но в припряна, задъхана върволица от думи. Сега беше различно. Колкото и да я боляха пръстите — особено около счупените нокти, тя протегна ръка към неговата.

— И... И съжалявам. — Наложил си да не отделя поглед от него дори докато по изражението му се изписваше недоумение. —

Съжалявам, че те забърках в случката от Залива на Черепа. И за онова, което ти причини Аробин заради нея.

— А — пророни той, като че бе разбулил някоя велика мистерия.

Взря се в заключените им ръце и тя побърза да откъсне своята.

Тишината внезапно стана прекалено наелектризирана, лицето му — твърде красиво на светлината от свещите. Тя вдигна брадичка и го завари да гледа белега на шията ѝ. Изпъкналата резка щеше да избледнее — някой ден.

— От момиче на име Ансел ми е — обясни тя през стегнато гърло. — Беше ми приятелка.

Сам приседна бавно на леглото. И цялата история се изля от устата ѝ.

Той ѝ задаваше въпроси само когато имаше необходимост от пояснение. Часовникът удари един тъкмо когато тя приключи разказа си за последната стрела, която бе запратила по Ансел, и за това как дори с разбито сърце бе дала на приятелката си минута отгоре, преди да насочи смъртоносната си стрела. Като се умълча, очите на Сам светеха от тъга и изумление.

— Е, така мина лятото ми — сви рамене тя. — Невероятно приключение за Селена Сардотиен, нали?

Но той просто се пресегна и проследи с пръсти белега върху шията ѝ, сякаш така можеше да заличи раната.

— Съжалявам — промълви.

И Селена знаеше, че е от сърце.

— Аз също — прошепна тя. След което се размърда на мястото си, внезапно осъзнала колко разголена нощница носеше. Явно проумял същото, Сам отдръпна ръка от шията ѝ и се покашля неловко. — Е — обади се тя, — май мисията ни току-що се усложни.

— Така ли? И защо?

Тя опита да се отърси от руменината, плъзнала по лицето ѝ заради допира му, и я замени с бавна, дяволита усмивка. Филип нямаше представа кого се беше опитал да ликвидира, нито с колко болка щеше да си плати. Наумиш ли си да удавиш Асасин на Адарлан в канализацията, нямаше как да ти се размине. В никакъв случай.

— Защото — поде тя — списъкът ми с мишени току-що се увеличи с едно попълнение.

Селена спа до обяд, взе двете вани, които си беше обещала, и отиде в кабинета на Аробин. Намери го с чаша чай в ръце.

— Изненадан съм, че си излязла от ваната — каза той.

Разговорът със Сам за месеца ѝ в Червената пустиня ѝ беше напомнил защо толкова държеше да се прибере това лято и какво бе постигнала. Вече нямаше причина да е деликатна с Аробин, не и след постъпката му, след всичко, което беше преживяла. Затова Селена просто се усмихна на Краля на асасините и задържа отворена вратата на слугите, носещи тежък сандък. И на тези с втория. И с третия.

— Страх ме е да попитам — рече Аробин, разтривайки слепоочията си.

Слугите побързаха да напуснат кабинета му и Селена затвори вратата след тях. После безмълвно вдигна капациите на сандъците. Златото засия под пладнешкото слънце.

Тя се обърна към Аробин, вкопчена в спомена за чувството, което бе изпитала на онзи покрив след партито. Неговото лице остана неразгадаемо.

— Мисля, че това изплаща дълга ми — обяви тя и извика усмивка на устните си. — ... че и отгоре.

Той не помръдна от мястото си.

Тя преглътна и внезапно ѝ се догади. Защо ли бе решила, че идеята е добра?

— Имам желание да продължа работата си с теб — заяви внимателно. Беше виждала този негов поглед и преди в нощта на побоя. — Но вече не ме притежаваш.

Сребристите му очи отскочиха към сандъците, сетне се върнаха към нея. В мига на мълчание, който сякаш се проточи цяла вечност, Селена остана неподвижна пред погледа му. Накрая върху лицето му изплува печална усмивка.

— Можеш ли да ме виниш, че се надявах този ден никога да не дойде?

Тя едва не въздъхна от облекчение.

— Говоря сериозно: имам желание да продължа работата си с теб.

В тази секунда осъзна, че не може да му каже за апартамента, както и че се изнася от крепостта — не и точно сега. Стъпка по стъпка. Днес — дългът. Може би след няколко седмици щеше да му обяви, че напуска. Пък и нищо чудно да не го беше грижа, че ще живее другаде.

— И аз винаги ще се радвам да работя с теб — отвърна той, без да става от стола си. Отпи глътка чай. — Да питам ли откъде си взела толкова пари?

Присещайки се за белега на шията си, Селена отговори:

— От Немия господар. Отплата, задето спасих живота му.

Аробин взе сутрешния вестник.

— Е, поздравления. — Стрелна я над ръба на вестника. — Вече си свободна жена.

Тя се помъчи да сдържи усмивката си. Вероятно не беше свободна в пълния смисъл на думата, но поне вече не можеше да я контролира с дълга ѝ. А за момента и толкова ѝ стигаше.

— Успех с Доневал утре вечер — добави той. — Кажи, ако имаш нужда от помощ.

— Стига да не ми вземеш пари.

Той не реагира на усмивката ѝ, а само свали вестника.

— Никога не бих ти го причинил.

Нещо като болка просветна в очите му.

Потискайки внезапното си желание да му се извини, тя напусна кабинета без нито дума повече.

Обратният път до стаята ѝ се видя дълъг. Беше очаквала да крещи от радост, след като му дадеше парите, да обиколи с триумфална стъпка цялата крепост. Но погледът му някак... обезцени всичкото онова злато.

Върховно начало на новото ѝ бъдеще, няма що.

* * *

Макар и повече никога да не ѝ се щеше да се озовава в гнусната канализация, Селена се оказа именно там същия следобед. През тунела още течеше река, но тясната издигната пътека по протежението му

беше суха, независимо от обилния дъжд, който къпеше улицата над тях.

Преди час Сам просто се беше появил в стаята ѝ, облечен и готов да шпионира Доневал. Сега вървеше мълчаливо зад нея. Като стигна до железната врата, която си спомняше болезнено добре, Селена остави факлата си на земята и прокара ръце по протритата ѝ, ръждясала повърхност.

— Утре ще трябва да влезем оттук — рече с глас, почти заглушен от бълбукането на канализационната река. — Другите входи вече са под сериозна охрана.

Сам проследи с пръст браздата между вратата и прага ѝ.

— Освен ако не вкараме таран в канализацията, не виждам как ще влезем оттук.

Тя му хвърли мрачен поглед.

— Може да почукаш.

Сам се засмя тихо.

— На стражите със сигурност ще им хареса. Може пък да ме поканят на бира. Е, след като напълнят корема ми със стрели, разбира се.

Той потупа с длан стегнатите си коремни мускули. Носеше костюма, който Аробин го беше принудил да си купи, и Селена се стараеше да не обръща особено внимание на това колко добре подчертаваше физиката му.

— Е, значи, не можем да минем през тази врата — отново плъзна ръка по нея Селена, — освен ако не узнаем кога прислугата изхвърля боклука.

— Звучи ми не особено надеждно — парира я той, без да откъсва очи от вратата. — Прислугата може да изхвърля боклука, когато им скимне.

Тя изруга и огледа канализацията. Колко ужасно място да се разминеш на косъм от смъртта... Силно се надяваше да срещне Филип утре. Самонадеяното копеле нямаше да схване какво го очаква, докато не изскочеше пред него. Дори не я беше разпознал от партито.

По устните ѝ се разля ленива усмивка. Колко уместно да си отмъсти на Филип, прониквайки през същата врата, която самият той ѝ беше показал.

— Тогава един от двама ни ще трябва да поседи тук няколко часа — прошепна тя, вперила поглед във вратата. — Заради площадката пред прага слугите ще трябва да направят няколко стъпки, за да достигнат водата. — Усмивката ѝ се разшири. — Пък и ако човечецът влачи чувал с боклук, едва ли ще му хрумне да надникне зад себе си.

Съм също се усмихна и зъбите му проблеснаха на светлината от факлата.

— И изхвърлянето ще му отнеме достатъчно дълго, че някой да се промъкне зад гърба му и да си намери добро скривалище в мазето, където да изчака до седем и половина.

— Как ще се изненадат утре, като открият вратата отключена.

— Май това ще е най-малката им изненада утре.

Тя взе факлата си.

— И още как.

Сам тръгна след нея обратно по издигнатата пътека. Натъкнали се бяха на една шахта на затънтена уличка, достатъчно далеч от къщата, че никой да не ги заподозре. За жалост обаче, трябваше доста да повървят през канализацията.

— Дочух, че тази сутрин си изплатила дълга си към Аробин — отбеляза той, забил поглед в тъмните камъни под краката им. Продължаваше да говори тихо. — Какво е чувството да си свободна?

Тя надзърна към него.

— Не каквото очаквах.

— Учудвам се, че е приел парите, без да спори.

Селена замълча. Сам вдиша насечено в смътната светлина.

— Аз май ще си вървя — прошепна после.

— Ще си вървиш? — почти се препъна Селена.

Той не смееше да я погледне.

— Заминавам за Ейлве. За Банджали по-точно.

— На мисия?

Аробин често ги изпращаше по всички краища на континента, но Сам ѝ звучеше някак... различно.

— Завинаги — отвърна той.

— Защо?

Гласът ѝ прозвуча леко пискливо в ушите ѝ.

Той се обърна към нея.

— Какво ме задържа тук? Аробин вече спомена, че ще е полезно да се установим и на юг.

— Аробин... — кипна тя и едва смогна да укроти гласа си до шепот. — Говорил си с Аробин по въпроса?

Той сви рамене.

— Неофициално.

— Ама... Банджали е толкова далеч.

— Да, но Рифтхолд принадлежи на двама ви с Аробин. Аз винаги ще съм... резервен вариант.

— Бих избрала да съм резервен вариант в Рифтхолд, отколкото Водач на асасините в Банджали.

Хич не ѝ се говореше толкова тихо. Идеше ѝ да блъсне някого в стената. Да разгроми цялата канализация с голи ръце.

— Заминавам в края на месеца — обяви той с все същия спокоен тон.

— Това е след две седмици!

— Задържа ли ме нещо тук?

— Да! — възкликна тя с възможно най-силния си шепот. — Да. — Той не отвърна. — Не можеш да заминеш.

— Дай ми причина да остана.

— Ще ми липсваш, дявол да те вземе! — изсъска тя, разпервайки ръце. — Какъв е бил смисълът на всичко, ако просто изчезнеш завинаги?

— Смисълът на какво, Селена?

Как можеше да е толкова спокоен, докато тя беснееше?

— Смисълът на всичко, случило се в Залива на Черепата, и на партитурата, която ми подари, и на... на това, че си казал на Аробин, че ще му простиш, ако повече никога не ми посяга.

— Ти сама каза, че не те е грижа какво мисля. И какво правя. И дали ще умра. Нали така?

— Излъгах! И ти знаеше, че лъжа, глупаво копеле такова!

Той се засмя тихо.

— Попита ме как съм прекарал лятото. — Тя замлъкна. Сам прокара ръка през кестенявата си коса. — Прекарах го в борба с неудържимото си желание да прережа гърлото на Аробин. И той знаеше, че искам да го убия.

„Ще те убия!“, беше изкрещял на Аробин.

— Веднага щом се свестих, след като ме преби, осъзнах, че трябва да напусна. Защото иначе щях да го убия. Но не можех. — Той се взираше в лицето ѝ. — Първо трябваше да те дочакам. Да се уверя, че си добре, че си невредима.

Ставаше ѝ все по-трудно да диша.

— И той го знаеше — продължи Сам. — Затова прецени, че ще се възползва от тази ми слабост. Вместо да ми възлага мисии, ме накара да помагам на Лизандра и Кларис. Да ги придружавам на партита и пикници из града. Това се превърна в игра между двама ни: колко от гаврите му щях да понеса, преди да избухна. Макар че знаехме у кого е печелившата ръка. Все пак ти винаги щеше да си негова. Въпреки това цяло лято се молах да си дойдеш невредима. И още повече — надявах се да му отмъстиш за случилото се.

Ала тя не му отмъсти. Вместо това му позволи да я отрупва с подаръци.

— А сега, след като се уверих, че си добре, Селена, след като изплати дълга си към него, не мога да остана повече в Рифтхолд. Не и след всичко, което ни е причинил.

Колкото и себично да беше, Селена прошепна:

— Не си отивай, моля те.

Той въздъхна отривисто.

— Ще се справиш и без мен. Винаги е било така.

Може би някога, но не и сега.

— Как да те убедя да останеш?

— Няма как.

Тя хвърли факлата.

— Искаш да ти се моля ли?

— Не, напротив.

— Тогава ми кажи...

— Какво повече има за казване? — избухна той с дрезгав, остър шепот. — Вече ти казах всичко: че ако остана тук, ако трябва да продължавам да живея с Аробин, ще му прекърша проклетия врат.

— Но защо? Защо просто не забравиш?

Той я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Защото те обичам!

Устата ѝ провисна.

— Обичам те — повтори той, разтрисайки я отново. — Обичам те от години. А той те нарани и ме накара да гледам, защото открай време знае за чувствата ми към теб. Но ако те накарам да избираш между двама ни, ще избереш Аробин. И аз няма. Да. Го. Понеса.

Остана само дишането им, неравен ритъм сред бълбукането на подземната река.

— Ти си проклет идиот — пророни Селена и сграбчи предницата на туниката му. — Ти си кретен, задник и проклет идиот. — Сам я гледаше така, сякаш го бе ударила. Тя продължи, стискайки лицето му между дланите си. — Винаги бих избрала теб.

После го целуна.

За пръв път целуваше момче. А когато устните ѝ срещнаха неговите и той обви с ръце кръста ѝ, придърпвайки я към себе си, се зачуди най-откровено защо беше чакала толкова дълго. Устата му беше топла и мека, едрото му тяло даваше превъзходна опора на нейното, а пръстите ѝ се оплитаха приятно в копринената му коса. Въпреки това му позволи той да я води, напомни си да диша, докато устните му отваряха нейните.

Когато езиците им се докоснаха, я прониза толкова мощна светкавица, че очакваше да умре от силния ѝ порив. Искаше още. Искаше го целия.

Имаше чувството, че не може да го притисне достатъчно силно към себе си, да го целува достатъчно бързо. В гърлото му отекна тих стон, така изпълнен с копнеж, че го усети чак в центъра на тялото си. Всъщност по-надолу.

Долепи го до стената и ръцете му плъзнаха по гърба ѝ, по ребрата ѝ, по бедрата ѝ. Жадуваше да се потопи изцяло в това ново чувство — да разкъса костюма си, за да усети мазолестите му ръце върху голата си кожа. Желанието я отнесе като вихър.

Забрави за канализацията. За Доневал, за Филип, за Аробин.

Устните на Сам се откъснаха от нейните и се спуснаха надолу по шията ѝ. Когато достигнаха чувствителното местенце под ухото ѝ, накараха дъха ѝ да пресекне.

Не, точно в този момент не я интересуваше нищо друго.

* * *

Излязоха от канализацията чак по тъмно, с разрошени коси и подути устни. Сам не пусна ръката ѝ по обратния път към крепостта, а щом стигнаха, нареди на прислугата да им донесе вечеря в нейната стая. И въпреки че будуваха почти цяла нощ, и то без много-много да говорят, все пак останаха с дрехи. През изминалия ден се бяха случили

прекалено съдбовни неща и тя нямаше особено желание да претърпи още една преломна промяна.

Но преживяното в канализацията...

Селена продължи да будува дълго след като Сам напусна стаята ѝ същата нощ, вперила поглед в нищото.

Той я обичаше. Обичаше я от години. И беше понесъл толкова много в нейно име.

Умът ѝ не го побираше. Винаги се бе държала ужасно с него и отвръщаше на всяка негова добрина с презрителна усмивка. А чувствата ѝ към него...

Тя самата не беше влюбена в него от години. Преди общото им приключение в Залива на Черепа по-скоро ѝ идеше да го убие.

Но сега... Не, не можеше да мисли за това точно сега. Нито пък утре. Защото утре трябваше да проникнат в къщата на Доневал. Рисковано начинание, но пък възнаграждението... Не можеше да се откаже от толкова пари, особено при положение че вече се издържаше сама. Пък и нямаше да позволи на копелето Доневал да сключи сделката за търговия с роби и да изнудва онези, които дръзнеха да му се противопоставят.

Просто се молеше Сам да не пострада.

В тишината на стаята си положи клетва под лунната светлина, че ако Сам пострадаше, никоя сила на света нямаше да ѝ попречи да избие всички отговорни.

* * *

Следобед на другия ден Селена зае позиция в сенките до вратата към мазето. Малко по-надолу по тунела Сам също чакаше подходящия момент, почти невидим в мрака с черния си костюм.

Тъй като обядът в голямата къща тъкмо приключваше, Селена можеше да се обзаложи, че скоро ще ѝ се удаде шанс да се прокрадне вътре. Вече чакаше от цял час и всеки шум наточваше още повече ръба на острието, по което крачеше от зори. Трябваше да е бърза, тиха и безпощадна. Една грешка, един крясък — дори липсващ слуга — можеше да съсипе всичко.

А някой слуга обезателно щеше да слезе дотук, за да изхвърли боклука. Тя извади малкия джобен часовник от костюма си. Запали внимателно кибритена клечка и освети циферблата му. Два часът. Оставаха ѝ пет часа до мига, в който трябваше да се промъкне в кабинета на Доневал, за да изчака срещата в седем и половина. А можеше да се обзаложи, че нямаше да влезе в кабинета си до уречения час; мъж като него несъмнено щеше да посрещне бъдещия си партньор на входната врата, така че да види изражението му, докато го съпровождаше през пищното имение.

Внезапно първата, вътрешна врата към канализацията простена, а след това се чуха стъпки и недоволно пръхтене. Обученото ѝ ухо приписа звуците на един човек — жена. Селена духна кибритената клечка.

Притисна се към стената, а след секунда резето на външната врата изщрака и тя се плъзна тежко по каменната площадка. Не се чуваха други стъпки, освен тези на жената с боклукчийска кофа в ръка. Идваше сама. Мазето над нея беше празно.

Слугинята, твърде заета да изхвърля боклука от металната кофа, не надникна към сенките до вратата. Дори не трепна, когато Селена се прокрадна зад нея и мина през двете врати, изкачвайки стълбището към мазето още преди да долови плъосването на отпадъците във водата.

Докато препускаше към най-тъмния ъгъл на просторното, смътно осветено мазе, очите ѝ попиваха всяка подробност. Безчет бъчви с вино и рафтове, претъпкани с храни и какви ли не стоки от цяла Ерилея. Едно стълбище нагоре. Наоколо не се чуваха други прислужници. Бяха в кухнята вероятно.

Когато външната врата се затръшна и ключалката щракна, Селена вече клечеше зад някаква бъчва с вино. Вътрешната врата също се затвори и слугинята я заключи. Селена си сложи гладката черна маска и вдигна качулката на пелерината си. Понесоха се стъпки и приглушено пръхтене и слугинята се появи откъм канализационното стълбище с клатушкаща се в ръката ѝ празна кофа. Тя мина на сантиметри от Селена, тананикайки си нещо, и изкачи стълбите към кухнята.

Щом стъпките ѝ заглъхнаха, Селена въздъхна и се ухили доволно. Ако Филип беше толкова умен, за колкото се имаше, щеше да

пререже гърлото ѝ още в канализацията. Хрумна ѝ, като дойдеше време да го убива, да му сподели откъде се бе промъкнала в къщата.

Като се увери напълно, че жената нямаше да се върне с втора кофа боклук, Селена хукна към малкото стълбище, водещо към канализацията. Безшумна като заек от Червената пустиня, отключи първата врата, промъкна се тихо през нея и отключи втората. Сам щеше да влезе чак преди срещата — иначе рискуваха някой да слезе в мазето и да го свари как подготвя пожара, с който щяха да отвлекат вниманието на стражите. А ако някой откриеше двете отключени врати преди това, може би просто щеше да обвини слугинята, слязла да изхвърли боклука.

Селена притвори леко и двете врати, като внимаваше да не паднат резетата, след което се върна в сенките на купищата винени бъчви.

И зачака.

* * *

В седем напусна мазето, преди Сам да се появи с факлите и катрана. Нечовешките запаси от алкохол щяха да свършат останалото. Само се надяваше той да се измъкне невредим, преди пожарът да взриви подземие.

А дотогава тя трябваше вече да е скрита на горния етаж — преди началото на срещата. След като пожарът пламнеше, няколко минути след седем и половина, част от стражите незабавно щяха да хукнат към мазето, зарязвайки Доневал и партньора му с доста по-малобройна охрана.

Прислужниците вечеряха и ако съдеше по смеха в сутеренната кухня, явно никой не подозираше за съдбовната сделка, която щеше да се осъществи три етажа над тях. Селена се прокрадна тихо покрай кухненската врата. Благодарение на костюма, пелерината и маската си, приличаше на сянка по каменните стени. С притаен дъх изкачи тясното вито стълбище, използвано от прислугата.

Новият костюм ѝ позволяваше по-лесен достъп до оръжията ѝ, затова със завидна ловкост извади дългия кинжал от тайника в единия си ботуш. И надникна в коридора на втория етаж.

Всички дървени врати бяха затворени. Нямаше стражи, нито прислужници, нито приближени на Доневал. Тя стъпи предпазливо върху паркета. Къде се бяха дянали всички стражи?

С бързи, тихи котешки стъпки Селена се озова пред вратата на кабинета. В пролуката под нея нямаше светлина. Не се мяркаха сенки от крака, нито се дочуваха никакви звуци.

Вратата беше заключена. Незначителна спънка. Тя прибра кинжала си и извади две тесни метални пръчици, с които заровичка изключалката, докато — щрак!

Проникна в стаята, заключи вратата след себе си и плъзна поглед в мастилената тъмнина. Запали една кибритена клечка. Нямаше никого. Селена свъси вежди и извади джобния часовник от костюма си.

Имаше достатъчно време да се поогледа наоколо.

Изгаси клечката и се спусна да придърпа плътно пердетата. Дъждът продължи да барабани глухо по прозорците зад тях. Селена отиде до масивното дъбово писалище в средата на стаята и светна маслената лампа върху него, намалявайки я, докато под стъклените не остана само мъждукащо синьо пламъче. Сетне се разрови из листовите върху бюрото. Вестници, текуща кореспонденция, разписки, отчет на домакинските разходи...

Отвори всяко чекмедже в писалището. Все същите неща. Къде беше скрил документите?

Селена преглътна една жлъчна ругатня и опря юмрук в устата си. Завъртя се на място. Кресло, гардероб, сандък... Претърси сандъка и гардероба, но не откри нищо. Само празни листове и мастило. Ушите ѝ се напругаха за приближаващи стъпки откъм коридора.

Прокара поглед по книгите в библиотеката, почуквайки с показалец гръбчетата им, за да провери дали някоя не бие на кухо, дали...

Една от дъските на пода изскърца под краката ѝ. Тя веднага клекна и потропа с кокалчета по тъмното лакирано дърво. Изпробва цялата площ около стъпалата си, докато не чу кух звук.

Сърцето ѝ мигом запрепуска и тя пхна внимателно върха на кинжала си между две от дъските, повдигайки заподозряната. Документите лежах отдолу.

Тя ги извади, върна дъската на мястото ѝ и моментално разстла листовете върху писалището. Само щеше да ги погледне, колкото да се увери, че е намерила правилните документи...

Ръцете ѝ затрепериха, докато прелистваше страниците. Карти с червени знаци тук-там, таблици с цифри и имена — купища списъци с имена и местонахождения. Градове, малки и големи, гори, планини — всичките в Мелисанде.

Списъците не съдържаха просто мелисандски противници на робовладелството, но и адреси, където възнамеряваха да крият роби, преди да им помогнат да избягат. В ръцете си държеше информация, достатъчна за езекутирането или поробването на споменатите дейци.

А Доневал, долният мерзавец, щеше да я използва, за да изкопчи подкрепата им, в противен случай щеше да ги предаде на краля.

Селена събра документите. За нищо на света нямаше да позволи подобно нещо на Доневал.

Запъти се към тайника в пода... и тогава разпозна гласовете.

Селена мигновено изгаси лампата и дръпна пердетата, после с тиха ругатня пъкна документите в костюма си и се скри в гардероба. Само след броени секунди Доневал и партньорът му щяха да разберат, че списъците ги няма. Но на нея повече не ѝ бяха нужни — просто трябваше да ги спипа тук, далеч от стражите, и то за толкова време, че да им види сметката. Мазето щеше да пламне всеки момент и с малко късмет щеше да отвлече вниманието на повечето стражи; а ако се случеше, преди Доневал да е видял, че документите липсват — още по-добре. Тя остави вратата на гардероба леко открехната, за да ги наблюдава.

Някой отключи вратата на кабинета и я отвори.

— Бренди? — предложи Доневал на загърнатия в пелерина, закачулен мъж, който влезе след него.

— Не — отвърна непознатият, сваляйки качулката си.

Беше средно висок и обикновен на вид; единствените му забележителни черти бяха смуглото лице и високи скули. Кой ли беше?

— Бързаш да се залавяме за работа? — пошегува се Доневал, но с леко скован глас.

— Може да се каже — отвърна хладно мъжът. Озърна се из стаята и Селена застина на място с притаен дъх, когато сините му очи минаха през гардероба. — Партньорите ми ще ме потърсят след точно трийсет минути.

— Ще си свободен след десет. И бездруго съм на театър тази вечер. Имам среща с една неотразима млада дама — подхвърли Доневал с чара на изпечен търговец. — Да разбирам ли, че съдружниците ти са готови да реагират бързо и да ми предоставят отговора си до зори?

— Да. Но първо ми покажи документите. Трябва да видя с очите си какво предлагаш.

— Естествено, естествено — рече Доневал, отпивайки от чашата бренди, която си беше налял. Дланите на Селена се изпотиха, а лицето ѝ пламна под маската. — Тукашен ли си, или само минаваш през

столицата? — Когато мъжът не отговори, Доневал додаде с усмивка: — И в двата случая те съветвам да посетиш заведението на мадам Кларис. През целия си живот не съм зървал толкова красиви момичета.

Непознатият стрелна Доневал с отчетливо неодобрителен поглед. Ако не беше дошла да ги ликвидира, вероятно щеше да ѝ допадне.

— Май не си по дребните приказки — заяви закачливо Доневал, после остави чашата си и тръгна към тайника в пода.

Ръцете му трепереха едва забележимо, което ѝ подсказваше, че той самият плямпаше от нерви. Как подобен човек бе смогнал да се сдобие с толкова деликатна, важна информация?

Доневал коленичи пред разхлабената дъска в пода и я вдигна. След миг изруга.

Селена извади меча, скрит в костюма ѝ, и се впусна в атака.

* * *

Изскочи от гардероба, преди да успеят да обърнат погледи към нея, и Доневал умря секунда след това. От поразяващата рана, която нанесе в тила му, рукна кръв и другият мъж изкрещя. Тя се завъртя към него с окървавен меч.

В този момент къщата се разтресе от експлозия, толкова мощна, че Селена загуби равновесие.

Какво, по дяволите, беше взривил Сам в мазето?

А мъжът само това и чакаше — втурна се през вратата на кабинета. Движеше се със завидна бързина като човек, бягал цял живот.

Селена веднага излетя в коридора. Откъм стълбището вече се виеше пушилка. Тя свърна наляво по дирите на мъжа, но почти се блъсна във Филип... телохранителя.

И отскочи тъкмо навреме, за да избегне острието на меча, с който проклетникът замахна към лицето ѝ. Зад него непознатият продължи да бяга и надникна през рамо само веднъж, преди да хукне надолу по стълбите.

— Какво си направила? — изплю Филип, забелязал кръвта по оръжието ѝ.

Нямаше нужда да вижда лицето под маската, за да я разпознае — или беше надарен с памет като нейната, или просто я позна по костюма.

Тя извади дългото острие и от другата си ръкавица.

— Махни се от пътя ми!

Маската превръщаше думите ѝ в глухи и дрезгави... гласът на демон, не на млада жена. Размаха мечовете пред себе си със смъртоносно свистене.

— Ще те разчленим — изръмжа Филип.

— Опитай само.

Лицето му се изкриви от ярост и той скочи към нея.

Селена пое първия му удар с левия си меч и от сблъсъка в ръката ѝ избухна болка. Филип успя да ѝ се изплъзне тъкмо преди да забие дясното острие в стомаха му. Той атакува отново — този път пробва да я наръга в ребрата, но тя отби удара му.

Филип натисна кръстосаните ѝ остриета. От такова разстояние се забелязваше изкусната изработка на оръжието му.

— Искаше ми се да те убивам бавно — изсъска Селена. — Но май ще трябва да е бързо. И много по-безболезнено от смъртта, която ти се постара да ми причиниш.

Филип я отблъсна назад с бесен рев.

— Нямаш никаква представа какво стори току-що!

Тя пак размаха мечовете пред себе си.

— Напротив, имам. Знам и какво предстои да направя.

Той полетя в атака, но коридорът беше твърде тесен, а ударът му — прекалено некоординиран. Селена с лекота преодоля настъплението му. И кръвта му накваси покритата ѝ с ръкавица ръка.

Мечът ѝ изскърца по костта му, когато го изтръгна от тялото му.

Филип се облеци и залитна назад, стиснал фината рана между ребрата си... достигаща право в сърцето му.

— Глупачка — процеди, свличайки се на земята. — Лигфер ли те нае?

Селена не му отговори, а продължи да гледа как се мъчи да си поеме въздух през рукналата от гърлото му кръв.

— Доневал... — програчи Филип — ... обичаше страната си... — Той вдиша гъргорещо, докато в очите му се смесваха омраза и скръб. — Ти не знаеш нищо.

И в следващия миг животът го напусна.

— Може би — рече тя, свела поглед към безжизненото му тяло.

— Но в момента на истината знаех достатъчно.

* * *

Отне ѝ по-малко от две минути — това беше. Повали двама стражи, летейки надолу по стълбището на горящата къща и през входната врата; обезоръжи още трима, преди да прескочи желязната ограда и да хукне по улиците на столицата.

Къде обаче се беше загубил партньорът на Доневал?

Пътят от къщата към реката не предлагаше никакво укритие, затова не беше поел наляво. Трябваше да го търси или направо по тясната уличка пред нея, или надясно. Но едва ли бе избягал надясно по главния градски булевард, населен от богаташи. Ето защо Селена се втурна направо.

Препускаше толкова бързо, че едва си поемаше дъх, прибирайки дългите остриета обратно в скритите им ножници.

Никой не ѝ обръщаше внимание; повечето хора бяха твърде заети да търчат към пламъците, ближещи небето над къщата на Доневал. Дали Сам се беше измъкнал навреме?

В този миг мярна непознатия. Търчеше по уличката, водеща към Ейвъри. За малко да го изпусне, защото тъкмо завиваше зад ъгъла. Беше споменал нещо за партньорите си — дали към тях бързаше сега? Дали би постъпил толкова глупаво?

Тя припна по петите му, джапайки през локви, прескачайки боклуци, взимайки поредния завой, вкопча пръсти в стената на ъгловата къща. И се озова в глуха улица.

Мъжът се мъчеше да изкачи високия тухлен зид в дъното ѝ. Сградите около тях нямаха врати, нито пък достатъчно ниски прозорци, които да достигне.

Селена извади и двата си ножа и продължи с бавна, хищническа походка.

Мъжът направи един последен опит да прескочи зида, но не успя да докопа ръба му. Стовари се тежко върху калдъръма. Проснат на земята, той се извъртя към нея с лъснали очи. И извади купчина

листове от износения си жакет. Какви ли документи бе предоставил на Доневал? Официалния им договор може би?

— Върви по дяволите — изплю той и запали кибритена клечка.

Документите пламнаха скорострелно и той ги хвърли на земята. После, с такава ловкост, че Селена почти не видя какво прави, извади малък флакон от джоба си и глътна съдържанието му.

Тя се устреми към него, но закъсна.

Докато го достигне, вече беше мъртъв. Въпреки затворените му очи гневът се запечата върху лицето му. Край. Нямаше го вече. И заради какво — някаква си провалена бизнес сделка?

Тя го пусна на земята и скочи бързо на крака. Затъпка горящите документи и угаси пламъците за секунди. Листовете обаче бяха тежко обгорели.

Селена коленичи върху влажния калдъръм и огледа на лунната светлина останките от документите, за които непознатият бе готов да умре, спасявайки ги от нея.

Не бяха просто търговски договор. Също като тези в джоба ѝ, съдържаха имена, цифри и адреси на спасителни пунктове. Само че в Адарлан, а някои достигаха чак до южната граница на Терасен.

Тя извърна глава към тялото. Нямаше логика; защо му беше да се самоубива, за да запази подобна информация в тайна, при положение че бе възнамерявал да я сподели с Доневал и да я използва за своя лична облага? Кръвта във вените ѝ натежа като олово. „Не знаеш нищо“, беше казал Филип.

Думите му внезапно ѝ прозвучаха съвсем достоверно. Доколко ли беше осведомен Аробин? Предупреждението на Филип отекна в ушите ѝ. Нещо не се връзваше. Имаше някаква грешка — жестока грешка.

Никой не ѝ беше казал, че документите ще са толкова изчерпателни, толкова съдбоносни за хората в списъка. С разтреперани ръце Селена вдигна тялото на мъжа до седнало положение, за да не лежи по лице на мръсната земя. Защо беше пожертвал живота си, за да защити тази информация? Но независимо дали постъпката му беше благородна, или просто глупава, не можеше да остави нещата така. Тя изпъна жакета му.

Грабна наполовина унищожените документи, запали кибритена клечка и ги остави да се превърнат в пепел. Само така можеше да

помогне.

* * *

Намери Сам облегат на една стена в друга тясна уличка. Беше коленичил и тежко задъхан, държеше гърдите си с ръка. Тя се спусна към него.

— Ранен ли си? — попита го, преценявайки уличката за стражи.

Оранжево сияние се разливаше зад тях. Надяваше се слугите да са успели да избягат от къщата на Доневал.

— Добре съм — програчи Сам. Лунната светлина обаче ѝ разкри дълбоката рана в ръката му. — Стражите ме засякоха в мазето и стреляха по мен. — Той пак вкопчи ръка в гърдите си. — Единият ме уцели право в сърцето. Реших, че съм мъртъв, но стрелата падна. Дори не засегна кожата ми.

Той разгърна съдраната предница на костюма си и отдолу проблесна нещо седефено.

— Паякова коприна — пророни той с изцъклени очи.

Селена се усмихна мрачно и свали маската от лицето си.

— Нищо чудно, че проклетият костюм струваше толкова — засмя се задъхано Сам. Селена не сметна за нужно да му разкрие истината. Той впери поглед в лицето ѝ. — Свършено ли е?

Тя се наведе и докосна с устни неговите.

— Да — промълви тя.

Дъждовните облаци вече се разсейваха и слънцето изгряваше, когато Селена влезе в кабинета на Аробин, спирайки пред бюрото му. Уесли, прислужникът му, дори не се помъчи да я спре. Просто затвори вратите след нея и остана на поста си в коридора.

— Партньорът на Доневал изгори собствените си документи, преди да ги видя — заяви на Аробин вместо поздрав. — След което се отрови.

Предната вечер бе пъхнала документите на Доневал под вратата на спалнята му, но предпочиташе да му обясни всичко на сутринта.

Аробин вдигна поглед от счетоводната книга пред себе си. Лицето му беше безизразно.

— Преди или след като опожари къщата на Доневал се случи това?

Тя скръсти ръце.

— Има ли значение?

Аробин надникна към ясното небе отвъд прозореца.

— Тази сутрин изпратих документите на Лигфер. Прегледа ли ги, преди да ги пъхнеш под вратата ми?

— Естествено — изсумтя Селена. — Между убийството на Доневал и бягството от горящата му къща намерих време да седна на чаша чай и да ги прочета.

Аробин отказваше да се усмихне.

— За пръв път сътворяваш такава бъркотия след себе си.

— Поне всички ще си мислят, че Доневал е загинал в пожара.

Той блъсна с юмруци по бюрото.

— Как може да сме сигурни, че е мъртъв без разпознаваемо тяло?

Тя не потрепна дори.

— Мъртъв е.

Сребристите му очи потъмняха.

— Няма да получиш възнаграждение за тази мисия. Сигурен съм, че Лигфер няма да ти плати. Тя искаше тяло и двата комплекта

документи. Ти ми носиш само едно от трите.

Ноздрите ѝ се разшириха от гняв.

— Не ми пречи. Съюзиците на Бардингейл са в безопасност. И сделката за търговия с роби няма да се състои.

Не можеше да му спомене, че дори не беше видяла такъв договор сред документите — не и без да издаде, че всъщност ги е прочела.

Аробин се изсмя дрезгаво.

— Май още не си събрала две и две, а?

Гърлото ѝ се стегна.

Той се облегна назад в стола си.

— Честно казано, очаквах повече от теб. Толкова години те обучавам, а не съумя да прозреш какво се случва пред очите ти.

— Просто изплюй камъчето — изръмжа тя.

— Изобщо нямаше търговски договор — обяви Аробин с триумфално грейнали сребристи очи. — Не и между Доневал и рифтхолдския му партньор. Истинските преговори за търговията с роби протичаха в стъкления дворец — между краля и Лигфер. Това беше ключовият ѝ аргумент в убеждаването му да им даде разрешение за пътя.

Тя задържа лицето си безизразно, не си позволи да трепне дори. Мъжът, който се отрови... не беше дошъл да разменя с Доневал списъци с противниците на робовладелството. Двамата се бяха трудили към...

„Доневал обича страната си“, бе казал Филип.

Доневал бе опитвал да създаде система от убежища за робите, както и съюз между противниците на идеята из цялата империя. Доневал, покварен или не, беше целял да помогне на робите.

А тя го беше убила.

И по-лошото — беше предала документите на Бардингейл, която всъщност не се бореше срещу робовладелството. Точно обратното, искаше да извлече лична облага от него с помощта на новия си път. И двамата с Аробин бяха съчинили идеалната лъжа, с която да си спечелят сътрудничеството на Селена.

Аробин продължаваше да се усмихва.

— Лигфер вече се погрижи за документите на Доневал. За да облекча съвестта ти, ще добавя, че няма да ги предаде на краля. Още не. Не и докато не поговори лично с хората от списъците и не ги...

убеди да подкрепят начинанието ѝ. Откажат ли, вероятно документите все пак ще стигнат до стъкления дворец.

Селена се постара да не затрепери.

— Това наказание за Залива на Черепа ли е?

Той впери изпитателен поглед в нея.

— Макар и да съжалявам, че те пребих, Селена, все пак съсипа сделка, която щеше да е изключително доходоносна за нас. — „Нас“, сякаш и тя участваше в противните му игрички. — Може да не си ми длъжница вече, но не бива да забравяш кой съм. И на какво съм способен.

— Докато съм жива — отвърна тя, — няма да го забравя.

Сетне се завъртя на пета и закрачи към вратата, но преди да я стигне, спря.

— Вчера — подхвана Селена — продадох Касида на Лигфер Бардингейл.

Посетила бе имението ѝ сутринта в деня, в който трябваше да проникне в къщата на Доневал. Бардингейл с радост бе купила астрионската кобила. И нито веднъж не спомена предстоящата смърт на бившия си съпруг...

А миналата нощ, след като уби Доневал, Селена доста време се взира в подписа върху договора за прехвърляне на собственост, така наивно облекчена, че Касида е попаднала в ръцете на добра жена като Бардингейл.

— Е, и? — намеси се Аробин. — Защо да ме е грижа за коня ти?

Селена втренчи пронизителен, суров поглед в него. Аробин и неговите вечни игри на власт, винаги готов да измами и да причини болка.

— Парите пътуват към трезора ти в банката.

Той не отвърна.

— От този момент дългът на Сам към теб е изплатен — обяви тя и през сгъстяващата се мъгла на срама и тъгата ѝ просветна лъч на триумф. — Отсега до края на дните му той е свободен човек.

Вперил очи в нея, Аробин сви рамене.

— Може би е за добро. — Селена усети, че готви последния си удар, и знаеше, че трябва да избяга; въпреки това остана на мястото си като кръгла глупачка и го изслуша докрай. — Защото снощи похарчих

всички пари от теб за Наддаването на Лизандра. Трезорът ми се поизпразни.

Отне ѝ малко време да осмисли думите му.

Парите, заради които бе жертвала толкова много...

Аробин ги беше вложил в Наддаването на Лизандра.

— Изнасям се — прошепна тя. Той продължи да я наблюдава и жестоката му, коварна уста се изви в лека усмивка. — Купих си апартамент и се пренасям там. Още днес.

Усмивката на Аробин се разшири.

— Идвай ни на гости от време на време, Селена.

Тя прехапа долната си устна, за да не се разтрепери.

— Защо го направи?

Кралят на асасините отново сви рамене.

— Защо да не се наслажда на Лизандра след дългогодишната си инвестиция в кариерата ѝ? Пък и теб какво те интересува как харча парите си? Доколкото разбрах, вече си имаш Сам. И двамата сте свободни хора.

Естествено, че вече знаеше. И естествено, че щеше да опита да прехвърли вината на нея. Но защо я беше затрупал с подаръци, щом е искал да ѝ причини това? Нима я беше излъгал за Доневал, само и само да я изтезава с истината? Защо изобщо беше спасил живота ѝ преди девет години, щом сега се отнасяше така с нея?

Похарчил бе нейните пари за жена, която знаеше, че ненавижда. За да я унизи. Преди месеци щеше да се получи; подобно предателство би я съсипало. Е, и сега болеше, но като се замислеше, че бе отговорна за смъртта на Доневал, Филип и още кой знае колко, че бе предала документите в ръцете на Бардингейл, че Сам вече стои до нея... Дребнавият, злобен финален удар на Аробин някак пропускаше целта си.

— Да не си ме потърсил още дълго, дълго време — предупреди го тя. — Защото може да се изкуша да те убия, Аробин.

Той ѝ махна с ръка.

— Интересна битка ще се получи.

Селена си тръгна. На излизане от кабинета му едва не се блъсна в тримата едри мъжаги, които тъкмо влизаха. Като видяха лицето ѝ, всичките до един се извиниха. Тя не им обърна внимание, не отчете и

мрачния поглед на Уесли, минавайки покрай него. Работата на Аробин не я засягаше. Вече си имаше свой собствен живот.

Токовете на ботушите ѝ затракаха по мраморния под на величественния вестибюл. Чу някой да се прозява в другия карай на широкото пространство и като надзърна, мярна Лизандра, лениво облегната върху парапета на стълбището. Носеше бяла копринена нощница, която трудно покриваше интимните ѝ части.

— Сигурно вече си подочула, но платиха рекордна цена за мен — измърка Лизандра, протягайки красивите извивки на тялото си. — Благодаря ти за това и нека те уверя, че златото ти намери много, много добро приложение.

Селена замръзна на място и се обърна бавно. Лизандра ѝ се подсмихна.

Бърза като светкавица, Селена запрати кинжала си по нея.

Острието се заби в дървения парапет на косъм от главата на Лизандра.

Тя запищя, но Селена просто излезе от входната врата, прекоси ливадата на крепостта и продължи да върви, докато столицата не я погълна.

* * *

Селена седеше на ръба на покрива си, зареяла поглед над града. Кортетът от Мелисанде вече си беше тръгнал, отнасяйки и последните дъждовни облаци. Някои от хората в него носеха черно в знак на траур по Доневал. Лигфер Бардингейл яздеше Касида, която се движеше в горд тръс по главния булевард. За разлика от видимо опечалените, бившата съпруга на Доневал беше облечена в минзухареножълто и се усмихваше лъчезарно. Естествено, усмивката ѝ се дължеше на това, че кралят на Адарлан бе склонил да спонсорира изграждането на пътя. На Селена ѝ хрумна да я проследи — да вземе документите и да се отплати на Бардингейл за измяната. И да си върне Касида.

Ала не го стори. Бяха я заблудили и сега търпеше поражението си — тежко. Не желаше да се намесва в паяжината им от интриги. Все пак Аробин ѝ беше дал да разбере, че няма как да спечели.

За да се изтръгне от унието, разпореди на цял куп слуги да пренесат притежанията ѝ от крепостта в новия ѝ апартамент — всичките ѝ дрехи, книги и бижута вече принадлежаха само и единствено на нея. Светлината на късния следобед премина в наситено златисто и зелените покриви засияха.

— Знаех си, че ще те намеря тук — каза Сам, прекосявайки плоския покрив до мястото ѝ върху стеничката, обточваща ръба му. После плъзна поглед из града. — Гледката си я бива. Разбирам защо нямаше търпение да се преселиш тук.

Селена се поусмихна и го стрелна през рамо. Той застана зад нея и се пресегна колебливо да прокара пръсти през косата ѝ. Тя притисна глава към дланта му.

— Дочух какво е направил. И за Доневал, и за Лизандра — пророни Сам. — Не предполагам, че би паднал толкова ниско. И би използвал парите ти за такова нещо. Съжалявам.

— Точно това ми е трябвало. — Очите ѝ се върнаха към града. — Това ме подтикна да му кажа, че напускам крепостта.

Сам кимна одобрително.

— Ами, аз... оставих нещата си във всекидневната ти. Може ли?

Тя кимна.

— По-късно ще им намерим място.

Сам се умълча.

— Е, значи сме свободни — каза накрая.

Селена обърна глава към него. Кафявите му очи бяха пълни с живот.

— Дочух и че си изплатила дълга ми към него — добави той с напрегнат глас. — Продала си... продала си астрионската си кобила.

— Нямах избор. — Тя се завъртя на мястото си върху парапета и стана. — Никога не бих те оставила в неговите лапи, при положение че аз си тръгвам.

— Селена. — Произнесе името ѝ като милувка, плъзвайки ръка около кръста ѝ. И долепи чело до нейното. — Как ще ти се отблагодаря?

Тя затвори очи.

— Не е нужно.

Той докосна устните ѝ със своите.

— Обичам те — прошепна. — И от днес нататък не искам да се отделям от теб дори за миг. Където и да отидеш, с теб съм. Дори да тръгнеш към ада, ще те следвам. Винаги.

Селена праметна ръце през врата му и го целуна страстно вместо отговор.

В далечината слънцето залязваше над столицата, заливайки света в пурпурна светлина и сенки.

АСАСИНЪТ И ИМПЕРИЯТА

ПО-КЪСНО

Свита в ъгъла на затворническия фургон, Селена Сардотиен гледаше как петната от сенки и светлина си играят по стената. Дърветата — започнали да се обагрят в наситените тонове на есента — сякаш надничаха към нея през малкия, преграден с решетка прозорец.

Отпусна глава на плесенясалата дървена стена, заслушана в скърцането на фургона, дрънченето на оковите около китките и глезените ѝ, глухото бърборене и хилене на стражите, които ескортираха фургона от два дни.

Но макар слухът ѝ да долавяше всичко това, над нея като наметало се разстилаше странна оглушителна тишина. Не допускаше нищо. Селена съзнаваше, че е жадна и гладна и че пръстите ѝ са вкочанени от студ, но някак смътно.

Фургонът мина през дупка и така я раздруса, че блъсна глава в стената. Но дори тази болка беше далечна.

Петънцата светлина танцуваха като снежинки по дъските.

Като пепел.

Пепел от един опожарен свят, превърнат в руини около нея. Още вкусваше пепелта на мъртвите земи по напуканите си устни, по оловния си език.

Предпочиташе тишината. В тишината не чуваше най-тежкия въпрос от всички: Сама ли си го беше причинила?

Фургонът мина под дебела горска сянка и короните на дърветата заприщиха светлината. За част от секундата тишината се отметна от ушите ѝ за достатъчно дълго, че въпросът да се прокрадне отново в черепа ѝ, в кожата ѝ, в дъха и костите ѝ.

И в мрака спомените я обзеха.

ЕДИНАЙСЕТ ДНИ ПО-РАНО

Селена Сардотиен чакаше тази нощ от една година. Седнала на дървения проход, скътан в единия край на позлатения купол на Кралския театър, тя изпиваше жадно музиката, която се издигаше от оркестъра далече под нея. Краката ѝ висяха от ръба и беше облегла буза на скръстените си върху парапета ръце.

Музикантите бяха разположени в полукръг на сцената. Изпълваха театъра с толкова приказни звуци, че понякога Селена забравяше да диша. През последните четири години беше слушала същата симфония четири пъти — но винаги в компанията на Аробин. Беше се превърнало в ежегодна есенна традиция.

Макар и да знаеше, че не бива, отправи поглед към частната лежа, където тя самата бе седяла до миналия месец.

Дали от злоба, или от чиста слепота сега Аробин Хамел седеше там с Лизандра? Отлично знаеше колко държи на тази нощ Селена — знаеше с какво нетърпение я чака всяка година. И макар тя самата да не искаше да идва с него — всъщност не искаше да има нищо общо с него, — той беше довел Лизандра. Сякаш това събитие нямаше особено значение.

Дори от покривните греди Селена виждаше, че Краля на асасините държи ръката на младата куртизанка, долепил крак до полите на розовата ѝ рокля. Явно дори месец след като беше спечелил Наддаването за девствеността на Лизандра, още разполагаше с по-голямата част от времето ѝ. Нищо чудно и да имаше уговорка със собственичката на публичния дом да задържи Лизандра, докато му омръзнеше.

Селена не знаеше дали ѝ съчувства.

Тя върна вниманието си към сцената. Нямаше представа защо е дошла, нито защо каза на Сам, че си има „планове“ и не може да вечеря с него в любимата им кръчма.

През последния месец не беше говорила с Аробин, не го беше виждала, а и не искаше. Но това беше любимата ѝ симфония; музика, толкова прелестна, че за да запълни едногодишното чакане между представленията, се беше научила да свири доста от нея на пиано.

Третата част на симфонията свърши и гръмките аплодисменти отекнаха в лъскавия свод на купола. Оркестърът изчака ръкопляскането да стихне и се впусна в жизнерадостното алегро, водещо към финала.

Поне тук, сред покривните греди, не ѝ се налагаше да идва натруфена и да се преструва, че се вписва в окичената с бижута тълпа. Лесно се беше промъкнала през покрива, и никой не надникна нагоре, към черната фигура, седнала до парапета, почти напълно скрита от кристалните полилеи, които бяха вдигнали и приглушили за представлението.

Тук, горе, можеше да прави каквото си поиска. Можеше да отпусне глава върху ръцете си, да поклаща крака в тон с музиката, дори да потанцува. Какво от това, че повече едва ли щеше да седне в обичната си ложа, толкова разкошна с креслата си в червено кадифе и лъснат дървен парапет?

Музиката се виеше из театъра, всяка нота — по-брилянтна от предходната.

Сама *избра* да напусне Аробин. Изплати му дълга си, както и този на Сам, и си тръгна. Изостави живота си като протеже на Аробин Хамел. Лично нейно решение — и хич не съжаляваше за него, не и след жестокото предателство на Аробин. Унижи я и я излъга, а с кървавите ѝ пари спечели Наддаването на Лизандра, само и само да ѝ отмъсти.

Макар и още да се считаше за асасин на Адарлан, една част от нея се питаше колко ли време Аробин щеше да ѝ позволи да запази титлата си, преди да посочи друг за свой наследник. Само дето никой не можеше да я замести напълно. Независимо дали принадлежеше на Аробин, си оставаше най-добрата. Винаги щеше да е най-добрата.

Нали така?

Тя примига, осъзнавайки, че незнайно как е спряла да чува музиката. Трябваше да си намери друго място — някъде, където полилеите криеха Аробин и Лизандра от погледа ѝ. Стана и в опашката я прониза болка от дългото седене на дърво.

Направи крачка, озвучена от скърцането на дъски под черните ѝ ботуши, но спря. Макар и да звучеше точно както си я спомняше, съвършено, музиката ѝ се струваше някак нехармонична. Въпреки че можеше да я изсвири по памет, внезапно я чувстваше непозната, или сякаш собственият ѝ вътрешен ритъм някак се разминаваше с този на останалия свят.

Селена надникна отново към познатата лежа далеч под нея — където Аробин вече беше преметнал дългата си, мускулеста ръка през облегалката на Лизандра. На *нейното* кресло, най-близкото до сцената.

И все пак си струваше. Беше свободна, Сам беше свободен, а Аробин... Той направи всичко по силите си да я нарани, да я прекърши. Отказът от подобни луксове беше малка цена за живот без господар.

Музиката премина в буйната стихия на кулминацията си, превръщайки се във вихрушка от звуци, сред която Селена закричи — не към друго място, а към малката врата, водеща до покрива.

Музиката кънтеше и всяка нота беше като въздушен пулс до кожата ѝ. Селена вдигна качулката на пелерината си и излезе в нощта.

* * *

Наближаваше единайсет, когато Селена отключи вратата на апартамента си, вдишвайки вече познатото ухание на дома си. През по-голямата част от последния месец беше обзавеждала огромното пространство — скрито на горния етаж на склад в бедняшкия квартал, — което споделяше със Сам.

Той многократно ѝ беше предлагал да плати половината апартамент, но Селена всеки път го отрязваше. Не защото не искаше парите му — макар че и това беше истина, — а защото за пръв път в живота си се сдобиваше с изцяло *свое* място. Колкото и дълбоки чувства да изпитваше към Сам, държеше да си остане такава.

Влезе в апартамента и обходи с поглед просторната предна стая: отляво имаше лъскава дъбова маса, достатъчно голяма да побере осемте тапицирани стола около нея; отдясно — мек червен диван, две кресла и ниска масичка, разположена пред незапалената камина.

По студеното огнище разбра, че Сам не си е у дома.

Селена можеше да отиде в съседната кухня и да погълне останалата половина от плодовата пита, която Сам не беше изял на обяд; да свали ботушите си и да се настани пред високия от пода до тавана прозорец, за да се полюбува на пленителния нощен изглед към столицата. Можеше да направи много неща, ако не беше забелязала бележката върху малката масичка до входната врата.

„Излизам — пишеше на нея с почерка на Сам. — *Не ме чакай.*“

Селена смачка бележката в юмрука си. Знаеше *точно* къде е отишъл — и *точно* защо не искаше да го чака.

Защото ако спеше, нямаше да види кръвта и синините по него, като се прибереше.

Селена изруга злобно, хвърли смачканото листче на земята и напусна с бясна крачка апартамента, затръшвайки вратата след себе си.

* * *

Ако в Рифтхолд имаше място, където всички отрепки от столицата можеха да бъдат открити накуп, това беше „Подземието“.

На една относително тиха улица в бедняшкия квартал Селена показва парите си на главорезите пред желязната врата и влезе в пивницата. Горещината и смрадта я блъснаха почти мигновено, но тя не им позволи да пропускат маската ѝ на хладнокръвно спокойствие, докато слизаше към лабиринта от подземни зали. Само един поглед към кипящата тълпа край главната бойна яма ѝ беше достатъчен да разбере кой е поводът за цялото вълнение.

Докато слизаше по каменните стълби, държеше ръцете си близо до мечовете и кинжалите в колана, окачен ниско на ханша ѝ. Много хора биха влезли в „Подземието“ с още повече оръжия — но Селена идваше достатъчно често, за да познава заплахите, които поставяше обичайната клиентела, пък и нямаше съмнение, че е способна да се предпази. Въпреки това остана с качулка на глава, скривайки в сенки по-голямата част от лицето си. Млада жена можеше да срещне доста препятствия на подобно място — особено при положение че голям брой мъже идваха тук за *другия* тип развлечения, предлагано от „Подземието“.

Като достигна дъното на тясното стълбище, вонята на немити тела, изветряла бира и още по-лоши неща я връхлетя с пълна мощ. Стомахът ѝ се преобърна и Селена се благодари, че не беше хапвала нищо скоро.

Запроправя си път през тълпата, струпана край главната яма, старайки се да не поглежда към откритите стаи от двете страни — към момичетата и жените, които нямаха късмета да ги продадат на първокласен бардак като Лизандра. Понякога, когато държеше да помрачи настроението си, се питаше дали и тя не би имала същата съдба, ако Аробин не я беше прибрал. Дали ако ги погледнеше в очите, би видяла себе си в един друг живот.

Затова предпочиташе да не гледа.

Селена се промъкна измежду мъжете и жените, застанали около потъналата в земята яма, нащрек за алчни ръце, които можеха да я лишат от парите ѝ — или някое от изящните ѝ оръжия.

Облегна се на една дървена колона и погледна в ямата.

Сам се движеше толкова пъргаво, че грамадният мъж пред него нямаше шанс; изплъзваше се на всеки от мощните му удари със сила и грация — донякъде вродени, донякъде овладени от години на обучение в Асасинската крепост. И двамата бяха голи до кръста и атлетичните гърди на Сам лъщяха от пот и кръв. Не негова кръв — единствените контузии по него бяха сцепена устна и синина на едната скула.

Опонентът му атакува в опит да повали Сам на пясъчния под. Сам обаче се завъртя като вихрушка и когато великанът прелетя покрай него, той заби бос крак в гърба му. Мъжът се стовари в пясъка с глух звук, който Селена усети през мръсния каменен под. Тълпата избухна в одобрителни викове.

Сам можеше да хвърли противника си в несвяст за нула време. Можеше на момента да му счупи врата или да сложи край на боя по цял куп други начини. Но гледайки дивия, самодоволен блясък в очите му, Селена знаеше, че си играе с него. Травмите по лицето му вероятно бяха от умишлени грешки — за да изглежда боят що-годе равен.

Важното при схватките в „Подземието“ не беше да повалиш опонента си, а да го направиш зрелищно. Ако се съдеше по дивашкия възторг на публиката, Сам вероятно им беше спретнал страхотно представление. А като гледаше всичката кръв по него, Селена знаеше, че не за първи път влиза в ямата тази вечер.

Гърлено ръмжене прокълтя в гърдите ѝ. В „Подземието“ имаше едно-единствено правило: никакви оръжия, само голи юмруци. Въпреки това човек можеше сериозно да пострада.

Гигантът се изправи на разтреперани крака, на Сам му беше омръзнало да чака.

Клетият мамут дори нямаше време да вдигне ръце, преди Сам да атакува с широк въртелив ритник. Кракът му блъсна лицето на мъжа толкова силно, че звукът се чу сред крясъците на тълпата.

Противникът му залитна настрани и от устата му шурна кръв. Сам нападна отново, този път с юмрук в корема. Мъжът се преви надве, срещайки коляното му с нос. Главата му отскочи рязко нагоре и той заотстъпва назад, назад, назад...

Публиката изрева триумфално, а юмрукът на Сам, покрит с кръв и пясък, удари откритото лице на мъжа. Още преди да е завършил замаха си, Селена знаеше, че е финален.

Опонентът му се стовари върху пясъка и не помръдна повече.

Задъхан, Сам вдигна окървавени ръце към публиката.

Ушите на Селена едва не се продъниха от рева на тълпата и тя стисна зъби, когато церемониалмайсторът слезе в ямата, за да обяви Сам за победител.

Хич не беше справедливо. Който и противник да се изправеше срещу Сам, неминуемо щеше да загуби.

На Селена почти ѝ се прииска да скочи в ямата и да го предизвика на двубой.

Това вече щеше да е представление, което „Подземието“ никога нямаше да забрави.

Тя скръсти здраво ръце. Не беше получавала мисия през целия месец, откакто напусна Аробин, и макар двамата със Сам да продължаваха тренировките... О, импулсът да скочи в бойната яма и да види сметката на всички им беше почти непреодолим. По лицето ѝ се разля свирепа усмивка. Ако мислеха, че Сам е добър, трябваше да видят нея — щяха да продерат гърлата си от крясъци.

Сам я видя облеганата на колоната. Победоносната му усмивка остана, но в кафявите му очи просветна недоволство.

Селена кимна към изхода — красноречив жест, който говореше достатъчно ясно: ако не искаше *тя* да слезе в ямата при него, трябваше

да приключва с битките за вечерта и да вземе печалбите си, а тя щеше да го чака на улицата.

Където щеше да започне истинската схватка.

* * *

— Облекчен или разтревожен трябва да съм от мълчанието ти?
— попита я Сам, докато вървяха през задните улички на столицата на път към дома.

Селена заобиколи една локва от дъждовна вода или урина.

— Обмислям варианти да започна разговора без викове.

Сам изсумтя и тя стисна зъби. От колана му висеше кесия с монети. Сцепената му устна се виждаше дори под качулката на пелерината му.

Тя сви ръце в юмруци.

— Обеща ми да не се връщаш на онова място.

Сам не отклони поглед от тясната уличка пред тях, вечно нащрек, вечно готов да посрещне всяка опасност.

— Не съм ти *обещавал*. Казах, че ще си помисля.

— Знаеш ли колко хора са *умрели* в „Подземието“? — извика Селена по-силно, отколкото възнамеряваше и думите ѝ отекнаха между стените на сградите.

— Хората умират, защото са глупаци, тръгнали да се прочуют, а не обучени асасини.

— Въпреки това се случват злополуки. Всеки може да скрие някой нож в панталона си.

От гърлото му се изтръгна рязък, дрезгав смях, изпълнен с мъжка арогантност.

— Толкова ли нямаш вяра на способностите ми?

Свърнаха по друга уличка, където група хора пушеха лули пред смътно осветена кръчма. Селена изчака да ги подминат, преди да отвърне:

— Нелепо е да рискуваш живота си за шепа монети.

— Трябват ни пари — рече тихо Сам.

Тя се напрегна.

— Имаме пари.

Известно количество пари, което намаляваше с всеки изминал ден.

— Няма да ни стигнат за дълго. Не и при положение че от доста време не сме получавали мисии. А и начинът ти на живот трудно се поддържа.

— *Моят начин на живот!* — изсъска тя.

Но Сам имаше право. Можеше да живее и в лишения, но сърцето ѝ искаше лукс — искаше хубави дрехи, вкусна храна и изтънчено обзавеждане. Всичко това идваше наготово в Асасинската крепост и тя го взимаше за даденост. Аробин може и да водеше подробен списък на дълговете ѝ към него, но никога не им искаше пари за храната, прислугата и файтоните. А сега, когато трябваше да си ги подsigурява сама...

— Боевете в „Подземието“ са лесни — продължи Сам. — Само с по два часа там мога да изкарвам добри пари.

— „Подземието“ е смърдящ вертеп — озъби му се тя. — Под нивото ни е. Можем да изкарваме пари другаде.

Не ѝ хрумваше къде, нито как, но със сигурност имаше по-добър вариант от боевете в оная дупка.

Сам я сграбчи за ръката, спря я и я накара да се обърне към него.

— Ами ако напуснем Рифтхолд? — Макар че качулката скриваше по-голямата част от лицето ѝ, тя вдигна вежди насреща му. — Какво ни задържа тук?

Нищо. Всичко.

Неспособна да му отговори, Селена се изтръгна от хватката му и продължи напред.

Абсурдна идея. Да напуснат Рифтхолд. Къде ще *отидат*?

Стигнаха до склада и бързо изкачиха разнебитеното дървено стълбище от задната му страна, водещо до апартамента им на втория етаж.

Без да каже нищо повече, Селена захвърли пелерината и ботушите си, запали няколко свещи и отиде в кухнята да излапа парче хляб, намазано с масло. Сам пък влезе мълчаливо в банята да се измие. Течащата вода беше удобство, за което предишният собственик беше похарчил цяло състояние — и пръв приоритет за Селена, когато си търсеше ново жилище.

Предимства като течащата вода се намираха лесно в столицата, но не и другаде. От какво ли щеше да ѝ се наложи да се лишава, напуснеха ли Рифтхолд?

Още мислеше по въпроса, когато Сам влезе в кухнята, отмил всички следи от кръв и пясък. Долната му устна още беше подпухнала и имаше синина на едната скула, а и кокалчетата на ръцете му бяха разкъравени, но иначе изглеждаше невредим.

Той седна в един от столовете около кухненската маса и си отрязва парче хляб. Купуването на храна отнемаше повече време, отколкото беше предполагала, и вече се замисляше да наеме икономка, но... това струваше пари. *Всичко* струваше пари.

Сам отхапа от хляба, наля си чаша вода от каната, която Селена беше оставила на дъбовата маса, и се облегна назад в стола си. Зад него прозорецът над мивката разкриваше блещукащата шир на столицата и озарения стъклен замък, надвиснал над всички им.

— Какво, повече никога няма да ми проговориш ли?

Тя му стрелна кръвнишки поглед.

— Преселването е скъпо. Ако ще напускаме Рифтхолд, ще ни трябват още малко пари, за да имаме някаква сигурност, в случай че не си намерим работа веднага. — Селена се замисли. — По още една мисия и за двама ни — произнесе се накрая. — Може и вече да не съм протече на Аробин, но си оставам Асасинът на Адарлан, а ти си... ами, ти си *ти*. — Той я изгледа мрачно и Селена се ухили неволно. — Още по една мисия — повтори тя, — и ще можем да напуснем столицата. Това ще ни помогне с разходите, ще ни облекчи, ако срещнем трудности.

— Може просто да изпратим всичко по дяволите и да тръгнем веднага.

— Няма да се откажа от всичко, за да мизерствам някъде си. Ако ще напускаме, ще стане по моя начин.

Сам скръсти ръце.

— Все повтаряш „ако“. Но какво друго има да решаваме?

Отново: нищо. Всичко.

Тя пое дълбока глътка въздух.

— Как ще се установим в друг град без подкрепата на Аробин?

В очите на Сам просветна триумф. Селена опита да обуздае нервите си. Не беше казала в прав текст, че е съгласна да напуснат, но

въпросът ѝ беше достатъчно потвърждение и за двама им.

Преди Сам да е отговорил, тя продължи:

— Отраснали сме тук, а през последния месец никой не ни е наемал. Винаги Аробин се е занимавал с тези неща.

— Умишлено — изръмжа Сам. — И мен ако питаш, ще се справим някак. Няма да ни трябва подкрепата му. *Когато* се преселим, ще напуснем Гилдията. Не искам да плащам дългове цял живот и повече не искам да имам нищо общо с онова подмолно копеле.

— Да, но *знаеш*, че ни е нужна благословията му. Трябва да се... реваншираме. И да го убедим да ни освободи мирно от Гилдията.

Почти се задави с думите си, но успя да ги изрече.

Сам скочи от стола си.

— Нужно ли е да ти напомням какво ни причини? Какво причини на *теб*? Знаеш, че не можем да си намерим нови поръчители именно защото Аробин се е разпоредил никой да не търси услугите ни.

— Точно така. И ще става още по-зле. Гилдията на асасините ще ни накаже, ако започнем нов бизнес на друго място без одобрението на Аробин.

Абсолютната истина. Макар и да се бяха издължили на Аробин, си оставаха членове на Гилдията и трябваше да внасят ежегодна такса. Всеки един асасин от Гилдията отговаряше пред Аробин. Подчиняваше му се. Той неведнъж беше изпрацал Селена и Сам да изловят нейни членове, отцепили се неправомерно, отказали да платят или прекрачили някое друго от свещените ѝ правила. Колкото и да се криеха, винаги беше само въпрос на време да ги заловят. И последствията не бяха приятни.

Селена и Сам бяха донесли на Аробин и Гилдията много пари и слава, затова решенията и кариерите им се следяха изкъсо. И въпреки изплатените дългове, щяха да им искат налог за напускане... ако имаха късмет. Ако не... е, искането им щеше да се окаже доста опасно.

— Затова — продължи тя, — освен ако не искаш да завършиш с прерязано гърло, трябва да получим разрешение от Аробин да се отлъчим от Гилдията, преди да си тръгнем. А тъй като ми се струваш нетърпелив да напуснеш столицата, ще отидем да говорим с него още утре.

Сам сви устни.

— Няма да му падам на колене. Не и на него.

— Нито пък аз.

Тя отиде до кухненската мивка и опря ръце на двата ѝ ръба, отправяйки поглед през прозореца. Рифтхолд. Можеше ли наистина да му обърне гръб? Вярно, понякога го мразеше, но... това си беше *нейният* град. Да го напусне, да започне нов живот в друг град някъде из континента... Беше ли способна на такова нещо?

По дървения под се чуха стъпки, топъл дъх погали тила ѝ и Сам я прегърна през кръста, опирайки брадичка в извивката между рамото и шията ѝ.

— Просто искам да бъда с теб — пророни той. — Не ме е грижа къде. Само това искам.

Тя затвори очи и отпусна глава върху неговата. Ухаеше на нейния лавандулов сапун — *скъпия* ѝ лавандулов сапун, който веднъж го беше предупредила никога повече да не използва. Вероятно дори не се беше сетил за кой сапун го хока. Май трябваше да крие любимите си тоалетни принадлежности и да му оставя някои по-евтини. Той и бездруго нямаше да усети разликата.

— Съжалявам, че отидох в „Подземието“ — прошепна Сам до кожата ѝ и я целуна под ухото.

По гръбнака ѝ пробяга тръпка. Макар и да споделяха една стая през последния месец, още не бяха пресекли онзи последен праг на интимността. Селена искаше — и Сам *определено* искаше, — но всичко се променяше толкова бързо. Нещо толкова паметно можеше да почака още малко. А и въздържанието не им пречеше да се наслаждават един на друг.

Сам я целуна по ухото, драсвайки със зъби чувствителната му долна част, и сърцето ѝ прескочи.

— Не се опитвай да ми пробутащ извинението си с целувки — смъмри го тя, макар че килна глава на една страна, за да улесни достъпа му.

Той се изкиска и дъхът му погали отново шията ѝ.

— Струваше си да опитам.

— Ако отново стъпиш в „Подземието“ — подхвана тя, докато Сам гризеше нежно ухото ѝ, — ще скоча в оная яма и лично ще те пребия.

Усети усмивката му до кожата си.

— Може да опиташ.

Той ухапа ухото ѝ — не достатъчно силно, че да я заболи, а само колкото да ѝ даде да разбере, че спира да я слуша.

Селена се завъртя в ръцете му и впери свиреп поглед в красивото му лице, озарено от светлините на града, очите му, толкова тъмни и пълни с живот.

— Пак си използвал моя лавандулов сапун. Да не си посмял...

Но в този момент устните му намериха нейните и Селена не можа да проговори дълго време.

И докато телата им се преплитаха едно в друго, един въпрос оставаше незададен — един въпрос, който никой от двамата им не дръзваше да изрече.

Щеше ли Аробин Хамел да ги пусне?

На следващия ден, когато Селена и Сам влязоха в Асасинската крепост, сякаш нищо не се беше променило. Същата разтреперана икономка ги посрещна на вратата и бързо се оттегли, а Уесли, прислужникът на Аробин, стоеше на поста си пред кабинета на Краля на асасините.

Двамата тръгнаха право към вратата и Селена използваше всяка стъпка да попива и най-малките подробности около себе си. Два меча на гърба на Уесли, по един на двата му хълбока, два кинжала в ножници на кръста му, един проблясващ от ботуша му — вероятно още един, скрит в другия ботуш. Очите му бяха отворени на четири — нямаше и следа от умора или болест, или нещо друго, което можеше да използва, стигнеше ли се до бой.

Сам обаче просто отиде до Уесли и макар че през целия им път до крепостта беше мълчал, протегна ръка и каза:

— Радвам се да те видя, Уесли.

Уесли се здрависа с него и се поусмихна.

— Бих казал, че изглеждаш добре, момко, но тая синина говори друго. — Пазачът надникна към Селена, която вирна брадичка и изпуфтя. — *Ти* изглеждаш почти същата — отбеляза той с предизвикателен блясък в очите.

Открай време не я харесваше — и не си правеше труда да любезничи с нея. Сякаш винаги бе знаел, че Селена и Аробин ще станат противници, а той ще е първата отбранителна линия.

Тя директно го подмина.

— А ти продължаваш да изглеждаш като кретен — подхвърли му нежно и отвори вратите на кабинета.

Сам му се извини тихо, а Селена влезе в стаята, където Аробин вече ги чакаше.

Краля на асасините ги наблюдаваше с усмивка, сключил ръце на бюрото пред себе си. Уесли затвори вратата след Сам и двамата мълчаливо заеха двата стола пред масивното дъбово писалище на Аробин.

Един поглед към изнуреното лице на Сам й подсказа, че и той си припомня последния път, когато двамата бяха стояли тук заедно. Нощта, когато Аробин ги преби до несвяст. Нощта, в която Сам загърби лоялността си към Краля на асасините — и заплаши да убие Аробин, задето я беше наранил. Нощта, която промени всичко.

Усмивката на Аробин се разшири — обиграно, елегантно изражение, имитиращо благосклонност.

— Колкото и да се радвам да ви видя в добро здраве — подхвана той, — искам ли да чуя какво ви води у дома?

У дома? Това вече не беше неин дом, и Аробин го знаеше. Думата беше просто поредното му оръжие.

Сам се наежи, но Селена просто се наведе напред. Бяха се разбрали тя да говори, понеже Сам можеше да си изпусне нервите в разговор с Аробин.

— Имаме предложение за теб — обяви тя, неподвижна като статуя.

— Така ли?

Аробин се облегна назад в креслото си.

— Напускаме Рифтхолд — заяви Селена със сдържан, спокоен глас. — Искаме да напуснем и Гилдията. Имаме намерение да основем свой собствен бизнес в друг град на континента. Нищо конкуриращо Гилдията — добави делово, — просто частно начинание, с което да свързваме двата края.

Може и да се нуждаеше от благословията му, но нямаше да му се моли.

Аробин прехвърли поглед от Селена към Сам и присви сребристи очи към сцепената му устна.

— Любовна свада?

— Неразбирателство — обясни Селена, преди Сам да му се е озъбил.

Естествено, че Аробин нямаше да им даде отговор веднага. Сам вкопчи пръсти в дървените странични облегалки на стола си.

— А, ясно — отвърна Аробин, все така усмихнат. Все така спокоен, изтънчен и смъртоносен. — И къде точно живеете сега? На някое хубаво местенце, надявам се. Не бих искал никой от асасините ми да се валя в мизерия.

Щеше да ги принуди да си разменят престорени любезности, докато не благоволи да отговори на въпроса им. Сам се беше сковал в стола си. Селена направо усети горещата вълна на гнева му, когато Аробин каза *асасините ми*, поредните думи, остри като бръснач. Тя стисна зъби да укроти собствената си ярост.

— Изглеждаш добре, Аробин — направи му комплимент.

Щом той не отговаряше на нейните въпроси, то и тя нямаше да отговаря на неговите. Особено по отношение на настоящия им адрес, макар че вероятно вече го знаеше.

Аробин махна с ръка и отново се облегна в креслото си.

— Крепостта ми се струва пуста без вас двамата.

Каза го толкова убедително — сякаш бяха напуснали, само и само да го ядосат, — че ѝ стана чудно дали не говореше искрено, дали не беше забравил какво ѝ е причинил и как се е отнесъл със Сам.

— А сега ви е хрумнало да напуснете столицата и Гилдията...

Лицето му оставаше все така неразгадаемо, а Селена се мъчеше да диша равномерно, да не позволява на сърцето си да пренебрежи. Въпросът ѝ още нямаше отговор.

Тя продължаваше да стои с гордо вдигната глава.

— Е, приема ли Гилдията напускането ни?

Имаше чувството, че балансира всяка от думите си на ръба на острие.

Очите на Аробин просветнаха.

— Свободни сте да си ходите.

Да си ходят. Не казваше нищо за Гилдията.

Селена отвори уста да поиска по-ясен отговор, но тогава...

— Отговори ни, по дяволите.

Сам беше оголил зъби и лицето му бледнееше от гняв.

Аробин отмести погледа си към него и усмивката му стана толкова смъртоносна, че Селена едвам се сдържа да не посегне към кинжала си.

— Вече ви отговорих. Свободни сте да правите каквото си пожелаете.

Селена знаеше, че има секунди, преди Сам да избухне наистина — преди да подхване скандал, с който щеше да съсипе всичко. Усмивката на Аробин се разрасна още повече и Сам отпусна ръце до

тялото си — пръстите му закръжаха опасно близо до дръжките на меча и кинжала му.

Проклятие.

— Готови сме да предложим толкова за прекратяване на членството ни в Гилдията — намеси се Селена, само и само да ги разтърве. О, богове, и тя самата умираше за един добър бой, но не такъв, не точно с Аробин. За щастие, и двамата се обърнаха към нея, когато назова сумата. — Смятам, че отговаря повече от задоволително на желанието да се отцепим и да започнем свой бизнес.

Аробин впери твърде дълъг поглед в нея, преди да каже по-висока цифра.

Сам скочи на крака.

— Ти *побъркан* ли си?

Селена беше твърде смаяна да помръдне. Толкова много пари... Явно някак беше научил колко ѝ оставаха в банката. Защото ако му платеше такава сума, директно изпразваше сметката си. Тогава щяха да разчитат само на мижавите спестявания на Сам и колкото можеше да вземе от апартамента — който вероятно щеше да се продаде трудно заради адреса и необичайното си разположение.

Тя отвърна на предложението му с по-ниска цифра, но Аробин просто поклати глава и впери поглед в Сам.

— Вие сте най-добрите ми асасини — заяви с влудяващо спокойствие. — Ако си тръгнете, и престижът, и парите, които бихте подсигуравали на Гилдията, ще бъдат загубени. Трябва да отчете и този факт. Предлагам ви разумна цена.

— *Разумна* — изсъска Сам.

Селена обаче вдигна брадичка, макар и със свит на топка стомах. Можеше да се пазари с него до посиняване, но той очевидно беше избрал сумата с причина. И нямаше да склони. Това беше последната му плесница — последното завъртане на ножа за нейно наказание.

— Приемам — отвърна накрая с вяла усмивка. Сам завъртя глава към нея, но тя не откъсна очи от елегантното лице на Аробин. — Ще наредя незабавно да преведат парите по твоята сметка. А след това напускаме. И очаквам да не ни притеснявате нито ти, нито Гилдията. Разбрахме ли се?

Селена стана. Трябваше да избяга надалеч от Крепостта. Бяха допуснали грешка, връщайки се тук. Пъхна ръце в джобовете си, за да

скрие, че започваха да треперят.

Аробин се ухили насреща ѝ и тя осъзна, че не може да скрие нищо от него.

— Разбрахме се.

* * *

— Нямахте право да приемаш предложението му — беснееше Сам с толкова яростна гримаса, че хората по широкия градски булевард буквално отскачаха от пътя му. — Нямахте право, без да се посъветваш с мен. Та ти дори не се *пазари!*

Селена зяпаше по витрините на магазините, докато ги подминаваха. Обожаваше търговския район в сърцето на столицата — чистите тротоари, обточени с дървета, главния булевард, водещ до мраморното стълбище на Кралския театър, това, че тук можеше да намери всичко от обувки до парфюми, бижута и изящни оръжия.

— Ако му платим толкова, задължително ще трябва да си осигурим мисия, преди да заминем!

Ако му платим.

— Ще му платя — натърти тя.

— Друг път.

— Парите са си мои и мога да правя с тях каквото пожелая.

— Вече погаси и моя, и твоя дълг. Няма да ти позволя да му дадеш и петаче повече. Ще намерим начин да заобиколим налога за напускане.

Минаха покрай претъпкания вход на една популярна чайна, където изтънчено облечени дами си приказваха под топлото есенно слънце.

— Притеснява те, че иска толкова много пари, или че аз ще ги платя?

Сам наби пети, и макар той самият дори да не погледна дамите в чайната, те определено го забелязаха. Дори излъчващ гняв, Сам беше красив. И прекалено ядосан да отрази факта, че това определено не беше подходящо място за спорове.

Селена го сграбчи за ръката и го задърпа напред, усещайки погледите на жените върху себе си. Нямахте как да не изпита лека доза

самодоволство, докато оглеждаха тъмносинята ѝ туника с прелестна златиста бродерия по реверите и маншетите, прилепналите ѝ кремави панталони и високите до коленете кафяви ботуши, ушити от мека като масло кожа. Макар и повечето жени — особено заможните и онези с благородническа кръв — да предпочитаха рокли и убийствени корсети, панталоните и туниките се носеха доста, затова първокласният ѝ тоалет нямаше да остане незабелязан от дамите, поседнали на размисъл пред чайните.

— Притеснява ме това — процеди Сам през зъби, — че ми омръзна да играя по свирката му и предпочитам да му прережа гърлото, вместо да му давам пари.

— Тогава си глупак. Ако напуснем Рифтхолд в лоши отношения с него, никога няма да успеем да си намерим друго място. Не и ако искаме да запазим професията си. А и дори да решим да се заемем с честен труд, вечно ще се питам дали той или Гилдията няма да изскочат някой ден, за да си потърсят парите. Затова съм напълно готова да му прехвърля цялата сума по сметката си, ако така ще спя спокойно до края на живота си.

Достигнаха грамадното кръстовище в сърцето на търговския район, където куполът на Кралския театър се издигаше над улици, задръстени с коне, карети и хора.

— Но къде е границата? — попита тихо Сам. — Кога ще кажем *достатъчно*?

— Това е последният път.

Той изсумтя иронично.

— О, да, със сигурност.

После свърна по един от булевардите — в обратната посока на дома им.

— Къде тръгна?

Сам надникна през рамо.

— Трябва да си избистря главата. Ще се видим у дома.

Тя го погледа как пресича оживения булевард, докато столичната блъсканица не го погълна.

След това тръгна накъдето я поведоха краката ѝ. Подмина стълбището на Кралския театър и продължи напред, докато търговците и магазините се размиваха в периферното ѝ зрение. Денят разцъфваше

в приказна есен — въздухът хладнееше, но слънцето пръскаше топлина.

Сам имаше право донякъде. Но тя го беше въвлякла в тази бъркотия — тя бе започнала всичко в Залива на Черепя. Макар и той да твърдеше, че бил влюбен в нея от години, ако Селена бе страняла от него през последните месеци, нямаше да го вкара в такова положение. Ако имаше достатъчно усет, просто щеше да разбие сърцето му и да го остави с Аробин. Омразата му щеше да е по-поносима от този вариант. Сега вече се чувстваше... отговорна за него. А това я ужасяваше.

Държеше на него повече, отколкото на всеки друг в живота си досега. А след като съсипа кариерата, която бе градил години наред, беше готова да даде всичките си пари, за да му подсигури поне свобода. Но все пак не можеше да се оправдае, че плаща за всичко заради гузната си съвест. Хич нямаше да му хареса.

Селена спря — чак сега осъзнаваше, че е стигнала до другия край на широкия булевард, точно срещу портите на стъкления дворец. Нямаше представа, че толкова е потънала в мислите си. Обикновено избягваше да се доближава толкова до двореца.

Сериозно охраняваните железни порти водеха към дълъг, обточен с дървета път, който се виеше нагоре към сдобилата се с позорна слава сграда. Тя вдигна глава да погледне кулите, пронизващи небето с лъснали под утринното слънце върхове. Беше изградена върху първичния каменен замък и я наричаха коронното постижение на адарланската империя.

Селена ненавиждаше стъкления дворец.

Още от улицата се виждаха тълпите из далечния му двор — униформени стражи, дами в обемисти рокли, слуги в различни ливреи... Какъв ли живот водеха под сянката на краля?

Погледът ѝ се издигна към най-високата кула от сив камък с издаденото ѝ балконче, обгърнато в пълзящ бръшлян. Лесно можеше да си представи, че хората вътре нямаха никакви грижи на света.

Но в онази лъскава сграда ежедневно се вземаха решения, променящи цяла Ерилея. Именно оттам магията бе обявена за незаконна и оттам бе разпоредено изграждането на трудови лагери като Калакула и Ендовиер. Там живееше убиецът, самопровъзгласил се за крал, мъжът, от когото се боеше най-много. Ако „Подземието“ беше

сърцето на рифтхолдския подземен свят, то стъкленият дворец беше душата на империята.

Имаше чувството, че я наблюдава като исполински звяр от стъкло, камък и желязо. Взирайки се в него, неприятностите ѝ със Сам и Аробин като че ли бледнееха — превръщаха се в мушици, жужащи пред зейналата паст на страшилище, дошло да погълне света.

Хладовит полъх на вятъра изтръгна няколко кичура коса от плитката ѝ. Не биваше да идва толкова близо, колкото и нищожна да беше вероятността за среща с краля. Само мисълта за него я изпълни с вцепеняващ страх.

Единственото ѝ успокоение беше, че повечето хора от кралствата, покорени от краля, вероятно се чувстваха по същия начин. Инвазията му в Терасен преди девет години беше светкавична и свирепа — толкова свирепа, че ѝ се гадеше при мисълта за някои от зверствата, извършени в името на господството му.

Потрепервайки, Селена се завъртя на пета и тръгна към дома.

* * *

Сам се върна чак за вечеря.

Селена лежеше на дивана пред бумтящата камина с книга в ръка, когато влезе в апартамента им. Половината му лице още се криеше под качулка и дръжката на меч в ножницата на гърба му проблясваше на оранжевата светлина в стаята. Докато заключваше вратата след себе си, Селена забеляза, че носи бойните си ръкавици от дебела, бродирана кожа до лакътя със скътани във вътрешността им кинжали. Движеше се с толкова отмерена ловкост и умело контролирана мощ, че тя примига. Понякога толкова лесно забравяше, че младият мъж, с когото споделяше апартамента си, беше опитен, безпощаден убиец.

— Намерих клиент.

Той свали качулката си и се облегна на вратата, скръствайки ръце върху широките си гърди.

Селена затвори книгата, която четеше неуморно, и я остави на дивана.

— Така ли?

Кафявите му очи горяха, колкото и неразгадаемо да беше изражението му.

— Ще ни плати добре. И не иска Гилдията на асасините да разбира за поръчението му. Има мисия и за теб.

— Кой е клиентът?

— Не знам. Мъжът, с когото говорих, носеше обичайната дегизировка. Качулка и обикновени дрехи. Нищо чудно и да е бил нечий пратеник.

— Защо не иска да работи с Гилдията?

Тя отиде да седне на страничната облегалка на дивана. Разстоянието между двамата им със Сам ѝ се струваше твърде голямо, твърде нажежено.

— Защото ми поръча да убия Йоан Джейн и дясната му ръка Рурк Фаран.

Селена се облеци насреща му.

— Йоан Джейн.

Най-големият разбойнически главатар в Рифтхолд.

Сам кимна.

Грохот изпълни ушите ѝ.

— Охраната му е прекалено силна — отбеляза тя. — А Фаран... Той е психопат. Същински *садист*.

Сам я доближи.

— Ти каза, че за да се пренесем в друг град, ще ни трябват пари. А щом настояваш да платим на Гилдията, ще ни трябват *много* пари. Така че освен ако не искаш да станем крадци, предлагам да приемем мисията.

Тя се наклони назад, за да го вижда по-добре.

— Джейн е опасен.

— Тогава е хубаво, че сме най-добрите, нали?

Той ѝ се усмихна лениво, но раменете му си останаха видимо напрегнати.

— Трябва да намерим друг възложител. Все ще се намери някой.

— Няма как да сме сигурни. А и никой не би ни платил толкова.

Сам ѝ разкри сумата и Селена вдигна вежди. След такова заплащане щяха да са *много* добре финансово. С толкова пари можеха да заживеят къде ли не.

— И наистина не знаеш кой е клиентът?

— Търсиш си причини да откажеш ли?

— Опитвам да разбера дали ще сме в безопасност — озъби му се тя. — Знаеш ли колко хора са се опитвали да елиминират Джейн и Фаран? А знаеш ли колко от тях са сред живите?

Сам прокара ръка през косата си.

— Искаш ли да бъдеш с мен?

— Моля?

— Искаш ли да бъдеш с мен?

— Да.

Точно в този момент не искаше нищо друго.

Половинчатата усмивка подръпна едното ъгълче на устните му.

— Тогава ще се заемем и така ще имаме достатъчно пари да покрием дълговете си в Рифтхолд и да се установим другаде на континента. Ако кажеш, още тази нощ съм готов да си тръгна, без да дам нито петаче на Аробин и Гилдията, но все пак си права: не искам да се оглеждаме през рамо до края на дните си. Трябва да се случи по протокол. Искам да живеем спокойно. — Гърлото ѝ се стегна и тя погледна към огъня. Сам сложи пръст под брадичката ѝ и завъртя главата ѝ към себе си. — Е, ще ми помогнеш ли да убия Джейн и Фаран?

Беше толкова красив — толкова изобилстващ от всичко, което искаше, на което се надяваше. Защо го осъзнаваше едва тази година? Как бе могла да го ненавижда толкова дълго?

— Ще си помисля — отвърна дрезгаво.

Не го казваше от инат. Наистина имаше нужда да си помисли. Особено с мишени като Джейн и Фаран.

Усмивката на Сам се разшири и той се наведе да я целуне по слепоочието.

— По-добре от „не“.

Дъхът му се сля с нейния.

— Съжалявам за онова, което ти казах по-рано.

— Извинение от Селена Сардотиен? — Очите му затанцуваха озарени. — Дали не сънувам?

Тя се намръщи, но Сам я целуна. Селена обви с ръце врата му и отвори устата си за неговата, а когато езиците им се срещнаха, той изръмжа тихо. Пръстите ѝ се оплетоха в презрамката, придържаща

меча към гърба му, и тя се откъсна от него колкото да разкопчае гръдната катарама на ножницата му.

Мечът му издрънча на дървения под зад тях. Сам отново я погледна в очите и тя го придърпа към себе си. Той я целуна дълбоко, бавно, сякаш знаеше, че цял живот ще я целува.

А това ѝ харесваше. Много ѝ харесваше.

Сам плъзна едната си ръка по гърба ѝ, а другата пъхна под свивките на коленете ѝ и с едно плавно, елегантно движение я вдигна във въздуха. Макар че никога нямаше да му признае, Селена едва не загуби свят.

Той я пренесе от всекидневната в спалнята и я остави нежно върху леглото. Откъсна се от нея само колкото да свали смъртоносните си ръкавици, а после и ботушите, пелерината, кожения си жакет и ризата под него. Селена погълна с очи златистата му кожа и мускулести гърди, фините белези, обсипващи торса му, а сърцето ѝ препускаше толкова бясно, че въздух не ѝ достигаше.

Сам беше неин. Това величествено, могъщо същество ѝ принадлежеше.

Устата му намери нейната и той я премести по-нагоре върху леглото. Надолу, и все по-надолу, вещите му ръце изследваха всеки сантиметър от тялото ѝ, докато не я накараха да се отпусне по гръб, а той се опря на предмишници, надвиснал над нея. Целуна я по шията, и тя се изви към него, докато едната му ръка се спускаше по очертанията на торса ѝ, разкопчавайки копчетата на туниката ѝ. Дори не искаше да си представя къде се е научил на подобни неща. Защото научеше ли имената на момичетата...

Когато пръстите му достигнаха последното копче и я освободиха от жакета ѝ, дъхът ѝ пресекна. Той плъзна поглед по тялото ѝ, задъхан от желание. Предишни пъти бяха стигали и до по-далеч, но сега в очите му се четеше въпрос — беше изписан по всеки сантиметър от тялото му.

— Не тази вечер — прошепна тя с пламнали бузи. — Още не.

— Не бързам — отвърна Сам и се наведе да погали с нос рамото ѝ.

— Просто... — О, богове, защо изобщо говореше. Не му дължеше обяснение, а и той не я пришпорваше, но... — Ако ще го правя само веднъж, искам да се наслажда на всяка секунда.

Сам разбираше какво има предвид — връзката помежду им, нишката, която изтъкаваха, толкова устойчива и непоклатима, че караше цялата ос на света ѝ да се накланя към него. А това я ужасяваше повече от всичко друго.

— Мога да изчакам — пророни дрезгаво той, целувайки ключицата ѝ. — Всичкото време е наше.

Може би имаше право. А да прекара всичкото време със Сам...

За такова съкровище си струваше да плати с цялото си същество.

3

Зората се прокрадна в стаята им, изпълвайки я със златиста светлина, която накара косата на Сам да заблести като бронз.

Опряна на лакът, Селена го гледаше как спи.

Голите му гърди още носеха разкошния слънчев загар от лятото — от дните на тренировки в някой от вътрешните дворове на Крепостта или пък на излежаване по бреговете на Ейвъри. Белези с различна дължина осейваха гърба и раменете му: някои тънки и прави, други — по-дебели и разкривени. Цял живот на тренировки и боеве... Тялото му представляваше карта на приключенията му, доказателство за възмъжаването под опеката на Аробин Хамел.

Тя плъзна пръст надолу по извивката на гръбнака му. Не искаше да вижда повече белези по плътта му. Не искаше *такъв* живот за него. Той заслужаваше по-добро.

Едва ли веднага щом се преселеха щяха да оставят зад гърба си смъртта, убийствата и всичко, което те носеха със себе си — но някой ден, в далечното бъдеще, може би...

Тя отмести косата от очите му. Някой ден и двамата щяха да оставят мечовете, кинжалите и стрелите. А напускайки Рифтхолд и Гилдията, щяха да направят първата стъпка към този ден, дори да им се наложеше да продължат да работят като асасини още няколко години.

Сам отвори очи и като я видя да го гледа, ѝ се усмихна сънливо.

Прозрението я връхлетя като удар в корема. Да — заради него някой ден можеше да се откаже от статута си на Адарлански асасин, от величието и богатствата.

Той я дръпна върху себе си и праметна ръка през голия ѝ кръст. Погали с нос врата ѝ и вдиша дълбоко уханието ѝ.

— Да убием Джейн и Фаран — пророни Селена.

Сам измърка нещо до кожата ѝ и ѝ стана ясно, че още не се е събудил напълно — и че мисли за съвсем други неща.

Селена впи нокти в гърба му и той изсумтя недоволно, но не опита да се разбуди.

— Първо ще елиминираме Фаран, за да разклатим йерархията. Би било твърде рисковано да нападнем и двамата наведнъж; прекалено много неща могат да се объркат. Но ако свалим първо Фаран, дори така да вдигнем охранителите на Джейн под тревога, поне ще изпаднат в смут. И тъкмо тогава ще убием Джейн.

Стабилен план. Нравеше ѝ се. Трябваша им само няколко дни да разучат отбранителната линия на Фаран и вариантите за преодоляването ѝ.

Сам измрънка още нещо, което прозвуча като *както кажеш, само млъквай и заспивай*.

Селена вдигна поглед към тавана и се усмихна.

* * *

След като закусиха и Селена посети банката, за да преведе една солидна сума по сметката на Аробин (което изостри нервите и на двама им със Сам), прекараха деня в събиране на информация за Йоан Джейн. Най-големият разбойнически главатар в Рифтхолд имаше непробиваема охрана и лакеите му бяха навсякъде: бездомни сирачета шпиони, блудници от „Подземието“, ханджии, търговци и дори членове на градската стража.

Всички знаеха къде живее: в огромна триетажна сграда от бял камък на една от най-хубавите рифтхолдски улици. Толкова пазачи наблюдаваха дома му, че беше прекалено рисковано да правиш каквото и да било, освен да минеш покрай къщата. Дори ако просто спреш да я погледаш няколко минути, имаше опасност да привлечеш вниманието на някой от дегизираните му копои, навъртащи се по улицата.

Звучеше абсурдно човек като Джейн да живее на толкова открито място. Съседи му бяха заможни търговци и дребни благородници. Дали знаеха с кого споделят улицата и какво се случва под покрива от смарагдови керемиди?

Селена и Сам извадиха късмет, докато се шляеха покрай къщата, преструвайки се на добре облечена, красива двойка, тръгнала на утринна разходка из столицата. Тъкмо като подминаваха входа, Фаран, дясната ръка на Джейн, излезе от вратата и закрачи наперено към черната карета, спряла отпред.

Селена усети как ръката на Сам се напряга под нейната. Той продължи да гледа напред; не смееше да задържа очи върху Фаран, за да не го забележи някой. Селена обаче се направи, че е видяла бримка в горскозелената си туника и успя да надникне няколко пъти.

Беше чувала за Фаран. Кой ли не беше. Ако си имаше конкурент в публичната слава, това определено беше той.

Висок, широкоплещест, вероятно приближаващ трийсетте, Фаран бил роден и изоставен на рифтхолдските улици. Започнал да работи за Джейн като един от сираците му шпиони, и с годините се изкачил в йерархията на покварения му двор, оставяйки следа от трупове, докато господарят му не го обявил за своя дясна ръка. Като го гледаше сега, с изтънчените му сиви дрехи и лъскава черна коса, зализана с педантично съвършенство, Селена не можеше да си представи, че някога се е подвизавал сред освирепелите глутници от малки зверчета, скитащи из бедняшките квартали.

Докато слизаше по стълбите към каретата, която го чакаше на входната алея, Фаран сякаш мереше всяка от плавните си стъпки; цялото му тяло излъчваше едвам обуздана мощ. Дори от другата страна на улицата Селена виждаше блясъка в тъмните му очи, усмивката по бледото му лице, от която я полазиха тръпки.

Знаеше, че труповете, които Фаран оставяше след себе си, никога не бяха цели. През годините си на възход от сиротно гаменче в дясна ръка на разбойническия главатар, Фаран бе развил вкус към садистичните изтезания. Именно това му беше спечелило мястото до Джейн — и държеше конкурентите му настрана.

Фаран се качи в каретата с едно ловко движение, толкова плавно, че бутиковият му тоалет почти не помръдна от мястото си. Каретата тръгна по входната алея и сви по улицата, а докато минаваше покрай тях, Селена вдигна поглед към нея.

И срещна този на Фаран през прозореца — взираше се право в нея.

Сам се престори, че не забелязва, а Селена задържа лицето си напълно безизразно — равнодушието на благовъзпитана дама, нямаща ни най-малка представа, че човекът, който я наблюдаваше като котка — мишка, беше един от най-извратените мъже в империята.

Фаран й се усмихна. В усмивката му нямаше нищо човешко.

И точно затова клиентът им даваше цяло състояние за смъртта на Фаран и Джейн.

Тя сведе глава, отхвърляйки свенливо вниманието му, а усмивката на Фаран се разшири още повече, докато градският трафик поглъщаше каретата му.

Сам въздъхна.

— Радвам се, че първо него ще очистим.

Една тъмна, кръвожадна част от нея искаше точно обратното... да гледа как котешката му усмивка посърва, след като откриеше, че Селена Сардотиен е убила Джейн. Но Сам имаше право. Нямаше да спи нощем при мисълта, че Фаран не щадя ресурси за издирването им.

Двамата направиха дълъг, бавен кръг по улиците около къщата Джейн.

— Ще е по-лесно да хванем Фаран на път за някъде — отбеляза Селена, съзнавайки колко чифта очи следяха разходката им в околността. — Охраната на къщата е прекалено тежка.

— Бих казал, че за два дни ще намеря начин — отвърна Сам.

— *Ти* ще намериш начин?

— Предполагам, ще искаш честта да убиеш Джейн. Затова аз ще се заема с Фаран.

— Защо да не работим заедно?

Усмивката му избледня.

— Защото държа да не се намесваш възможно най-дълго.

— Това, че с теб сме заедно, не ме прави бездарна слабачка.

— Не съм казал такова нещо. Но нима можеш да ме виниш, че искам да задържа възлюбената си далеч от човек като Фаран? И преди да си започнала да изреждаш постиженията си дотук, нека ти напомня, че знам колко хора си убила и от колко опасни ситуации си се измъквала. Но този клиент го открих аз, така че ще действваме по мой план.

Ако не ги наблюдаваха от всеки ъгъл, Селена вероятно щеше да го фрасне.

— Как *смееш*...

— Фаран е чудовище — продължи Сам без да я поглежда. — Сама го каза. И ако нещо се обърка, в *никакъв* случай не искам да попадаш в ръцете му.

— Ще е по-безопасно, ако работим заедно.

В челюстта му потрепна мускул.

— Не искам да ме пазиш, Селена.

— Заради парите ли го правиш? Защото плащам за разни неща?

— Не, защото аз отговарям за тази мисия и защото не е казано, че само *ти* трябва да измисляш правилата.

— Поне ми позволи да се заема с въздушното наблюдение — пробва се тя.

Можеше да отстъпи Фаран на Сам — можеше да свири втора цигулка в тази мисия. Нали току-що се беше примирила с мисълта, че един ден ще се откаже да бъде Асасинът на Адарлан? Нека вземе главната роля.

— Никакво въздушно наблюдение — отсеке Сам. — Ще бъдеш в другия край на града, далеч от всичко това.

— Съзнаваш колко нелепо постъпваш, нали?

— Обучавал съм се толкова, колкото и ти, Селена.

Можеше да продължи да настоява — да спори с него, докато не го склонеше, — но видя горчивината в очите му. Не я беше виждала от месеци, още от случките в Залива на Черепа, когато двамата бяха почти врагове. Сам открай време бе принуден да гледа отстрани, докато нея я обсипваха с лаври, и да приема мисиите, които тя не благоволяваше да изпълни. А това беше абсурдно, като се имаше предвид талантът му.

Ако убиването на хора можеше да се нарече талант.

И макар Селена да обичаше да се перчи с прозвището Асасинът на Адарлан, вече й се струваше, че подобна арогантност спрямо Сам е жестока.

Затова, колкото и да я болеше да го каже, колкото и да й пречеше обучението й да се съгласи, тя го сръчка с рамо и отвърна:

— Хубаво. Елиминирай Фаран сам. Но аз ще видя сметката на Джейн — и то по *моите* правила.

* * *

На Селена й предстоеше ежеседмичният й урок по танци с мадам Флорин, която обучаваше всички танцьори от Кралския театър,

затова остави Сам да довърши огледа и тръгна към частното студио на възрастната жена.

Четири часа по-късно, потна и уморена до болка, Селена тръгна през града обратно към апартамента им. Познаваше строгата мадам Флорин още от дете: тя преподаваше най-модерните популярни танци на всички асасини на Аробин. Селена обаче ходеше и на допълнителни уроци заради гъвкавостта и грацията, на които класическите танци възпитаваха тялото. Открай време подозираше, че дръпнатата преподавателка едвам я търпи — но за нейна изненада мадам Флорин отказа да ѝ взема пари за уроците, след като разбра, че е напуснала Аробин.

Преместеха ли се, трябваше да си търси нова учителка по танци. И най-вече студио със сносен пианист.

Освен това новият им град задължително трябваше да разполага с библиотека. Голяма, прекрасна библиотека. Или поне книжарница с добре осведомен собственик, който да задоволява жаждата ѝ за книги.

И добър бутик за дрехи. И парфюмерия. И бижутерия. И сладкарница.

Краката ѝ се влачеха, докато изкачваше дървеното стълбище към апартамента им над склада. Заради урока. Мадам Флорин беше безкрайно взискателна учителка — не приемаше меки китки, разпуснатата стойка и изобщо нищо друго, освен най-доброто от Селена. Макар че винаги проявяваше толерантност през последните двайсет минути от уроците им, когато с нейно позволение Селена обикновено молеше ученика на пианото да засвири любимата ѝ музика и тя се впускаше в необуздани танци. Пък и сега, когато вече нямаше пиано в собствения си дом, мадам Флорин дори ѝ позволяваше да остане след уроците, за да се упражнява.

Като стигна върха на стълбището, Селена впери поглед в сребристорозелената врата на апартамента си.

Можеше да напусне Рифтхолд. Ако само така щеше да се освободи от Аробин, можеше да остави всичко любимо зад гърба си. И други градове на континента имаха библиотеки, книжарници и умели шивачи. Едва ли толкова прекрасни, колкото тези в Рифтхолд, и едва ли сърцето на другия град щеше да бие с познатия ритъм, който толкова обичаше, но... заради Сам беше готова да напусне.

Тя въздъхна, отключи вратата и влезе в апартамента.

Аробин Хамел седеше на дивана.
— Здравей, скъпа — усмихна й се той.

Сама в кухнята, Селена си наля чаша чай, мъчейки се да овладее треперещите си ръце. Вероятно беше взел адреса ѝ от слугите, които ѝ помогнаха да пренесе вещите си. Но да го открие тук, проникнал с взлом в дома ѝ... Откога ли седеше вътре? Дали се беше ровил из притежанията ѝ?

Тя сипа и втора чаша чай, за Аробин, преди да се върне във всекидневната. Той седеше с кръстосани крака, праметнал ръка през облегалката на дивана, сякаш се чувстваше у дома си.

Селена му подаде мълчаливо чашата, после седна в едно от креслата. Камината не беше запалена и Сам дори беше оставил един от прозорците във всекидневната отворен заради топлото време навън. Солен бриз откъм Ейвъри влетя в апартамента, развявайки пурпурните кадифени пердета и косите ѝ. И това ухание щеше да ѝ липсва.

Аробин отпи от чашата си и надникна към кехлибарената течност вътре.

— На кого да благодаря за великолепия вкус по отношение на чая?

— На мен. Но това го знаеш.

— Хмм. — Аробин отпи втора глътка. — Знаеш ли, наистина го знам. — Следобедната светлина озари сивите му очи, превръщайки ги в разтопено сребро. — Не знам обаче защо двамата със Сам решихте, че е добра идея да елиминирате Йоан Джейн и Рурк Фаран.

Естествено, че знаеше.

— Не ти влиза в работата. Клиентът ни не искаше да работи с Гилдията, а след като преведох парите по сметката ти, със Сам вече не сме част от нея.

— Йоан Джейн — повтори Аробин, сякаш си въобразяваше, че не е чувала името му преди. — *Йоан Джейн. Побъркахте ли се?*

Тя стисна челюсти.

— Не виждам защо да се доверявам на твоето мнение.

— Дори аз не бих погнал Джейн. — Очите на Аробин горяха. — И го казвам като човек, обмислял години наред начини да го пратя в

гроба.

— Няма да играя поредната ти игра на нерви. — Тя остави чая си и стана от креслото. — Напусни къщата ми.

Аробин просто я изгледа, сякаш беше нацупена хлапачка.

— Джейн неслучайно е безспорният разбойнически главатар на Рифтхолд. И неслучайно точно Фаран му е помощник. Ти може да си свършеният асасин, Селена, но не си неуязвима.

Тя скръсти ръце.

— А дали не се опитваш да ме разубедиш, защото се притесняваш, че като го убия, вече със сигурност ще съм те надминала?

Аробин скочи на крака, извисявайки се над нея.

— Опитвам да те разубеда, глупаво, неблагодарно момиче такова, защото Джейн и Фаран са *смъртоносни*. Дори стъкленият дворец да ми предложи някой клиент, пак не бих приел такава мисия!

Селена усети как ноздрите ѝ се разширяват от ярост.

— Как очакваш да повярвам и на една твоя дума след всичко, което ми причини? — Вече придвижваше бавно ръка към кинжала на колана си. Аробин задържа поглед върху лицето ѝ; познаваше всяко движение на ръцете ѝ и нямаше нужда да ги наблюдава. — *Напусни дома ми* — изръмжа тя.

Аробин я удостои с половинчата усмивка и плъзна съсредоточен поглед из апартамента ѝ.

— Каж ми, Селена: Вярваш ли на Сам?

— Що за въпрос е това?

Аробин пъкна небрежно ръце в джобовете на сребрилата си туника.

— Сподели ли му истината за произхода си? Нещо ми подсказва, че би искал да знае. Може би преди да ти посвети живота си.

Стараяйки се да запази равномерното си дишане, Селена отново посочи вратата.

— *Върви си.*

Аробин сви рамене, махна с ръка, сякаш за да анулира поставените въпроси, и тръгна към входната врата. Тя следеше всяко негово движение, всяка стъпка, всяко трепване на раменете му, всеки поглед. Като хвана месинговата дръжка на вратата, Аробин се обърна

към нея. Очите му — тези сребърни очи, които вероятно щяха да я преследват до края на дните ѝ — светеха.

— Каквото и да съм ти причинил, Селена, наистина те обичам.

Думата я блъсна като камък в главата. Никога не ѝ беше признавал такова нещо досега. Нито веднъж.

Помежду им се спусна дълго мълчание.

Аробин преглътна.

— Правя каквото правя, защото ме е страх... и защото не знам как да изразявам чувствата си. — Говореше толкова тихо, че едвам го чуваше. — Направих всички онези неща, защото ти се ядосах, че избра Сам.

Кралят на асасините ли говореше, или бащата, или пък любовникът, който никога не се беше проявил наяве?

Внимателно изработената маска на Аробин падна и раната, която му беше нанесла, просветна в неземните му очи.

— Остани с мен — прошепна той. — Остани в Рифтхолд.

Тя преглътна, и то много трудно.

— Напускам.

— Не — пророни тихо той. — Не си отивай.

Не.

Беше му повтаряла същото в нощта, когато я преби, в мига, преди да я удари, когато още си мислеше, че ще нарани Сам вместо нея. А той ѝ нанесе такъв побой, че загуби съзнание. После беше наказал и Сам.

Недей.

Това ѝ каза Ансел в пустинята, когато Селена притисна острието на меч си в тила ѝ, когато агонията от предателството на Ансел едва не я принуди да убие момичето, което бе нарекла своя приятелка. Но онова предателство бледнееше пред факта, че Аробин я изигра да убие Доневал, човека, способен да освободи безброй роби.

Използваше думите като окови, за да я плени отново. През годините им заедно толкова пъти можеше да ѝ каже, че я обича — *знаеше* колко тръпнеше да го чуе Селена. Но така и не изговори дълго чаканите думи, докато не дойде време да ги използва като оръжие. Но сега Селена си имаше Сам. Сам, който ѝ казваше тези думи, без да чака нищо в замяна, Сам, който незнайно защо я обичаше...

Селена килна глава настрани — единственото предупреждение, че все още е готова да го нападне.

— Напусни дома ми.

Аробин просто кимна бавно и си тръгна.

* * *

Механа „Черния лебед“ беше претъпкана като всяка друга нощ. Седнала до Сам на маса в средата на пълното помещение, Селена нямаше особено желание да опитва говеждата яхния пред себе си. Нито пък да говори, въпреки че Сам ѝ беше разказал надълго и нашироко какво е успял да научи за Фаран и Джейн. Тя не му спомена за неочакваното посещение на Аробин.

Групичка кискаци се млади жени седяха на една от близките маси и си бърбореха за почивката на принца по Сурианското крайбрежие и как им се искало да отидат с него и бляскавите му приятели и прочие, и прочие, докато на Селена не ѝ хрумна да ги замери с лъжицата си.

Но „Черния лебед“ не беше побойническо заведение. Обслужваше клиенти, дошли да се насладят на добра храна, добра музика и добра компания. Тук нямаше кръчмарски сбивания, тъмни сделки и проститутки. Може би именно затова със Сам редовно вечеряха тук — мястото им се струваше някак *нормално*.

И щеше да ѝ липсва.

Като се прибраха след вечеря — странно, но някак не чувстваше апартамента напълно свой, след като Аробин беше проникнал в него, — Селена влезе директно в банята и запали няколко свещи. Нямаше търпение този ден да приключи. Да убият Джейн и Фаран и да си вървят.

Сам се появи на вратата.

— Никога не съм те виждал толкова мълчалива — отбеляза той.

Тя се погледна в огледалото над скрина. Белегът на бузата ѝ от боя с Ансел вече избледняваше, а онзи на врата ѝ също почти изчезваше.

— Уморена съм — отвърна тя.

И не лъжеше. Започна да разкопчава туниката си с учудващо непохватни пръсти. Затова ли беше дошъл Аробин? Защото знаеше, че ще ѝ повлияе така? Тя изпъна гръб, толкова вбесена от мисълта, че ѝ идеше да счупи огледалото.

— Случило ли се е нещо?

Разкопча и последното копче от туниката си, но не я съблече. Вместо това се обърна към Сам и го загледа. Можеше ли наистина да му разкрие всичко?

— Каж ми — подкани я той само с угриженост в кафявите си очи, без нито капка скрити помисли, без машинации...

— Сподели ми най-дълбоката си тайна — пророни тихо.

Сам присви очи, но се отблъсна от рамката на вратата и седна на ръба на леглото. Прокара ръка през косата си и краищата ѝ щръкнаха в различни посоки.

Най-накрая рече:

— Единствената тайна, която съм носил през живота си, беше, че те обичам. — Той ѝ се поусмихна. — Това беше единственото нещо, което вярвах, че ще отнеса в гроба си.

Очите му сияеха толкова силно, че сърцето ѝ едва не спря.

Тя отиде при него и сложи едната си ръка на бузата му, а другата преплете в косата му. Сам завъртя глава да целуне дланта ѝ, сякаш призрачната кръв по ръцете ѝ не го притесняваше. Очите му отново намериха нейните.

— А твоята каква е?

Стаята ѝ се струваше твърде малка, въздухът — прекалено задушлив. Тя затвори очи. Нужна ѝ беше цяла минута и повече смелост, отколкото очакваше, но отговорът все пак дойде. Винаги го бе носила в себе си — шепнеше ѝ насън, криеше се зад всяка глътка въздух, тъмно бреме, от което никога нямаше да се освободи.

— Дълбоко в себе си — пророни тя — съм страхливка.

Той вдигна вежди.

— Страхливка съм — повтори Селена. — И ме е страх. Страхувам се през цялото време. Винаги.

Той свали ръката ѝ от бузата си, за да целуне върховете на пръстите ѝ.

— И аз се страхувам понякога — промълви до кожата ѝ. — Искаш ли да чуеш нещо нелепо? Винаги, когато се уплаша здравата, си

повтарям ето това: *Името ми е Сам Кортланд... и няма да се боя.*
Правя го от години.

Този път тя вдигна вежди.

— И това действа?

Той се засмя до пръстите й.

— Понякога да, понякога не. Но обикновено ме кара да се поотпусна. Или да се посмея на глупостта си.

Не точно за такъв страх говореше тя, но...

— Харесва ми — заяви.

Той преплете пръсти с нейните и я издърпа в скута си.

— На мен пък *ти* ми харесваш — пророни Сам и Селена му позволи да я целува, докато отново не забрави тъмното бreme, което вечно щеше да я преследва.

Рурк Фаран беше много, много зает мъж. Преди съмване на следващата сутрин Селена и Сам чакаха на една пресечка от къщата на Джейн, и двамата облечени в обикновени дрехи и пелерини с качулки, достатъчно големи, че да покриват възможно най-много от лицата им, без да изглеждат подозрително. Фаран излезе още преди слънцето да е изгряло напълно. Проследиха каретата му през града, наблюдавайки го при всяко спиране. Цяло чудо беше, че намираше време за садистични си влечения, защото задачите от Джейн определено ангажираха по-голямата част от деня му.

Ходеше навсякъде с черната карета — поредното доказателство за дързостта му, тъй като го правеше лесна мишена. За разлика от Доневал, който постоянно се движеше с охрана, Фаран като че ли умишлено не водеше телохранители със себе си, предизвиквайки всеки желаещ да премери сили с него.

Проследиха го до банката, до столовите и кръчмите, притежание на Джейн, до бардаците и сергиите на черния пазар, скътани по окаяни задни улички, и накрая обратно до банката. През това време на няколко пъти се върна до дома на Джейн. А накрая изненада Селена, влизайки в една книжарница — не за да заплаши собственика или да събере данък, а да си купи книги.

Незнайно защо това я вбеси. Особено след като, независимо от възраженията на Сам, се промъкна в магазина, докато продавачът беше в задната стаичка, и прегледа счетоводната книга, скрита зад тезгяха. Фаран не си беше купил четива за мъчения, смърт и каквито и да било други жестокости. Напротив. Четеше приключенски романи. Същите, каквито и тя самата обожаваше. Като си ги представеше в неговите ръце, ѝ се струваше цяло светотатство.

Денят се изниза, а не научиха почти нищо друго за него, освен че се придвижваше из града с безотговорна смелост. Сам едва ли щеше да срещне трудности в отстраняването му следващата вечер.

Когато слънцето започна да се обагря в златистите краски на късния следобед, Фаран спря пред желязната врата на „Подземието“.

В края на улицата Селена и Сам го наблюдаваха, преструвайки се, че мият кал от обувките си на една обществена чешма.

— Нищо чудно, че Джейн е собственик на „Подземието“ — коментира тихо Сам и плисъкът на водата почти погълна гласа му.

Селена го изгледа гневно — или щеше, ако качулката не прикриваше очите ѝ.

— Защо според теб се ядосвам толкова, когато ходиш да се биеш там? Ако някога си навлечеш неприятности с хората от „Подземието“, ако ги вбесиш за нещо, самият Фаран ще дойде да накаже голяма клечка като теб.

— Мога да се справя с Фаран.

Тя врътна очи.

— И все пак не очаквах да посети тая дупка лично. Струва ми се прекалено упадъчна дори за него.

— Да надникнем ли?

Улицата беше притихнала. „Подземието“ оживяваше нощем, но през деня в района не се навърташе никой, освен шепа залитащи пияници и няколко стражи, които винаги стояха на пост отпред.

На Селена ѝ се струваше рисковано да последват Фаран в долнопробната пивница, но... Щом Фаран ѝ съперничеше по именитост, ѝ беше любопитно да разбере що за човек е, преди Сам да го довърши на следващата вечер.

— Да вървим — отвърна тя.

* * *

Показаха кесия със сребърни монети на стражите отвън, после хвърлиха няколко на тези вътре, и ги пуснаха. Главорезите не задаваха въпроси, нито им наредиха да оставят оръжията си или да свалят качулките. Обичайните им клиенти държаха на дискретност, докато се отдаваха на покварените развлечения в „Подземието“.

Още от върха на стълбището пред входната врата Селена забеляза Фаран да седи на една от изподраните, обгорени дървени маси в центъра на помещението, разговаряйки с мъж, когото веднага разпозна — Хелмсън, церемониалмайстора на боевете. По другите маси се бяха събрали малък брой обядващи, видимо освободили точно

тези около Фаран. В дъното на стаята бойните ями тънеха в тишина и мрак; робите чистеха кръвта преди тазвечерните игри.

Селена опита да не се заглежда в оковите и превитите им стойки. Беше невъзможно да определи откъде идват — дали бяха военнопленници, или клетници, отвлечени от родните им кралства. Зачуди се кое би предпочела — да работи като роб тук, или да попадне в някой от нечовешките затворнически трудови лагери като Ендовиер. И двата варианта ѝ се струваха сходни разновидности на ада.

В сравнение с блъсканицата от предишната вечер, сега „Подземието“ почти пустееше. Дори проститутките в откритите стаи от двете страни на просторното помещение си почиваха, докато имаха възможност. Много от момичетата спяха струпани една върху друга по тесните койки, едва прикрити от опърпаните завеси, предлагащи окаяна илюзия за уединение.

Идеше ѝ да превърне това място в пепелище. И после да даде на всички да разберат, че Асасинът на Адарлан не подкрепя подобни неща. Може би след като убиеха Фаран и Джейн, щеше да направи точно това. Един последен триумф с дъх на отмъщение от Селена Сардотиен — последен шанс да остане завинаги в паметта на Рифтхолд, преди да го напусне.

Сам се придържаше близо до нея, докато слизаха по стълбите и вървяха към бара, скътан в сенките отдолу. Кльощавият барман зад него се преструваше, че бърше дървения му плот, но воднистите му сини очи не се откъсваха от Фаран.

— Две бири — изръмжа Сам.

Селена плесна една сребърна монета на бара, привличайки вниманието на бармана. Даваше му прекалено много, но мършавата, мазолеста ръка на мъжа за нула време прибра среброто.

В „Подземието“ имаше достатъчно посетители, че Селена и Сам да се слоят с тълпата — главно пияници, които никога не напускаха пивницата, и хора, които явно обичаха да обядват в гнусна среда. Селена и Сам се правеха, че пият бирите си — изливаха алкохола на земята, когато никой не гледаше, — и в същото време наблюдаваха Фаран.

На масата пред Фаран и набития церемониалмайстор имаше заключено дървено ковчеже — несъмнено пълно с оборота на „Подземието“ от предишната нощ. Фаран се взираше с котешка

устременост в Хелмсън, наглед забравил за ковчето. Все едно канеше някой да го открадне.

— Колко ли ще се ядоса, ако открадна ковчето? — умисли се Селена.

— Дори не си го помисляй.

Тя изцъка с език.

— Все да ми развалиш кефа.

Каквото и да обсъждаха Фаран и Хелмсън, разговорът им приключи бързо. Но вместо да се изкачи по стълбището, Фаран тръгна към стаите на момичетата. Мина покрай всяка ниша и каменна стая, а момичетата се изправяха пред него. Спящите мигновено бяха събудени и докато Фаран стигне до тях, всяка следа от сън бе изчезнала от лицата им. Той ги оглеждаше от глава до пети, инспектираше ги, коментирайки пред Хелмсън, който кимаше, покланяше се и раздаваше заповеди на момичетата.

Дори от другия край на помещението Селена разпознаваше ужаса по лицата им.

И двамата със Сам едвам успяха да запазят равнодушния си вид. Фаран прекоси голямата стая и огледа нишите от другата ѝ страна. Момичетата го чакаха в готовност. Като приключи, надникна през рамо към Хелмсън и му кимна.

Мъжът отпусна рамене, вероятно от облекчение, но когато Фаран щракна с пръсти на един от стражите пред малка врата, пребледня и бързо си намери друга работа. Вратата се отвори веднага и друг страж извлачи оттам окован, мърляв, мускулест мъж. Затворникът и бездруго изглеждаше с единия крак в гроба, но щом видя Фаран, започна да се моли, да се тръшка в хватката на стража.

Не се чуваше добре, но Селена различи достатъчно от трескавите молби на мъжа, за да схване същината: беше един от бойците на „Подземието“, дължеше на Джейн сума, която никога нямаше да успее да му изплати, и беше опитал да се изплъзне с измама.

Колкото и да обещаваше затворникът, че ще се издължи на Джейн с лихвите, Фаран просто се усмихваше, позволявайки му да бръщолеви, докато спря да си поеме разтреперана глътка въздух. Чак тогава Фаран кимна с брадичка към една врата, скрита зад съдрано перде, и усмивката му се разшири, когато стражът завлачи стенещия

мъж към нея. Като отвори вратата, Селена мярна стълбище, водещо надолу.

Без дори да надникне към клиентите, които скришом го наблюдаваха от масите си, Фаран поведе стража и пленника надолу и затвори вратата. Предстоеше да въздаде справедливост, такава, каквато я възприемаше Джейн.

И наистина пет минути по-късно пронизителен писък отекна в „Подземието“.

Прозвуча по-скоро животински, отколкото човешки. Селена и преди беше чувала такива писъци — достатъчно изтезания беше виждала в Крепостта, за да знае, че когато хората крещяха така, болката едва започваше. До края ѝ жертвите обикновено късаха гласните си струни и издаваха само пресипнали, грачещи звуци.

Селена стисна зъби толкова силно, че челюстта ѝ заболя. Барманът махна рязко на музикантите в ъгъла и те незабавно засвириха, за да прикрият шума. Но писъците продължаваха да кънтят изпод каменния под. Фаран нямаше да убие жертвата си веднага. Не, все пак извличаше удоволствие от болката.

— Време е да си вървим — каза Селена, забелязала колко силно стиска Сам халбата си.

— Не можем просто...

— *Можем* — отсече тя. — Повярвай ми, и на мен ми се иска да разбия онази врата. Но това място е катакомба, а нямам намерение да умирам тук и сега. — Сам продължаваше да се взира във вратата към стълбището. — Когато му дойде времето — добави тя, слагайки ръка на рамото му, — ще се погрижиш да си плати.

Сам се обърна към нея, и макар лицето му да беше скрито под сенките на качулката, Селена лесно разчиташе агресията в тялото му.

— Ще си плати за *всичко* това — озъби се Сам.

В този момент Селена забеляза, че едни от момичетата ридаят, други треперят, а трети просто се взира в нищото. Да, Фаран идваше тук редовно; редовно използваше онази стая за мръсната работа на Джейн — напомняйки на всички останали да не ядосват разбойническия главатар. На колко ли ужаси се бяха нагледали клетите момичета — или поне наслушали?

Писъците продължаваха да извират от пода, когато Селена и Сам напуснаха „Подземието“.

* * *

Селена мислеше да се приберат направо у дома, но Сам настоя да отидат до обществения парк в един от заможните квартали покрай брега на Ейвъри. След като се разходиха по спретнатите чакълени алеи, той седна на една пейка с изглед към реката. Свали качулката си и потри лице с широката си ръка.

— Ние не сме такива — прошепна през пръсти.

Селена седна до него на дървената пейка. Веднага разбра за какво говори. Същата мисъл отекваше в съзнанието ѝ по пътя насам. Бяха научени как да убиват и осакатяват, и изтезават — знаеше как да одере човек, без да го убие. Знаеше как да задържи някого в свят през дълги часове на мъчения; как да причинява най-много болка, без жертвата ѝ да умре от кръвозагуба.

Аробин беше подходил с голяма хитрост към уроците. Водеше ѝ възможно най-долните престъпници — изнасилвачи, убийци, освирепели асасини, избили цял куп невинни хора — и я караше да чете всичката информация, която беше събрал за тях. Караше я да чете за всичките им зверства, докато не я обземеше такава ярост, че губеше здравия си разум, докато не я засърбяха ръцете да ги измъчва. Беше превърнал гнева ѝ в смъртоносно оръжие. И то с нейно съгласие.

Преди събитията от Залива на Черепа, беше правила какво ли не, без дори да се замисли. Преструваше се, че има морални принципи, лъжеше самата себе си, размишлявайки, че щом насилието не ѝ носи *наслада*, няма защо да се вини, но... без окото ѝ да мигне, беше гледала как кръвта се стича към канала по наклонения под в тъмницата на Асасинската крепост.

— *Не може* да сме такива — повтори Сам.

Тя хвана ръцете му и го свали нежно от лицето му.

— Не сме като Фаран. Знаем как се прави, но не извличаме удоволствие от това. Там е разликата.

Умислените му кафяви очи съзерцаваха как Ейвъри тече мудро към морето.

— Когато Аробин ни наредеше да правим такива неща, никога не отказвахме.

— Нямахме избор. Но вече имаме.

Напуснеха ли Рифтхолд, сами щяха да решават — щяха да създадат свой собствен правилник.

Сам я погледна с толкова изтерзано, мрачно изражение, че ѝ прилоша.

— Но винаги сме имали и онази част. Онази част, която се наслаждаваше на мъченията, ако ги търпеше някой заслужил.

— Да — пророни тя. — Да, винаги я е имало. Но винаги сме имали и граници, Сам. И не ги прекрчвахме. Човек като Фаран не знае какво е граница.

Не бяха като Фаран — Сам не беше като Фаран. Знаеше го в мозъка на костите си. Сам никога нямаше да е като Фаран. Никога нямаше да е и като нея. Понякога се питаше дали може да си представи колко тъмнина се криеше в душата ѝ.

Сам се долепи до нея и отпусна глава на рамото ѝ.

— Дали като умрем ще бъдем наказани за прегрешенията си?

Тя отправи поглед към далечния бряг на реката, където се нижеха редица порутени къщи и пристанища.

— Като умрем — отвърна, — едва ли боговете ще знаят какво да ни правят.

Сам я погледна с леко разведрени очи.

Селена му се усмихна и светът, поне за един мимолетен миг, се нареди.

* * *

Кинжалът виеше, докато Селена го точеше, и металът предаваше вибрациите си нагоре по ръцете ѝ. Седнал до нея на пода в голямата стая, Сам разучаваше карта на града, проследявайки улиците му с пръсти. Бумтящата камина пред тях хвърляше танцуващи сенки и уютна топлина в хладната нощ.

Бяха се върнали при „Подземието“ тъкмо навреме да видят как Фаран се качва в каретата си. И до края на деня го следиха — пак до банката и други адреси, пак до къщата на Джейн. Селена остана при разбойническия главатар в продължение на два часа, за да разбере къде ходи. Оказаха се два загубени часа, в които единствено установи къде

се крият шпионите му по улиците, тъй като Джейн изобщо не напусна дома си.

Ако Сам възнамеряваше да убие Фаран на следващата вечер, и двамата бяха на мнение, че трябва да се случи, когато тръгнеш с каретата от къщата по работа на Джейн или своя собствена. След дългия работен ден, Фаран несъмнено щеше да е уморен, а отбранителните му способности — отслабени. Нямаше да разбере какво му се е случило, докато кръвчицата му не изтечеше.

Сам щеше да облече специалния костюм, дело на майстора изобретател от Мелисанде, който сам по себе си беше същинска броня. В ръкавите му се криеха вградени остриета, ботушите бяха направени за катерене и, благодарение на Селена, неговият беше оборудван с непробиваемо парче паякова коприна точно в областта на сърцето.

Селена също притежаваше такъв, разбира се — но го използваше много избирателно, откакто мелисандският кортеж напусна града. Ако някой от костюмите им се нуждаеше от поправка, едва ли щяха да намерят достатъчно вещ занаятчия в Рифтхолд. Но елиминирането на Фаран беше оправдан риск за костюма на Сам. Освен вградените в него защити и оръжия, Сам щеше да носи и кинжалите, които Селена точеше сега. Тя изпробва едното острие в ръката си и се усмихна мрачно на острата болка.

— Достатъчно остър е да разреже и въздуха — обяви, преди да прибере кинжала в ножницата му и да го остави до себе си.

— Е — отвърна Сам с шарещи по картата очи, — да се надяваме, че няма да ми се наложи да го използвам.

Ако всичко минеше по план, Сам трябваше просто да изстреля четири стрели: по една за обезвреждането на кочияша и слугата, една за Фаран — и още една за него, за да са сигурни, че е мъртъв.

Селена взе друг кинжал и започна да го точи. После кимна с брадичка към картата.

— Маршрути за бягство?

— Измислил съм десетина — отвърна Сам и ѝ ги показа.

Беше избрал няколко улици в съседство с къщата на Джейн, откъдето можеше да изстреля стрелите си и откъдето можеше да се измъкне възможно най-бързо.

— Напомни ми защо няма да дойда с теб?

Кинжалът в ръцете ѝ издаде дълъг стон.

— Защото ще стоиш тук и ще стягаш багажа.

— Ще стягам багажа?

Ножът застина в ръката ѝ.

Той върна очи към картата, после каза внимателно:

— Уредих ни места на кораб за южния континент, който отплава след пет дни.

— Южния континент.

Сам кимна, все така съсредоточен в картата.

— Щом ще се махаме от Рифтхолд, по-добре да се махнем от целия континент.

— Не сме обсъждали подобно нещо. Решихме да се преместим в друг град на *този* континент. Ами ако на Южния има друга Гилдия на асасините?

— Ще поискаме да ни приемат.

— Няма да се моля на някоя си безименна гилдия и да се подчинявам на аматьорските ѝ асасини!

Сам вдигна поглед.

— Гордостта ти ли ще пострада, или разстоянието те притеснява?

— И двете! — Тя стовари кинжала и точилото върху килима. — Съгласих се да заживеем на някое място като Банджали или Белхейвън, или Аниел. Не на друг континент, за който не знаем почти *нищо*! Планът не беше такъв.

— Поне ще сме далеч от империята на Адарлан.

— Империята не ме интересува!

Той се отпусна назад върху ръцете си.

— Защо просто не си признаеш, че всичко е заради Аробин?

— Напротив. Не знаеш какво говориш.

— Защото, ако заминем за Южния континент, *никога* няма да ни намери. А не мисля, че си готова да се примириш с това.

— Отношенията ми с Аробин...

— *Какво?* Приключиха? Затова ли не ми каза, че вчера ти е идвал на гости?

Сърцето ѝ прескочи.

Сам продължи:

— Докато ти следеше Джейн днес, Аробин ме срещна на улицата и май се изненада, че не си ми споменала за гостуването му. Освен

това ме посъветва да те попитам какво е станало, преди да те намери полумъртва на речния бряг, когато още бяхме деца. — Сам се приведе напред и се подпря на една ръка, доближавайки лице до нейното. — И знаеш ли какво му казах? — Дъхът му топлеше устата ѝ. — Че не ме е грижа. А той продължи да ми пуска стръв, да ме кара да се усъмня в теб. Затова, като си тръгна, отидох право на пристанището и намерих първия кораб, който да ни отведе надалеч от този проклет континент. От него, защото въпреки че напуснахме Гилдията, той *никога* няма да ни остави на мира.

Тя преглътна сухо.

— Говорил ти е за това? За... за произхода ми?

Сам явно видя нещо като страх в очите ѝ, защото внезапно поклати глава, отпусвайки рамене.

— Селена, когато си готова да ми споделиш истината, ще го направиш. И каквото и да е тя, настъпи ли денят, ще се гордея, че си ми се доверила достатъчно. Дотогава обаче не е моя работа, нито пък на Аробин. Само твоя.

Селена долепи чело до неговото и тялото му се поотпусна, нейното също.

— Ами ако допуснем грешка, заминавайки за Южния континент?

— Тогава пак ще се преселим. И ще продължаваме да се местим, докато не намерим нашето си място.

Тя затвори очи и си пое дъх.

— Ще ми се смееш ли, ако ти призная, че ме е страх?

— Не — отвърна тихо той, — в никакъв случай.

— Може пък да изпробвам твоя трик. — Тя отново вдиша. — Името ми е Селена Сардотиен и няма да се боя.

Този път Сам се засмя и дъхът му погъделичка устата ѝ.

— Май ще трябва да го кажеш малко по-убедително.

Тя отвори очи. Сам я наблюдаваше със смесица от гордост, удивление и толкова откровена обич, че Селена видя почти онази далечна земя, която щяха да нарекат свой дом, бъдещето, което ги очакваше, и искрицата надежда, обещаваща щастие, за каквото никога не бе дръзвала да мечтае. И макар Южният континент да беше драстична промяна в плановете им... Сам имаше право. Нов континент за едно ново начало.

— Обичам те — пророни той.

Селена го прегърна силно, вдишвайки уханието му. И отговори само:

— Мразя да си стягам багажа.

На следващата вечер часовникът над камината сякаш беше спрял на девет часът. Само така си го обясняваше, защото просто нямаше начин една минута да се проточва *толкова* дълго.

Селена се опитваше да чете от два часа — неуспешно. Дори безкрайно греховната любовна история не успяваше да задържи вниманието ѝ. Нито пък реденето на пасианси, разглеждането на Южния континент в стария ѝ атлас и яденето на бонбоните, които беше скрила от Сам в кухнята. Всъщност трябваше да приготвя багажа си. Когато се оплака на Сам, че щяло да е сложна работа, той дори извади всичките им празни пътнически куфари от килера. А после натърти, че *няма* да пътува с десетките ѝ чифтове обувки, затова ще трябва някой да ѝ ги изпрати, като си намерят нов дом. След *това* вече имаше благоразумието да излезе от апартамента, за да убие Фаран.

Селена не знаеше защо така се бави със стягането на багажа — същата сутрин се беше свързала с адвокат, който я беше уверил, че апартаментът едва ли ще се продаде лесно. Тя обаче заяви, че няма нищо против да поддържат контакт от разстояние и веднага щом си намерят нов дом, ще го уведоми.

Нов дом.

Голямата стрелка на часовника помръдна и Селена въздъхна. Беше минала цяла минута.

Разбира се, заради изменчивия график на Фаран не се знаеше кога точно ще напусне къщата, затова на Сам можеше и да му се наложи да изчака няколко часа. А нищо чудно вече да беше изпълнил мисията и сега да се спотайваше, за да не го проследи някой дотук.

Селена надникна към кинжала до себе си на дивана, после за стотен път тази вечер огледа стаята, уверявайки се, че всички скрити оръжия са по местата си.

Не биваше да тръгва след Сам. Той искаше тази мисия за себе си. А и вече можеше да е къде ли не.

Пътническите куфари седяха до прозореца.

Може би *наистина* беше време да се заеме с багажа. Елиминираха ли Джейн утре вечерта, трябваше да са готови да напуснат града веднага щом корабът започнеше да пуска пасажери на борда си. Защото колкото и да ѝ се искаше светът да знае, че Селена Сардотиен е отговорна за убийството му, в техен интерес беше да напуснат Рифтхолд час по-скоро.

Не че бягаше.

Голямата стрелка помръдна отново. Още една минута.

Селена простена и отиде при библиотеката до стената, където започна да сваля книги от рафтовете и да ги подрежда в най-близкия празен куфар. Щеше да ѝ се наложи да остави мебелите и повечето си обувки засега, но за нищо на света нямаше да се пресели в Южния континент без всичките си книги.

* * *

Часовникът удари единайсет и Селена излезе на улицата, облечена в костюма от мелисандския занаятчия и с няколко оръжия в ножници по тялото си.

Сам трябваше да се е върнал вече. И макар че оставаше цял час до момента, в който се бяха разбрали, че ще излезе да го търси, ако имаше дори малка вероятност да е изпаднал в беда, тя определено не възнамеряваше да седи в апартамента и минута повече...

Мисълта я накара да хукне по задните улички към къщата на Джейн.

В бедняшкия квартал цареше тишина, но не по-дълбока от обичайната. Проститутки, босоноги сирачета и сиромаси, тръгнали да изкарат по някое честно петаче, хвърляха учудени погледи към нея — летяща сянка по улиците. Ушите ѝ бяха отворени за откъслечи от хорски разговори, загатващи за смъртта на Фаран, но не чу нищо полезно.

Като наближи богатия квартал, в който се намираще имението на Джейн, забави крачка и стъпките ѝ станаха почти безшумни по калдъръма. Няколко заможни двойки се прибираха от театъра, но нямаше признаци за смут... Но все пак ако Фаран беше

намерил смъртта си, Джейн несъмнено щеше да запази убийството му в тайна възможно най-дълго.

Селена направи обстойна обиколка на квартала, проверявайки всички точки от маршрутите на Сам. Никъде нямаше нито капка кръв, нито следи от борба. Осмели се дори да мине по тротоара срещу къщата на Джейн, която беше ярко осветена и почти празнична на вид, а всички стражи стояха по постове си с отегчени изражения.

Може би Сам беше установил, че Фаран няма да излиза точно тази вечер. Нищо чудно да се бяха разминали по пътя. Нямаше да е доволен, че е излязла да го търси, но и той би сторил същото за нея.

Селена въздъхна и закрачи бързо към дома.

Сам го нямаше в апартамента.

Но часовникът над камината показваше един сутринта.

Селена застана пред пукащите въглени и впери поглед в него, питайки се дали пък не го чете грешно.

Но той продължаваше да тиктака, а като погледна джобния си часовник, той също показваше един. После две минути след един. После пет...

Тя хвърли още цепеници в огъня и свали мечовете и кинжалите си, макар че остана в костюма. За всеки случай.

Нямаше представа кога е започнала да крачи нервно пред камината — и го осъзна чак когато часовникът удари два, а тя още стоеше пред него.

Сам щеше да се прибере всеки момент.

Всеки момент.

* * *

Слабият звън на часовника я изтръгна от дрямката. Незнайно как се беше озовала на дивана — и незнайно как беше задрямала.

Четири часът.

След малко пак щеше да излезе. Може пък Сам да се беше укрил в Асасинската крепост за нощта. Малко вероятно, но... май това беше най-безопасното скривалище, след като си убил Рурк Фаран.

Селена затвори очи.

Зората беше ослепителна и очите я боляха, сякаш бяха пълни с пясък. Тя препускаше през бедняшкия квартал, после и през богаташките, оглеждайки всеки камък на калдъръма, всяка сенчеста ниша, всеки покрив за следа от него.

После отиде и при реката.

С притаен дъх обходи брега ѝ откъм бедняшкия квартал в търсене на... нещо. На следа от Фаран или... или...

Или.

Не си позволи да довърши мисълта, колкото и да ѝ се гадеше, докато претърсваше бреговете и пристанищата и каналните ями.

Сам сигурно я чакаше у дома. И щеше да я овика и да ѝ се присмее, а накрая да я целуне. Тя пък щеше да убие Джейн тази вечер, после двамата щяха да отплават по реката, оттам през морето и надалеч оттук.

Сигурно я чакаше у дома.

Чакаше я у дома.

У дома.

* * *

Пладне.

Нямаше как да е пладне, но ето че беше. Джобният ѝ часовник беше навит и от години не я беше предавал.

Всяка нейна стъпка нагоре по стълбището към апартамента ѝ беше и тежка, и лека — и тежка, и лека, защото чувството се изменяше с всеки удар на сърцето ѝ. Щеше да намине през дома им само колкото да провери дали се е върнал.

Грохотната тишина я заля като стихийна вълна. От часове се опитваше да ѝ избяга, съзнавайки, че щом я връхлетеше, нищо нямаше да бъде същото.

Като стигна стълбищната площадка, впери поглед във вратата.

Беше отключена и леко открехната.

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен звук и тя пробяга последните няколко крачки. Отвори вратата със замах и влетя в апартамента. Щеше да му се разкреци. И да го разцелува. И да му покреци още. И още *много*. Как *смееше* да я...

Аробин Хамел седеше на дивана.

Селена спря на място.

Краля на асасините се изправи бавно. Тя видя изражението в очите му и разбра какво ще ѝ каже дълго преди да отвори устата си и да прошепне:

— Съжалявам.

Тишината я блъсна.

Тялото ѝ само тръгна към камината още преди да е разбрала какво се кани да направи.

— Мислели са, че още живее в Крепостта — каза Аробин с ужасяващия си шепот. — Оставили са го като послание.

Тя достигна полицата над камината и грабна часовника от мястото му.

— Селена — пророни Аробин.

Тя запрати часовника през стаята с такава сила, че се разби в стената зад масата.

Парчета от него обсипаха бюфета, изпотрошавайки декоративните чинии, наредени по него, разпилявайки сребърния чаен сервиз, който си беше купила наскоро.

— Селена — повтори Аробин.

Тя облеци поглед към разбития часовник, изпочупените чинии и сребърния сервиз. Тишината сякаш нямаше край. И никога нямаше да има край — само това начало.

— Искам да видя тялото му.

Думите излязоха от уста, която не знаеше дали още ѝ принадлежи.

— Не — отказа угрижено Аробин.

Тя завъртя глава към него и оголи зъби.

— *Искам да видя тялото му.*

Аробин поклати глава. Сребристите му очи бяха широко отворени.

— Не, не искаш.

Трябваше да тръгне нанякъде, *накъдето и да било*, защото ако останеше неподвижна... Седнеше ли...

Излезе през вратата. И тръгна надолу по стълбището.

Улиците си бяха същите, небето беше все така ясно, соленият бриз на Ейвъри пак разроши косите ѝ. Трябваше да се движи. Може пък... може пък да бяха изпратили нечие чуждо тяло. Може би Аробин грешеше. Или лъжеше.

Знаеше, че Аробин я следва на няколко крачки разстояние. Знаеше и че Уесли се присъедини в даден момент, вечно нащрек за господаря си. Тишината ту превземаше ушите ѝ, ту се разсейваше. Понякога не се връщаше достатъчно дълго, че Селена да чуе цвиленето на някой минаващ кон или крясъка на търговец, или кискането на деца. В други моменти никой от звуците на столицата не успяваше да проникне през нея.

Беше станала грешка.

Селена не погледна нито асасините, пазещи желязната порта на Крепостта, нито икономката, която отвори гигантските врати на сградата, нито асасините, струпани край главния вход, загърнати в осезаема пелена от ярост и скръб.

Накрая забави крачка, колкото Аробин — следван от Уесли — да мине пред нея, за да води.

В този момент тишината се отгърна назад и мислите нахлуха в бушуващ поток. Беше станала грешка. И като разбереше къде го държат — къде го крият, — нямаше да се спре пред нищо, за да го открие. А после щеше да ги изколи до крак.

Аробин я поведе надолу по каменното стълбище в дъното на вестибюла — стълбището, водещо към мазето, тъмниците и тайните съвещателни стаи.

Стържеше на ботуши по камък. Аробин вървеше пред нея, Уесли — зад тях.

Надолу и все по-надолу, а после по тесния, тъмен коридор. До вратата срещу входа към тъмницата. Отлично познаваше тази врата. Познаваше и стаята зад нея. Моргата, където държаха загиналите си членове, докато... Не, беше станала грешка.

Аробин извади връзка ключове и отключи вратата, но се поколеба, преди да я отвори.

— Селена, моля те. По-добре е да не виждаш.

Тя го избута с лакът и влезе в стаята.

Малкото квадратно помещение беше осветено от две факли. Светлината беше толкова ярка...

Ярка...

Всяка стъпка я водеше все по-близо и по-близо до тялото на масата. Не знаеше кое да погледне първо. Разкривените пръсти на ръцете му, изгарянията и педантичните, дълбоки разрези в кожата му,

лицето — лицето, което разпознаваше дори след всичко, което му бяха причинили, за да го обезобразят до неузнаваемост.

Светът се залюля под краката ѝ, но тя запази равновесие, за да извърви останалия път до масата и да погледне отблизо голото, премазано тяло, което...

Което...

Фаран не беше пестил сили. Но макар лицето на Сам да беше съсипано, не издаваше нито болката, която несъмнено бе изпитвал, нито отчаянието.

Това трябваше да е сън или все пак беше попаднала в ада, защото нямаше как да съществува в свят, където му бяха причинили подобно нещо, където тя цяла нощ бе кръстосвала апартамента като глупачка, докато той е страдал, докато Фаран го е изтезавал, докато е вадел очите му и...

Селена повърна на пода.

Зад гърба ѝ се чуха стъпки и усети ръцете на Аробин върху раменете си, на кръста си. Дърпаха я настрана.

Беше мъртъв.

Сам беше мъртъв.

* * *

Нямаше да го остави така в тази студена, тъмна стая.

Изтръгна се от хватката на Аробин. Без да каже нито дума, развърза пелерината си и загърна Сам с нея, покривайки следите от старателната бруталност на Фаран. После се качи на дървената маса и легна до него, премятайки ръка през корема му, за да го прегърне силно.

Трупът още носеше лекото ухание на Сам. На евтиния сапун, който го беше накарала да използва, защото беше толкова себична, че не искаше да споделя с него лавандуловия.

Селена зарови лице в студеното му, вкочанено рамо. Целият беше пропит със странен, мускусен мирис — толкова отчетливо различен от този на Сам, че едва не повърна отново. Обгръщаше златистокестенявата му коса, съдраните му, посинели устни.

Нямаше да го остави.

Чуха се стъпки към вратата — после и лекото ѝ щракване.
Аробин беше напуснал стаята.

Селена затвори очи. Нямахте да го остави.

Нямахте да го остави.

Селена се събуди в легло, което някога беше нейно, но вече не го чувстваше така. Нещо липсваше в света ѝ, нещо жизненоважно. Докато изплуваше от дълбините на съня, ѝ отне дълго, дълго време да проумее какво не е същото.

Можеше да си помисли, че се буди в леглото си в Крепостта, все още протеже на Аробин, все още съперница на Сам, все още доволна от мисълта завинаги да остане Асасинът на Адарлан. Можеше да го повярва, ако не беше забелязала колко много от любимите ѝ вещи липсваха от тази толкова позната спалня — вещи, които вече се намираха в апартаментата ѝ в другия край на града.

Сам го нямаше.

Действителността зейна като паст и я погълна цялата.

Селена не помръдна от леглото си.

* * *

Знаеше, че денят напредва, защото гледаше как светлината по отсрещната стена на спалнята се променя. Знаеше, че светът продължава да се върти, незасегнат от кончината на един млад мъж, без дори да подозира, че някога е живял, дишал е и я е обичал. Селена мразеше света, задето продължаваше да съществува. Ако никога не напуснеше това легло, тази стая, може би нямаше да ѝ се наложи да продължи да съществува в него.

Споменът за лицето му вече се размиваше. Очите му златистокафяви ли бяха, или по-скоро кафяви като пръст? Не можеше да си спомни. И никога нямаше да разбере.

Никога повече нямаше да види половинчатата му усмивка. Нямаше да чуе смеха му, да чуе как изрича името ѝ, сякаш значеше нещо върховно, нещо по-голямо от Асасина на Адарлан.

Не искаше да излиза в свят, където той не съществуваше. Затова просто гледаше как светлината се изменя, оставяйки света да се върти

без нея.

* * *

Някой шепнеше пред вратата на стаята ѝ. Трима мъже. Дълбокото им боботене я изтръгна от съня. Стаята ѝ тъмнееше, а светлините на града блещукаха отвъд прозорците.

— Джейн и Фаран ще очакват възмездие — каза единият.

Хардинг, един от по-опитните асасини на Аробин и неин ревностен съперник.

— Стражите им ще са нащрек — добави друг.

Терн, един от по-старите асасини.

— Тогава някои от нас ще обезвредят стражите, а другите ще намерят Джейн и Фаран.

Аробин. Селена имаше смътен спомен, че я носи на ръце — преди часове, години или цяла вечност — нагоре по стълбите над тъмната стаичка, воняща на смърт.

Чуха се приглушени отговори от Терн и Хардинг, после...

— Ще ги нападнем още тази вечер — изръмжа Аробин. — Фаран живее в къщата и ако изберем подходящия момент, ще можем да убием и двамата в леглата им.

— Едва ли се стига лесно до втория етаж — възрази Хардинг. — Охраняват дори външните стени. Но ако не успеем да влезем през главния вход, на втория има едно малко прозорче, през което можем да скочим от покрива на съседната къща.

— Такъв скок може да се окаже смъртоносен — оспори Терн.

— *Достатъчно* — прекъсна ги Аробин. — Ще реша как да проникнем в къщата, като стигнем дотам. Кажете на останалите да са готови след три часа. Тръгваме в полунощ. И им кажете да си държат устите *затворени*. Някой явно е предупредил Фаран, щом е заложил капан на Сам. Не издавайте дори на прислугата къде отивате.

Сумтене в знак на неохотно съгласие, после отдалечаващите се стъпки на Терн и Хардинг.

Ключалката на вратата ѝ се завъртя и Селена остана със затворени очи, задържайки дишането си равномерно, разпознала ритмичната, уверена походка на Краля на асасините. Подуши го, като

застана над леглото ѝ, вперил поглед в нея. Усети как дългите му пръсти гаят косата ѝ, бузата ѝ.

После стъпките се отдалечиха, вратата се затвори — и заключи. Тя откряна очи; сиянието на столицата осветяваше стаята ѝ достатъчно, за да види, че ключалката беше сменена — вратата ѝ вече се заключваше само отвън.

Беше я заключил.

За да ѝ попречи да тръгне с тях ли? За да не ѝ позволи да отмъсти на Фаран за всеки сантиметър накълцана плът, за всеки миг на болка, която Сам бе изтърпял?

Фаран беше майстор на мъченията и беше държал Сам жив цяла нощ.

Селена се надигна в леглото със силен световъртеж. Не си спомняше кога за последно беше яла. Но храната можеше да почака. Всичко можеше да почака.

Защото след три часа Аробин и асасините му щяха да поемат на мисия за възмездие. Щяха да ѝ отнемат правото да въздаде своята мъст — удовлетворението от бавното убийство на Фаран и Джейн и *всеки*, който застанеше на пътя ѝ. А тя нямаше намерение да се примири с това.

Отиде до вратата и се увери, че наистина е заключена. Аробин я познаваше твърде добре. Знаеше, че щом плащаницата на скръбта се отгърнеше...

Дори да успееше да се пребори с ключалката, пред вратата ѝ несъмнено стоеше страж. Тоест, ѝ оставаше само прозорецът.

Той самият беше отключен — но вторият етаж се намираше на смъртоносна височина. В съня ѝ някой бе съблякъл костюма ѝ, обличайки я в нощница. Селена прерови гардероба — ботушите ѝ бяха предвидени точно за катерене по стени, — но намери само две черни туники, панталони и обикновени черни ботуши.

Оръжия не се виждаха, а и тя не носеше никакви със себе си. Но дългогодишният ѝ живот в тази стая си имаше своите преимущества. С тихи движения Селена вдигна откачените дъски на пода, където отдавна беше скрила четири кинжала. Сложи два от тях в ножниците им на кръста си, а другите два пхна в ботушите си. После изрови двата идентични меча, които държеше в тайник в рамката на леглото си още от четиринайсетгодишна. Нито кинжалите, нито мечовете си

заслужаваха да ги вземе със себе си в новия си апартамент. Днес обаче щяха да свършат работа.

Като закрепил оръжията на гърба си, сплел косата си наново и се загърнал с пелерината си, вдигайки качулката.

Първо щеше да убие Джейн. А после щеше да завлече Фаран на някое място, където можеше да му се отплати в пълен размер, и то без да бърза. В продължение на дни дори. Издължеше ли му се, изцедеше ли до последна капка кръвта и агонията му, щеше да положи Сам в прегръдката на земята и да го изпрати в отвъдното със знанието, че е отмъстила за него.

Тя отвори тихо прозореца, оглеждайки предния двор. Влажните от росата камъни сияеха под светлината от външните лампи, а стражите при желязната порта като че ли се бяха съсредоточили върху улицата.

Дотук добре.

Само тя имаше право да отнеме тези животи, да изтръгне възмездие от тях. Само тя и никой друг.

Черен огън лумна в корема ѝ и плъзна из вените ѝ. Тя скочи върху перваза и се показа навън.

Пръстите ѝ намериха опора върху масивните бели камъни и без да изпуска от очи стражите край далечната порта, Селена заслиза по стената на имението. Никой не я забеляза, нито погледна към нея. В Крепостта цареше тишина — затишието преди бурята, която щеше да се разрази, когато Аробин и асасините му тръгнаха на лов.

Тя кацна безшумно на земята — просто допир на ботуши о влажния калдъръм. Стражите бяха толкова съсредоточени в улицата, че нямаше да усетят как ще прескочи оградата при конюшната в задната част на двора.

Промъкването около външните стени на къщата беше също толкова лесно, колкото бягството от стаята ѝ, и вече навлизаше в сенките на конюшната, когато една ръка я сграбчи.

Някой я хвърли към стената на дървената постройка и кинжалът се озова в ръката ѝ още преди да се е ударила в нея.

В мрака разпозна лицето на Уесли, превзето от гняв.

— Къде си мислиш, че отиваш, дявол да го вземе? — процеди тихо той, без да отпуска хватката си върху раменете ѝ, дори с кинжала ѝ, опрян в гърлото си.

— Махни се от пътя ми — изръмжа тя и едвам разпозна собствения си глас. — Аробин няма право да ме държи под ключ.

— Остави Аробин. Използвай главата си, Селена, замисли се!

Една частица от нея — изчезнала в мига, когато разби онзи часовник — осъзна, че Уесли за пръв път се обръща към нея с малкото ѝ име.

— Махни се от пътя ми — повтори тя, притискайки острието на кинжала още по-силно в откритото му гърло.

— Знам, че искаш отмъщение — рече задъхано той. — Аз също искам да си плати за Сам. Знам, че...

Тя мръдна острието и Уесли отстъпи назад, за да не направи дълбок разрез в шията му.

— Не разбираш ли? — продължи умолително той с проблясващи в мрака очи. — Всичко това е просто...

Но огънят избухна в Селена и тя се завъртя с движение, на което я беше научил Немия господар същото лято. Заби дръжката на кинжала си в слепоочието на Уесли и погледът му мигновено се премрежи. После се строполи на земята като камък.

А Селена вече препускаше към оградата. Прескочи я ловко и хукна през улиците на града.

* * *

Тя беше огън, беше мрак. Тя беше прах и кръв, и сянка.

Летеше през улиците с главоломна скорост, а черният огън в дълбините ѝ прогаряше и мисли, и чувства, докато на света не останаха само яростта и плячката ѝ.

Хвърчеше по задни улички и прескачаше стени.

Щеше да ги избие до крак.

Все по-бързо и по-бързо, в галоп към онази красива къща на тиха улица, към двамата мъже, които бяха разкъсали света ѝ парче по парче, разбили го бяха кост по кост.

Интересуваше я единствено да стигне до Джейн и Фаран — всички останали щяха да са косвени жертви. Аробин беше казал, че и двамата ще са в леглата си. Тоест трябваше да мине покрай всички

стражи на предната порта, на входната врата, на първия етаж... и пред стаите им несъмнено щеше да има пазачи.

Но можеше и да ги заобиколи. Имаше начин да проникне в къщата без риск стражите на входната врата да вдигнат тревога, предупреждавайки Фаран и Джейн. Хардинг беше споменал нещо за прозорче на втория етаж, през което можел да скочи... Хардинг си го биваше, но тя беше по-добра.

Като се доближи на няколко улици разстояние, се изкатери по стената на една къща и хукна по покрива ѝ достатъчно бързо, че да прескочи пролуката до този на съседната къща.

През последните няколко дни беше опознала района и знаеше, че улички, широки около пет метра, разделяха палата на Джейн от съседите му.

Селена скочи на следващия покрив.

Като се замислеше, беше виждала прозореца на втория етаж откъм едната уличка — и не я интересуваше къде точно води; само че може да влезе в къщата през него, без стражите на първия етаж да усетят.

Смарагдовият покрив на дома на Джейн просветна пред нея и Селена спря на съседния покрив. От точката, подходяща за скок през уличката, я делеше широк, плосък участък от островърхия покрив. Ако се насочеше правилно и пробягаше разстоянието достатъчно бързо, можеше да прелети през прозореца на втория етаж — отворено, въпреки че пердетата бяха дръпнати и скриваха помещението отвъд.

Въпреки мъглата на гнева, годините на обучение и инстинктът я накараха да огледа съседните покриви. От самонадеяност или от глупост Джейн не беше изпратил свои хора на пост по тях? Дори стражите на улицата не вдигнаха поглед към нея.

Селена развърза пелерината си и я остави да падне на земята зад нея. Всичко излишно по тялото ѝ можеше да я убие, а тя нямаше намерение да умира, докато Джейн и Фаран дишаха.

Сградата, на която стоеше, беше триетажна, и затова прозорецът се падаше под нея. Селена премери наум разстоянието и бързината на падането си и провери дали мечовете са добре кръстосани на гърба ѝ. Прозорецът беше широк, но не биваше да рискува оръжията ѝ да се закачат за касата му. Отстъпи колкото можа повече назад, за да има по-добра засилка.

Някъде на втория етаж спяха Джейн и Фаран. И някъде в тази къща бяха унищожили Сам.

След като ги убиеше, може би щеше да я разруши камък по камък.

Може би щеше да разруши целия град.

На лицето ѝ изплува усмивка. Приятна мисъл.

После вдиша дълбоко и се затича.

Покривът беше дълъг не повече от петнайсет метра — петнайсет метра между нея и скока, в края на който или щеше да кацне отвъд отворения прозорец, или да се размаже на междинната уличка.

Краката ѝ препускаха към застрашително приближаващия ръб.

Десет метра.

Селена летеше, устремена като стрела. Всяко движение на краката и ръцете ѝ я водеше по-близо до целта.

Пет метра.

Улицата се показва под нея и разстоянието изведнъж ѝ се стори много по-голямо, отколкото бе очаквала.

Два метра.

Но от нея не беше останало нищо, което да я накара да спре.

Селена достигна ръба на покрива и скочи.

Студената целувка на нощния въздух по лицето ѝ, блещукането на влажния калдъръм под уличните лампи, отражението на лунната светлина по лъскавите черни пердета пред отворения прозорец, докато летеше в дъга към него, пресягайки се за кинжалите си...

Сведе глава към гърдите си в готовност за приземяването, а като прелетя през пердетата, откачайки ги от корнизата, стъпи здраво на пода и се превъртя.

В съвещателна стая, пълна с хора. Само за част от секундата попи цялата картина: малко помещение, където Джейн, Фаран и други седяха около квадратна маса, и дузина стражи, които се блещеха насреща ѝ, вече образували стена от плът и оръжия по пътя към плячката ѝ.

Пердетата явно бяха достатъчно плътни да не допускат никаква светлина в стаята — да изглежда сякаш вътре е тъмно и празно. Заблуда.

Нямаше значение. И така щеше да ги изколи до едни. Двата кинжала в ботушите ѝ изхвърчаха още преди да е кацнала на крака, а предсмъртните крясъци на стражите извикаха стръвна усмивка на устните ѝ.

Мечовете ѝ изсвистяха, и двата вече в ръцете ѝ, когато най-близкият страж скочи към нея.

Загина мигновено, с по един меч в ребрата и сърцето. Всичко — всеки — между нея и Фаран беше пречка или оръжие, щит или капан.

Тя се завъртя към следващия страж и усмивката ѝ стана още по-свирепа, като мярна Джейн и Фаран от отвъдната страна на масата, в другия край на стаята. Фаран, все още седнал, ѝ се усмихваше с лъснали тъмни очи, но Джейн стърчеше, зейнал от смайване.

Селена заби единия си меч в гърдите на следващия страж, за да хване третия си кинжал.

Джейн още се пулеше, когато острието потъна до дръжката във врата му.

Настана същинска кървава баня. Вратата се отвори със замах и още стражи се изляха в стаята, а Селена скочи да вземе втория си кинжал от гърдите на една от жертвите си. Сигурно не бяха минали и десет секунди от скока ѝ през отворения прозорец. Очакваха ли я?

Двама стражи се хвърлиха в атака, разцепвайки въздуха с мечове. Двата ѝ кинжала проблеснаха. Плисна кръв.

Стаята не беше голяма — едва пет метра я делиха от Фаран, който продължаваше да си седи, наблюдавайки я с бурна наслада.

Още трима стражи паднаха.

Някой хвърли кинжал срещу нея, а тя го отклони с острието на своя, право към крака на друг страж. Неволно, късметлийско попадение.

Още двама стражи загубиха битката.

Оставаха ѝ само неколцина до масата — и до Фаран от другата ѝ страна. Той дори не погледна към трупа на Джейн, проснат на масата до него.

Откъм коридора нахлуваха още стражи, но тези носеха странни черни маски с прозрачно стъкло на очите и някаква платнена мрежа на устата...

В този миг всичко се изпълни с дим, вратата се затвори и след като изкорми най-близкия страж, Селена надникна към Фаран тъкмо навреме да види как и той си слага маска.

Познаваше този дим — познаваше миризмата му. Беше го надушила по трупа на Сам. Този мускусен, странен...

Някой затвори прозореца, спирайки притока на въздух отвън. Димът превзе цялата стая, замъгли всичко.

Очите ѝ запариха, но тя пусна единия меч, за да вземе последния кинжал, онзи, който трябваше да свърши в черепа на Фаран.

Светът се килна на една страна.

Не.

Нямаше представа дали го е казала, или само си го е помислила, но думата отекна в мрака, който я поглъщаше.

Един от маскираните стражи я достигна и тя се изправи тъкмо навреме да забие меча в ребрата му. Кръв обля ръката ѝ, но тя не изпусна оръжието. С другата ръка насочи кинжала към главата на Фаран.

Но димът похищаваше всяка нейна пора, всяка глътка въздух, всеки мускул. Като изви ръка да изстреля кинжала, тялото ѝ се разтърси мощно и зрението я предаде.

Тя залитна настрани и изпусна ножа. Един страж замахна към нея, но вместо да я пореже, отсече два пръста от плитката ѝ. Косата ѝ се разпусна в златна вълна и тя полетя на една страна, падайки много, много бавно към пода, докато Фаран продължаваше да ѝ се усмихва...

Един страж заби юмрук в корема ѝ и тя остана без въздух. Залитна назад и тогава втори юмрук, твърд като гранит, я блъсна в лицето. В гърба, в ребрата, в челюстта. Толкова много удари, толкова бързи, че болката не успяваше да ги настигне, а тя падаше бавно, вдишвайки дима...

Бяха я очаквали. Удобно отворения прозорец, димът и маските — всичко беше част от плана им. А тя бе попаднала право в капана им.

Още падаше, когато чернотата я погълна.

* * *

— Никой да не я пипа — нареждаше хладнокръвен, отегчен глас.
— Ще я държим жива.

Усещаше ръце по себе си — изтръгваха оръжията от хватката ѝ и слагаха да седне до стената. Свеж въздух нахлу в стаята, но тя едвам го усещаше по изтръпналото си лице.

Не усещаше нищо. Не можеше да помръдне. Беше парализирана.

Когато успя да отвори очи, видя Фаран да клечи пред нея с все същата котешка усмивка на лице. Димът се беше разсеял и маската му лежеше на пода зад него.

— Здравей, Селена — измърка той.

Някой я беше предал. Не Аробин. Не и при положение че мразеше Джейн и Фаран толкова много. Трябваше да е бил някой от подлещите в Гилдията — някой, който би спечелил най-много от смъртта ѝ. *Не можеше да е Аробин.*

Тъмносивите дрехи на Фаран бяха в безупречен вид.

— Да ти призная, от няколко години чакам да се запознаем — заяви той с учудващо жизнерадостен тон предвид труповете и кръвта наоколо. — Откровено казано — продължи, докато очите му

поглъщаха всеки сантиметър от тялото ѝ с поглед, от който стомахът ѝ се свиваше, — малко съм разочарован. Сама влезе в капана ни. Дори не се замисли, нали? — Фаран се усмихна. — Никога не подценявай силата на любовта. Или пък беше на отмъщението?

Не можеше да накара пръстите си да помръднат. Дори мигането изискваше огромен напън.

— Не се безпокой. Сковаността от глориелата вече отшумява, макар че въпреки това няма да можеш да се движиш. Ефектът ѝ ще отmine напълно след около шест часа. Поне толкова издържа при другарчето ти, след като го хванах. Изключително ефикасен начин да обуздаеш някого без неудобството на оковите. Прави процеса много по... удовлетворителен, макар и на цената на писъците.

Свещени богове. Глориела — същата отрова, която Ансел бе използвала за Немия господар, само че някак превърната в дим. Явно беше заловил Сам, довел го беше тук, упоил го беше с дима и... Щеше да изтезава и нея. Тя умееше да понася известна доза мъчения, но като се имаше предвид какво бе причинил на Сам, се чудеше колко ли ще издържи, преди да се пречупи. Ако владееше тялото си, щеше да изтръгне гръкляна на Фаран със зъби.

Единствената ѝ искрица надежда идваше от мисълта, че Аробин и останалите щяха да пристигнат скоро и дори някой от асасините да я беше предал, научеше ли Аробин... видеше ли какво е започнал да ѝ прави Фаран... Щеше да го задържи жив, за да може тя да го изкорми собственоръчно, след като дойдеше на себе си. Да го изкорми, и то адски бавно.

Фаран отмести нежно косата от очите ѝ, пъхвайки я зад ушите ѝ. Щеше да счупи и ръката му. Както той методично беше счупил ръцете на Сам. Зад него стражите започнаха да извличат труповете от стаята. Никой не пипна тялото на Джейн, все още проснато на масата.

— Знаеш ли — пророни Фаран, — всъщност си много красива. — Той плъзна пръст надолу по бузата ѝ, по долната ѝ челюст. Гневът ѝ сякаш оживя, замята се в нея, борейки се за един-единствен шанс да се освободи. — Разбирам защо Аробин те държи като свой домашен любимец толкова години. — Пръстът му продължи още по-надолу, по шията ѝ. — На колко години си все пак?

Селена знаеше, че не очаква отговор. Очите му срещнаха нейните, тъмни и ненаситни.

Нямаше да му се моли. Ако ѝ предстоеше да умре като Сам, щеше да посрещне смъртта с достойнство. С разпален гняв. А кой знае, може би... може би щеше да ѝ се отдаде възможност да го заколи.

— Донякъде се изкушавам да те запазя за себе си — продължи той, галейки с палец устните ѝ. — Вместо да те предам, може да те заведа долу и ако оцелееш... — Фаран поклати глава. — Но това не влиза в уговорката, нали така?

Думите напиреха в нея, но езикът ѝ не помръдна. Не можеше дори да отвори уста.

— Обзалагам се, че умираш да разбереш каква е уговорката. Да видим дали съм запомнил правилно... Ние убиваме Сам Кортланд — изрецитира Фаран, — ти подивяваш и намираш начин да проникнеш в къщата, после *ти* убиваш Джейн — той кимна към едрото тяло върху масата, — а аз заемам мястото му. — Ръцете му вече обхождаха шията ѝ с чувствени ласки, вещаещи нечовешка агония. С всяка изминала секунда сковаността наистина отшумяваше по малко, но контролът върху тялото ѝ далеч не се завръщаше. — Жалко е, че ще трябва ти да поемеш вината за смъртта на Джейн. Пък и колкото да не ми се иска, знам, че ще бъдеш неповторим подарък за краля.

Кралят. Нямаше да я изтезава, нито да я убие, а щеше да я предаде на краля като подкуп, за да държи владетелските си очи извърнати от него. Селена можеше да понесе мъчения, издевателства, които буквално виждаше в очите на Фаран, но изпратеше ли я на краля... Тя отблъсна мисълта, отказвайки да тръгне по пътя ѝ.

Трябваше да се измъкне оттук.

Навярно прочел паниката в очите ѝ, Фаран се усмихна и заключи ръка около врата ѝ. Неочаквано острият му нокти се впиха в кожата ѝ.

— Не се бой, Селена — прошепна в ухото ѝ, забивайки ноктите си още по-надълбоко. — Ако кралят те остави жива, ще съм ти вечно задължен. Все пак ми поднесе короната на тепсия.

Една дума пареше устните ѝ, но не можеше да я изрече, колкото и да се опитваше.

Кой?

Кой я бе предал толкова подло? Представяше си някой да мрази нея, но *Сам*... Всички обичаха Сам, дори Уесли...

Уесли. Той беше опитал да я предупреди: *Всичко това е просто*... И по лицето му нямаше омраза, а скръб — скръб и ярост,

насочени не към нея, а към някой друг. Дали Аробин го беше изпратил да я предупреди? Хардинг, асасинът, който бе споменал за прозореца, открай време ламтеше да бъде наследник на Аробин. И направо ѝ беше налял в главата как точно да проникне в дома на Джейн... Той трябваше да е. Може би Уесли беше разкрил замисъла им тъкмо когато тя се измъкваше от Крепостта. Защото иначе... Не, не можеше дори да си го помисли.

Фаран се отдръпна назад, отпускаяки хватката си около гърлото ѝ.

— Наистина ми се иска да можех да си поиграя с теб, но се заклев, че няма да те наранявам. — Той килна глава настрани, оглеждайки травмите, които вече беше понесла. — Мисля, че няколко натъртени ребра и цепната устна са простими щети. — Той извади часовник от джоба си. — Уви, единайсет е, и двамата с теб вече ни чакат.

Единайсет. Цял час преди Аробин да *тръгне* от Крепостта. А ако наистина Хардинг я беше предал, то вероятно щеше да направи всичко по силите си да ги забави още повече. Отведяха ли я в кралската тъмница, какви шансове имаше Аробин да я измъкне? Какви шансове имаше тя самата да се измъкне, след като ефектът на глориелата отшумеше?

Очите на Фаран продължаваха да се впиват в нейните, лъснали от удоволствие. В следващия момент, без всякакво предупреждение, ръката му разсече въздуха.

Селена чу сблъсъка на плът в плът, преди да усети ужилването по бузата и устата си. Болката беше смътна. Благодарни се, че все още не чувстваше тялото си, особено след като медният вкус на кръв изпълни устата ѝ.

Фаран се изправи грациозно.

— Това е задето изцапа килима ми с кръв.

Независимо от страничния ъгъл на главата си, Селена съумя да вдигне ненавистен поглед към него, усещайки как кръвта се стича надолу по врата ѝ. Фаран поизопна сивата си туника и се наведе да обърне главата ѝ напред. Усмивката се върна на лицето му.

— С голямо удоволствие щях да те пречупя — увери я, после тръгна към вратата, давайки знак на трима високи, добре облечени мъже.

Не обикновени стражи. Беше ги виждала и преди. Някъде — не си спомняше точно къде...

Единият я доближи с усмивка, сякаш не виждаше локвата кръв около нея. Селена мярна заоблената дръжка на меча му, преди да се забие в главата ѝ.

Селена се свести с пулсиращо главоболие.

Не отвори веднага очи, позволявайки на сетивата си да опознаят обстановката, преди да обяви на света, че е будна. Където и да се намираше, мястото беше тихо, влажно, студено и миришеше на плесен и смет.

Разбра три неща, преди дори да е отворила очи.

Първото беше, че са минали поне шест часа, защото можеше да мърда пръстите на краката и ръцете си, а тези движения бяха достатъчни да установи, че всичките ѝ оръжия са взети.

Второто беше, че след като са минали поне шест часа, а Аробин и останалите очевидно не са я намерили, се намира или в кралската тъмница в другия край на града, или в килия под къщата на Джейн, където я държаха, докато дойдеше време да я отведат в двореца.

Третото беше, че Сам си оставаше мъртъв и дори гневът ѝ бе използван за пионка в нечие предателство, толкова извратено и жестоко, че болящата ѝ глава не го побираше.

Сам си оставаше мъртъв.

Тя отвори очи и установи, че наистина е в тъмница, захвърлена на прогнил сламен дюшек. Ръцете ѝ бяха оковани към стената, а краката — към пода. И двата чифта вериги бяха само толкова дълги, колкото да стигне до мръсната кофа в ъгъла, за да се облекчи.

Това беше първото унижение, което си позволи.

След като се погрижи за пикочния си мехур, огледа килията. Нямаше прозорци, а между желязната врата и прага можеше да мине само малко светлина. Не се чуваше нищо — нито през стените, нито иззад вратата.

Устата ѝ беше пресъхнала и чувстваше езика си оловен. Какво ли не даваше за глътка вода, с която да изплакне вкуса на кръв. Стомахът ѝ беше болезнено празен, а пулсиращата агония в главата ѝ пробуждаше черепа ѝ с режещи светкавици.

Някой я беше предал — Хардинг или някой подобен, някой, който би извлякъл полза, ако изчезнеше *завинаги*, без надежда да се

върне. А Аробин продължаваше да го няма.

Но рано или късно щеше да я намери. *Трябваше* да я намери.

Тя подръпна веригите на оковите си, огледа къде са закачени за каменния под и стените, провери всяка брънка, ключалките им. Бяха здрави. Опипа всички камъни около себе си, почуквайки, с надеждата да открие пропукани места или цели парчета, които да използва като оръжие. Не намери нищо. Всички фиби бяха извадени от косата ѝ, за да не ѝ хрумне да отвори ключалките с тях. Копчетата на черната ѝ туника бяха твърде малки и фини, за да ги използва.

Може би ако някой страж влезеше, щеше да успее да го примами достатъчно близо, че да го удуши с веригите, или поне да го обезвреди, или да го държи заложник, докато не я пуснеха.

Може би...

Вратата се отвори със стон и един мъж запълни входа. Зад гърба му стояха още трима.

Туниката му беше тъмна и избродирана със златен конец. Дори да се изненада, че я вижда будна, не го показа.

Кралски стражи.

Значи се намираше в тъмницата под двореца.

Стражът остави храната, която носеше, на пода и бутна подноса към нея. Вода, хляб, парче сирене.

— Вечерята — обяви той, без дори да прекрачи прага.

С придружителите му знаеха, че е рисковано да я доближават.

Селена надникна към подноса. Вечеря. От колко време беше тук? Цял ден ли — и Аробин още го нямаше? Отдавна трябваше да е намерил Уесли до конюшнията — а той несъмнено щеше да му каже накъде е тръгнала. *Трябваше* да знае, че е тук.

Стражът я наблюдаваше.

— Тази тъмница е непробиваема — уведоми я той. — А оковите ти са изковани от адарланска стомана.

Тя впери поглед в него. Мъж на средна възраст, около четирийсетте. Не носеше оръжия — друга предпазна мярка. Кралските стражи обикновено постъпваха на служба млади и оставаха, докато не остарееха толкова, че мечът да им натежи. Тоест мъжът на прага имаше зад себе си години на сериозна подготовка. Беше твърде тъмно да види спътниците му, но знаеше, че не биха я поверили на когото и да било.

И макар да ѝ говореше така, за да я сплаши, вероятно казваше истината. Никой не можеше да избяга от кралската тъмница, нито пък да проникне в нея.

Щом Аробин го нямаше цял ден, значи и нейните шансове за бягство бяха нулеви. Щом предателят ѝ беше успял да надхитри и нея, и Сам, и него, то вероятно си имаше начин да скрие местоположението ѝ от Краля на асасините.

Пък и след смъртта на Сам и бездруго нямаше за какво да се бори извън тъмницата. Асасинът на Адарлан рухваше заедно с целия си свят. Момичето, надвило Господаря на пиратите и целия му остров с поданици, момичето, откраднало астрионски коне, препускайки по брега на Червената пустиня, момичето, което бе седяло на собствения си покрив, любувайки се на изгрева над Ейвъри, момичето, изпълнено с надежди за бъдещето... това момиче го нямаше вече.

Не ѝ беше останало нищо. И Аробин не идваше да я спаси.

Беше се провалила.

И още по-лошо — беше предала Сам. Дори не успя да убие мъжа, който бе сложил край на живота му с такава жестокост.

Стражът пристъпи от крак на крак и Селена осъзна, че се взира в него.

— Храната не е отровена — обяви той, преди да излезе на заден ход от стаята, затваряйки вратата.

Тя изпи водата и изяде колкото стомахът ѝ понесе от хляба и сиренето. Не можеше да прецени дали храната е безвкусна, или езикът ѝ просто беше загубил способността си да усеща вкусовете. Всяка хапка беше като пепел.

Като приключи, изрита подноса към вратата. Не я интересуваше, че можеше да го използва като оръжие, или да привлече някой от стражите по-близо с него.

Защото никога нямаше да се измъкне оттук, а Сам беше мъртъв.

Селена облегна глава на ледената, влажна стена. Никога нямаше да узнае дали са го погребали както се полага. Беше го предала дори в това отношение.

Когато кънтящата тишина отново дойде да я погълне, Селена тръгна към нея с отворени обятия.

* * *

Стражите обичаха да си приказват. За спортни събития, за жени, за ходовете на адарланските войски. Но най-вече за нея.

Понякога откъслеци от разговорите им проникваха през стената на вътрешната ѝ тишина, задържайки вниманието ѝ за миг, преди вълната покой отново да я повлече към безбрежното си море.

* * *

— Капитанът ще е бесен, че няма да присъства на процеса.

— Така му се пада, щом скитосва с принца по Сурианското крайбрежие.

Хилене.

— Ама дочух, че препускал обратно към Рифтхолд.

— Какъв е смисълът? Процесът ѝ е утре. Няма да стигне навреме за екзекуцията.

— Дали наистина е Селена Сардотиен?

— Изглежда връстница на дъщеря ми.

— Съветвам те да се мълчиш за това. Кралят каза, че ще ни одере живи, ако пророним и дума.

— Просто не мога да си представя, че наистина е тя. Видя ли списъка с жертвите ѝ? Имам чувството, че беше безкраен.

— Дали не си е загубила ума? Уж гледа в теб, а сякаш е другаде.

— Мога да се обзаложа, че просто им е трябвала изкупителна жертва за убийството на Джейн. Сигурно са хванали някое обикновено девойче да се преструва на нея.

Сумтене.

— На краля ще му е все тая. А ако не проговори, ще си умре невинна.

— Не ми се вярва да е истинската Селена Сардотиен.

— Дочух, че процесът и екзекуцията нямало да са публични, защото кралят не искал никой да разбира коя е.

— Естествено, че ще лиши всички останали от такова зрелище.

— Чудя се дали ще я обесят, или обезглавят.

Светът проблясваше пред очите ѝ. Тъмница, гнила слама, студени камъни до бузата ѝ, разговорите на стражите, хляб, сирене и вода. После стражите влязоха с насочени към нея арбалети и ръце върху дръжките на мечовете си. Незнайно как бяха минали два дни. Хвърлиха ѝ парцал и кофа с вода. Трябвало да се почисти за процеса. Тя им се подчини. И не се съпротивлява, когато сложиха нови окови на китките и глезените ѝ — такива, с които можеше да ходи. Поведоха я по тъмен, студен коридор, изпълнен с далечни стонове, след това и нагоре по стълбището. Слънцето грееше през железните решетки на един прозорец — ярко, ослепително, — докато изкачваха второ стълбище, а накрая се озоваха в стая от камък и лъснато дърво.

След малко усети гладката седалка на дървен стол под себе си. Главата продължаваше да я боли и местата, където хората на Фаран я бяха ударили, още пулсираха.

Стаята беше просторна, но с малко мебели. Бяха я бутнали в стол по средата ѝ, на безопасно разстояние от солидната маса в далечния ѝ край — на която с лице към нея седяха дванайсет мъже.

Не я интересуваше кои са, нито каква роля изпълняват. Но усещаше погледите им върху себе си. Всички в стаята — и мъжете на масата, и дузината стражи — я наблюдаваха.

Обесване или обезглавяване. Гърлото ѝ се стегна.

Нямаше смисъл да се съпротивлява. Вече не.

Заслужаваше си го. Поради безброй причини. Не биваше да позволява на Сам да я убеди, че трябва да убие Фаран без нейно участие. Тя беше виновна за всичко и всичко започваше още от деня, когато пристигна в Залива на Черепа и реши да се противопостави на несправедливостта.

Една малка врата в дъното на стаята се отвори и мъжете зад масата станаха на крака.

Тежки ботуши затропаха по пода и стражите изправиха гърбове, отдавайки почест...

Кралят на Адарлан беше влязъл в стаята.

Нямаше да го поглежда. Да прави каквото ще с нея. Погледнеше ли го в очите, крехкото ѝ равнодушие щеше да рухне. Предпочиташе да не чувства нищо, вместо да трепери пред него — касапина, унищожил толкова много от Ерилея. Да влезе в гроба безчувствена и замаяна, вместо с молби на уста.

Някой издърпа стола в центъра на масата. Мъжете около краля изчакаха първо той да седне, преди да заемат местата си отново.

После тишина.

Дървеният под беше толкова излъскан, че отразяваше железния полилей, висящ високо над главата ѝ.

Дълбок кикот, като стържене на кост по камък. Дори без да го поглежда, усещаше внушителното му присъствие — мрака, витаещ около него.

— Първоначално отказвах да повярвам на слуховете — рече кралят, — но явно стражите не са лъгали за възрастта ти.

В дъното на съзнанието ѝ замъждука лек импулс да покрие ушите си с длани, да се спаси от този противен глас.

— На колко години си?

Тя не отговори. Сам го нямаше вече. Каквото и да направеше — дори да се бореше, дори да беснееше, — нищо не можеше да промени този факт.

— Рурк Фаран ли си е поиграл с теб, или просто се инатиш?

Лицето на Фаран изплува в съзнанието ѝ — хилеше ѝ се кръвожадно, докато тя стоеше безпомощно пред него.

— Добре тогава — продължи кралят. Сред мъртвешката тишина в стаята се разнесе шумолене на листове. — Отричаш ли, че си Селена Сардотиен? Ако не проговориш, ще приема мълчанието ти за потвърждение, момиче.

Тя не отвори уста.

— В такъв случай прочетете обвиненията, съветник Ренсел.

Един от мъжете се прокашля.

— Селена Сардотиен, обвинена си в убийството на следните хора... — И той подхвана дългия списък на всички животи, които бе отнела. Бруталната история на момиче, спряло да съществува. Аробин открай време се стареше светът да разбере за деянията ѝ. Винаги пускаше слухове по тайните си канали, когато Селена Сардотиен плякосаше поредната си жертва. А сега точно онова, което ѝ бе

давало правото да се нарича Асасинът на Адарлан, щеше да ѝ донесе смъртна присъда. След края на списъка мъжът попита: — Отричаш ли някое от обвиненията?

Селена дишаше съвсем бавно.

— Момиче — рече леко пискливо съветникът, — ако не отговориш, приемаме, че не отричаш никое от обвиненията. Ясно ли ти е?

Не ѝ се кимваше. И бездруго всичко беше приключило.

— В такъв случай ще обявя присъдата ти — изръмжа кралят.

Последва тиха размяна на думи, още шумолене на хартия и дискретно прокашляне. Отразената от пода светлина потрепна. Стражите в стаята не откъсваха погледи от нея, приготвили оръжията си.

Внезапно откъм масата проехтяха стъпки към нея и стражите я посочиха с върховете на мечовете си. Разпозна стъпките още преди кралят да доближи стола ѝ.

— Погледни ме.

Тя задържа очи върху ботушите му.

— Погледни ме.

Вече нямаше значение. Беше унищожил толкова много от Ерилея — толкова много от нея самата, без дори да го подозира.

— *Погледни ме.*

Селена вдигна глава и погледна краля на Адарлан.

Кръвта се изцеди от лицето ѝ. Черните му очи сякаш се готвеха да погълнат света; чертите му бяха груби, обрулени от времето. На кръста си носеше меч — меч, чието име всички знаеха, — а отгоре — изящна туника и кожено палто. На главата му нямаше корона.

Трябваше да се измъкне оттук, от него.

Да се измъкне.

— Последни молби, преди да обявя присъдата ти? — попита той, докато очите му проникваха през всяка защита, която бе усвоила през годините.

Още подушваше пушека, задушил цял Терасен преди девет години, подушваше горящата плът и чуваше безползните писъци, докато кралят и армията му потъпкваха всяка съпротива, заличаваха и последните остатъци от магията. На каквото и да я беше учил Аробин,

споменът за онези гибелни седмици на Терасен бе запечатан в кръвта ѝ. Затова Селена просто се взираше в страшилището пред себе си.

След като и този път не получи отговор, кралят се завъртя на пета и се върна на масата.

Трябваше да избяга оттук. Да избяга завинаги. Дързък, наивен пламък лумна във вените ѝ и отново я превърна в онова момиче — макар и само за миг.

— Имам една молба — заяви тя с пресипнал от дългото мълчание глас.

Кралят спря и надникна през рамо към нея.

Тя му отвърна с усмивка — свирепа, дивашка усмивка.

— *Да приключваме по-бързо.*

Предизвикателство, не молба. Съветниците на краля и стражите се размърдаха смаяно по местата си; някои си засушукаха едни на други.

Кралят присви леко очи, а усмивката му беше най-ужасяващото нещо, което някога бе виждала.

— Хм — процеди той, обръщайки се отново към нея.

Пламъкът на дързостта ѝ угасна.

— Ако търсиш лесна смърт, Селена Сардотиен, определено нямам намерение да удовлетвори желанието ти. Първо ще си получиш заслуженото.

Светът сякаш се заклатушка на ръба на острие, изплъзвайки се от ръцете ѝ.

— Селена Сардотиен, осъждам те на девет доживотни присъди в Солните мини на Ендовиер.

Кръвта ѝ се вледени. Съветниците се спогледаха. Очевидно не бяха обсъждали този вариант.

— Съпровождам присъдата ти със заповед да те държат жива възможно най-дълго, за да се насладиш пълно на специалния вид агония, която предлага Ендовиер.

Ендовиер.

Кралят отново ѝ обърна гръб.

Ендовиер.

Той нареди да я качат на първия фургон към солниците и стаята изведнъж се превърна в кошер. Няколко арбалета се насочиха към нея и двама стража я извлякоха през вратата.

Ендовиер.

Хвърлиха я в тъмната килия за минути, часове или цял ден. После стражите отново я изтътриха нагоре по стълбището, извеждайки я под ослепителното слънце.

Ендовиер.

Нови окови стиснаха китките и глезените ѝ. После — мрачната вътрешност на затворнически фургон. Завъртане на множество ключалки, конски копита пред фургона и много други около него.

През малкото прозорче високо на вратата се виждаше столицата, познатите улици, хората, надничаци към фургона, и конната стража около него, без да се замислят кой е вътре. Златният купол на Кралския театър в далечината, соленият мирис на речния бриз, покривите със smaragdovi керемиди и белите каменни стени на сградите.

Всичко минаваше пред очите ѝ толкова, толкова бързо.

Подминаха и Асасинската крепост, където бе тренирала, кървяла и загубила всичко; където сега лежеше Сам в очакване да го погребете.

Играта бе свършила и тя губеше.

Достигнаха внушителните алабастрови стени на града, чиито порти зееха широко отворени, за да пропуснат големия конвой.

Докато я извеждаха от столицата, Селена Сардотиен се сви в ъгъла на фургона и не стана оттам.

* * *

Застанали на един от многото smaragdovi покриви в Рифтхолд, Рурк Фаран и Аробин Хамел гледаха как затворническият фургон напуска града. Хладен полъх долетя от Ейвъри, разрошвайки косите им.

— Ендовиер, значи — рече умислено Фаран, без да откъсва тъмните си очи от фургона. — Изненадващ обрат. Нали беше планирал зрелищно избавяне от секирата.

Кралят на асасините не му отвърна.

— И няма да последваш фургона?

— Не, разбира се — отговори Аробин, надничайки към новия разбойнически главатар на Рифтхолд.

На същия този покрив Аробин и Фаран се бяха срещнали случайно за пръв път. Фаран отиваше да шпионира една от любовниците на Джейн, а Аробин... е, Фаран така и не разбра защо Аробин скиташе по рифтхолдските покриви посред нощ.

— С хората ти можете да я освободите за броени секунди — продължи Рурк. — Нападението над затворнически фургон е много по-безопасно от първоначалния ти план. Но ако трябва да съм откровен, заточението в Ендовиер ми се струва доста по-интересно.

— Ако исках мнението ти, Фаран, щях да те попитам.

Фаран му се усмихна бавно.

— Съветвам те вече да се замисляш как ми говориш.

— А аз те съветвам да се замислиш кой ти даде короната.

Фаран се засмя и двамата се умълчаха за един дълъг момент.

— Щом си искал да страда, можеше да я оставиш на мен. За броени минути щях да я накарам да се моли за теб. Щеше да е върховно изживяване.

Аробин просто поклати глава.

— Не знам в каква помийна яма си израснал, Фаран, но сигурно е била ад на земята.

Фаран изгледа новия си съюзник с лъснали очи.

— Дори не можеш да си представиш. — След още миг на мълчание, той попита: — Защо го направи?

Аробин отново отправи поглед към фургона, вече малка точица сред хълмистото планинско подножие над Рифтхолд.

— Защото не обичам да споделям притежанията си.

ПО-КЪСНО

Вече от два дни пътуваше във фургона, съзерцавайки танца на светлината по стените. Излизаше от ъгъла само колкото да се облекчи или да почопли храната, която ѝ хвърляха.

Беше успяла да повярва, че може да обича Сам, без да плати цената. *Всичко си има цена*, казал ѝ беше търговецът на паякова коприна в Червената пустиня. Колко прав е бил.

Слънцето отново проникна през прозорчето, изпълвайки фургона със смътна светлина. До Солните мини на Ендовиер се пътуваше две седмици и всеки километър ги водеше все по на север — и във все по-студен климат.

Задремеше ли, лутайки се между сънищата и реалността, понякога без да ги различава, често се будеше от неконтролируемо треперене. Стражите не ѝ дадоха нищо, с което да се пази от студа.

Две седмици в тоя тъмен, смърдящ фургон, само в компанията на сенките, светлината по отсрещната стена и тишината, която я обгръщаше. Две седмици, а после Ендовиер.

Тя вдигна глава от стената.

Напирацията страх накара тишината да запърпори.

Никой не оцеляваше в Ендовиер. Повечето затворници не преживяваха и месец. Солниците бяха лагер на смъртта.

Вкочанените ѝ пръсти се разтрепериха. Тя притисна крака още по-плътно до гърдите си, отпусайки глава върху тях.

Сенките и светлината продължаваха танца си по стената.

* * *

Развълнувани шепоти, шумолене на забързани стъпки по суха трева, лунна светлина през прозореца.

Селена не знаеше как е станала, нито как е стигнала до прозорчето с решетки на болезнено скованите си, разтреперани от заседяване крака.

Стражите се бяха струпали в края на полянката, където лагеруваха тази нощ, вперили погледи в гъстата гора отвъд. Бяха навлезли в Оуквалдския лес още първия ден и ги чакаха само дървета-дървета-дървета през двуседмичното им пътуване на север.

Лунните лъчи озаряваха мъглата, виеща се по застланата с шума земя, и караше дърветата да хвърлят дълги сенки като дебнещи призраци.

А насред един трънлив шубрак стоеше бял елен.

Дъхът на Селена пресекна.

Тя вкопчи пръсти в решетките на прозорчето. Докато животното ги наблюдаваше, величествените му рога сияеха под лунната светлина, окичвайки сякаш главата му с венец от слонова кост.

— Свещени богове — пророни един от стражите.

Огромната глава на елена се обърна леко — към фургона, към малкото прозорче.

Господаря на Севера.

За да знае винаги народът на Терасен пътя към дома — беше казала някога на Ансел, проследявайки с пръст съзвездието Елен, докато двете лежаха под звездното одеяло. — Така вдигнат ли поглед към небето, където и да се намират, ще знаят, че Терасен винаги е с тях.

Усукани струйки топъл въздух извираха от муцуната на елена в хладната нощ.

Селена сведе глава в поклон, без да откъсва поглед от него.

За да знае винаги народът на Терасен пътя към дома...

Тишината се пропука — и пукнатината продължи да се разширява и разширява, докато бездънните очи на съществото се впиваха в нея.

Проблясък от един отдавна унищожен свят — кралство в руини. Еленът нямаше работа тук — не и толкова надълбоко в Адарлан, толкова надалеч от дома. Как бе избягал от всички ловци, пуснати из горите преди девет години, когато кралят нареди всички свещени бели елени на Терасен да бъдат изклани?

Но ето че стоеше пред нея, пламнал като маяк под лунната светлина.

Тук беше.

Тя също.

Селена усети топлината на сълзите си, преди да осъзнае, че плаче.

А после чу добре познатия стон на обтегнати лъкове.

Еленът, Господаря на Севера, нейният маяк не помръдна.

— *Бягай!* — изригна от гърдите ѝ дрезгав крясък, който разби тишината.

Еленът продължи да се взира в нея.

Тя заблъска по стената на фургона.

— *Бягай, дявол да те вземе!*

Еленът се обърна и хукна в галоп като бяла светкавица, стрелкаща се между дърветата.

Звънтене на тетиви, свистене на стрели — но всичките пропуснаха целта си.

Стражите изругаха и фургонът се разтърси, когато единият го удари от яд. Селена отстъпи от прозорчето назад, назад, назад, докато не стигна до стената, където се свлече на колене.

Тишината беше изчезнала. В нейно отсъствие усещаше яростната болка, отекваща в краката ѝ, агонията от травмите, причинени ѝ от хората на Фаран, и смътното парене около китките и глезените ѝ, протрити от оковите. Чувстваше и бездънната дупка на мястото, което някога бе заемал Сам.

Караха я в Ендовиер — за да стане робиня в Солните мини.

Ужас, стръвен и вледеняващ, я повлече към бездната.

НАЧАЛОТО

Селена Сардотиен разбра, че приближават Солните мини, когато две седмици по-късно дърветата на Оуквалд отстъпиха пред сивкав, пресечен терен и на хоризонта се появиха остри зъбери, пронизващи небето. Лежеше на пода от съмване и вече беше повърнала веднъж. А сега не намираше сили да се изправи.

Далечни звуци — викове и смъртно плющене на камшик.

Ендовиер.

Не беше готова.

Светлината стана по-ярка — излизаха от гората. А Селена се радваше, че Сам не е с нея, за да я види такава.

От гърлото ѝ се изтръгна вопъл, толкова мощен, че притисна юмрук към устата си, за да не прихне в ридания.

Никога нямаше да е готова за това, за Ендовиер и света без Сам.

Лек ветрец проникна във фургона, отнасяйки миризмите от последните две седмици. Тялото ѝ спря да трепери за миг. Познаваше този бриз.

Познаваше хладовития му дъх, нотките на бор и сняг; познаваше планините, от които се спускаше. Северняшки бриз, полъхът на Терасен.

Трябваше да стане.

Борове, сняг и спокойни, златни лета — град на светлина и музика в подножието на Еленови рога. Трябваше да стане, за да не се пречупи още преди да влезе в Ендовиер.

Фургонът забави темпото си, когато колелата му заподскачаха по неравния път. В далечината изплющя камшик.

— Името ми е Селена Сардотиен... — прошепна тя до пода, но устните ѝ трепереха толкова силно, че секнаха думите ѝ.

Някъде някой започна да крещи. Промяната в светлината ѝ подсказа, че вероятно приближават голяма стена.

— Името ми е Селена Сардотиен... — опита отново.

Вдиша няколко пресекливи глътки въздух.

Лекият полъх се превърна във вятър и тя затвори очи, позволявайки му да отнесе пепелта на онзи мъртъв свят — на онова мъртво момиче. Докато не остана само нещо ново, нещо, все още сияещо в червено от ковашкото огнище.

Селена отвори очи.

Щеше да влезе в Ендовиер. Щеше да влезе в ада. Без да рухне.

Опря длани в пода и нагласи крака под себе си.

Още дишаше, дори след смъртта на Сам, дори след като кралят се беше заканил да я екзекутира. Щеше да оцелее и тук.

Селена се изправи, обърна лице към прозореца и погледна право към гигантската каменна стена, издигаща се пред фургона.

Щеше да скъта Сам в сърцето си като ярка светлинка, от която да черпи в най-тъмните си часове. Тогава щеше да ѝ напомни какво бе чувството да си обичан, да знаеш, че светът ти поднася безброй възможности. Каквото и да ѝ правеха, не можеха да ѝ отнемат тази светлинка.

Нямаше да се пречупи.

И някой ден... някой ден, дори да се бореше до сетния си дъх, щеше да разбере кой я е предал така. Кой е предал Сам. Селена избърса сълзите си, докато фургонът навлизаше под сянката на тунела в стената. Бичове, писъци, дрънчене на вериги. Тя напрегна сетивата си, още отсега попивайки всяка подробност.

Изправи рамене. Изпъна гръб.

— Името ми е Селена Сардотиен — прошепна — *и няма да се боя.*

Фургонът мина през стената и спря.

Селена вдигна глава.

Някой отключи вратата на фургона и я отвори, изпълвайки вътрешността му със сивкава светлина. Стражите бяха просто силуети на яркия фон отвън. Тя им позволи да я хванат и да я извлекат от металния ѝ затвор.

Няма да се боя.

Селена Сардотиен вдигна брадичка и влезе в Солните мини на Ендовиер.

БЛАГОДАРНОСТИ

Елементи от тези истории витаят във въображението ми през последните десет години, но не вярвах, че някога ще ми се отдаде благословената възможност да ги напиша. Огромно удоволствие ми достави първоначално да споделя тези новели само като електронни книги, но да ги видя на хартия е същинска сбъдната мечта. Затова искам да спомена с върховна признателност следните хора:

Съпруга ми Джош — задето приготвяше вечерята, носеше ми кафе (и чай... и шоколад... и по нещичко за хапване), разхождаше Ани. Благодаря ти за безусловната любов. Нямах да се справя без теб.

Родителите ми — задето купуват купища бройки от всяка моя книга, открай време са най-големите ми почитатели и ме заведоха на толкова много приключения (някои от които послужиха като вдъхновение за тези новели).

Несравнимата ми агентка Тамар Ридзински, която ми се обади един летен следобед с щура идея, която накрая прерасна в този сборник с новели.

Редакторката ми Маргарет Милър, която неизменно ме предизвиква да се стремя към нови върхове на писателството.

На целия екип на „Блумсбъри“ — за неугасващия ентузиазъм, гениалността и подкрепата. Благодаря ви за всичката работа по поредицата „Стъкленият трон“. Толкова съм горда да се нарека автор на „Блумсбъри“.

Написването на книга определено не е самотно занимание и без следните хора тези новели нямаше да са същите:

Алекс Бракен, на която вечно ще съм задължена за брилянтното предложение относно „Асасинът и подземният свят“ (и за всичките й невероятни коментари).

Джейн Жао, чийто неизчерпаем ентузиазъм към света на „Стъкленият трон“ беше една от най-големите ми опори по дългия път към издаването. Кат Жанг, която винаги намира време за градивни

коментари, въпреки безкрайно натоварения си график. Ейми Кауфман, която плачеше и се замечтаваше все на правилните места.

И Сюзън Денард — прелестната ми, откровена, свирепа Суз. Напомняш ми, че понякога — само понякога — вселената има и добри попадения. Каквото и да се случва, вечно ще съм благодарна за деня, в който се появи.

Отправлям още любов и благодарности към фантастичните ми приятели Ерин Боуман, Дан Крокос, Лий Бардуго и Биляна Ликич.

А на теб, драги читателю: благодаря ти, че ме придружаваш в това пътешествие. Дано си останал доволен от този поглед към миналото на Селена — и дано с удоволствие следиш приключенията ѝ в „Стъкленият трон“!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.